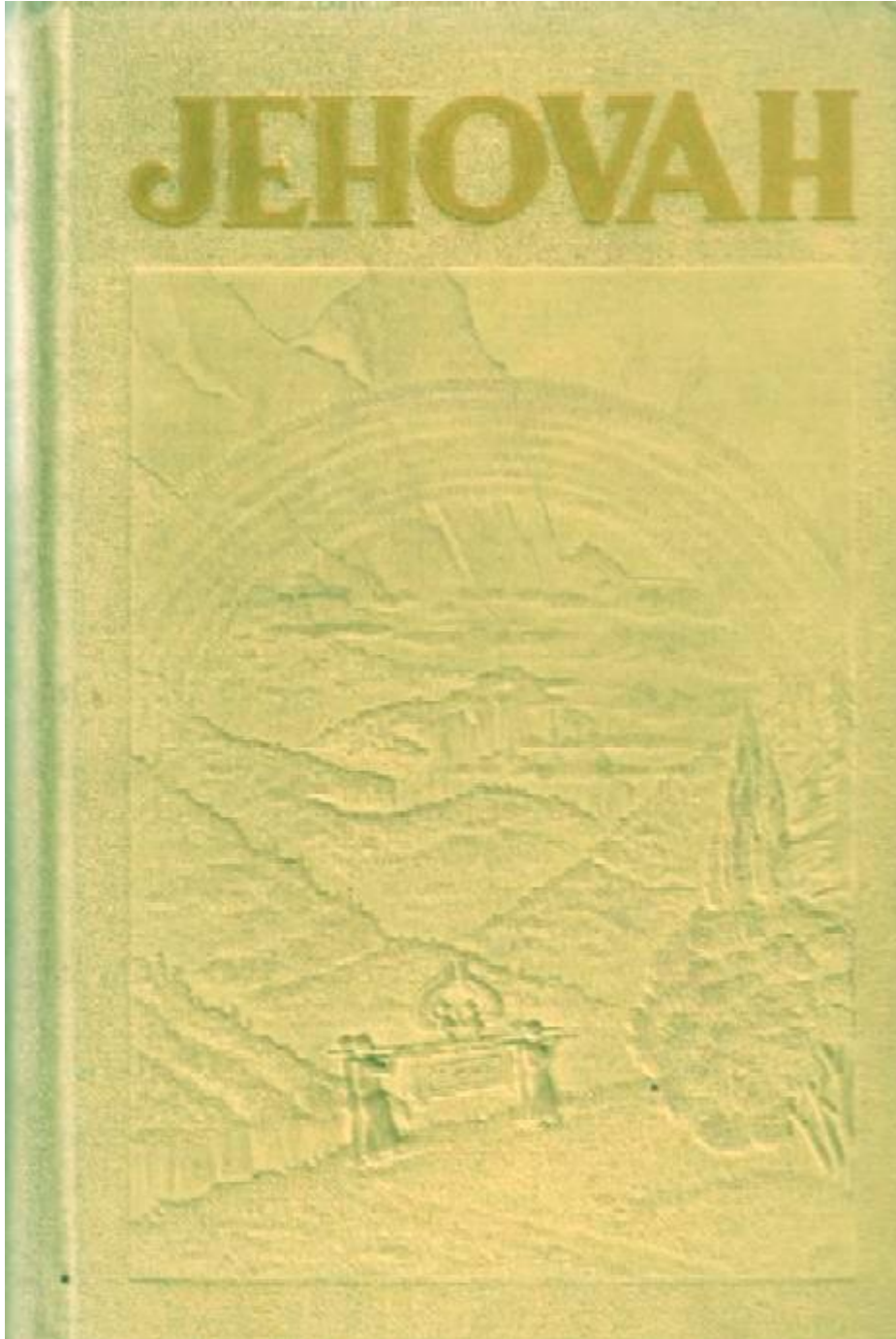

IEHOVA

JEHOVAH

The revelation of the
KING OF ETERNITY
involving his name, his
covenants, his memorial,
and his Vindicator; dis-
closing why all persons
who get life everlasting
must love, joyfully
obey, and serve Him.

By J. F. Rutherford

Author of

CREATION DELIVERANCE
RECONCILIATION GOVERNMENT
PROPHECY LIGHT

and other books

First printing
1,000,000 copies

Publishers

W A T C H T O W E R
Bible and Tract Society
International Bible Students Association
Brooklyn, New York, U.S.A.

Also

London, Toronto, Strathfield, Cape Town, Berne, Magdeburg,
and in other countries.

Cuprins

CAPITOLUL I.....	9
IEHOVA.....	9
LUME.....	10
SĂMÂNȚA.....	13
ANUNȚ DE AVERTISMENT.....	17
CAPITOLUL II.....	22
NUMELE SĂU.....	22
LEGĂMINTE - AL LEGII ȘI CEL NOU.....	25
CONSPIRAȚIE.....	25
RĂZBUNARE.....	26
PĂSTORI.....	27
PĂMÂNTUL.....	28
MOISE.....	29
SEMNELE.....	31
MÂNA.....	34
CONSECVENȚĂ.....	37
PLĂGILE.....	40
PRIMA PLAGĂ.....	42
A DOUA PLAGĂ.....	45
CAPITOLUL III.....	51
NUMELE SĂU.....	51
A TREIA PLAGĂ.....	52
A PATRA PLAGĂ.....	56
A CINCEA PLAGĂ.....	59
A ȘASEA PLAGĂ.....	60
A ȘAPTEA PLAGĂ.....	62
A OPTA PLAGĂ.....	64
A NOUA PLAGĂ.....	65
A ZECEA PLAGĂ.....	68
ÎNTÂIUL NĂSCUT.....	71
ALTE TIPURI DE ÎNDEPLINIT.....	72

A TRECE PESTE	73
„PAȘTELE NOSTRU”	74
SFÂRȘITUL TIPULUI.....	75
MEMORIALUL.....	75
PÂINEA	76
PAHARUL.....	77
„PÂNĂ VA VENI EL”	78
VINUL	79
TIMP DE BUCURIE	80
CINE POATE SĂ SĂRBĂTOAREASCĂ.....	83
CERNEREA	85
CAPITOLUL IV	87
LEGĂMINTELE SALE.....	87
LEGĂMÂNT.....	89
VĂRSAREA DE SÂNGE.....	89
„CU AVRAAM”	90
„AL TĂIERII ÎMPREJUR “	90
„LEGĂMÂNTUL LEGII”	90
„AL PREOȚIEI”	91
„ÎN MOAB “	92
„CU DAVID “	92
„AL SACRIFICIULUI”	93
„AL POPORULUI”	93
„AL PĂCII”	94
„NOUL LEGĂMÂNT”	94
LIGA NAȚIUNILOR.....	94
PUNCTE	95
FAPTE	96
JUSTIFICARE	97
JUSTIFICATOR.....	99
„NOUL LEGĂMÂNT”	100
SCOPUL.....	101

MEDIATOR.....	105
AVOCAT.....	109
„MULȚIMEA MARE “	111
TESTAMENT.....	112
CAPITOLUL V.....	113
LEGĂMINTELE SALE.....	113
RELAȚIE	113
SÂNGELE.....	117
CU CINE ESTE FĂCUT.....	118
„ORBIȚI ÎN PARTE “	120
ISRAEL ȘI IUDA.....	124
CAPITOLUL VI	129
LEGĂMINTELE SALE.....	129
IMPORTANT	132
INAUGURARE	133
„SERVI (MINIȘTRI) CAPABILI”	137
CAPITOLUL VII	142
LEGĂMINTELE SALE.....	142
APROAPE DE SION.....	143
ZGUDUIRE	146
CINE SUNT SERVI (MINIȘTRI).....	148
REFLECTÂND GLORIA LUI	150
LIBERTATE	153
VIZIUNE	154
CAPITOLUL VIII	157
LEGĂMINTELE SALE.....	157
RĂMĂȘIȚA SALVATĂ.....	159
„LEGĂMÂNT DE PACE“	161
TEMPLUL DESCHIS.....	162
EUNUCI ȘI STRĂINI	163
CHETURA.....	165
FAPTELE.....	166

ORGANIZAȚIA SA.....	166
PRIN ADOPTIE	171
POPORUL SĂU DE LEGĂMÂNT	173
ÎN MOAB	174
ÎNSEMNĂTATEA LEGĂMÂNTULUI	176
„REGE ÎN IEȘURUN“	181
BINECUVÂNTĂRI.....	183
BUNĂTATEA SA IUBITOARE.....	186
CAPITOLUL IX	188
LEGĂMINTELE SALE.....	188
PREFIGURAT	188
CINE SUNT PRIMIȚI	189
TIMPUL JUDECĂȚII	191
CÂNTECUL	192
CREDINCIOȘIE.....	194
ÎMPĂRĂȚIE	196
LEVIRAT	197
NUMELE LUI	197
UNICUL IEHOVA	199
PROFETUL SĂU	201
CAPITOLUL X	203
LEGĂMINTELE SALE.....	203
BLESTEME.....	204
RĂMĂȘIȚA A INTRAT	207
CERINȚE.....	208
RĂZBOI	210
LEGĂTURĂ	211
ÎNTREBĂRI	219
CAPITOLUL XI	220
LEGĂMINTELE SALE.....	220
RESTAURARE (RESTITUIRE)	222
VREMURILE DE ÎNVIORARE	225

FAPTE	228
TABERNACOLUL LUI DAVID.....	230
BINECUVÂNTAREA OAMENILOR.....	232
LEGĂMÂNT AL POPORULUI.....	234
CAPITOLUL XII	236
ALEGEREA TA	236

TO THE
UNSELFISH ONE
THIS BOOK IS DEDICATED
"God is love."—1 John 4:16.

"The gift of Jehovah God is life everlasting through Jesus Christ our Lord."
—Romans 6:23.

"Uphold me according unto thy word, that I may live; and let me not be ashamed of my hope."—Psalm 119:46.

Made in U.S.A.

Copyrighted 1934
by J. F. Rutherford

CAPITOLUL I

IEHOVA

IEHOVA DUMNEZEU este stăpânul universului. El a făcut cerurile și pământul și toate lucrurile sunt la dispoziția lui. „Domnul Dumnezeu a făcut pământul și cerurile. “(Geneza 2: 4) „Iată! Domnului, Dumnezeului tău, îi aparțin cerurile, chiar și cele mai înalte ceruri, pământul cu tot ce este pe el.“ (Deut. 10:14, Rotherham) „Cerurile sunt ale tale, pământul de asemenea este al tău, cât despre lume și plinătatea ei, tu le-ai întemeiat.“ (Ps 89:11) „Din vechime tu ai pus temelie pământului, și cerurile sunt lucrarea mâinilor tale.“ (Ps 102: 25) „Pământul este al Domnului și plinătatea lui, lumea și cei ce locuiesc în ea. “(Ps. 24: 1) "Eu sunt Iehova, acesta este numele meu." (Isaia 42: 8, ARV). „Așa vorbește Domnul, Împăratul lui Israel și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor: Eu sunt primul și eu sunt ultimul, și în afară de Mine nu este Dumnezeu.“- Isa. 44: 6, *American Revised Version*.

Iehova Dumnezeu este Cel neegoist, pentru că „Dumnezeu este iubire.“ (1 Ioan 4:16) Iubire înseamnă devotament neegoist față de dreptate. „Căci Domnul este drept, iubeste dreptatea, cei integri vor privi fața lui.“ (Psalmul 11: 7, Roth). „O, Iehova în ceruri este bunătatea Ta iubitoare, credincioșia Ta până la norii lănoși: dreptatea Ta este asemenea munților puternici și decretele tale drepte sunt de un mare răsunet profund; tu salvezi pe om și animal, O Iehova! Cât de scumpă este bunătatea ta iubitoare, O Dumnezeule! Prin urmare, fiii oamenilor sub umbra aripilor Tale caută adăpost.“ (Psalmul 36: 5-7, Roth). În Scriptură „tată” înseamnă dător de viață, iar Iehova Dumnezeu este Dătorul vieții la toți cei care trăiesc pentru totdeauna. „Un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toate, prin toți și în voi toți. “(Efeseni 4: 6). Toate creaturile care primesc viața veșnică trebuie să-o primească de la Iehova Dumnezeu prin Cel ales al său. Viața este darul lui Dumnezeu prin Isus Cristos - Romani 6:23.

Iehova Cel nemuritor este „din veșnicie în veșnicie “. (Ps 90: 2) El s-a descoperit creaturilor sale prin numele său *Iehova*, însemnând scopul său față de creaturile sale; prin numele lui *Dumnezeu*, adică Creatorul tuturor lucrurilor; prin numele său *Atotputernic*, ceea ce înseamnă că el este atotputernic și nimic nu îl poate opune cu succes; și prin numele său *Cel Prea Înalt*, care înseamnă că el este suprem, Cel mai presus de toate. Numele lui a fost defăimată înaintea întregii

creații. La timpul potrivit, el își va justifica numele lui pentru binele întregii creații. Justificatorul este alesul său, unso, Cel iubit care execută judecata.

Legămintele lui Iehova Dumnezeu declară scopul său și dezvăluie modalitatea îndepliniri scopului său. Pentru că numele său și legămintele sale sunt de o importanță atât de vitală pentru om, o analiză a acestora este acordată în paginile următoare. Numele său și legămintele sale sunt inseparabil legate între ele. Ducerea la bun sfârșit a legămintelor sale va fi o justificare a numelui său, deschide calea pentru omenire să câștige viața veșnică, și va aduce pace și bucurie veșnică celor care trăiesc pe pământ.

Conducătorii vizibili de azi ai acestei lumi sunt înșelați teribil. Ei cred că au dreptul de a conduce oamenii. Ei nu posedă nici un astfel de drept. Dumnezeu „al cărui nume este IEHOVA,” este „Regele veșniciei.” (Ps 83:18; Ier 10:10, *marg.*) Toată puterea dreaptă și autoritatea îi aparțin lui. Timpul a sosit când toți trebuie să știe că Iehova este Dumnezeu și asta „cu scopul ca să știe cei vii că Cel Prea Înalt stăpânește în împărăția oamenilor și o dă oricui voiește.” (Dan. 4:17) Când Dumnezeu și-a luat din poporul lui Israel toată autoritatea pentru conducere, pe care a făcut-o în anul 606 î.Hr., el a spus: „Aceasta nu va mai fi, până nu va veni el, care are dreptul; și eu i-o voi da lui.” (Eze. 21:27). El, „care are dreptul” a venit. Marea întrebare acum înaintea creaturilor vii este, Cine este suprem? Și cine va stăpâni sau controla lumea? Analiza corespunzătoare a acestei întrebări implică numele și legămintele lui Iehova, cu scopul ca oamenii inteligenți să poată alege pe cine vor servi ei.

Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu, Funcționarul Principal Activ a lui Iehova, Răscumpărătorul omului și Conducătorul de drept al lumii. Satan Diavolul este cel rău, opozantul lui Dumnezeu și cel mai mare dușman al omului. Timp de secole Satan a fost suveranul invizibil sau controlorul lumii. Trebuie să existe o schimbare de la domnia lui Satan la aceea prin Isus Cristos. Această schimbare este iminentă și va avea loc în această generație.

LUME

Aici este dată prima dată definiția scripturală a „lumii”, și după aceea dovada că Satan controlează lumea, și de ce o schimbare a controlului lumii trebuie să se întâmple în curând. „Lumea” înseamnă popoarele pământului organizate în forme de guvernare, sub supravegherea unei puteri invizibile sau suveran. În Biblie cuvântul „cer” este folosit pentru a reprezenta partea invizibilă a acelei domnii, în timp ce „pământ”, așa cum este folosit, înseamnă puterea

vizibilă care conduce și acesta este „cerul” și „pământul” care împreună, constituie „lumea.” „Oamenii cu bună voință” menționați aici sunt cei care au o dorință onestă și sinceră de a vedea justiția și dreptatea triumfând și, prin urmare, ei doresc ca voia lui Dumnezeu să poată fi făcută pe pământ precum și în ceruri.

Iehova Dumnezeu a creat pământul și l-a pus pe omul perfect pe el, și a făcut pe creatura spirituală Lucifer suzeranul invizibil al pământului. Asociați cu Lucifer au fost multe creaturi spirituale sau îngeri, care formează o parte a organizației sale imediate. Lucifer s-a răzvrătit împotriva lui Iehova Dumnezeu, revoltă în care oștile lui de îngeri i s-au alăturat, iar omul a fost condus în nelegiuire și condamnat la moarte. Având în vedere că întreaga rasă umană provine dintr-un singur om după ce a păcătuit și a fost condamnat la moarte, toată omenirea a fost născut imperfectă. (Rom. 5:12) Dumnezeu a schimbat numele lui Lucifer în acela de Diavol, Satan, Șarpe și Balaur, și de atunci Satan și oștirea lui de îngeri răi au controlat lumea.

Satan l-a provocat pe Iehova Dumnezeu să pună pe pământ oameni, care să fie credincioși și statornici față de Dumnezeu. Această provocare Dumnezeu a acceptat-o. (Iov 1: 8-12; 2: 1-6) Deși condamnați la moarte, Satan și îngerilor lui răi le-a fost permis să rămână pentru o perioadă determinată de timp, neîmpiedicați, să-și continue lucrarea lor rea și Dumnezeu îi tolerează stăpânindu-se până la timpul potrivit ca să ia măsuri împotriva lor. Cum rasa umană a sporit pe pământ, alți îngeri care au fost dedicați în întregime lui Dumnezeu s-au materializat în formă umană și au fost convinși de Satan și îngerii lui răi să se împreuneze cu omenirea și să se căsătorească cu fetele oamenilor și din acea uniune s-au născut progenituri neobișnuite. A urmat o perioadă de mare răutate pe pământ și Dumnezeu și-a anunțat scopul de a distruge „lumea care a fost atunci” printr-un potop. Acel timp în Scripturi este numit „zilele lui Noe”, pentru că Noe era un om drept și a rămas credincios lui Dumnezeu. - Gen. 6: 1-8; 1 Pet. 3:19, 20.

Iehova Dumnezeu i-a spus lui Noe să construiască o arcă în care el va găsi refugiu pentru el însuși și membrii apropiați ai casei sale. Noe a făcut cum i s-a poruncit, iar după aceea a venit asupra lumii inundația sau marele potop care a distrus orice făptură. Acea distrugere a oricărei cărnii a fost un tip ce ilustrează distrugerea lumii rele din prezent. Salvarea câtorva persoane care au găsit refugiu în arcă, înfățișează sau prefigurează milioanele de oameni cu bună voință, care vor fi purtați prin bălălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic care în curând va fi luptată. O cunoaștere a adevărului și cu privire la aceste lucruri este de o importanță vitală acum pentru toate persoanele cu bună voință; prin urmare,

acest mesaj este acum declarat ca o înștiințare și un avertisment al tuturor acestor oameni.

În potop Dumnezeu a distrus orice făptură, dar el nu l-a distrus pe Diavol și pe celelalte spirite rele, dar le-a permis să continue să-și exercite puterea și influența asupra omenirii până la timpul convenit al lui Dumnezeu să ia măsuri. De ce nu l-a distrus Dumnezeu atunci pe Diavol? Răspunsul lui Iehova la această întrebare se găsește în Biblie, în Exodul 9:16, în aceste cuvinte: „Dar pentru această cauză ți-am permis să rămâi, cu scopul ca să vezi puterea mea și în scopul ca ei [martorii mei] să vestească numele meu pe întreg pământul.” (Leeser) Dar ziua judecării finale trebuie să vină; în ziua aceea Satan și puterea lui va fi complet distrusă și va avea loc o schimbare completă în stăpânirii lumii.

După potop, rasa umană s-a înmulțit pe pământ și atunci oamenii au început să se organizeze în guverne, prima organizație fiind sub conducerea lui Nimrod. (Geneza 10: 8-10) În acest guvern, și în fiecare guvern de atunci și până în prezent trei elemente au constituit puterea conducătoare vizibilă, adică, religia, politica și comerțul. În tot acest timp Satan Diavolul și-a exercitat puterea subtilă asupra oamenilor națiunilor, i-a fraudat, i-a înșelat și i-a condus departe de adevăratul Dumnezeu. Dar, în toate secolele trecute, Dumnezeu a avut câțiva oameni pe pământ care au rămas statornici și credincioși față de el, și pe astfel de oameni el i-a făcut să fie martori săi pe pământ.

După aceea Iehova a organizat poporul lui Israel într-o națiune pentru el însuși și ca națiune i-a folosit pentru a prefigura și prevesti scopul său față de rasa umană. Pentru un timp acea națiune a fost credincioasă lui Dumnezeu, dar în decursul timpului conducătorii și poporul au căzut sub influența șireată a Diavolului, s-au îndepărtat de Dumnezeu, și apoi acea națiune a fost complet distrusă. Israel a fost un tip ce a prefigurat „Creștinătatea.” Națiunile pământului numite acum „Creștinătate”, au început să-i servească lui, dar în decursul timpului aceste națiuni au căzut departe de la adevărata închinare a lui Dumnezeu, au cedat influenței seducătoare a lui Satan, au devenit corupte, și decretul lui Dumnezeu este că ele trebuie să fie complet distruse la Armagedon, chiar așa cum Israelul a fost distrus.

Satan, dușmanul viclean și subtil, în scopul de a induce în eroare pe om, a făcut ca oamenii să fie ținuti în ignoranță despre el și lucrarea lui, agenții săi chiar neagă că Satana se află în toate. Întrebarea pe care trebuie să o evaluezi acum este dacă vei crede și vei accepta cuvântul omului sau vei crede și vei accepta adevărul Bibliei, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Acest mesaj este adresat celor care cred că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu; și va fi o mângâiere pentru ei, dar

nu pentru alții. Acum lumea este într-un mare necaz; conducătorii din fiecare națiune de sub soare sunt în foarte mare nedumerire. Ei își dau seama de dezastrul din viitor, dar nu cunosc motivul pentru ce, nici nu vor da atenție adevărului biblic despre și cu privire la așa ceva. Mulți lideri religioși au spus că problemele prezente asupra lumii este o pedeapsă de la Dumnezeu, în timp ce Scripturile afirmă în mod clar că Satan Diavolul este cel care provoacă necazul cel mare și vaiuri acum asupra oamenilor. De aceea este scris: „Vai de locuitorii pământului și ai mării pentru că diavolul sa coborât la voi, având mânie mare, pentru că el știe că are doar un timp scurt!” (Apoc 12:12) De ce a adus Satan această mare nenorocire asupra națiunilor pământului?

SĂMÂNȚA

La începutul rebeliunii lui Satan, Iehova Dumnezeu a promis că va aduce o „Sămânță”, care la timpul potrivit va conduce lumea în dreptate, va distruge pe Satan și organizația sa, și va aduce binecuvântări de pace, prosperitate și viață tuturor popoarelor și națiunilor de pe pământ care caută justiția și dreptatea. (Geneza 3:15) „Sămânța” promisă sau Conducătorul este Cristos Isus, Fiul iubit al lui Dumnezeu. Cu privire la el este scris: „Guvernul va fi pe umărul lui, și numele său va fi numit Sfătuitor Minunat, puternic [Conducătorul], Părintele veșnicilor, Prinț al păcii. Creșterea guvernării sale și pacea Lui nu se vor sfârși,... zelul lui [Iehova] oștirilor va face acest lucru.” (Isaia 9: 6,7) Astfel, Isus Cristos este identificat ca fiind conducătorul de drept al pământului, prin și datorită căruia rasa umană trebuie să primească binecuvântările dorite.

În anul 33 d.Hr. Omul Isus, după ce a transmis mesajul lui Dumnezeu al adevărului în Israel, a fost ucis de agenții lui Satan. Dumnezeu l-a ridicat după aceea pe Isus din moarte și i-a dat viața divină și l-a făcut cel mai înalt din univers și la numit în funcția de rege sau Conducător al lumii. Isus a fost obligat să aștepte, cu toate acestea, până la timpul potrivit al lui Dumnezeu pentru ca el să i-a în primire stăpânirea. (Psalmul 110: 1). Pe pământ Isus a declarat că el trebuie să plece și să primească Împărăția și că va veni apoi din nou și v-a înființa Împărăția; și din acest motiv el i-a învățat pe creștini să se roage: „Vie împărăția Ta; voia ta să se facă pe pământ.”

Ca răspuns la întrebarea cu privire la care va fi dovada venirii sale și a Împărăției sale, Isus a declarat că războiul mondial va marca începutul operațiunilor sale în ceea ce privește lumea. Acel război mondial a venit în 1914, în împlinirea profeției rostite de Isus. În acel an, Iehova Dumnezeu l-a instalat pe Isus și l-a însărcinat să conducă lumea. (Ps. 2: 6-12) Isus Hristos este un spirit

acum și nu poate fi văzut de ochii umani. Așa cum Satan a fost mult timp conducătorul invizibil peste lume, prin urmare, nevăzut de oameni, deci acum domnia lui trebuie să înceteze și Cristos Isus, devine conducătorul invizibil și controlorul lumii. Iehova Dumnezeu l-a suferit sau i-a permis de multe secole lui Satan să fie conducătorul invizibil; dar acum acel timp limitat este gata și sfârșitul lumii lui Satan a venit și timpul pentru ca Cristos Isus să preia afacerile lumii; și chiar înainte de a începe administrarea de binecuvântări îl va distruge pe conducătorul rău al acestei lumi și pe toți cei care-l sprijină pe acel conducător rău. - Evr. 2:14; 1 Ioan 3: 8.

Satan știe că este doar un timp scurt până la Armagedon, care va fi lupta finală a lui Satan și a îngerilor lui, de o parte, și Isus Cristos și îngerii lui de cealaltă parte și, știind acest lucru, Satan aduce un mare vai asupra lumii, scopul său fiind acela de a-i întoarce pe oamenii departe de Dumnezeul adevărat și să le cauzeze distrugerea. Acest lucru este susținut în continuare de cuvintele lui Isus, care a spus că, la sfârșitul lumii va fi un mare necaz pe pământ, cu nedumerire, inimile oamenilor cedând din cauza lucrurilor pe care le percep că vin peste lume. (Luca 21: 25, 26) Aceasta este exact starea pe care o vedem astăzi. Marea schimbare de la conducerea nedreaptă sau control asupra lumii la conducerea dreaptă este iminentă.

Văzând marele pericol al prăbușiri lumii, conducătorii pământești au organizat Liga Națiunilor ca un înlocuitor pentru Împărăția lui Dumnezeu, iar elementul religios aclamă că Liga este „expresia politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ”, pretenție care este în întregime falsă. Astăzi o organizație din America, cunoscută ca „Liga Națiunilor Asociate, Inc.” prin președintele său, a emis un apel pentru oameni să sprijine Liga Națiunilor, apel care printre alte lucruri spunea: „Într-o lume întunecată ca aceasta, de ce să stingem singura lumină care există?” însemnând că Liga Națiunilor este unica speranță a lumii. Să avertizăm pe oameni că Liga Națiunilor este produsul Diavolului, născută să înșele oamenii și să-i orbească despre adevărul cu privire la Împărăția lui Dumnezeu. Liga Națiunilor este absolut sigur să cadă împreună cu celelalte părți ale organizației lui Satan. Dumnezeu a anticipat și a prevestit această confederație a națiunilor, iar cu privire la aceasta a spus prin profetul său: „Uniți-vă împreună, voi popoare, și veți fi sparte în bucăți... Încingeți-vă și veți fi spărți în bucăți. Țineți sfat împreună și va fi nimicit.” - Isaia 8:9, 10.

Când a dat răspunsul său cu privire la semnele care să dovedească sfârșitul lumii, Isus s-a referit la Liga Națiunilor ca la „urâciunea care face pustiire”, deoarece aceasta pretinde că stă în locul Împărăției lui Dumnezeu. El a spus

urmașilor Săi: „Când veți vedea urâciunea pustiirii [care este Liga Națiunilor] așezată în locul sfânt, atunci să fugiți spre Împărăția lui Dumnezeu.” (Mat. 24:15, 16). Isus dă acest avertisment, deoarece Liga Națiunilor este planul lui Satan ca să-i orbească pe oamenii despre adevăr. Toți cei care caută refugiu în Liga Națiunilor vor ajunge la dezastru. Împărăția lui Dumnezeu sub Cristos este singura speranță a rasei umane, și refugiu va fi găsit doar în organizația lui Dumnezeu.

Pentru mai mult de 1800 de ani, israeliții au fost poporul tipic al lui Dumnezeu, și este declarat în mod expres în Biblie că ceea ce s-a întâmplat în legătură cu acea națiune a prefigurat ce se va întâmpla la sfârșitul lumii, unde noi suntem acum. Poporul lui Israel, a început să-și îndeplinească rolul în timp ce locuiau în Egipt, și acolo poporul lui Israel a ilustrat sau i-a reprezentat pe oamenii de pe pământ acum, care sunt pe partea lui Dumnezeu și a lui Cristos și care doresc să vadă o conducere dreaptă și opresiunea încheiată. Faraon, regele Egiptului, l-a reprezentat sau a stat pentru Satan, dumnezeul sau conducătorul invizibil al lumii rele. Faraon și funcționarii guvernului său au îngrădit o mare opresiune asupra lui Israel. - Ex. 1: 8-22; 2: 23-25.

Iehova Dumnezeu l-a trimis pe Moise și pe Aaron în Egipt pentru a fi martori pentru numele și puterea sa. Moise a fost un tip al lui Cristos Isus, în timp ce Aaron a fost un tip al martorilor lui Iehova care lucrează sub conducerea lui Isus Cristos. Dumnezeu i-a poruncit lui Moise și lui Aaron să meargă înaintea lui Faraon și să ceară ca poporului lui Israel să i se permită să-i servească și să i se închine lui Dumnezeu în felul în care Iehova l-a numit pentru ei. Faraon a refuzat să dea curs acestei cereri. Apoi Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să aducă plăgi peste Egipt, ca conducătorii și oamenii să poată fii informați și avertizați că Iehova este Dumnezeu Atotputernic și că poruncile Lui trebuie să fie respectate. De toate au existat zece plăgi care au lovit Egiptul. Plaga a noua a fost aceea a unui mare întuneric peste toată țara Egiptului, exceptând acea parte unde a fost poporul ales al lui Dumnezeu și acolo copiii lui Israel au avut lumină completă, care a fost o favoare specială din partea lui Iehova.

Acum, la sfârșitul lumii, Iehova l-a trimis pe Cristos Isus, Mai Marele Moise, și i-a trimis pe martorii săi, ilustrați prin Aaron și le-a poruncit că mărturia lui trebuie să fie distribuită conducătorilor lumii popoarelor că Iehova este Cel Suprem și ca poporului său să i se permită, să i se închine și să-l servească pe Dumnezeu în modul în care el a numit pentru ei fără amestec. În anul 1919, elementele religioase, politice și comerciale ale „Creștinătății”, au înființat Liga Națiunilor în opoziție cu Împărăția lui Dumnezeu sub Cristos, și de atunci toți acești conducători vizibili s-au opus cu fermitate martorilor lui Iehova. La porunca

Domnului martorii săi au servit o înștiințare și un avertisment pentru conducători că lumea s-a sfârșit, că Împărăția lui Dumnezeu este aproape și le-au cerut conducătorilor ca poporului lui Dumnezeu să i se permită să-i servească și să i se închine în modul pe care Iehova l-a numit pentru ei fără amestec. Servirea acestei înștiințări și al avertismentului alcătuiesc îndeplinirea celor nouă plăgi din Egipt; nouă plăgi profetice au fost îndeplinite asupra conducătorilor lumii.

La fel cum plaga a noua asupra Egiptului a fost marele întuneric, chiar la fel și acum conducătorii lumii sunt în mare întuneric cu privire la scopul lui Dumnezeu, pentru că ei refuză să asculte adevărul lui Dumnezeu. Acest lucru este demonstrat în special prin faptul că despre Liga Națiunilor se susține că este singura lumină care strălucește acum pe pământ. Singura excepție de la acest mare întuneric este că acele persoane care au luat poziție de partea lui Dumnezeu și a Împărăției lui se bucură acum de lumina Cuvântului lui Dumnezeu și prin aceasta sunt conduse într-un mod drept. La încheierea plăgii a noua asupra Egiptului, Faraon i-a zis lui Moise și lui Aaron: „Plecați și să nu vă văd mai mult.” Chiar așa și acum, după ce a noua plagă anti tipică a fost adusă peste conducătorii lumii, ei au spus martorilor lui Iehova în consecință: „Plecați ca să nu mai avem de-a face cu voi mai mult.” Faraon l-a sfidat pe Iehova Dumnezeu. Conducătorii lumii fac acum același lucru. Ei se opun martorilor lui Iehova și disprețuiesc avertismentul lui Dumnezeu; ei îl resping pe Dumnezeu și Împărăția Lui.

După aceasta, în armonie cu voia lui Dumnezeu, așa cum le-a poruncit, martorii lui Iehova nu vor da nici un alt anunț de avertisment pentru conducătorii lumii, dar trebuie să aducă acum în atenția oamenilor cu bună voință mesajul de înștiințare și avertizare cu privire la Armagedon și Împărăția lui Dumnezeu, așa cum Moise și Aaron au dat instrucțiuni speciale pentru copiii lui Israel chiar înainte de a zecea plagă peste Egipt.

Întâiul născut al Egiptului în conformitate cu legislația lor a constituit o clasă special favorizată; și, prin urmare, în ilustrația profetică întâiul născut le-a reprezentat pe elementele conducătoare vizibile de pe pământ. Plaga a zecea și ultima pe care Dumnezeu a trimis-o asupra Egiptului a fost aceasta: El l-a trimis pe îngerul Său în toată țara Egiptului și i-a ucis pe fiecare dintre întâii născuți ai egiptenilor, dar i-a protejat pe întâii născuți ai lui Israel, deoarece ei au ascultat porunca Lui, arătând credință în Răscumpărătorul omului.

Israelii au plecat imediat din Egipt și au fost urmăriți de Faraon și organizația sa oficială; aceasta în întregime a fost distrusă în mare. Aceasta a prefigurat sau a ilustrat Armagedonul, care va însemna distrugerea completă a

conducerii acestei lumi a lui Satan, atât vizibilă cât și invizibilă. - Apoc 16: 13-16; 19: 19-20: 3.

ANUNȚ DE AVERTISMENT

Scripturile arată că Dumnezeu nu profită de ignoranța cuiva, dar întotdeauna dă o înștiințare și un avertisment înainte de a acționa ca să-și justifice numele. Notați acest lucru, că el l-a făcut pe Noe să depună mărturie oamenilor și îngerilor despre scopul său de a distruge lumea înainte ca el să aducă potopul, care a distrus lumea. El l-a făcut pe Moise și Aaron să dea o înștiințare completă și un avertisment în Egipt, iar după aceea a venit distrugerea acelei puteri mondiale. El a făcut ca Isus să dea o înștiințare corectă și un avertisment pentru națiunea rebelă a lui Israel; și apoi a urmat distrugerea acelei națiuni. Acum, Iehova a făcut ca martorii lui să dea o înștiințare completă și corectă și un avertisment conducătorilor acestei lumi; și când această lucrare de mărturie este finalizată trebuie să urmeze rapid distrugerea completă a lumii. Potopul, distrugerea Egiptului, și căderea Ierusalimului au adus mari neazuri asupra oamenilor, dar Isus declară că Armagedonul va aduce asupra lumii cel mai mare neaz cunoscut vreodată și acela va fi ultimul. (Mat. 24:14, 21, 22) Prin urmare, putem ști că bătălia iminentă a Armagedonul va fi executarea finală și completă a judecății lui Iehova împotriva celor răi, atât invizibili cât și vizibili.

Armagedonul nu va fi o luptă între oamenii dintre națiunile pământului. Armagedonul este „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic“, în care Cristos Isus și îngerii lui vor lupta împotriva lui Satan și a oștirii lui rele, iar Cristos va fi complet victorios. Notați acum cuvintele înregistrate la 2 Petru 3, anume: „În zilele din urmă vor veni cei care vor nega și vor batjocori Împărăția lui Dumnezeu și pentru aceasta ei de bună voie sunt ignoranți despre adevăr, că prin cuvântul Dumnezeu cerurile și pământul care erau în vechime, constituind lumea de atunci, fiind înecată cu apă, a pierit; dar cerurile și pământul care sunt acum, prin același cuvânt sunt păstrate și ținute, rezervate în vederea distrugerii în ziua judecății și a pierzării oamenilor nelegiuți... Așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile, fiind pe foc, se vor descompune, iar elementele [puterile conducătoare vizibile] se vor topi de mare căldură.“- 2 Pet. 3: 3-7, 12.

Aceste cuvinte inspirate consemnate în Biblie spun ce va veni în curând asupra lumii, aducând un sfârșit complet al domniei lui Satan, netezind astfel calea pentru conducerea dreaptă a lui Cristos Isus. Continuând, apostolul spune: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va

locui dreptatea.” (2 Pet. 3:13) Aceasta marchează schimbarea completă a controlului lumii, „cerurile noi”, fiind Cristosul sau domnia invizibilă, și „pământul nou”, adică acei oameni credincioși din vechime de la Abel la Ioan Botezătorul, care, fiind înviați ca oameni perfecți vor deveni conducătorii vizibili pe pământ; și acea domnie trebuie să fie una a dreptății. - Ps. 45:16; Isa. 32: 1; Evr. 11: 4-35.

În Apocalips 21, noua domnie a lumii este numită simbolic „orașul sfânt” sau organizația, și este descrisă ca venind de la Dumnezeu din cer, domnie sfântă și dreaptă sub Cristos care va aduce cele mai mari binecuvântări pentru oameni. Exercitând

'BE GONE; SEE MY FACE NO MORE.'

puterea supremă prin și datorită lui Cristos Isus, Iehova, marele Dumnezeu al universului va binecuvânta atunci pe toți oamenii care păzesc legea lui dreaptă. „El va șterge orice lacrimă din ochii lor și nu va mai fi moarte, nici întristare, nici țipăt, nici nu va fi nici o durere, pentru că lucrurile dintâi s-au dus. Și el care ședea pe scaunul de domnie a zis: Iată, eu fac toate lucrurile noi:... pentru că aceste cuvinte sunt adevărate și credincioase.” - Apocalipsa 21: 4, 5.

Așa-numitul „an sfânt” nu a reușit să aducă pacea și prosperitatea promisă, și acel eșec ar trebui să convingă de la sine pe oamenii cu bună voință că Dumnezeu nu a autorizat ca anul 1933 să fie numit un an sfânt, și că el nici va răspunde la rugăciunile oamenilor care încearcă să-l facă un an sfânt. Pe pământ acum nu este pace și sărăcia pășește apăsător și hidos pe pământ. Martorii lui Iehova nu au nici o controversă cu oamenii. Singurul lor scop este să asculte de porunca lui Dumnezeu de a spune mesajul adevărului. Deoarece el a poruncit ca acest mesaj să fie transmis, o vor face prin harul Său, indiferent de opoziție; și atunci când ei fac astfel, responsabilitatea lor se termină și începe cea a oamenilor. Toate sistemele umane pentru restabilirea lumii cu siguranță vor eșua. Lumea este bolnavă până la moarte și va muri. Poate exista o perioadă temporară de prosperitate, dar va fi foarte scurtă. Decretul lui Iehova este că va fi o schimbare completă a controlului mondial, iar din acest motiv lumea veche trebuie să piară.

În dezastrul teribil care va veni în curând peste lumea prezentă, toți cei care se opun lui Dumnezeu vor muri și nu vor găsi nici o cale posibilă de scăpare. (Ier. 25: 33-36) Bani, proprietatea și influența lumească nu va folosi nimănui ca să cumpere protecție sau mângâiere în acel timp de mare necaz. Cu privire la acest lucru este scris în Cuvântul lui Dumnezeu: „Țara va fi pustiită de tot și prădată; căci Domnul a vorbit acest cuvânt. Pământul este de asemenea pângărit sub locuitorii acestuia, pentru că au încălcat legile, au schimbat poruncile, au rupt legământul cel veșnic.” (Isaia 24: 3, 5). Legământul cel veșnic aici menționat este legământul lui Dumnezeu cu privire la sfințenia vieții. (Geneza 9: 1-11) Fiecare națiune de pe pământ a încălcat în mod grosolan și a rupt în mod voit acel legământ prin cauzarea morții inutile și premature a creaturilor umane. Exemple de astfel de pete de sânge inutile înregistrate în America sunt crudul tratament la care indienii au fost supuși, sacrificarea nesăbuită a animalelor; și care s-a făcut în principal din cauza lăcomiei pentru câștig. Elementele comerciale și politice ale pământului au asuprit nedrept și au ucis milioane de creaturi umane, iar elementul religios a conspirat și au scuzat astfel de acțiuni rele. Dumnezeu va compensa cărțile la Armagedon.

Oamenii sunt avertizați aici despre o conspirație rea formată de Satan, conspirație în care se unesc bancherii internaționali, clerul necredincios și politicienii fără conștiință, printre scopurile conspirației sunt acestea: Să plaseze America în Liga Națiunilor, controlul banilor și a tuturor celorlalte bunuri, conducerea oamenilor prin mâna unui dictator omenesc de-al lor, distrugerea libertății de exprimare și a presei și oprirea închinării adevărate la Dumnezeu și Cristos.

Dar fiți cu un curaj evlavios! Mâna Dumnezeului Atotputernic la Armagedon îi va doborî pe toți acești dușmani în praf!

Care este atunci speranța națiunilor pământului? Iehova Dumnezeu arată spre Cristos Isus, noul conducător al lumii și spune: „Iată-l pe servul meu, în care sufletul meu își găsește plăcerea. El va arăta judecata dreaptă la națiuni, și în numele lui vor spera națiunile.” (Matei 12: 18-21) Fiind avertizați, oamenii sunt liberi să se alăture oricărei organizații pe care o doresc; dar lasă ca oamenii cu bunăvoință care doresc să vadă dreptatea, pacea, prosperitatea și viață veșnică pe pământ să ia poziție în întregime pe partea lui Dumnezeu și a Împărăției lui. Nu există nici un loc de siguranță oriunde altundeva. Pentru a lua poziție pe partea lui Iehova nu este nevoie să te alături vreunei organizații omenești, dar în particular, în casa ta, dedică-te lui Dumnezeu și Împărăției lui sub Cristos. Fii silitor să studiezi Cuvântul adevărului și să înveți calea dreptății. Evită toate controversile și certurile. Dacă vin revolte și revoluții, ține-te departe de ele. Tratează corect și cinstit cu aproapele tău, închină-te și ascultă de Dumnezeul Atotputernic. Există astăzi pe pământ milioane de oameni cu bună voință care doresc să cunoască și să facă ceea ce este drept, iar cei care urmează instrucțiunile date în Cuvântul lui Dumnezeu pot fi ascunși în timpul marelui necaz și trecuți prin el în condiții de siguranță și apoi să trăiască pentru totdeauna pe pământ și să nu moară niciodată. (Țefania 2: 2, 3) Prin urmare, se poate spune cu adevărat, „Milioane de oameni care trăiesc acum nu vor muri niciodată.”- Ioan 8: 51.

Isus a spus: „Toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară.” (Ioan 5: 28, 29) În Fapte 24:15 este scris: „Va fi o înviere a morților, atât a celor dreți cât și a celor nedreți.” Învierea generală a omenirii moarte acoperă perioada de o mie de ani ai Împărăției lui Cristos, și în această perioadă toți cei din mormintele lor vor fi aduși și le va fi dată o probă pentru viață. Perfecțiunea umană și viața veșnică pe pământ va fi dată celor ascultători. Pământul va fi făcut un loc glorios și potrivit pentru ca omul perfect să trăiască. „Domnul păzește pe toți cei ce îl iubesc, dar pe toți cei răi îi va nimici.”

CAPITOLUL II

NUMELE SĂU

IEHOVA l-a trimis pe Isus pe pământ în urmă cu mai mult de 1900 de ani pentru a face atunci o lucrare pregătitoare în vederea justificării supreme a numelui Celui Prea Înalt. Isus, prin urmare, a venit în numele lui Iehova și în calitate de reprezentant corespunzător autorizat al său. Isus a mărturisit: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu.” (Ioan 5:43) Isus a fost trimis ca martor și a trebuit să ducă mărturie despre adevăr și cu privire la numele și scopul lui Iehova. Când omul Isus a fost de treizeci de ani, Iehova l-a uns să fie conducător al lumii. Când a fost întrebat de către guvernatorul roman, „Tu ești un rege?” Isus a răspuns: „În acest scop, am fost născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr.” (Ioan 18: 37) Pe parcursul celor trei ani și jumătate în care a depus mărturia despre adevăr înaintea oamenilor, Isus a subliniat marele adevăr că „Împărăția cerurilor este aproape.” Prin această declarație, el s-a referit la sine ca ales al lui Iehova și cel uns să domnească, domnie care, atunci când acționează pe deplin, este din cer, pentru că Isus Cristos, acum divin, va fi mereu invizibil pentru ochii umani.

La încheierea lucrării sale pământești, Isus în Ierusalim călare pe un mânz de măgar s-a prezentat ca Rege. Oamenii de rând l-au salutat ca rege, strigând: „Osana, Fiul lui David!” (Matei 21: 1-9) Clasa clerului și aliații lor l-au respins pe Isus. La scurt timp după aceea Isus le-a poruncit ucenicilor săi să se pregătească pentru celebrarea Paștelui. În ziua de patrusprezece de Nisan, așa cum cerea legea, Isus și ucenicii Lui au sărbătorit Paștele. Cu această ocazie, imediat după Paște, Isus a instituit memorialul morții sale, care a avut loc în aceeași zi: „Și când mâncau ei, Isus a luat pâinea și a binecuvântat-o și a frânt-o, a dat-o ucenicilor și a zis: Luați, mâncați, acesta este trupul meu și a luat paharul, și dând mulțumiri, li l-a dat, zicând: Beți toți din el, căci acesta este sângele meu, al noului legământ, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor. Dar eu vă spun, nu voi mai bea de acum încolo din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui meu.”- Mat. 26: 26-29.

Isus le-a spus ucenicilor Săi că El trebuie să plece, dar că va veni din nou și îi va primi la sine. (Ioan 14: 1-4) El i-a invitat pe acești ucenici credincioși să i-a parte

cu el în Împărăția sa. (Luca 22: 28-30) De ce a ținut Isus sărbătoarea Paștelui, și de ce a subliniat faptul propriei sale morți și cea a Împărăției lui viitoare, nu a putut fi înțeles în mod clar până la întoarcerea Domnului în conformitate cu făgăduința lui făcută ucenicilor. Isus Cristos a fost răstignit pe un lemn ca și cum ar fi fost un păcătos; a treia zi după aceea Iehova l-a înviat din morți.

De ce nu și-a început Isus domnia în urmă cu 1900 de ani? De ce va trebui să vină a doua oară? Acestor întrebări li se poate da acum un răspuns după Scripturi, și înțelese de cei care se dedică lui Iehova. Răspunsurile la acestea pot fi rezumate în câteva cuvinte, anume: Isus este cel ales pentru a îndeplini scopul lui Iehova, fundamentul sau partea principală a acestuia fiind justificarea numelui lui Iehova, iar partea secundară fiind răscumpărarea, eliberarea și mântuirea rasei umane care va ajunge să cunoască, să iubească și să servească lui Iehova. Prin răzvrătirea și provocarea lui rea, Satan a pus în discuție supremația și numele lui Iehova Dumnezeu.

Numele lui Iehova era înălțat de toate creaturile inteligente, înainte de răzvrătirea lui Lucifer. Toate au cunoscut și s-au desfătat de renumele Său ilustru și reputația lui onorabilă. Tot știau că Iehova era și este sursa vieții și că el este lipsit de egoism, Dătătorul oricărui dar bun și desăvârșit. Aceasta a fost starea corectă și fericită existentă în univers până când fărâdelegea a găsit un loc în inima creaturii pe care Iehova a făcut-o suverană peste o parte a organizației sale. Poftind ceea ce lui nu i-a fost dat, Lucifer s-a înălțat pe sine, l-a sfidat pe Cel Prea Înalt și a primit pentru sine titlul de Satan, iar Dumnezeu a stabilit un timp limitat pentru continuarea lui Satan, la care limită de timp cel rău trebuie să sfârșească. (Ier. 51:13) Timp de secole numele lui Iehova a fost ocărât, dezonorat și făcut respingător de Satan, de către oștirea lui rea de îngeri și de oamenii răi. Criza a venit, și de acum înainte și pentru totdeauna numele lui Iehova va fi înălțat. Cei răi vor pieri și toți cei care primesc viața veșnică trebuie să cunoască, să se supună, să onoreze și cu bucurie să-l servească pe el al cărui nume este Iehova. Ilustrul său renume și reputația sa onorabilă trebuie să găsească un loc în mintea fiecărei creaturi care trăiește. El a scos dintre națiunile pământului un popor pentru numele său și lui îi este dat privilegiul acum să proclame numele său mare și onorabil.

Cu secole în urmă Dumnezeu a început să aducă numele lui înaintea oamenilor căzuți. El i-a descoperit lui Moise numele lui de Iehova; apoi în Egipt, Iehova „a mers să răscumpere pentru el însuși un popor și să-i facă un nume.” (2 Sam 7: 23) Dumnezeu nu a apărut în trup în Egipt, dar l-a trimis pe Moise ca servitorul lui și, astfel, Iehova a apărut acolo ca o putere reprezentativă. Egiptul a

fost un tip al lumii și, Faraon, domnitorul acestuia a fost un tip a lui Satan, dumnezeul acestei lumi rele. Moise a fost un tip al lui Cristos Isus, marele Profet și Servul prin care Iehova răscumpără un popor pentru sine și face ca numele Celui Prea Înalt să fie pus în locul potrivit în mintea tuturor creaturilor inteligente.

La timpul său potrivit, Iehova va face ca toate creaturile sale să cunoască numele său și semnificația acestuia și să aibă în memorie timpul când el și-a descoperit prima dată numele său pentru om ca Iehova; și acel timpul memorabil datează din timpul acțiunii sale în Egipt. Un memorial marchează o zi sau un timp, atunci când anumite lucruri mari sunt făcute și care urmează după aceea să fie amintite întotdeauna. Printre lucrurile extraordinare realizate de Iehova, prin servul său Moise, au fost acestea: descoperirea numelui Său, facerea legământului legii, distrugerea organizației lui Faraon și eliberarea israeliților din acea organizație apăsătoare. Punctul central al acestor mari evenimente a fost înjunghierea mielului de Paști, deoarece acesta a arătat spre Acela pe care Dumnezeu l-a rânduit să fie justificatorul numelui său mare și sfânt. Toate lucrurile realizate în Egipt de către om ca reprezentant și serv al lui Dumnezeu au fost legate de justificarea numelui lui Iehova, care este lucrul cel mai important. Din acest motiv, Iehova i-a zis lui Moise: „Acesta este numele meu pentru totdeauna și aceasta este amintirea pentru toate generațiile.” (Ex. 3:15, ARV) Deoarece înjunghierea și mâncatul mielului pascal au arătat spre Isus, Justificatorul, Iehova i-a zis lui Moise: „Și această zi să vă fie ca aducere aminte, și să o țineți o sărbătoare pentru Iehova: în toate generațiile voastre veți ține o sărbătoare printr-o rânduială pentru totdeauna.” - Ex. 12:14, ARV.

Când a venit timpul pentru împlinirea tipului prin moartea lui, Isus Cristos le-a spus ucenicilor săi cu privire la pâinea pe care a rupt-o în prezența lor și le-a cerut s-o mănânce: „Acesta este [reprezintă] corpul meu, care este dat pentru voi: faceți aceasta în amintirea mea.” (Luca 22:19) Timpul a trebuit să vină, așa cum știa Isus, când urmașii lui adevărații trebuie să înțeleagă că credințioșii Lui până la moarte, și moartea sa, în locul și ajutorul păcătosului, nu au fost pur și simplu ca să furnizeze prețul de răscumpărare pentru om, dar și ca să-și dovedească propriile sale calificări ca să fie justificatorul numelui lui Iehova. Fiind astfel desăvârșit, Isus Cristos a devenit „mare preot pentru totdeauna” a lui Iehova, executorul lui Satan și a organizației sale, justificatorul numelui lui Iehova și „autorul mântuirii veșnice pentru toți cei ce-L ascultă.” (Evrei 2:14; 5: 6-10.) Cel mai mare lucru care trebuie păstrat în memorie este numele lui Iehova și Pavel a lăsat să se înțeleagă că la venirea lui Isus la templu acest adevăr important va fi înțeles în mod clar. (1 Corinteni 11: 26.) Participând la „Cina Domnului” până la

venirea lui Cristos Isus la templul lui Iehova, ucenicii săi credincioși au arătat mai departe moartea Domnului; dar acum acești credincioși adunați de Domnul Isus la el „beau din noul rod al viței cu el” și toți se bucură și laudă Numele lui Iehova și trebuie să facă acest lucru pentru totdeauna. „Numele Tău, O Doamne, dăinuiește pentru totdeauna, și pomenirea Ta, O Doamne, în toate generațiile.”- Ps. 135: 13.

LEGĂMINTE - AL LEGII ȘI CEL NOU

Iehova Dumnezeu a făcut legământul legii prin Moise ca mediator pentru Israel, încă din Egipt, la timpul junghierii mielului pascal. Inaugurarea legământului legii a avut loc în timpul Rusaliilor, sau aproximativ la cincizeci de zile după ce Israelii au fost scoși din Egipt și au venit la Muntele Sinai (Horeb). - Ex. 19: 1.

Facerea noului legământ a fost marcată de moartea lui Isus, anti tipicul Miel de Paști, în ziua de paisprezece Nisan, 33 AD. Inaugurarea noului legământ a fost marcată prin revărsarea finală a spiritului sfânt „peste toată carnea.” (Ioel 2: 28, 29; Fapte 2: 16-18) „Cina Domnului”, ca un memorial al morții sale, instituită în anul 33 d.Hr. și timp de secole după aceea respectată de către adepții săi credincioși, atrage atenția spre realizarea noului testament sau legământ nou și este păstrat de asemenea în memorie. „Pentru că aceasta este sângele meu, al noului testament, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.” (Matei 26:28) „După aceea, de asemenea, a luat paharul, după ce a mâncat, spunând: Acest pahar este noul testament în sângele meu: Aceasta să faceți voi spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din acesta.”- 1 Cor. 11: 25.

„De la și după anul 1919 (AD) și în special din 1922 până azi când martorii lui Iehova care petrec pe pământ, la „Cina Domnului”, nu numai că atrag atenția asupra morții lui Isus ca Răscumpărător și Justificator, dar, de asemenea, îndreaptă atenția spre inaugurarea noului legământ, legământ care acționează spre justificarea numelui lui Iehova.

CONSPIRAȚIE

Satan și toți reprezentanții săi pământești, adică Faraon și supușii săi, care l-au ascultat, au format o conspirație ca să-i distrugă pe israeliți și să prevină ca ei să fie o națiune. (Ex 1:15, 16; 2:23, 24) Dumnezeu a auzit strigătele lui Israel și

legământul legii făcut de el a fost pentru Israel o asigurare în tip că de dragul numelui lui Iehova acel popor va fi scos și apărât. Legământul avraamic a fost implicat, deoarece Iehova și-a dat cuvântul său că va aduce o sămânță; iar acum Iehova a avut respect față de legământul Său cu Avraam. - Ex. 2:24, 25; 6: 4, 5.

La timpul facerii noului legământ, Satan și mulțimea lui, inclusiv preoții și clericii săi pământești, au conspirat să-l distrugă pe Isus. (Matei 21: 38) Prin realizarea acestei conspirații Isus, Mielul anti tipic a lui Dumnezeu, a fost ucis, dar Iehova i-a păstrat pe cei cu care a fost făcut noul legământ. (Ioan 17: 11-15; Filipeni 2: 9-11.) La inaugurarea noului legământ, din nou, o conspirație este formată de Satan și mulțimea lui, inclusiv ierarhia romano-catolică și alți religioniști, ca să-i ucidă pe cei care laudă cu credincioșie numele lui Iehova și, prin urmare, „să-i nimicim pentru a nu fi o națiune “[sfântă] și faptele au fost și sunt evidente și sunt acum comise în scopul promovării acestei conspirații rele. (Ps 83: 1-18; 1 Petru 2: 9,10; Zah 13: 7-9). Iehova i-a apărât pe credincioșii lui și pe cei ascunși care sunt în legământ, pentru că ei sunt sub umbra aripilor sale și au fost aleși pentru scopul său; și, ei continuând credincioși, el îi va apăra pentru totdeauna. - Ps. 91: 1-4; 145: 20; Isa. 54: 17; 42: 6,7.

RĂZBUNARE

Iehova și-a exprimat răzbunarea împotriva organizației lui Satan ucigând pe întâiul născut al Egiptului la timpul în care mielul pascal a fost ucis. La moartea lui Isus, mielul anti tipic de paște, întâiul născut al Egiptului anti tipic, adică, al acestei lumi, nu a murit. Motivul pentru aceasta apare acum în mod clar și arată că timpul se apropie rapid atunci când întâiul născut al anti tipicului Egipt trebuie să moară. După cum sângele mielului de Paști stropit pe ușorii caselor din Egipt a semnat viață și apărarea celor care au rămas în interiorul casei și sub protecția acestui semn al sângelui, la fel cei care se încred în sângele prețios al lui Hristos Isus, care au fost și care rămân în noul legământ, au această asigurare suplimentară de viață și de apărare; prin urmare, „Cina Domnului“, sărbătorită corespunzător de aceștia din secolele trecute au „arătat moartea Domnului, până va veni El“ și a fost o garanție a apărării lor.

Acum, cu toate acestea, Domnul a venit și sângele vărsat marchează o etapă care indică că aceasta este ziua lui Iehova de răzbunare și de distrugere a întâiului născut al acestei lumi a lui Satan. Este ziua răzbunării lui Dumnezeu; prin urmare, toți cei care sărbătoresc cum se cuvine Cina Domnului acum trebuie să-și arate cu siguranță consecvența lor prin proclamarea zilei de răzbunare a Dumnezeului nostru împotriva întâiului născut al dușmanului, care nu este sub

sânge. Acest lucru trebuie făcut în împlinirea poruncii date de Dumnezeu: „Vestește anul de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați.“ (Isaia 61: 2). După cum Aaron a acționat în calitate de purtător de cuvânt și proclamată pentru Moise (care era un tip al lui Cristos Isus) în vestirea răzbunării lui Dumnezeu împotriva lui Faraon și a organizației sale, chiar așa acum cei din legământ cu Isus Cristos trebuie, de asemenea, să proclame răzbunarea lui Dumnezeu împotriva lui Satan și a întâiul născut al întregii sale organizații, pentru că ei „au mărturia lui Isus Cristos“ și păzesc porunca lui Dumnezeu. (Ex 4:22, 23; Apocalipsa 12:17) Cei care vor lua parte la cina Memorialului și apoi eșuează sau refuză să se supună poruncii de a fii martori ai lui Iehova vor participa, astfel, în mod nedemn: „Căci cine mănâncă și bea în mod nedemn, își mănâncă și bea își condamnarea lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului.“ - 1 Cor. 11: 29.

PĂSTORI

Egiptenii au urât păstorii, și din acest motiv au refuzat să mănânce cu Evreii, aceștia fiind o urâciune pentru egipteni. (Geneza 43: 32; 46: 34) Când a venit timpul lui Iehova ca să-și facă un nume pentru el însuși în Egipt, a trimis un păstor acolo pentru a oferi mărturia lui, pentru a conduce afară poporul din Egipt și să acționeze ca mediatorul lui în legământul legii. Satan și mulțimea lui pământească îi pe urâsc servii lui Iehova Dumnezeu care aduc hrana furnizată în mod divin pentru turma Lui și acționează astfel în calitate de păstori, ură care se manifestă în mod deosebit în această zi prezentă.

La timpul facerii noului legământ și, de asemenea, la timpul inaugurării acestuia, Iehova Dumnezeu îl trimite pe „Păstorul cel bun“, „păstorul principal“, Isus Cristos, și atât Cristos Isus cât și cei cărora el le încredințează lucrarea de a duce hrana furnizată în mod divin la oamenii care flămânez după dreptate, sunt urâți cu răutate de Satan și toți preoții lui pământești, clericii și cei înșelați. (Ioan 10:11; 1 Petru 5: 2-4.) Aceasta este o dovadă în plus că acești credincioși ce sunt cu Cristos Isus la templu și trebuie să poarte, să ducă sau să transmită roadele împărăției, adică adevărurile dătătoare de viață din Cuvântului lui Dumnezeu celor din lume care au urechi de auzit și în același timp să declare răzbunarea lui Dumnezeu împotriva dușmanului și a organizației sale, vor fi și sunt urâți și persecutați de către Satan și servii lui. Ierarhia romano-catolică și alții de asemenea soi, își manifestă acum răutatea și ura lor împotriva martorilor lui Iehova, deoarece acești martori vorbesc ceea ce este spre onoarea numelui lui Iehova Dumnezeu și a Domnului Isus Cristos. - Ioan 15: 19-23.

Păstorul Moise era pe muntele Horeb (Sinai), când Iehova l-a atras deoparte la el, atrăgându-l la rugul aprins și acolo a vorbit cu el și l-a îndrumat pe Moise să meargă în Egipt și să transmită mărturia lui Dumnezeu pentru Faraon. Pe acel munte, în acel timp, Iehova s-a referit la inaugurarea legământului legii atunci când el, adresându-se lui Moise, a zis: „Eu voi fi cu tine, și aceasta va fi pentru tine semnul că Eu te-am trimis: Când vei scoate poporul din Egipt, veți sluji lui Dumnezeu pe acest munte.” (Ex. 3: 1-12), Iehova a făcut noul legământ la moartea lui Isus, iar acum el le dezvăluie celor credincioși la templu că noul legământ se inaugurează la Muntele Sionului, unde sunt adunați 144.000 de urmașii ai lui Isus Cristos, prin Cristos Isus însuși. (Apocalipsa 14: 1-8) Rămășița credincioasă sărbătorește acum Cina Domnului la Muntele Sionului, adică, în organizația lui Iehova Dumnezeu, bucurându-se de inaugurarea noului legământ și continuă să proclame numele lui Iehova. - Evr. 12: 22-25.

PĂMÂNTUL

Legământul lui Dumnezeu cu Avraam este o promisiune necondiționată, promisiune care este irevocabilă, că Iehova va sprijini desfășurarea scopului său de a binecuvânta toate familiile pământului prin sămânța sa. (Gen.12: 3; 22:18) Satan pentru mult timp a fost Dumnezeu sau conducător peste pământ, dar scopul lui Iehova este că domnia lui Satan acum trebuie să se sfârșească pentru totdeauna, iar Iehova să preia pământul și plinătatea lui pentru el însuși și îi dea toate acestea Fiului său iubit. Lui Avraam, Iehova i-a spus: „Pentru că toată țara pe care tu o vezi, ți-o voi da ție, și seminței tale pentru totdeauna.” (Geneza 13:15) În această declarație profetică făcută lui Avraam de către Iehova, Avraam l-a reprezentat pe Dumnezeu, în timp ce sămânța sa se referă la Cristosul său. (Galateni 3:16-29) Acum, el care are dreptul să domnească a venit, și Iehova Dumnezeu l-a instalat pe el, Isus Cristos, pe tronul său și el și-a început domnia lui. (Eze 21:27; Ps 2: 6; 110: 2) Iehova îl va deposeda complet și pentru totdeauna pe Satan și mulțimea lui de fiecare parte a pământului și va îndeplini complet cuvântul său adresat Seminței sale iubite, anume: „Cere de la mine, și eu îți voi da [națiunile] pentru moștenirea ta, și marginile pământului în stăpânirea ta. Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier; le vei sfărâma ca pe vasul unui olar.” (Ps. 2:8, 9). Isus Cristos este, prin urmare, posesorul de drept al întregului pământ.

Nu există nici un motiv scriptural să concluzionăm că omul Avraam și urmașii lui vor moșteni pământul. Promisiunea lui Dumnezeu pentru Avraam a fost împlinită în miniatură și într-un mod tipic, dar marea împlinire este pentru cei din organizația lui Iehova. Pământul este a lui Iehova, și plinătatea lui. (Ps. 24:1)

Suveranitatea pământului aparține acum lui Cristos Isus, sămânța lui Avraam, care are dreptul să domnească, pentru că Iehova i l-a dat lui. Isus Cristos este moștenitorul tuturor lucrurilor lui Iehova și cei din casa sa regală sunt moștenitori împreună cu el. (Romani 8: 16,17) Când Dumnezeu i-a zis lui Avraam: „Eu îți voi da țara ție și seminței tale după tine” însemna în mod clar că lui Avraam în tip i-a fost dat pământul, iar sămânța lui, Cristos, îl va stăpâni pentru totdeauna.

Despre și cu privire urmașii lui credincioși și ascultători Cristos Isus a vorbit, spunând: „Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul.” (Matei 5: 5). În 1914, Iehova i-a dat lui Isus tot pământul și de asemenea dreptul să domnească. Mai târziu, Isus i-a adunat la Sine pe cei credincioși și i-a adus în templu, iar cei din rămășiță care continuă credincioși până la sfârșit vor participa la acest mare și minunat dar. Cristos Isus este acum la templu în Împărăție cu urmașii săi și, cu siguranță, acesta este un timp de bucurie ilustrat de „băutul vinului nou cu el în împărăția Tatălui său.” Prin urmare, Iehova și-a îndeplinit promisiunea de a da toată țara seminței lui Avraam, adică la Isus Cristos; și „cei blânzi”, menționați de Domnul, care vor moșteni pământul, fiind cei umili și ascultători, adică, membrii credincioși ai corpului său, aceștia moștenesc pământul cu el pentru totdeauna.

De asemenea, nu există nici un motiv scriptural să concluzionăm că Avraam și ceilalți oameni credincioși din vechime vor fi vreodată schimbați din creaturi umane în creaturi spirituale, așa cum s-a crezut o dată. Poziția lor, așa cum Scripturile arată în mod clar, va fi aceea de „prinți în toată țara”, adică, guvernatorii vizibili pe pământ, reprezentanții direcți ai lui Cristos, căruia Dumnezeu i-a dat „pământul ca moștenire”, și ca prinți, astfel, ei vor domni sub Cristos și vor conduce în dreptate. (Ps. 2: 6-8; Isaia 32: 1) Rămășița credincioasă acum învățată de Iehova Dumnezeu vede că Împărăția este aici, că dreptatea pe pământ trebuie și va fi în scurt timp la controlul deplin, toate acestea vor constitui o justificare a numelui lui Iehova și, prin urmare, acești credincioși se bucură și cântă lui Iehova și declară faptele lui puternice printre oameni. Reuniunea dintre rămășița credincioasă cu noi prinți pe pământ va fi una plină de bucurie și ei privesc mai departe la aceasta cu o bucurie anticipată. - Ps. 45:16.

MOISE

Când Moise a fost tânăr a fugit din Egipt. Mai târziu a devenit paznicul turmei socrului său, Ietro. În timp ce era cu turma la poalele muntelui Horeb a văzut îndeplinindu-se un miracol. O flacăra de foc a învăluit un rug, și totuși rugul nu a fost ars. După aceea Cel Prea Înalt și-a dezvăluit numele lui de Iehova lui Moise. Acolo Iehova a început să-și descopere scopul lui de a-și justifica numele

lui sfânt. El i-a poruncit lui Moise să se întoarcă în Egipt și acolo să servească o înștiințare lui Faraon și apoi să-i conducă pe Israeliți afară din Egipt și să-i aducă la muntele Horeb ca să l se închine. Scripturile nu descoperă că israeliții din Egipt s-au plâns lui Iehova, dar că ei s-au plâns împotriva asupritorilor lor și Iehova i-a auzit. El i-a zis lui Moise: „Acum, iată, strigătul copiilor lui Israel a ajuns la mine: Și am văzut chinul cu care egiptenii îi asuprește. Vino acum, așadar, și eu te voi trimite la Faraon, ca tu să poți aduce poporul meu, copiii lui Israel, afară din Egipt. - Ex. 3: 9, 10.

Moise s-a temut că poporul lui Israel nu ar crede că el a fost trimis de Iehova Dumnezeu: „Moise a răspuns, și a zis: Dar, iată, ei nu mă vor crede, nici nu vor da ascultare vocii mele; căci ei vor zice: Domnul nu ți s-a arătat.” (Ex 4:1). În legătură cu aceasta Iehova i-a dat lui Moise puterea de a efectua trei semne sau minuni „ca ei să creadă că Domnul, Dumnezeul părinților lor, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov, ți s-a arătat.” (Ex 4: 5.) Cele trei semne sau miracole erau acestea: (1) transformarea toiagului lui Moise într-un șarpe; (2) mâna plină de lepră; și (3) transformarea apei în sânge. Fiecare dintre aceste semne susțineau sau proclamau mesajul că erau „o voce, sau o mărturie, de la Iehova” făcând de cunoscut scopul lui a-și justifica numele său. Probabil că Moise nu a înțeles acest scop; dar el a avut o mare credință și l-a ascultat pe Iehova, prin aceasta a primit aprobarea lui Iehova Dumnezeu.

Prin trimiterea lui Moise în Egipt și comportarea lui în legătură cu Israeliții, Iehova a folosit anumite lucruri și creaturi care reprezintă simbolic lucrurile mai mari care vin. Moise l-a reprezentat uneori pe Cristos Isus. Dumnezeu l-a făcut pe Moise să scrie: „Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica un profet din mijlocul tău, dintre frații tăi, ca și mie, lui să îi dați ascultare.” (Deut. 18:15) Prin această confirmare, Isus a spus: „Moise... a scris despre mine.” (Ioan 5:46) Isus și-a învățat ucenicii, și Petru a mărturisit în consecință că Moise a fost un tip al lui Cristos Isus. (Fapte 3:22) În unele părți ale ilustrației făcută de Iehova, Moise a reprezentat, nu pe Cristos Isus, Capul, ci pe urmașii lui Cristos în legământ cu Iehova și în special pe cei de pe pământ la a doua venire a lui Cristos.

Faraon și puterea mondială organizată a ilustrat sau a reprezentat pe Satan și organizația lui crudă. În Egipt, simbolul lumii lui Satan, au locuit Israeliții, poporul ales al lui Dumnezeu; au fost trimiși acolo de către Iehova pentru ca scopul său să poată fi îndeplinit. Israeliții au reprezentat în primul rând pe poporul ales al lui Iehova în Cristos, și pe de altă parte pe toți cei care iau poziție de partea lui Iehova Dumnezeu și care-și mențin integritatea față de el. În aceste zile din urmă, în prezent, Atotputernicul Dumnezeu și-a descoperit numele lui de Iehova

și a făcut ca poporul său să înțeleagă semnificația acestuia. Acest lucru l-a făcut la timpul trimerii lui Cristos Isus la templul lui să judece și să elibereze pe propriul său popor și să judece și să distrugă organizația lui Satan. Împlinirea profeției pe care Iehova a descoperit-o poporului său este un bun motiv pentru ei să aștepte să constate că cele trei semne efectuate de Moise au fost lucrate de Cristos Isus, Mai Marele decât Moise, și că înțelegerea acestora poate fi avută acum prin grația Domnului de clasa templului. Dacă da, aceasta este o dovadă în plus că Iehova l-a trimis pe Cristos Isus la templul lui pentru judecată și că judecata este acum în curs de desfășurare.

SEMNELE

Cele trei semne, Moise le-a înfăptuit înaintea lui Israel, iar la înfăptuirea acestora Aaron a fost asociat cu el. Două dintre aceste semne au fost înfăptuite înaintea lui Faraon. Iehova va furniza mai întâi dovezile și îi va convinge pe israeliți că l-a trimis pe Moise la ei și apoi el îi va da, de asemenea, o dovadă lui Faraon ca un avertisment pentru el și organizația sa. Atât copiii lui Israel cât și Faraon trebuie să știe că Iehova este Dumnezeu Atotputernic. Atât poporul lui Iehova cât și cei din organizația lui Satan trebuie să fie informați acum că Iehova este Dumnezeu. Primul semn a fost toiagul lui Moise, care a fost aruncat la pământ și a devenit un șarpe. Ca păzitor al oilor Moise ducea un toiag de păstor. Acest lucru a fost folosit în legătură cu primul semn. (Ex. 3: 1) „Și DOMNUL i-a spus: Ce este acesta în mâna ta? Iar el a spus: Un toiag. Iar el a spus: Aruncă-l pe pământ. Și el l-a aruncat la pământ și acesta a devenit un șarpe; și Moise a fugit dinaintea acestuia. Și DOMNUL i-a spus lui Moise: Întinde-ți mâna și ia-l de coadă. Iar el și-a întins mâna și l-a prins, iar acesta a devenit toiag în mâna sa; ca ei să creadă că DOMNUL Dumnezeu părinților lor, Dumnezeu lui Avraam, Dumnezeu lui Isaac și Dumnezeu lui Iacov, ți s-a arătat.”- Ex 4: 2-5.

Timpul a venit pentru ca Iehova să-l trimită pe eliberatorul lui în Egipt ca să își facă un nume. El l-a ales Moise în acest scop, ca să dea mărturia lui israeliților și Moise a ridicat întrebarea dacă izraeliții îl vor asculta sau nu și îl vor crede că Domnul i se arătase. Împlinirea acestui tablou profetic a început în 1914. D.Hr. Timpul a sosit atunci pentru ca Iehova să-l trimită pe Fiul Său iubit, pe care Moise l-a ilustrat, ca Iehova să-și facă pentru el însuși un nume. După aceea el l-a pus pe Cristos Isus, Regele său pe muntele Lui cel sfânt în Sion. (Ps. 2: 6) Apoi l-a trimis să domnească în mijlocul dușmanilor. „Domnul va trimite toiagul puterii Tale din Sion: domnește în mijlocul dușmanilor tăi.” (Psalmul 110: 2). Acesta a fost

momentul potrivit pentru Iehova să expună întrebarea lui Cristos: „Ce este acela din mâna ta?”

Moise a avut în mână un toiag de păstor. Toiagul lui Moise putea fi folosit ca o armă împotriva fiarelor și împotriva dușmanilor omenești. Era un toiag care putea fi folosit ca un sceptru. (Ezechiel 19:14) În ce privește a doua sa venire ca Judecător și Rege, Isus Cristos a spus: „Când Domnul va veni în gloria Sa, și toți îngerii lui sfinți cu el, atunci va ședea pe tronul gloriei Sale”, și acela va fi timpul în care el ca un păstor va despărți oile de capre. (Matei 25:31-46) El și-a început domnia sa în 1914, dar era în 1918, când a venit la templu pentru judecată și pentru despărțirea „oilor” și a „caprelor”. El este trimis să păstorească națiunile, și toiagul lui este înfățișat ca fiind „un toiag de fier.” (Ps. 2: 9) Cu privire la „nașterea națiunii”, sau începutul Împărăției, este scris: „Ea a născut un fiu, un copil bărbat, care va păstori toate națiunile cu un toiag de fier.” (Apoc. 12: 5, Roth.) Aceste scripturi demonstrează că toiagul sau sceptrul este un simbol al autorității și al puterii cu care Iehova l-a delegat pe Cristos Isus și pentru a fi folosit ca să îndeplinească scopul lui Iehova.

Referindu-ne acum la ilustrație: la porunca lui Iehova, Moise a aruncat toiagul pe pământ. Acest lucru nu poate însemna lepădarea sau renunțarea la întreaga putere și autoritate prin Iehova sau prin Cristos Isus când cei răi s-ar putea dezlănțui. Cu mult timp înainte ca Moise să înfăptuiască acest semn, Satan care avea puterea de domni, s-a răzvrătit împotriva lui Iehova și l-a provocat pe Iehova să pună pe pământ oameni care să-și mențină integritatea lor față de Dumnezeu. Cel rău după aceea a continuat să acționeze în cer cât și pe pământ. (Iov 1: 6, 7) Satan, în această ilustrație făcută în Egipt, este reprezentat de Faraon, care s-a opus atunci puterii lui Dumnezeu. Moise l-a reprezentat pe Cristos Isus; și, la sfârșitul timpului domniei lui Satan, fără piedici, Cristos este trimis să-și înceapă domnia lui. Ar fi incompatibil pentru Cristos Isus, în acest caz să lase puterea și autoritatea lui de a domni și în același timp, să îndeplinească porunca lui Iehova, adică, „Domnește în mijlocul dușmanilor tăi.” Dimpotrivă, aruncarea toiagului pe suprafața pământului sau țărână prin Moise, ilustrează lansarea sau extinderea puterii active a lui Cristos Isus în lucrurile privitoare la pământ. Prin urmare, el a făcut aceasta atunci când războiul din cer a avut loc și i-a aruncat pe Satan și îngerii lui jos pe pământ. (Apocalipsa 12: 7-10) Astfel Cristos Isus i-a făcut pe toți dușmanii lui așternutului picioarelor Lui, adică, i-a limitat la pământ și în vecinătatea acestuia.

În cer nu mai sunt dușmani; iar acum există un singur centru al tulburărilor, adică, pământul unde Cristos Isus ține un ochi vigilent asupra dușmanului și prin

puterea lui ține dușmanul în reținere până la timpul convenit al lui Dumnezeu pentru ca dușmanul și organizația lui să fie distrusă. Aruncarea toiagului în țărână sau pe pământ nu a avut nimic de-a face cu permisiunea răului sau a răutății care a început cu mult înainte de ilustrația făcută în Egipt. „Vocea semnului“ vorbește un mesaj referitor despre venirea Mai Marelui Moise ca să elibereze creaturile lui Dumnezeu, iar acest lucru se face la secole după ce răutatea a fost în lume.

Imediat după ce Moise a aruncat toiagul la pământ „acesta a devenit un șarpe.” Toiagul a devenit șarpe când a ajuns pe pământ sau în țărână. Șarpele este un simbol al răului, dar nu întotdeauna un simbol al răutății. Puterea și autoritatea lui Iehova delegată Fiului său iubit ia acum o formă a răului pentru lucrurile referitoare la pământ, adică, pentru organizația lui Satan care este acum limitată la pământ. Răul este ceva ce este dăunător și aduce suferință, adversitate, nenorocire și întristare asupra celui împotriva căruia este folosit. Iehova Dumnezeu își exercită puterea de a pedepsi sau de a pune în aplicare judecata, și acestea rezultă în rău sau în ceea ce lovește în răufăcător; dar acel răul este folosit drept. Iehova spune: „Eu fac lumina [pentru cei drepti], și creez întunericul [pentru cei răi, vrăjmașii mei], Eu fac pacea [Roth: Prosperitatea] [pentru rămășiță], și creez răul [pentru Satan și organizația lui]. Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri.” (Isaia 45: 7; a se vedea, de asemenea, Ps. 97:11; 82: 5-7; 107: 10; Iuda 13, de asemenea, Turnul de Veghere, 1930, paginile 131, 147). Toate faptele rele sau răutățile rezultă în rău pentru cineva, dar nu tot răul este greșit. Când Isus îi pedepsește pe dușmanii săi, acel rău este administrat în dreptate. Prin urmare, Scripturile susțin concluzia că aruncarea toiagului la pământ și el devine un șarpe a prefigurat extinderea puterii, autorității și activităților lui Isus pe pământ, care devin asemenea unui șarpe sau asemenea unui chinător pentru organizația lui Satan.

Această concluzie este pe deplin susținută de Apocalipsa 9:11: „Și ei [lăcustele, rămășița, martorii lui Iehova] aveau un rege peste ei, care este îngerul gropii fără fund, al cărui nume în ebraică este Abaddon [adică, Distrugător], iar în limba greacă are numele Apollion.” Isus Cristos este acel rege și, ca atare, el poruncește organizației sale și el aplică pedepse, care sunt un rău pentru organizației lui Satan. (A se vedea Lumina, Volumul 1, pagina 145.) Chiar și „caii” din armata Domnului provoacă răul asemenea șerpilor, așa cum este scris: „Pentru puterea lor este în gura lor și în cozile lor: Cozile lor erau ca niște șerpi cu capete, și cu ele vătămau.” (Apocalipsa 9:19) Privitor la cei care devin dușmanii lui Iehova el spune: „Căci, iată, voi trimite șerpilor, năpârци, printre voi, care nu vor fi fermecate și vă vor mușca, zice Domnul.” (Ier 8:17) „Și, chiar dacă s-ar ascunde pe

vârful Carmelului, voi cerceta și îi voi lua de acolo; și chiar dacă ar fi ascunși de privirile Mele pe fundul mării, și acolo voi porunci șarpelui, și el îi va mușca.” (Amos 9: 3) Dovezile scripturale sunt, prin urmare, concludente că „toiagul aruncat la pământ, care a devenit un șarpe”, ilustrează puterea și autoritatea de la Iehova cu care îl delegă pe Cristos Isus, care este folosită împotriva dușmanilor lui Iehova acum limitați la pământ.

MÂNA

Primul și al treilea semn au fost înfăptuite înaintea lui faraon. Al doilea semn a fost cu privire la mână. „Și DOMNUL i-a spus în continuare: Pune-ți acum mâna în sân. Iar el și-a pus mâna în sân; și când și-a scos-o, iată, mâna lui era leproasă ca zăpada.” (Ex 4: 6). Evident, mâna într-un astfel de caz a fost folosită ca un simbol să-i învețe pe Moise și pe ceilalți din poporul ales al lui Dumnezeu o lecție specifică. Nu pare să existe nici un motiv corespunzător de ce semnul mâinii leproase trebuie înfăptuit înaintea lui Faraon și nu există nici o înregistrare că a fost făcut înainte lui. Acest lucru pare clar să învețe că semnul ce ține de mână este unul dintre mijloacele folosite de Iehova ca să pună mărturie poporului său ales, să-i informeze pentru ca ei să poată fi echipați pentru serviciul său.

Care este sensul simbolic al mâinii lui Moise așa cum este folosit în această ilustrație? S-a spus că mâna este un simbol al puterii divine întotdeauna, dar Scripturile nu sprijină tot timpul această concluzie. Scripturile arată că, atunci când Iehova pune mâna peste o creatură, aceasta înseamnă că Iehova a ales acea creatură și a îmbrăcat-o cu autoritatea de a îndeplini anumite sarcini în executarea scopului lui Dumnezeu. Iehova l-a ales pe Isus Cristos ca servul lui ales special pe care îl folosește ca să execute judecățile sale, și, prin urmare el este simbolic „mâna” lui Iehova. „Dacă îmi ascut sabia strălucitoare și mâna mea apucă judecata, voi întoarce răzbunare dușmanilor mei și voi răsplăti celor care mă urăsc.” (Deut 32:41). Toate puterile drepte aparțin lui Iehova; și faptul că el l-a însărcinat pe Fiul său iubit cu toată puterea în cer și pe pământ este o dovadă în plus că Isus Cristos este instrumentul ales al lui Iehova ca să execute scopurile sale și, prin urmare reprezentat simbolic prin mâna lui Iehova pusă peste el.

Ezechiel a avut o viziune cu privire la care el a spus: „O mână a fost trimisă la mine și, iată, un sul de carte era în ea.” (Ezechiel 2:9, 10) Sulul sau cartea este simbolul unui mesaj sau a unei mărturii de la Iehova și aflându-se într-o mână, spune simbolic: „Această mărturie este asigurată de puterea sau spiritul lui Iehova și acesta este mijlocul lui de-al face cunoscut.” Când a venit timpul pentru ca preotul Ezechiel să-și înceapă serviciul său el spune la fel cu privire la aceasta: „Și

mâna Domnului a fost peste mine.” (Ezec 1: 3) „Și mâna Domnului era acolo peste mine, și mi-a zis: Scoală-te dar, ieși în câmpie și voi vorbi cu tine acolo.” (Eze. 3:22) Când a venit timpul pentru ca Ezechiel să proclame profeția cu privire la casa regală, este scris că: „mâna Domnului a fost peste mine.” (Ezechiel 40: 1). În aceste texte „mâna Domnului”, înseamnă în mod clar că Iehova a revărsat asupra creaturii favoarea sa divină și autoritatea să-l reprezinte prin ducerea mărturiei lui și a făcut acest lucru prin și datorită lui Cristos Isus, care este mijlocul său principal în îndeplinirea scopurilor sale, sau sa „mâna dreaptă.”

Când mâna unei creaturi este angajată sau folosită, simbolul învață în mod clar un lucru diferit. Să fie ținut minte faptul că a fost mâna lui Moise, pe care el a pus-o în sân și care a devenit leproasă. Din două motive acea mână nu putea reprezenta puterea divină: (1) pentru că a fost mâna unei creaturi; și (2), deoarece puterea divină nu poate deveni leproasă. Mâna care a devenit leproasă, de asemenea, nu ar putea reprezenta nimic în partea cerească sau invizibilă a organizației lui Iehova, pentru că acea parte a organizației sale nu devine niciodată păcătoasă sau să-i displacă lui Iehova Dumnezeu. Concluzia, prin urmare, trebuie să fie că mâna lui Moise reprezintă ceva ce ține de urmașii lui Isus Cristos în timp ce ei sunt pe pământ și în timp ce sunt într-o stare imperfectă.

Pentru motivul de mai sus următoarea definiție este dată de semnificația simbolică a mâinii: Mâna unei creaturi de pe pământ, creatură care este într-un legământ cu Iehova, reprezintă în mod simbolic căile prevăzute în mod divin și mijloacele sau echipamentele acelei creaturi să se angajeze în mod activ în serviciul lui Iehova. În sprijinul acestei definiții sunt prezentate următoarele: Moise a fost trimis în Egipt, nu să transmită propriul mesaj, ci ca să ofere mărturia lui Iehova. Iehova a furnizat căile și mijloacele și l-a echipat pe Moise să facă acest serviciu. Pentru ca Moise să devină neglijent sau leneș în îndeplinirea acestui serviciu, după ce a făgăduit, ar fi fost păcat și păcatul este simbolizat de lepră. O astfel de neglijență sau indiferență ar fi ilustrată prin punerea mâinii în sânul lui, chiar și așa cum a făcut Moise. „Un leneș își ascunde mâna în sân și nici măcar nu o va duce la gură din nou.” (Prov. 19:24) (A se vedea, de asemenea, Proverbe 26:15). Cel care ar face astfel, ar deveni sărac și un serv neroditor. „Cel ce lucrează cu o mână leneșă sărăcește, dar mâna celui harnic îmbogățește.” (Prov. 10: 4) Aceste scripturi cu siguranță dovedesc că mâna este un simbol al activității și al serviciului și că, atunci când aceasta devine inactivă urmează întotdeauna fărâmițarea.

Acest miracol sau semn l-a dat Dumnezeu și a fost înfăptuit în principal pentru a fi spre folosul poporului de legământul al lui Dumnezeu pe pământ la

sfârșitul lumii, prin urmare, destinat să-i învețe o lecție specială. (Romani 15: 4). Acest popor de legământ, în special rămășița, Dumnezeu l-a scos de dragul numelui său, și i-a furnizat căi și mijloace și l-a echipat să ducă mărturia lui la lume. A fi neglijent sau leneș în îndeplinirea acestui serviciu ar fi păcat. Isus vorbește despre „servul rău și leneș“, care a fost dezaprobat. (Matei 25:26) Martorii lui Iehova sunt îndemnați să fie „nu leneși [pentru Împărăție] în lucru“; dar „înflăcărați în spirit, servind Domnului.” (Rom. 12:11), „ca să nu fiți leneși, ci urmași ai celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele.” (Evrei 6:12) „Dorința leneșului îl omoară, pentru că mâinile lui refuză să lucreze.” (Prov. 21:25) Aceste scripturi arată că necredința și inactivitatea din partea servului rezultă în păcat și moarte, în timp ce zelul și credincioșia în serviciu aduce recompensa promisă.

Ilustrația făcută prin Moise, cu toate acestea, se referă în special la aceia din poporul de legământ al lui Dumnezeu, care își vor dovedi în cele din urmă credința lor. Asta nu înseamnă că nu vor ajunge într-un timp în care ei vor fi în starea de necurați. A existat o perioadă de lenevie în serviciul Domnului din partea consacraților, despre care Domnul Isus s-a referit prin pilda fecioarelor și a spus: „Atunci toate fecioarele ațipit și au adormit.” (Matei 25:5). În timpul războiului mondial și pentru ceva timp după aceea consacrații s-au temut și foarte puțină mărturie au transmis. Acea lenevie, neglijență sau lipsă de activitate viguroasă în folosirea căilor prevăzute divin și a mijloacelor de a servi lui Iehova Dumnezeu i-a adus pe cei consacrați într-o stare de leproși, sau necurați. „Un om lepros... este necurat... Și cât despre lepră, cel în care este rana ei, hainele lui să fie rupte și capul descoperit și să pună un acoperământ peste buza de sus și să strige: „Necurat, necurat.” - Lev. 13: 44,45.

În anul 1922 Domnul i-a descoperit poporului Său de legământ necurățiile lui care au rezultat din inactivitatea în serviciu. O ilustrație a acesteia a fost înregistrată în profeția lui Isaia în care acel profet a reprezentat pe poporul de legământ al lui Dumnezeu, profet care reprezentându-l pe poporul de legământ al lui Dumnezeu spunea: „Atunci am zis: Vai de mine Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate, și ochii mei au văzut pe rege: Domnul oștirilor.” (Isaia 6: 5). Această necurăție a fost în mod clar din cauza lipsei de activitate sau a leneviei în utilizarea modalităților prevăzute în mod divin și a mijloacelor de a transmite mărturia lui Iehova, iar acest lucru este demonstrat de faptul că profetul a fost curățit prin foc, acesta fiind pus pe buzele lui: „Apoi unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar, și l-a pus pe gură, și a zis: Iată, atingându-l de

buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!” - Isa. 6: 6, 7.

Mâna lui Moise din sân a reprezentat în special perioada de timp din 1918-1919 inclusiv, atunci când nu a fost făcut nimic pe calea de a da mărturie despre Iehova. Dumnezeu i-a spus lui Moise să-și ia mâna din sân, iar când a scos-o, atunci, el a descoperit că era la fel de leproasă ca zăpada; și Dumnezeu i-a spus să-și pună din nou mâna în sân. „Iar el a spus: Pune-ți din nou mâna în sân. Și el din nou și-a pus mâna în sân; și a scos-o afară din sân și, iată, aceasta s-a refăcut din nou ca cealaltă carne a sa.” (Ex 4:7) Porunca lui Iehova dată aici ne învață că Iehova nu l-a lepădat complet pe poporul Său, dar că, atunci când i-a informat despre starea lor necurată, după aceea au manifestat pocăință și au devenit zeloși pentru Domnul, el aducându-i din nou în favoarea lui. Rețineți că înregistrarea este că prima dată a „luat” mâna din sân, dar a doua oară Moise „a smuls-o din sânul său”, această acțiune din urmă indicând faptul că el a făcut-o atât de repede și cu o energie și cu un zel aparte pentru casa Domnului. În 1922, când poporul de legământ al lui Iehova a descoperit necurăția lui, din cauza inactivității lui în serviciul lui Dumnezeu, așa cum a fost profetizat de Isaia, a devenit imediat activ și activitatea în serviciu a mers de atunci cu energie și zel.

Nici un tratament pentru boala de lepră nu a fost găsit vreodată de om. Singurul remediu este prin puterea lui Iehova și el îi vindecă numai pe cei care îl ascultă. „Creștinătatea”, la fel ca regele Ozia, a fost în mod voit neascultătoare de Iehova și nu va fi niciodată vindecată de maladia mortală simbolizată de lepră. (2 Cron. 26: 16-23) Mâna lui Moise a fost vindecată numai după ascultarea deplină de poruncile lui Iehova. Poporul de legământ al lui Iehova poate fi vindecat și păstrat curat numai prin ascultare de bună voie și devotament neegoist față de Iehova.

Al treilea „semn”, realizat de Moise a fost revărsarea apei din râul Nil pe pământ și transformarea lui în sânge. (Ex 4: 8,9) Transformarea apei în sânge era de fapt, la fel ca și prima din cele zece plăgi asupra Egiptului; ea este aici explicată mai târziu în legătură cu cele zece plăgi.

CONSECVENȚĂ

Revenim acum la sângele vărsat, care a fost folosit pentru a pune legământul lui Dumnezeu în vigoare față de poporul său: dacă sângele noului legământ a fost stropit și acel legământ a fost inaugurat, atunci rezultă în mod necesar că Iehova a adus și i-a evidențiat pe cei menționați ca „un popor pentru numele său” și că el le-a dat „un nume nou.” (Fapte 15: 14; Isaia 62: 2); și

Dumnezeu la nimeni altcineva nu îi acordă această onoare, în afară de poporul Său, servul legământului. Astfel, membrii credincioși ai rămășiței încă pe pământ iau parte acum la „Cina Domnului“ la Muntele Sionului, beau vinul nou cu Acel Conducător al casei regale, pentru că ei au invitația sa și au intrat în bucuria Domnului. (Matei 25:21) Ei trebuie să fie acum consecvenți și să acționeze în partea lor și să-și vorbească partea lor ca popor pentru numele lui Iehova; în caz contrar ei nu acționează în armonie cu băutul vinului nou, simbolul sângelui noului legământ. Ei trebuie acum, prin urmare, să predice numele lui Iehova Dumnezeu și Împărăția lui. Acest lucru nu este facultativ, dar este absolut obligatoriu.

Nu ar fi admisibil să se solicite o licență sau un permis care urmează să fie emis de către instituțiile lumesti să se predice evanghelia Împărăției lui Dumnezeu, nu mai mult decât ar fi fost potrivit pentru Moise și Aaron să ceară permisiunea lui Faraon să se închine lui Dumnezeu. „Și după aceea Moise și Aaron au intrat și au spus lui Faraon: Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: Lasă poporul meu să plece, ca ei să îmi țină o sărbătoare în pustiu.“ (Ex. 5: 1) Cu alte ocazii, Moise și Aaron a transmis un mesaj asemănător lui Faraon. (Ex 7:16; 8: 1; 9: 1) Astfel, cu toate acestea, nu a fost o cerere că Faraon sau funcționarii săi ar trebui să emită un permis sau o licență ca să se închine sau să-i servească lui Iehova, dar de asemenea a constituit o cerere făcută la porunca expresă a lui Iehova ca Faraon și funcționarii săi trebuie să renunțe să se amestece în exercitarea libertății poporului ales al lui Dumnezeu ca ei să se închine și să-i servească lui Iehova în mod liber. Chiar și așa, acum poporul scos pentru numele lui Iehova, adică, rămășița, este trimis de Iehova și îi este poruncit să poarte mărturia în fața conducătorilor, și ar fi în întregime inconsecvent pentru ei să-i întrebe pe conducători dacă ar putea predica Evanghelia, dar este treaba lor să ceară ca Satan și reprezentanții săi să înceteze să se amestece în transmiterea evangheliei Împărăției lui Iehova prin martorii lui.

Faraon nu numai că a fost înștiințat despre scopul lui Dumnezeu, dar i-a fost acordat timp deplin și posibilitatea ca să se identifice ca dușman al lui Dumnezeu prin „punerea pe veșmintelor“, arătând de partea cui a stat. El a fost înștiințat și avertizat cu privire la ceea ce ar face Dumnezeu, dacă el continua să se amestece contra poporului Său, și în pofida acestei înștiințări și avertizări el a continuat să-și întărească inima: „Și Domnul i-a zis lui Moise: Inima lui Faraon este împietrită, el refuză să lase poporul să plece.“ (Ex. 7:14). Acum, reprezentanților pământești ai lui Satan le sunt date avertizări, timp și oportunități ca să-și pună hainele de identificare înaintea ca Iehova să ia măsurile finale împotriva lor.

Supremația lui Iehova trebuie să fie adusă la cunoștința conducătorilor și martorii săi trebuie să declare supremația lui Dumnezeu și măreția numelui său pe tot pământul. (Ex. 9:16, Leeser) Așadar aceasta cu siguranță că-l nemulțumește pe Iehova Dumnezeu, ca cineva să ceară permisiunea de la anti tipicul Faraon și funcționarii lui ca ei să meargă și să predice evanghelia. Din moment ce Dumnezeu a poruncit ca această înștiințare de avertizare să fie răspândită, servii lui Iehova trebuie să asculte poruncile Lui.

Toiagul lui Moise, aruncat jos, a devenit un șarpe înaintea lui Faraon și a fost un avertisment simbolic al nenorocirilor care vor veni asupra lui Faraon și asupra organizației sale, culminând cu distrugerea întâilor născuți din Egipt și distrugerea armatei lui Faraon în Marea Roșie. În anul 1918 Domnul Isus a venit la templu pentru judecată; pentru acea poziție înaltă Iehova l-a desemnat pe el. El apare ca reprezentantul special al lui Iehova îmbrăcat cu toată puterea și autoritatea; prin urmare, în acel timp a început împlinirea cuvintelor profetice: „Iehova este în templul lui sfânt: tot pământul să tacă înaintea lui.” (Hab. 2:20, ARV) Toiagul din mâna anti tipicul Moise este un simbol al autorității și al puterii cu care Iehova l-a delegat pe deplin pe Cristos Isus și pe care o folosește pentru a executa scopurile lui Iehova. (A se vedea Turnul de veghere, 1933, pagina 100 și scripturile citate.) Acum, anunțul pentru conducătorii lumii că Cristos Isus, marele Judecător, a venit la templu pentru judecată este un avertisment pentru toți că această pedeapsă a lui Dumnezeu va fi aplicată dușmanilor săi, culminând cu distrugerea completă a lumii la Armagedon.

Toiagul lui Moise a fost folosit de Moise și de Aaron ca să cheme cele zece plăgi asupra Egiptului, inclusiv moartea întâilor născuți. În legătură cu aceasta, Moise a fost un tip al lui Cristos Isus, în timp ce Aaron i-a ilustrat pe membrii trupului lui Cristos, cărora le este încredințată „mărturia lui Isus Cristos” și care transmit mărturia. Acest toiag întins spune simbolic că lucrul acesta se face prin autoritatea și prin porunca lui Iehova Dumnezeu. Plăgile asupra Egiptului au constituit o înștiințare și un avertisment despre scopul lui Dumnezeu de a-și executa mânia împotriva tuturor celor care se opun îndeplinirii scopurilor sale. Nouă dintre aceste plăgi au precedat instituirea Paștelui. Junghierea mielului pascal și instituirea primului Paște au fost legate direct cu plaga a zecea. Este cert că Scripturile dovedesc că exprimarea răzbunării lui Dumnezeu împotriva Egiptului anti tipic are loc după venirea Domnului Isus la templu pentru judecată și, de asemenea, rezultă în mod clar că cele zece plăgi au o împlinire anti tipică asupra lumii lui Satan după arătarea Domnului la templu pentru judecată, și că aceste plăgi au o împlinire anti tipică înainte de exprimarea completă a răzbunării lui

Dumnezeu împotriva organizației lui Satan. Această concluzie fiind corectă, memorialul morții Domnului nostru Isus Cristos, anti tipicul Miel de Paște, semnifică acum mult mai mult pentru poporul lui Dumnezeu decât au văzut până acum.

Este sigur că acum ne aflăm în zilele din urmă, despre care apostolul Pavel a spus: „Să știți de asemenea, că în zilele din urmă vor veni timpuri grele.“ (2 Timotei 3: 1). Acesta este timpul în care „omul păcatului“, „fiul pierzării“, se manifestă. Clerul, în general, ierarhia romano-catolică în special și ceilalți care formează „omul păcatului“, sunt descriși de apostol în 2 Timotei 3: 2-9. Aceste persoane, în timp ce pretind că-l reprezintă pe Dumnezeu și împărăția lui, se opun violent Împărăției și i-au persecutat pe cei pe care Iehova i-a luat ca un popor pentru numele său și care transmit mărturia lui Isus Cristos. Acești vrăjmași ai lui Iehova au avut fiecare o ocazie să audă adevărul, dar ei au refuzat să învețe și să dea atenție la adevăr; prin urmare, ei și-au pus veșmintele lui Baal și se identifică clar ca mari dușmani ai lui Dumnezeu, despre care apostolul a scris profetic: „învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la cunoștința adevărului. După cum Iane și Iambre sau împotrivit lui Moise, tot așa aceștia se împotrivesc adevărului: oameni cu minți corupte, osândiți în ce privește credința, dar nu vor înainta mai departe: căci nebunia lor va fi evidentă pentru toți oamenii, cum a fost și a acelora.“ - 2 Tim. 3: 7-9.

Acum este înfățișat pentru cei devotați Domnului că cele zece plăgi asupra Egiptului au fost profetice. Dacă aceste plăgi, sau chiar o parte din ele, au avut o împlinire anti tipică, noi putem aștepta ca Domnul să arate celor credincioși semnificația acestora și, de asemenea, să le permită să vadă ce înseamnă toate toate aceste plăgi? (Isaia 42: 9). O analiză a acestor zece plăgi din Egipt în legătură cu memorialul morții Domnului Isus Cristos pare acum să fie foarte potrivită.

PLĂGILE

Iehova vorbește despre plăgile asupra Egiptului ca „minuni“ și „semne.“ (Ex 3:20; 8:23; 10: 1). „Eu voi împietri inima lui Faraon, și îmi voi înmulți semnele și minunile în țara Egiptului.“ (Ex 7:3). „Cum a făcut semnele lui în Egipt și minunile lui în câmpia Țoanului.“(Ps. 78:43) Nu rezultă că îndeplinirea anti tipică a acestor semne, minuni sau plăgi ar fi în aceeași ordine de timp cum au avut loc în tip. Acestea diferă în ordinea de timp de ultimele șapte plăgi descrise în Apocalipsa, capitolul șaisprezece, singura excepție care pare a fi cea a ultimei plăgi. Văzând că Scripturile au fost scrise mai înainte pentru instruirea, asigurarea și mângâierea

rămășiței, este rezonabil să ne așteptăm ca aceste semne și minuni vor fi făcute cunoscute rămășiței în timp ce este pe pământ.

Unul dintre motivele pentru care Iehova i-a permis lui Satan să rămână și să-și continue lucrarea sa păcătoasă în toate secolele trecute este declarat de către El ca: „Numele Meu să fie vestit în tot pământul.” (Ex. 9:16, ARV). Declararea numelui lui Iehova pe pământ are loc la sfârșitul lumii și în urma venirii Domnului Isus la templu Dumnezeu îl folosește pe poporul său scos pentru numele său în legătură cu aceasta, la fel cum i-a folosit pe Moise și pe Aaron în Egipt:.. „el a trimis pe servul său Moise, și pe Aaron, pe care el i-a ales. Ei au arătat semnele lui printre ei și minunile în țara lui Ham.” (Psalmul 105:26,27). Anti tipicul Moise și Aaron alcătuiesc pe servul lui Iehova pe care Iehova l-a însărcinat să poarte mesajul său în lume. Isus Cristos este Capul acelui serv și a fost ilustrat de Moise, în timp ce Aaron i-a ilustrat pe membrii corpului, inclusiv pe rămășiță.

Iehova, aplicând cuvintele sale la „ziua Domnului”, vorbește despre martorii săi, că sunt acum ca „un altar pentru Domnul, și un stâlp la granița Egiptului.” Iehova în legătură cu aceasta, de asemenea, spune: „Și acesta va fi ca un semn și o mărturie pentru Domnul oștirilor în țara Egiptului.” (Is. 19:19, 20) Timpul împlinirii acestei profeții din Isaia este în ziua în care Dumnezeu servește o înștiințare mai întâi și apoi își exprimă răzbunarea împotriva organizației lui Satan. Iehova i-a scos pe credincioșii Săi, israeliții spirituali și i-a făcut martorii săi ca să declare numele său pe pământ. Cu privire la aceasta, profeția lui Ieremia se aplică acum: „Care ai făcut semne și minuni în țara Egiptului, care rămân până în această zi și în Israel și printre alți oameni; și ți-ai făcut un nume, precum în această zi; și ai scos pe poporul tău, Israel, din țara Egiptului, cu semne și cu minuni, cu o mână tare, cu un braț întins și cu mare groază.”- Ier. 32: 20, 21.

Este scris de profetul lui Iehova: „El a aruncat asupra lor mânia Lui aprinsă, urgia, indignarea și necazul, trimițând îngerii răi printre ei.” (Ps. 78:49).* Aceasta se referă tipic la plăgile din Egipt, și anti tipic „îngerii răi” de aici par în mod clar să facă referire la Domnul Isus Cristos și la rămășița credincioasă de pe pământ ca membri ai corpului său. Această concluzie este în armonie cu Scripturile atunci când ne amintim că cuvântul *rău* nu înseamnă neapărat rău, dar că aceasta înseamnă ceea ce aduce nenorocire, vai și pedeapsă asupra făcătorilor de rele. Un traducător al acestui text îl redă astfel: „O misiune a mesagerilor nenorocirii.” (Roth.) Martori Lui Iehova proclamă acum mesajul său despre nenorocirile, vaiurile și pedeapsa împotriva organizației lui Satan, atât vizibilă cât și invizibilă. Aceasta furnizează un indiciu pentru înțelegerea împlinirii anti-tipice a celor zece

plăgi asupra Egiptului și sugerează că Iehova îi folosește martorii lui pe pământ, în legătură cu acestea.

Plăgile de la prima până la a noua au fost declarații tăioase și anunțuri privind supremația lui Iehova și, prin urmare, sunt făcute să apară atât organizația lui Iehova cât și organizația lui Satan. A zecea plagă a adus eliberarea poporului lui Iehova din organizația lui Satan și eliberarea lor din Egipt. Aceste plăgi au fost înfăptuite înaintea lui Faraon și, prin urmare, constituie o înștiințare pentru el și împlinirea anti tipică a plăgilor trebuie să fie înaintea lui Satan și organizația sa, care constituie o înștiințare și o avertizare a lui Satan și a organizației lui. Noi știm că Iehova nu este responsabil pentru criza economică, problemele și nenorocirile care au venit asupra popoarelor lumii, deoarece este declarat în mod expres în Cuvântul Său că Satan a adus aceste necazuri; prin urmare, cele nouă plăgi preliminare asupra Egiptului nu se pot aplica în mod corespunzător acestor necazuri. Împlinirea anti tipică nu ar fi acele problemele menționate în Apocalipsa 12:12. Ele trebuie să aibă o semnificație simbolică, la fel ca ultimele șapte plăgi din Apocalipsa, capitolul XVI. Fiecare plagă este un mesaj specific de nenorociri, iar aceste mesaje transmise în timpurile moderne împotriva organizației lui Satan deranjează, perturbă, chinuie și prevestesc căderea lui Satan și a organizației sale. Așa cum plăgile peste Egipt, au constituit o înștiințare și o avertizare, împlinirea anti tipică la fel trebuie să fie o înștiințare și o avertizare.

*(Nota trad; NTR: „îngerii împuterniciți să le facă rău”; NW: „armate de îngeri care au adus nenorocire.”)

PRIMA PLAGĂ

Iehova i-a poruncit lui Moise să înfăptuiască anumite semne în Egipt, mai întâi înaintea lui Israel și apoi înaintea lui Faraon, al cărui scop a fost ca să furnizeze o dovadă convingătoare că Iehova este Dumnezeu și că Moise a fost trimis în Egipt ca reprezentant al lui Dumnezeu. Al treilea dintre aceste semne atunci când a fost înfăptuit de către Moise și Aaron înaintea lui Faraon a constituit prima plagă peste Egipt. Acest semn sau minune a fost transformarea apei în sânge. (Ps. 78:43, 44; 105: 29) Porunca lui Iehova către Moise cu privire la prima plagă este înregistrată la Exod 7: 14-25. Moise când a apărut în fața lui Faraon a fost un tip al lui Cristos Isus, Justificatorul numelui lui Iehova. Toiagul pe care Moise l-a ridicat a reprezentat autoritatea divină conferită de Iehova lui și reprezintă în mod anti tipic autoritatea divină conferită de Iehova lui Isus și anti tipic reprezintă autoritatea și puterea Domnului Isus Cristos ca să alunge dușmanul și să-și elibereze poporul Său, autoritate care i-a a fost conferită de

către Iehova. Aaron, acționând împreună cu Moise, ilustrează în împlinirea anti-tipică că rămășița pe pământ îndeplinește responsabilitatea mărturiei, căreia i s-a încredințat mărturia lui Isus Cristos și Aaron folosind toiagul arată că acești martori acționează sub porunca divină. Dumnezeu a poruncit înfăptuirea acestui semn și minune înaintea lui Faraon.

„Și Moise și Aaron au făcut cum le poruncise Domnul, și el a ridicat toiagul, și a lovit apele care erau în râu, înaintea ochilor lui Faraon și înaintea ochilor slujitorilor lui, și toate apele care erau în râu au fost prefăcute în sânge.” (Exod 7: 20). Apele fluviului Nil ilustrează partea comercială a organizației lui Satan. Egiptul depindea de apele Nilului ca mijloc pentru îndeplinirea comerțului său; prin urmare, pentru egipteni aceste ape au fost un mijloc de viață și de existență. Prefacerea apelor în sânge a reprezentat moartea. Satan a susținut că a făcut Nilul pentru el însuși, ceea ce înseamnă că acesta a fost în posesia lui. (Ez. 29: 1-3.) Oamenii din lume și mulți dintre cei care s-au consacrat Domnului au fost convinși până acum să creadă că comerțul este vital și, în esență, necesar pentru susținerea vieții omenești. În ultimii ani, poporul de legământ al lui Dumnezeu a ajuns să învețe că comerțul a fost organizat și a fost condus de Satan ca un mijloc ca să controleze oamenii și să-i întoarcă de la Iehova Dumnezeu. Acest semn sau minune a fost făcută înainte israeliților și, astfel, a arătat că poporul de legământ al lui Dumnezeu trebuie să învețe mai întâi semnificația comerțului, că este instituția lui Satan și atunci ei trebuie să declare același lucru în fața conducătorilor și oamenilor, că comerțul constituie o parte integrantă a organizației lui Satan pe care l-a folosit să înșele și să asuprească poporul și să-l atragă după sine în lucrarea lui sângeroasă și dătătoare de moarte.

Prefacerea apei în sânge a ilustrat sau a prefigurat un mesaj al adevărului ca fiind declarat sau făcut cunoscut în prezența agenților vizibili ai lui Satan, precum și pentru partea invizibilă a organizației sale. În tip acesta a fost o înștiințare și un avertisment pentru Faraon. În anti tip, trebuie să fie o înștiințare și avertisment și pentru anti tipul Faraon și organizația lui. Îndeplinirea ilustrației profetice a început la Congresul poporului lui Dumnezeu la Columbus, Ohio, în iulie 1924, timp în care a fost făcută publică declarația că uriașii comerțului, care sunt cei principali în sistemele ecleziastice ale acestei lumi, și că toți aceștia sunt o parte a organizației lui Satan, constituie fruntași sau reprezentanții lui Satan pe pământ care conduc, domină și asupresc poporul. O rezoluție intitulată O ACUZARE a fost adoptată acolo și după aceea s-a publicat pe scară largă. Distribuirea acesteia s-a răspândit în „Creștinătate” în mai multe limbi. Declarația a fost făcută în aceasta și, prin urmare, înștiințarea a fost servită la conducătorii și la oamenii pe care

organizația lui Satan îi conduce la moarte și că speranța omenirii este în Împărăția lui Dumnezeu. Acea a fost o înștiințare de avertizare pentru organizația lui Satan despre scopul lui Dumnezeu de a-și exprima mânia pe deplin împotriva acestei organizații rele a lui Satan și că acest lucru se va face la timpul potrivit. - A se vedea Turnul de Veghere, 1933, pagina 121; Lumina, Volumul 1, pagina 122.

Această înștiințare și avertizare a fost dată cu cinci ani înainte ca marea criză economică să înceapă și care continuă până în ziua de azi. De atunci, martorii lui Iehova au continuat să atragă atenția conducătorilor și oamenilor la faptul că Satan este autorul și creatorul comerțului, care și-a exercitat domnia bestial asupra oamenilor, și care a servit ca o mare defăimare a numelui sfânt al lui Dumnezeu și că va fi distrus spre justificarea numelui lui Iehova. Această mărturie a fost dată în mod continuu de către martorii lui Iehova, iar dovada scripturală prezentată în sprijinul acesteia, a constituit și continuă să constituie o mare plagă asupra organizației lui Satan. Reprezentanții săi vizibili nu au nici un răspuns la aceste adevăruri ascuțite și, prin urmare, ei sunt chinuiți auzindu-l.

În timp ce apele râului au fost prefăcute în sânge aducând moartea, de asemenea în ultimii ani oamenii au învățat că comerțul, în loc să le aducă viață și fericire, este un mare sistem asupritor din care rezultă multă suferință și moarte. Din acest motiv oamenii din Egipt au săpat aproape de râu ca să găsească ape susținătoare de viață și să bea, chiar așa acum și conducătorii și aliații lor aduc și propagă multe artificii în încercarea lor disperată de a smulge lumea din criză și ca să găsească ceva ce ar susține organizația lor actuală. Toate aceste scheme și planuri propagate îl ignoră mai departe Dumnezeu și agenții vizibili ai lui Satan refuză să dea atenție la mesajul lui Dumnezeu cu privire la Împărăția Lui pe care el pricinuieste să fie adusă în fața lor.

Dar vrăjitorii Egiptului au colaborat ca să împietrească inima lui Faraon. Prin vrăjitoriile lor au prefăcut, de asemenea, apa în sânge. (Ex. 7:22) Vrăjitoriile moderni, adică, clerul și învățătorii religioși ai organizației lui Satan, inclusiv clasa „omului păcatului“, se opun Domnului și scopurilor sale predicându-le aliaților lor și oamenilor, spunându-le că apele adevărului, adică, mărturia transmisă de martorii lui Iehova, sunt dătătoare de moarte; și, astfel, prefac apele adevărului în sânge. În loc să primească mărturia lui Isus Cristos ca pe un avertisment, clerul și aliații lor susțin că toate problemele, necazurile și criza economică acum peste lume este cauzată de Iehova. Mesajul adevărului este cel care îi rănește pe reprezentanții lui Satana și prin refuzul de a-i da atenție acestuia, ei continuă să-și întărească inimile împotriva lui Dumnezeu. - A se vedea Turnul de veghe, 15 aprilie 1933.

Prefacerea apelor fluviului Nil în sânge a fost una dintre cele zece plăgi și în legătură cu prima plagă este scris: „Și s-au împlinit șapte zile, după ce DOMNUL lovide râul.“ (Ex 7: 25) „Șapte“ este un număr simbolic divin al plinătății și așa cum aici apare folosit este ca să spună că mărturia de înștiințare și de avertizare a organizației lui Satan trebuie să continue din acel timp până când organizația lui Satan se predă Justificatorului și Conducătorului de drept al lumii sau suferă distrugerea completă. Prin urmare, ar rezulta că, atunci când cele zece plăgi sunt anti tipic îndeplinite și executate, atunci ar veni înfrângerea completă a lui Satan și a organizației sale.

A DOUA PLAGĂ

Satan este total corupt și mulți dintre agenții săi vizibili dau dovadă de corupție totală. Dumnezeu continuă să le dea o înștiințare și o avertizare. A doua plagă a Egiptului a fost cea a broaștelor. „A trimis... broaște, care i-a distrus.“ (Ps. 78:45) „Pământul lor a adus broaște din abundență.“ (Ps 105: 30) Înregistrarea plăgii a doua apare la Exod 8: 1-15. Iehova i-a poruncit lui Moise, tipul lui Cristos Isus, ca să spună lui Aaron, în tip purtătorul pământesc de cuvânt al Domnului Isus, martorii lui Iehova, să continue cu activitatea înfăptuiri plăgii a doua: „Domnul a vorbit lui Moise: Spune-i lui Aaron: Întinde-ți mâna cu toiagul peste pâraie, peste râuri și peste iazuri, și scoate broaște din ele peste țara Egiptului. Aaron și-a întins mâna peste apele Egiptului; și broaștele au venit, și au acoperit țara Egiptului.“ - Ex. 8: 5, 6.

Mâna întinsă care ținea toiagul, care în mod evident a fost toiagul lui Moise, a reprezentat și a ilustrat puterea și autoritatea lui Iehova Dumnezeu conferită lui Cristos, Mai Marele Moise și prin el membrilor pământești ai organizației sale, clasa servului, care poartă mesajul sau mărturia lui Iehova în fața conducătorilor și înaintea oamenilor. (Ez 2:9,10; Turnul de Veghere, 1933, pag 115). Râurile, iazurile și celelalte ape au ilustrat pe popoarele lumii, în special din „Creștinătate.“ Broaștele sunt „țopăitoare prin mlaștină“ și locuiesc în apele de mică adâncime sau mlaștini. Ele dau impresia unei mari înțelepciuni și importanțe și fac un zgomot puternic și discordant, iar acestea reprezintă în special pe agitatorii din poporul de rând care sugerează diverse și numeroase remedii pentru salvarea lumii; de exemplu, socialiștii, comuniștii, bolșevicii, Știința Creștină și diferitele elemente ale religiei organizate. Broaștele sunt necurate; și ieșind din apele Egiptului, adică lumea, arată că tot ceea ce ele reprezintă face parte din organizația lui Satan. - A se vedea Lumina, Volumul doi, pagina 42.

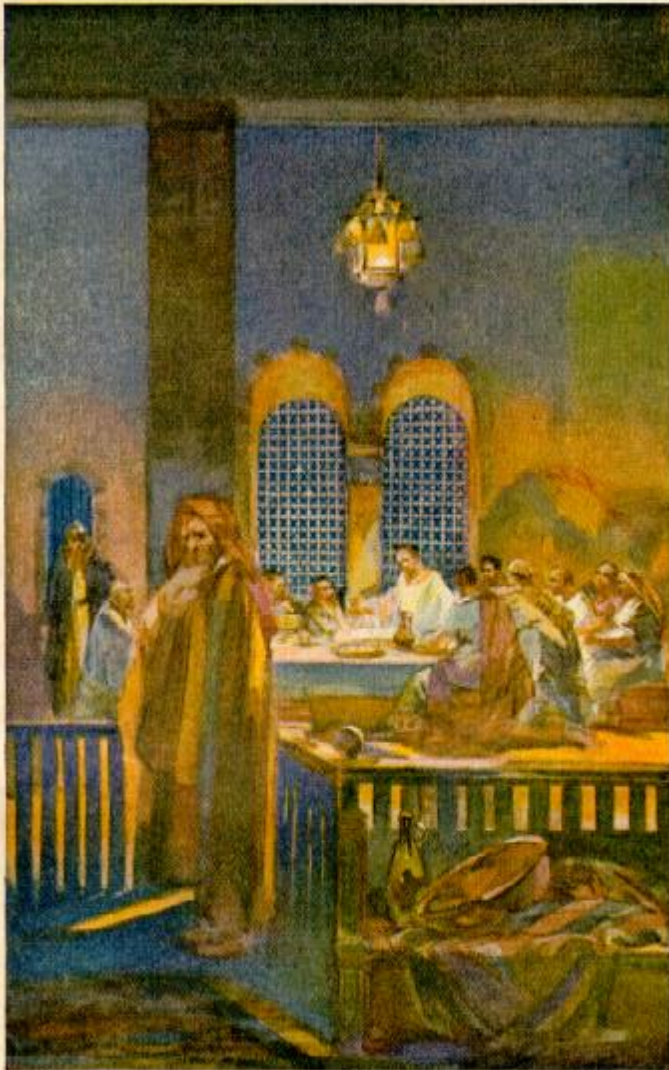
Exercitarea puterii și autorității divine a fost cea care a cauzat ca broaștele să vină, să fie expuse și să-i hărțuiască pe oamenii; care, anti tipic, este exercitarea autoritară prin servii lui Iehova, inclusiv cei de pe pământ, a împuternicirii și a însărcinării transmițerii mesajului de înștiințare și de avertizare către organizația dușmană și care expune multele așa-numite „remedii” pentru rasa umană. Se pare că împlinirea anti tipică a plăgii a doua a început asupra organizației lui Satan din anul 1927 și mai departe și corespunde cu trâmbița a șasea din Apocalips (9: 13-21). Faptele care se referă la împlinirea anti tipică a acestei plăgi sunt acestea:

La Toronto, Ontario, în fața unei mari audiențe vizibile și a uneia prin radio, constituind o audiență mult mai mare, un mesaj din Cuvântul Domnului sub forma unei rezoluții și susținut cu argumente a fost adoptat și a adresat „CĂTRE POPOARELE CREȘTINĂȚĂȚII.” Mesajul transmis cu această ocazie a fost ulterior tipărit și distribuit cu milioanele la popoarele pământului și în mai multe limbi. Printre altele, ceea ce acest mesaj a spus a fost în esență aceasta: „Binecuvântările atât de mult dorite de popor nu pot veni niciodată prin vreun sistem nedrept din „Creștinătate” sau vreo organizație a așa-numitului „Creștinism”, deoarece acestea formează o parte a organizației lui Satan și nu există nici un motiv pentru ca oamenii să acorde sprijin acestui sistem ipocrit și asupritor care-i orbește, îi induce în eroare și îi întoarce de la Dumnezeu. Mai mult în această oră de nedumerire, Iehova Dumnezeu poruncește popoarelor să le abandoneze și pentru totdeauna să părăsească „Creștinătatea” și toate sistemele și organizațiile ei înșelătoare, pentru că toate acestea sunt din organizația Diavolului.” - A se vedea Lumina, Volumul 1, pagina 163.

La timpul transmițerii mesajului respectiv, comerțul a fost la culme, operând scheme frauduloase și asupritoare ca să se îmbogățească și care erau asupritoare pentru oameni. La timpul transmițerii mesajului respectiv, bărbați și femei, prin intermediul presei publice și prin alte mijloace au început un mare orăcăit gălăgios din punctul de vedere al cuvintelor mieroase, a comentariilor și a dezbaterilor publice, a umflatelor vorbe goale, simulând o mare înțelepciune și făcând mult zgomot despre capacitatea din sistemele lor diferite de a aduce ceea ce dorește poporul; mesaj ce expunea perfidia amintită mai sus ca fiind de la Satan. Printre acești orăcăitori au fost incluși clerul și ziarele lor, precum și presa seculară. Toate aceste lucruri au fost expresia înțelepciunii umane sau făcute de om și toate s-au opus Împărăției lui Dumnezeu sub Cristos.

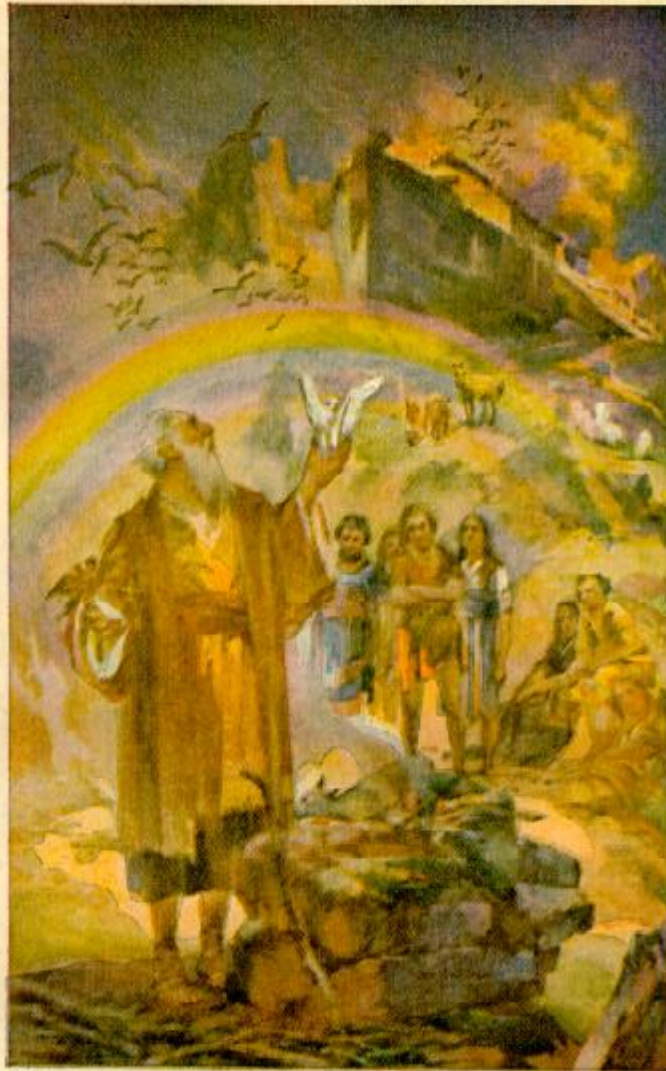
Incluși de asemenea printre acești orăcăitori este clasa „omul păcatului” (lane și lambre), care se alătură presei publice, clerului și altor agitatori, ca să vorbească împotriva martorilor lui Iehova și împotriva mesajului adevărului

transmis de ei. Mulți dintre cei care au crezut că au fost în mijlocul poporului lui Dumnezeu au fost induși în eroare de aceste orăcăieli și au devenit jigniți din cauza lui Iehova și Cristos,

New Covenant

Page 31

Covenant of Blood Page 127

și au căzut, unindu-se cu organizația lui Satan în mod deschis. Unii dintre acești ofensați a spus în esență: „Dacă discursul radio de la Toronto ar fi fost temperat cu moderație, National Broadcasting Company ar fi permis utilizarea în continuare a instalațiilor sale de către Societate.” Nici una dintre aceste orăcăieli de broască, desigur, nu a venit de la martorii lui Iehova, dar au venit de la cei care s-au opus Împărăției; și faptul că martorii lui Iehova au atras atenția, au expus aceste

orăcăieli ca fiind de la Diavol și au citat Scripturile în sprijinul acesteia arătând că nici unul dintre aceste planuri nu au fost de la Dumnezeu, i-a mâniat foarte mult pe orăcăitori. - Ier. 23: 16-21, 31, 32.

Mesajul mai sus menționat, ce expunea orăcăitul de broască, a fost distribuit la elementul oficial al organizației vizibile a lui Satan precum și la oameni, iar Satan i-a determinat pe deșteptii lui să încerce să-l contrabalanseze prin aducerea propriilor „broaște”. „Și magicienii au făcut același lucru cu farmecele lor și au adus broaște asupra țării Egiptului.” (Ex 8:7). Aceste mesaje ale broaștelor din urmă nu sunt cauzate de orăcăitorii din poporul de rând, ci, așa cum declară Scripturile, ele „ies din gura balaurului, a fiarei, și... a profetului fals”, elementul oficial al Diavolului și al organizației lui. (Apocalipsa 16:13, 14) Această scriptură din urmă dă cheia însemnătății „broaștelor” din a doua plagă peste Egipt. În acest text, din Apocalipsa, în legătură cu plăgile egiptene, sunt singurele locuri din Biblie în care sunt menționate broaștele și ambele arată că ele reprezintă susținerile animalice și frauduloase făcute de Satan și organizația lui pe care Domnul, prin puterea și autoritate sa le-a expus. - A se vedea Lumina, Volumul 2, paginile 42-51.

Plaga broaștelor nu se referă în nici un fel la martorii lui Iehova sau la mesajul transmis de ei, dar această plagă arată ceea ce a rezultat ca urmare a transmiterii mesajului oferit divin, pentru că mesajul a dus la expunerea acestor orăcăieli diverse sau revendicări false. Omorârea broaștelor nu înseamnă că martorii lui Iehova au oprit proclamarea soliei adevărului, pentru că Iehova le poruncește să-și continue activitatea; dar pare să spună că oamenii raționali încep să vadă că acești orăcăitori nu au mijloace reale de a aduce binecuvântări oamenilor și ei încetează să se alipească de ei. Partea oficială a organizației lui Satan a fost foarte deranjată de orăcăitul zgomotos al acestor broaște anti tipice și, prin urmare, temându-se că acestea ar putea interacționa cu planurile lor, ei, ca și Faraon, mint pentru a fi ei înșiși eliberați din această calamitate a broaștelor. - Ex. 8: 8.

Nu toate broaștele din Egipt au murit, ci numai cele care erau pe uscat și în casa lui Faraon și a familiei sale oficiale. Toate celelalte broaștele au rămas în râuri. (Ex. 8:11) Mesajul Împărăției lui Dumnezeu publicat în 1928 a subliniat special faptul că toate încercările de guvernare prin propagandă și agitatori, așa cum este descris mai sus, trebuie să eșueze pentru că numai Împărăția lui Dumnezeu sub Cristos poate aduce ceea ce poporul dorește. (A se vedea *Guvern*, paginile 242-247.) Acest mesaj a fost plasat practic în mâinile întregii părți oficiale vizibile a organizației lui Satan din „Creștinătate.” Satan și mulțimea lui oficială

probabil au o anumită satisfacție crezând că ei nu vor fi răsturnați de astfel de agitatori, dar că propriile lor planuri și anume mesajele necurate și false care vin din gura diavolului, a fiarei sale și a profetului său fals prevestesc remediul pentru stăpânirea omenirii.

Mesajul conținut în cartea *Guvern*, emis în 1928, expune în continuare multe sisteme false și încercările de guvernare și subliniază faptul că singurele mijloace posibile pentru binecuvântarea oamenilor este prin împărăția lui Dumnezeu. Prin urmare mesajul adevărului înfurie organizația lui Satan, anti tipicul Egipt, a cărei membrii și-au împietrit inimile. Mai mult decât atât, mărturia de înștiințare și de avertizare trebuie să continue, care va răni organizația lui Satan și care va fi spre onoarea numelui lui Iehova.

CAPITOLUL III

NUMELE SĂU

Scopul principal a lui Iehova prin trimiterea lui Moise în Egipt a fost ca să pună în fața clasei conducătoare egiptene și înaintea oamenilor dovada că el este suprem. Scopul principal pentru care l-a trimis pe Isus, anti tipicul Moise, pe pământ atât la prima lui venire, cât și la a doua, este ca să pună înaintea creaturilor din lume dovada că Iehova este Cel Atotputernic și că nu este nimeni în afară de el. El o face de dragul propriului său nume, ca toți să știe că viața și binecuvântările care o însoțesc vin de la Dumnezeu și numai de la el. Această concluzie este dovedită prin cuvintele lui către Moise că: „Egiptenii vor cunoaște că Eu sunt Iehova.” (Ex 7:5, ARV) De asemenea, este dovedit prin cuvintele lui Isus: „Aceasta este viața veșnică, ca să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Cristos pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17: 3) Moise a fost instrumentul lui Iehova în Egipt ca să pună dovezile în fața oamenilor. Isus Cristos este instrumentul lui sau „mâna”, prin care Iehova pune dovezile în fața întregii lumi.

Deoarece scopul divin este de a aduce cunoștința acasă la creaturi cu privire la justificarea numelui său sfânt, iar acest lucru el l-a făcut în Egipt, prin plăgi, așa că noi acum vedem că plăgile anti tipice în împlinirea tipului constau din unele prevederi categorice care înseamnă aducerea înaintea popoarelor lumii cunoștința că Iehova este Dumnezeu, că Împărăția lui este aici, că timpul său este aproape atunci când puterea opresivă trebuie anulată și oamenii să fie eliberați; prin urmare, Satan trebuie să-i lase să plece sau să sufere distrugerea completă. Toate acestea Iehova le face din pricina numelui Său; prin urmare ce sa întâmplat în Egipt a fost și este un memorial pentru numele lui Iehova. Ce se face pe pământ, prin Cristos și rămășița lui credincioasă, este un memorial pentru numele lui Iehova Dumnezeu. Plăgile asupra Egiptului au culminat cu junghierea mielului de paște, care prefigura moartea lui Cristos Isus; iar urmașii săi credincioși de la moartea sa, prin celebrarea sărbătorii Memorialului, arată în acest mod mai departe înspre moartea Domnului nostru, care este Justificatorul numelui lui Iehova. Cele zece plăgi au fost urmate imediat de distrugerea armatei lui Faraon,

care prefigurează că imediat după împlinirea anti tipică a plăgilor trebuie să vină distrugerea organizației lui Satan la Armagedon.

Prin urmare, analizând împlinirea anti tipică a plăgilor nu trebuie să-i asemănăm pe martorii lui Iehova cu broaștele sau cu orice alte creaturi animalice care aduc vaiuri asupra omenirii. Broaștele au venit ca o plagă în Egipt, după exercitarea puterii și autorității divine prin Moise și Aaron. Relele sau necazurile apăsătoare peste anti tipicul Egipt vin ca urmare a proclamării mesajului oferit divin, mesaj al adevărului care aduce acasă cunoștința la creaturile organizației lui Satan, cunoștință care este un vai și o răspundere pentru cei din această organizație.

Răscumpărarea și eliberarea israeliților din asuprirea Egiptului a fost doar o justificare secundară a numelui lui Iehova. De asemenea răscumpărarea și eliberarea rasei umane și în special eliberarea bisericii, sunt lucruri secundare pentru justificarea numelui lui Iehova. O astfel de răscumpărare și de eliberare, cu toate acestea, dovedesc că Iehova are dreptate în marea chestiune din controversă. Analizând împlinirea anti tipică a plăgilor asupra Egiptului apare clar că trebuie să păstrăm permanent în minte că justificarea numelui lui Iehova este lucrul principal, pentru ca să putem avea o apreciere a adevărului cu privire la aceasta. Prin aducerea acestor plăgi peste Egipt, înainte de distrugerea întâilor născuți și distrugerea armatei lui Faraon, Iehova a furnizat ample ocazii pentru Faraon să-i accepte cererile și să-l lase pe poporul Său să plece, sau să-și împietrească inima și să sufere distrugere. Chiar așa și în legătură cu împlinirea anti tipică a acestor plăgi, Iehova dă o înștiințare și o avertizare organizației lui Satan și oferă posibilități extinse pentru Satan și agenții lui să se supună de bună voie voinței lui Iehova sau altfel să sufere distrugerea completă. Mergem mai departe să examinăm mai mult aceste plăgi.

A TREIA PLAGĂ

A treia plagă asupra Egiptului a fost cea a păduchilor. „Și Domnul i-a zis lui Moise: Spune-i lui Aaron: Întinde-ți toiagul, și lovește țărâna pământului, ca să devină păduchi prin toată țara Egiptului. Și ei au făcut așa: Aaron și-a întins mâna cu toiagul său și a lovit țărâna pământului, și aceasta a devenit păduchi pe om și pe vită, toată țărâna țării a devenit păduchi prin toată țara Egiptului.” (Ex 8:16,17) Păduchii sunt asociați cu murdăria și se găsesc pe creaturi cu specific necurat. Rădăcina cuvântului redat prin „păduchi” înseamnă „a ciupi”; prin urmare, păduchii menționați aici au fost pișcători care ar enerva și răni foarte mult pe

Egipteni sau pe oricine altcineva pe care l-ar putea mușca. Aceasta era o poruncă pentru Moise ca să-l conducă pe Aaron să întindă toiagul și să lovească țărâna pământului, ceea ce arată că puterea divină și autoritatea este conferită lui Cristos și prin el, pune pe rămășița de pe pământ să facă să vină acești pișcători anti tipici asupra lumii, care formează organizația lui Satan. Păduchii stau sau reprezintă simbolic ceea ce rezultă din mesajul adevărului transmis de martorii lui Iehova și care enervează foarte mult, rănesc, pișcă sau mușcă organizația necurată a lui Satan și în special pe membrii oficiali ai acesteia.

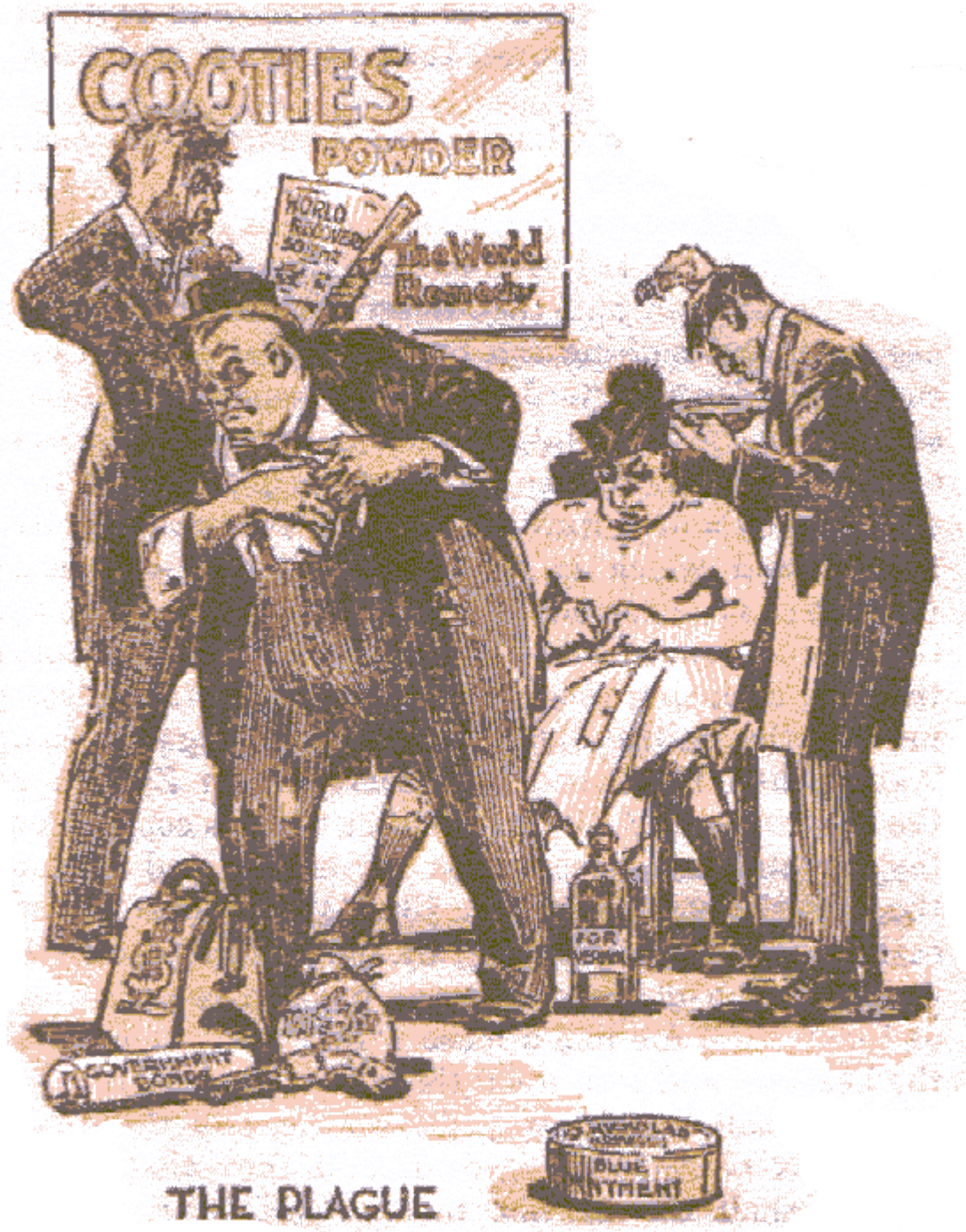
Partea vizibilă a organizației lui Satan, mai ales cea numită „Creștinătate“, este un lucru necurat și abominabil și o locuință bună pentru păduchi. Ea susține fățarnic a fi pe partea Domnului, în timp ce aceasta este o parte a organizației rele a lui Satan. Irod Agripa I, care l-a ucis pe Iacob și l-a încarcerat pe Petru, a pozat ca reprezentant al lui Dumnezeu, dar a fost instrumentul lui Satan. Se spune că a murit de o boală dezgustătoare sau detestabilă. „Și într-o zi anume, Irod, îmbrăcat cu hainele împărătești, a șezut pe scaunul lui de domnie, și le ținea un discurs. Și poporul a dat un strigăt, spunând: Este vocea unui zeu, și nu a unui om. Și imediat îngerul Domnului l-a lovit, pentru că el nu a dat lui Dumnezeu gloria: și el a fost mâncat de viermi [păduchi] și-a dat duhul.” - Fapte 12: 21-23.

Aaron a folosit toiagul lui Moise să lovească „pulberea pământului.“ Acel praf a fost un simbol al pământului, umanitatea, partea vizibilă pământească a organizației lui Satan, și în special „Creștinătatea“, pentru că acea parte este fățarnică în cel mai înalt grad. Purtătorul anti tipic de cuvânt al Mai Marelui Moise, Cristos Isus, care este rămășița lui Dumnezeu care acționează pe pământ prin autoritatea conferită lor de către Isus Cristos, poartă și dau mai departe mesajul său care lovește „Creștinătatea“ și declară că nu este a lui Dumnezeu și nici a lui Cristos, dar că este necurată, murdară și abominabilă înaintea lui Dumnezeu și este extrem de dezgustătoare împreună cu agenții lui Satan, care mușcă carnea și sug vlaga oamenilor. Acești păduchi aduc pe oameni o mare suferință, durere și moarte. Mesajul adevărului astfel transmis de martorii lui Iehova către organizația vizibilă a lui Satan, care declară că organizația este detestabilă, ofensează foarte mult respectabilitatea „Creștinătății“, rănește și enervează organizația respectivă. Astfel, martorii lui Iehova sunt folosiți de el ca să aducă o plagă asupra organizației lui Satan expunând duplicitatea și ipocrizia administratorilor principali vizibili din aceasta.

În 1921, Turnul de veghere, prin harul Domnului, a început să atragă atenția la partea vizibilă a organizației lui Satan și că aceasta este formată din elemente comerciale, politice și religioase care exercită o domnie feroce asupra oamenilor

și este extrem de murdară. De la acel timp mai departe, martorii lui Iehova, au vestit în mod continuu și consecvent acest mesaj înaintea oamenilor, expunând duplicitatea ipocrită și starea detestabilă a „Creștinătății” în special, și a organizației lui Satan în general. Prin separarea completă de „Creștinătate” și refuzând să aibă vreo parte sau nimic în comun cu acestea, sau să se atingă de lucrul necurat, detestabil și târâtor, rămășița credincioasă a martorilor lui Iehova adăugau putere la acest mesaj care rănește.

A treia plagă a venit peste vechiul Israel, precum și asupra egiptenilor; ceea ce înseamnă că, pentru ca un pretins creștin să fie plăcut și acceptabil pentru Domnul, acesta trebuie să fie separat de lume și curat; prin urmare, curățirea sanctuarului lui Dumnezeu implică și include îndepărtarea „bătrânilor aleși” ca paraziți, care trebuie să aibă loc înainte ca organizația lui Dumnezeu să fie în întregime curată. „Depărtați-vă, da depărtați-vă, plecați, ieșiți de aici, nu atingeți nimic necurat; ieșiți din mijlocul ei; fiți curați, cei care purtați vasele Domnului.” (Is. 52:11) „De aceea: Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă, zice Domnul, nu vă atingeți de ce este necurat

; și vă voi primi, și vă voi fi un Tată, și voi veți fi fii și fiicele mele, zice Domnul Cel Atotputernic " (2 Cor. 6:17, 18) Acest mesaj furnizat divin, proclamat pe scară largă în întreaga „Creștinătate” a fost pentru acea organizație diabolică ca

ciupiturile păduchilor, rănind și enervând foarte mult, mai ales clerul și pe cei principali din turmele lor, incluzând, desigur, pe fruntașii comerciali și politici.

Agentii lui Faraon (lane și lambre), clasa care se opune lui Dumnezeu, nu au putut să facă păduchi și au trebuit să recunoască înaintea șefului lor, Faraon: „Acesta este degetul lui Dumnezeu.” (Ex. 8:19) Împotrivorii moderni se văd ca necurați și că cei dedicați lui Iehova sunt curați și nimic nu poate fi găsit împotriva lor, cu excepția devotamentului lor față de Iehova. Prin separarea lor de „Creștinătate” și dedicându-se în întregime Domnului, rămășița este ilustrată drept țărâna organizației lui Dumnezeu, adică partea pământescă a acesteia și care la timpul convenit al lui Dumnezeu este curățită. (Dan 8:14) Iehova are milă de Sion, adică, membrii vizibili ale organizației sale și îi favorizează, curățindu-i; și servii săi se bucură ca membrii credincioși ai organizației sale. „Tu te vei ridica și vei avea milă de Sion, căci a venit timpul să-i arăți favoare, da, timpul rânduit a venit. Fiindcă servitorii tăi au plăcere în pietrele sale și arată favoare țărânilor lui.” (Psalmul 102: 13, 14) Această țărână a pământului nu este detestabilă, ci curată, prin harul Domnului Dumnezeu. Iehova declară că organizația necurată a lui Satan va muri ca un păduche. „Ridicați-vă ochii spre cer, și priviți în jos pe pământ, căci cerurile vor pieri ca un fum, și pământul se va învechi ca o haină, și cei ce locuiesc pe el vor muri în același fel [*ebraică*, ca un păduche]: dar salvarea mea va fi pentru totdeauna și dreptatea mea nu va fi abolită.” (Isaia 51: 6). Plaga este încă asupra organizației lui Satan și el și agenții săi continuă să-și împietrească inimile - Ex 8: 19.

A PATRA PLAGĂ

Este de remarcat faptul că începând cu a patra plagă israeliții au fost cruțați, și că ultimele șapte plăgi au fost doar asupra egiptenilor. Acest lucru ar indica o separare completă a rămășiței credincioase a lui Iehova de lume. A patra plagă a fost aceea a unui mare roi de muște (*marginal*, un amestec de *fiare vătămătoare*), care a venit peste egipteni. (Exod 8:21) Pentru ca poporul ales al lui Dumnezeu să poată fi sigur că Iehova era cu ei și ca dușmanii lui să știe că Iehova este Dumnezeu și îi favorizează pe cei care-l iubesc și îl servesc, Iehova i-a zis lui Moise: „Și voi separa în acea zi ținutul Gosen, în care locuiește poporul meu, astfel că roiuri de muște nu vor fi acolo. Pentru ca să cunoști că eu sunt Domnul, în mijlocul pământului. Și voi face o deosebire între poporul meu și poporul tău; mâine va fi acest semn.” (Exod 8:22, 23) Moise a servit apoi lui Faraon o altă înștiințare de avertisment cerând ca el să-l elibereze pe poporul ales al lui Dumnezeu și să-i permită să meargă și să i se închine. „Și Domnul a făcut așa: și a

venit un apăsător roi de muște în casa lui Faraon și în casele servitorilor săi, și în toată țara Egiptului, țara a fost stricată din cauza roiului de muște.” (Exod 8:24) „El a trimis muște printre ei, care i-a mistuit.”- Ps. 78: 45; 105: 31.

Ce au compus exact muștele care au venit peste egipteni nu este sigur, deoarece cuvântul „zburătoare” care apare în Versiunea Autorizată este un cuvânt înlocuit, așa cum reiese din text. Cuvântul „roi” în text este din înțelesul ebraic „a se amesteca, a face comerț cu, a da siguranță ca un fel de schimb.” Expresia se aplică bine la roiurile de muște care se amestecă unul cu altul în număr mare, în special în Orientul Mijlociu și Apropiat și sunt o mare năpastă pentru oameni. „Muștele moarte [*ebraică*, Zebub] fac untdelemnul parfumierului să trimită o aromă împruțită.” (Ecl. 10: 1) Cuvântul *Zebub* este derivat din rădăcina ebraică care înseamnă „a zbura.” „Baal *Zebub*”, potrivit Scripturilor, înseamnă „stăpânul celor care zboară, cel ce calcă într-o parte, marele păcătos”, adică, Satan însuși, termen care s-ar aplica tuturor celor care acționează de bună voie, conform voinței lui Satan. Întreaga lume, sau anti tipicul Egipt, se află sub Satan cel rău. (1 Ioan 5:19, Diaglott). Lumea a fost năpăstuită teribil de aceste muște, adică, de Satan și numeroasele sale agenții invizibile și vizibile, de la venirea Domnului la templu în 1918. - Apoc 12: 12.

Apărând în templu în 1918, Domnul Isus Cristos, a adunat la el însuși pe cei credincioși, i-a uns și i-a trimis mai departe cu mesajul său al adevărului ca să fie dat ca o mărturie, mesaj care a fost și este o mare năpastă pentru organizația lui Satan de pe pământ. Acest mesaj a declarat și continuă să declare, în special „Creștinătății”, adevărul cu privire la cine ce constituie „puterile înalte.” (Romani 13:1-7) Înainte de aceasta, oamenii, inclusiv urmașii lui Cristos, au înțeles și au crezut că „puterile mai înalte” menționate în Scripturi sunt formate din conducătorii vizibili ai acestei lumi. Domnul l-a luminat pe poporul Său și prin harul său ei văd acum în mod clar și declară lumii că „puterile înalte” înseamnă Iehova și Isus Cristos, că lumea este în serviciul diavolului, că marii afaceriști, elementele politice și religioase, în comun, conduc și cer ascultare de la oameni, iar acestea nu sunt „puterile superioare”, dar sunt, de fapt, agenții lui Satan și împotrivorii lui Iehova Dumnezeu. Martorii Lui declară în continuare că Iehova nu este în nici un fel responsabil pentru problemele care au venit peste popoarele pământului în aceste zile din urmă, dar că Satan și agenții săi sunt cei care au adus aceste nenorociri și neazuri asupra oamenilor și că întreaga omenire care se ține de organizația lui Satan este afectată de mușcăturile care sug sânge, de corupția, tulburările și toate schemele și doctrinele conducătorilor răi ai acestei lumi, incluzându-l pe însuși Satan.

Martorii lui Iehova declară acum aceste adevăruri și acest mesaj care-l expune pe Satan și organizația lui enervează, mușcă și îi rănește pe principalii conducători și pe aliații și susținătorii lor. Rămășița credincioasă a lui Iehova servesc pe adevăratele „puteri înalte”, Dumnezeu și Cristos Isus și refuză să se supună oricărei părți a organizației lui Satan. În ascultarea de poruncile lui Dumnezeu martorii lui Iehova merg prin țară propovăduind evanghelia Împărăției lui, mesaj care este o mare supărare pentru mulțimea lui Satan și care trimite mesaje care-i mușcă și-i rănește asemenea muștelor numeroase. Conducătorii „Creștinătății” pretind a fi reprezentanții lui Dumnezeu, dar dacă ar fi sinceri i-ar saluta pe martorii lui Iehova; dar, în schimb, ei se dau la o parte la întrebările care le sunt prezentate de către martorii Domnului și declară că martorii lui Iehova sunt comercianți ambulanti și vânzători și nu propovăduitori ai evangheliei. Conducătorii acestei lumi rele susțin că nu au nici o obiecție față de oricine se închină lui Dumnezeu în conformitate cu propriile lor idei, dar îi denunță pe martorii lui Iehova și se sustrag de la adevărata problemă, declarând despre ei că ar fi angajați într-o întreprindere comercială în loc să predice evanghelia. Adevărul îi rănește atât de bine încât aceștia trebuie să facă unele obiecții plauzibile evidente la acesta.

Muștele i-au deranjat atât de mult pe egipteni că „Faraon a chemat pe Moise și pe Aaron și a zis: Duceți-vă, aduceți jertfe Dumnezeului vostru în țară.” (Exod 8: 25) Altfel spus, Faraon era dispus ca israeliții să poată face unele servicii, dar ei trebuiau să o facă în conformitate cu ideile egiptenilor și în prezența egiptenilor. Acum, egiptenii anti tipici, reprezentanții lui Satan pe pământ, spun martorilor lui Iehova, în esență, „Nu avem nici o obiecție să vă închinați Dumnezeului vostru, dar faceți-o în clădirile bisericilor („țara” noastră), așa cum fac și alții, rețineți-vă în a vă mai amesteca în afacerile noastre comerciale, sau să ne tulburați oamenii mergând din casă în casă.” Moise i-a spus lui Faraon că, pentru israeliți să sacrifice înaintea egiptenilor ar fi o urâciune înaintea lui Dumnezeu. De asemenea astăzi răspunsul rămășiței lui Iehova către egipteni moderni este: „Trebuie să ascultăm de Dumnezeu și nu de un om, vom urma poruncile Lui și vom asculta de „puterile înalte.” Turnul de Veghere, în iunie 1929 a stabilit pentru prima dată adevărul despre și cu privire la „puterile înalte”, iar apoi muștele au început să muște mulțimea lui Satan deoarece adevărul a expus acea organizația rea.

Așa cum Iehova a separat ținutul Gosen, unde copiii lui Israel au locuit, de egipteni, tot așa Dumnezeu curăță pe poporul său și îi separă de organizația lui Satan, arătându-le adevărul cu privire despre cine constituie puterile înalte.

lehova a declarat: „Și voi separa în acea zi ținutul Gosen, în care locuiește poporul Meu, roiuri de muște vor fi acolo, pentru ca să cunoști că Eu sunt Domnul, în mijlocul pământului.“ (Exod 8:22) Când plaga a venit peste egipteni nu au existat roiuri de muște peste israeliți, poporul lui Dumnezeu. Chiar așa și acum lehova curăță pe propriul popor, pe care îl folosește ca martori ai lui și nu există muște pe ei. Ei sunt în lume, dar nu o parte a ei. Ei continuă să declare mesajul adevărului și, așa cum Faraon și casa lui și-au împietrit inima, la fel acum cei din „Creștinătate“ continuă să-și împietrească și este nevoie de mai multă mărturie.

A CINCEA PLAGĂ

Faraon a continuat în încăpățânarea și ipocrizia lui, iar Moise l-a avertizat că mâna lui lehova va fi peste toate vitele lui în Egipt. „Iată, mâna Domnului este asupra vitelor tale din câmp, asupra cailor, peste măgari, peste cămile, peste boi și peste oi: va fi o plagă foarte mare.“ (Ex 9:3) Domnul a declarat în mod expres că această plagă nu ar trebui să-i afecteze pe israeliți și apoi Dumnezeu a rânduit un timp pentru venirea acestui flagel asupra Egiptului, spunând: „Mâine DOMNUL va face acest lucru în țară. Și DOMNUL a făcut acel lucru a doua zi și toate vitele Egiptului au murit, dar din vitele copiilor lui Israel nu a murit niciuna. Și Faraon a trimis și, iată, nu a murit niciuna dintre vitele israeliților. Și inima lui Faraon s-a împietrit și nu a lăsat poporul să plece.“ (Exod 9: 4-7) Înainte ca oricare dintre plăgile care au început să vină asupra egiptenilor, Moise a spus înaintea lui Faraon că lehova va cădea asupra lui Israel cu ciumă, dacă ei ar omite să jertfească Domnului. (Ex. 5: 3) Din cauza credințioșiei lui Moise și Aaron în transmiterea mărturiei lui, Dumnezeu i-a cruțat pe israeliți de ciumă. „Ascultarea este mai bună decât sacrificiul.“ Domnul i-a cruțat pe israeliți de aceste molime care au venit acum asupra egiptenilor.

Plaga molimei dureroase era peste toate animalele egiptenilor. Animalele de povară a Egiptenilor, adică, caii, măgarii, cămilele, boi și alte specii, au reprezentat bogăția vie a egiptenilor în desfășurarea comerțului și a războiului și tot acest fond viu și înzestrare folosit așa de egipteni în exercitarea scopului lor egoist și a opoziției împotriva Împărăției lui lehova Dumnezeu.

Plaga „ciumei“ sau a epidemiei peste vitele Egiptului a fost o altă înștiințare și avertizare pentru egipteni, care a prefigurat că un mesaj al adevărului o să fie declarat prin puterea și autoritatea lui lehova Dumnezeu și prin Mai Marele Moise, Isus Cristos, pentru care rămășița credincioasă este folosită; și efectul acestui mesaj, adică, că „animale de povară“ a acestei lumi, inclusiv toate organizațiile militare și economice, invențiile umane, precum și toate tipurile de

scheme naționale de însănătoșire și aceste lucruri, cum ar fi planul „anului sfânt”, sunt toate înșelătoare și nu sunt de la Iehova Dumnezeu și nu se datorează faptului că Cristos „pregătește calea lui Iehova”, dar că toate aceste lucruri sunt ale Diavolului și vor eșua complet în a aduce alinare oamenilor și că toate trebuie să moară. Acest mesaj, martorii lui Iehova au început să-l declare categoric după venirea Domnului la templu, mesaj care este prezentat în Justificare, volumul doi, pagina 165 și în paginile următoare. Cuvântul lui Dumnezeu declară că o mare plagă va veni asupra organizației lui Satan și toate instrumentele sale, reprezentate de vitele lui, vor muri. Acest mesaj al adevărului, că animalele lor de povară, uneltele lor și celelalte mijloace de întreținere din sistemele lor comerciale și înșelătoare trebuie să piară, este o mare plagă pentru „Creștinătate” și enervează foarte mult pe Satan și organizația sa vizibilă.

Cuvântul Domnului declară după aceea că „nici una din vitele lui Israel nu au murit”, care prefigura că mijloacele de activitate, sau „vitele de povară”, folosite de rămășița credincioasă sunt cu totul devotate Domnului și, fiind astfel devotate Domnului, el, desigur, le protejează. Ei se despart de lume și continuă să jertfească lui Dumnezeu. (A se vedea Exod 10:26; Zah 14:20; Pregătire, pagina 335.) Acest mesaj ce declară că răzbunarea va veni asupra organizației lui Satan din cauza împotrivirii sale față de Dumnezeu este acum transmis de martorii lui Iehova și continuă să rănească organizația dușmană.

A ȘASEA PLAGĂ

„Buba rea din Egipt” a fost plaga a șasea. Cuptoarele pentru var și pentru cărămizi din Egipt au constituit o parte a industriei sale economice sau comerciale și, prin urmare, au ilustrat lucrurile care se referă acum la industria comercială a părții vizibile a lumii, care este organizația lui Satan. (Is. 33:12) Iehova, a poruncit după aceea lui Moise și Aaron să ia cenușă din cuptoarele acestea, pentru ca Moise să stropească la fel înaintea lui Faraon. „Și Domnul a zis lui Moise și lui Aaron: Luați-vă mâinile pline cu cenușă din cuptor, și Moise să o arunce spre cer înaintea ochilor lui Faraon. Și va deveni țărână în toată țara Egiptului, răspândindu-se cu abcese pe om și pe vită, prin toată țara Egiptului.” (Exod 9:8, 9) Acest lucru a condus la o erupție de furuncule cu abcese. Potrivit redării lui Rotherham cuvântul abces este „răni arzătoare, erupție cu pustule.” O astfel de plagă a venit peste oameni și animale în Egipt.

Plaga a șasea a ilustrat un alt mesaj al lui Cristos și a rămășiței lui credincioase, reprezentanții săi de pe pământ, mesaj care este transmis prin puterea și autoritatea lui Iehova Dumnezeu. Cheia pentru însemnătatea acestei

plăgi pare să fie dată în Apocalipsa 16: 2,11. Acest lucru arată că plaga i-ar afecta pe toți cei care sunt membri ai organizației lui Satan pe pământ ca lideri ai acestora, precum și pe cei care sunt susținători ai acestei organizații rele. - Pentru explicații vezi Lumina, Volumul doi, pagina 20 și paginile următoare.

Faraon a concluzionat că cu toate echipamentele și puterea lui de a conduce el l-ar putea sfida Iehova și să câștige cu acestea. Exact așa Satan și agenții săi pământești au ajuns la concluzia că pot lega împreună și să unească națiunile și popoarele pământului într-o confederație sau ligă și, astfel, să-l sfideze pe Iehova Dumnezeu prin crearea propriei lor organizații și astfel să conducă și să controleze lumea în mod continuu. (Isaia 8: 9-13) Dar toate aceste scheme ale organizației lumesti trebuie să eșueze. Iehova o determină pe rămășița lui credincioasă de pe pământ, martorii lui, ca să proclame în fața Diavolului și a tuturor agenților săi din lume, care constituie Egiptul modern, că Liga Națiunilor, Curtea Mondială, pactele de pace, conferințele de dezarmare, planurile „anului sfânt”, planurile de prosperitate și toate asemenea planuri, nu sunt de la Dumnezeu, ci de la Diavol și că instigatorii și simpatizanții acestora sunt necurați și o urâciune înaintea lui Dumnezeu, la fel cum și Ozia a fost necurat și a devenit lepros pentru faptele sale ilegale înaintea lui Iehova. (2 Cron 26: 14-23) Declararea acestui mesaj al adevărului care începe cu „turnarea primului potir”, așa cum este descris în Apocalipsa, capitolul șaisprezece, continuă asupra lumii; și o astfel de declarație a adevărului prin ținuturile „Creștinătății”, prin radio, cărți, reviste și mărturii verbale cu gura, a fost și este o mare plagă pentru egipteni moderni. Egiptenii antici au blasfemiât numele lui Dumnezeu datorită suferințelor rezultate din durerile și rănilor lor și la fel egiptenii moderni, agenții pământești ai lui Satan, blasfemiează și blestemă.

Această plagă cu furuncule urât mirositoare i-a afectat pe vrăjitori precum și pe ceilalți din Egipt. „Și vrăjitorii nu au putut sta în picioare înaintea lui Moise din cauza abceselor, pentru că abcesele erau peste vrăjitori și peste toți egiptenii.” (Ex 9:11) Acei vrăjitori nu au putut sta în picioare înaintea lui Moise ca să i se opună; de asemenea, vrăjitorii moderni, „lane și lambre”, datorită corupției lor încearcă să se opună mesajului lui Dumnezeu prin Cristos, dar ei nu pot face acest lucru cu succes și sfârșitul lor se vede și căderea lor se va vedea înaintea tuturor oamenilor care vor supraviețui. (2 Timotei 3: 8). Clerul și „omul păcatului” și toți asemenea muncitori „minunați”, ca și muncitorii „anului sfânt” din Egiptul modern, au acum răni și mâncărimi și sunt chinuți și, astfel, sunt însemnați ca răi și ei continuă să urle și să-și exprime lupta crâncenă, opoziția la și indignarea față de solia adevărului, care este clar pus în fața lor și, astfel, sunt vinovați de

„urâciunea care pustiește.” (Dan. 8:13) Martorilor lui Iehova le este permis în mod divin să proclame solia adevărului care-i rănește astfel pe împotrivorii Celui Prea Înalt. În loc să le dea atenție acestora, acești împotrivorii își împietresc inima împotriva Domnului și plăgi suplimentare vor veni peste ei.

A ȘAPTEA PLAGĂ

Plaga a șaptea a fost o ploaie cu grindină cumplită cum nu a fost cunoscută înainte. „Șapte” este un simbol al plinătății divine, în timp ce grindina simbolizează adevăruri puternice și neschimbătoare care taie, zdrobesc șiucid. Toate plăgile, anti tipic, au de a face cu proclamarea mesajului lui Dumnezeu al adevărului și această proclamare a adevărului, sau lucrarea martorilor lui Iehova nu va fi finalizată pe pământ până când nu au proclamat toate mesajele de avertizare a lui Iehova de răzbunare și de justificare; iar acest lucru trebuie să se facă înainte de Armagedon. Iehova putea lovi Egiptul complet, atunci când Faraon a refuzat mai întâi să-i lase pe israeliți să plece, dar Dumnezeu a binevoit să facă ca mărturia în continuare să fie transmisă lui Faraon și casei regale. Chiar așa, Iehova putea la fel de bine să lovească organizația lui Iehova atunci când, mai întâi, Cristos a venit la templu, dar ia plăcut să-i permită lui Satan să meargă mai departe și să rămână pentru un timp, ca mărturia să potă fi dată, ca puterea lui Iehova să poată fi manifestată mai mult și ca nimeni din lume să nu aibă vreun motiv să spună că a fost luat pe nepregătite de judecățile lui Iehova.

Șase plăgi au fost acum peste Egipt, iar acest lucru a servit doar să întărească inima lui Faraon. Scopul plăgilor asupra Egiptului a fost să pună clar în fața egiptenilor numele și supremația lui Iehova. În loc ca Dumnezeu să-l distrugă complet pe Faraon și organizația lui mai devreme, el a spus: „În tot acest timp, eu am trimis toate plăgile mele [*marg*, toate plăgile mele rămase] împotriva inimii tale, împotriva servilor tăi și împotriva poporului tău, pentru ca tu să știi că nimeni nu este ca mine pe tot pământul. Căci acum mi-aș putea întinde mâna, și te-aș putea lovi pe tine și pe poporul tău cu ciumă; iar tu ai fi fost nimic de pe pământ, dar din această cauză ți-am permis să rămâi, ca să-ți arăt puterea mea, și pentru ca ei să proclame numele meu pe tot pământul.” (Ex 9: 14-16, *Leeser*) Plăgile rămase, care urmau să vină peste Egipt și care au venit au fost în continuare o înștiințare și o avertizare pentru organizația pământească a lui Satan. Această înștiințare de avertizare în timpurile moderne trebuie să fie dată și declarată de către martorii lui Iehova în calitate de membri ai organizației sale a templului.

O mare furtună sau ploaie torențială de grindină însoțite de focul fulgerelor a lovit culturile, oameni și animale din Egipt. Iehova l-a avertizat Faraon, dar

acea avertizare nu a fost luată în seamă; iar acum a trimis mai departe asupra egiptenilor plaga a șaptea. „Și Moise și-a întins toiagul spre cer și DOMNUL a trimis tunet și grindină și focul a alergat de-a lungul pământului; și DOMNUL a plouat grindină peste țara Egiptului. Astfel a fost grindină și foc amestecat cu grindină, foarte apăsătoare, cum nu a mai fost asemenea în toată țara Egiptului de când a devenit o națiune. Și grindina a lovit în toată țara Egiptului tot ce era în câmp, deopotrivă om și animal; și grindina a lovit fiecare iarbă din câmp și a frânt fiecare copac din câmp.” (Ex 9: 23-25) Acea mare plagă cu grindină a venit peste Egipt primăvara și este arătat prin cuvintele versetului treizeci și unu: „Și inul și orzul au fost lovite, pentru că orzul era în spic, iar inul era înflorit.” „A lovit viile și smochinii, și a sfărâmat copacii din ținutul lor.” - Ps. 105: 33.

Anti tipic această plagă a început să vină asupra organizației pământești a lui Satan în august 1928. Atunci Iehova a făcut ca poporul său de pe pământ, căruia i-a fost încredințată mărturia lui Isus Cristos, să declare mesajul lui împotriva lui Satan și a organizației sale. Proclamarea unui mesaj special a început, și transmis pe pământ, mesaj care era desemnat drept: „DECLARAȚIE ÎMPOTRIVA LUI SATAN ȘI PENTRU IEHOVA.” Acesta a fost prima dată declarat public la o adunare a poporului lui Iehova din Detroit, Michigan. După acea „fulgerele” au luminat din templu și rămășița a avut prima ei viziune clară asupra marii chestiuni a întâlnirii între Satan și Iehova. (A se vedea Turnul de veghe, 15 septembrie 1928, Lumină, Volumul unu, pagina 221.) Din acel timp, în special, Dumnezeu a continuat să toarne peste „Creștinătate” mari bucăți de adevăruri puternice și grele, de neegalat în istoria lumii, iar acest lucru pentru că a sosit timpul pentru „creșterea cunoștinței”, precum și pentru ca anunțul să fie făcut că sfârșitul organizației lui Satan este aproape. (Dan. 12: 4; Apocalipsa 11:17) Este ziua lui Iehova Dumnezeu, ziua răzbunării și a justificării și mesajul său al răzbunării prin urmare trebuie declarat.

Acea mare furtună cu grindină a continuat să distrugă dreptatea în sine a „Creștinătății” (ilustrat de pânda de in din Egipt, în care a fost distrus) și hrana spirituală a „Creștinătății” (primele fructe, ilustrate de orzul distrus în Egipt) și caracterul ei plăcut și sfios (ilustrat de smochini și fructele lor din Egipt, cu care au fost răsfățați). Minciunile lui Satana, care au găsit refugiu în „Creștinătate”, au început să fie măturate și sunt măturate prin potopul adevărului. (Isaia 28: 2-17) De aceea, Iehova face ca martorii lui pe pământ să ducă mesajul său al adevărului în întreaga lume, în Egiptul modern, atrăgând atenția asupra propriei sale puteri supreme și că această putere va fi complet manifestată la Armaghedon.

În ținutul lui Faraon în Egipt, au fost unii care au auzit și au dat atenție la avertizarea dată de Moise cu privire la furtuna care se apropia; în timp ce alții au eșuat și au refuzat să-i dea atenție acesteia și au suferit ce a rezultat din aceasta. „Cel ce s-a temut de cuvântul DOMNULUI printre servitorii lui Faraon a pus pe servitorii săi și vitele sale să fugă în case; și cel ce nu a luat în considerare cuvântul DOMNULUI a lăsat pe servitorii săi și vitele sale în câmp.” (Exod 9:20, 21) Chiar așa și acum unele persoane care sunt din lume aud avertismentul dat prin autoritatea și puterea Domnului, în care sunt folosiți martori săi, iar unele dintre acestea caută refugiu, în timp ce altele nu o iau în considerare și își bat joc de mesaj. Marea furtună a venit asupra întregului Egipt, cu excepția Gosenului; și, de asemenea această mare furtună vine peste tot în lume, cu excepția poporul ales al lui Dumnezeu. „Numai în ținutul Gosen, unde erau copiii lui Israel, nu a fost grindină.”(Exod 9:26). În mijlocul poporului credincios al lui Dumnezeu acum de pe pământ, adevărul, însoțit de lumina «fulgerelor», aduce o mare bucurie în inimile tuturor astfel, prin urmare, acolo nu este nici o plagă sau grindină pentru vreunul din ei. Ei locuiesc în locul tainic și protejat al Celui Prea Înalt și se bucură în binecuvântările pe care Domnul l-i le dă, chiar dacă el le-a promis cu mult timp în urmă: „și poporul meu va locui într-o locuință a păcii, în case fără grijă și în locuri liniștite, când va ploua cu grindină, coborând peste pădure; și cetatea va fi jos într-un loc de jos.” (Is. 32:18, 19). Dar mulțimea nenorocită din vechime «lane și lambre» sunt sub un moment cumplit. Grindina și fulgerele orbitoare, o vatămă, o rănește și o chinuie, iar ea continuă să-și împietrească inimile. Este nevoie de mai multă mărturie.

A OPTA PLAGĂ

Ca să cedeze Faraon la cererile Domnului prin Moise și a lăsa pe israeliți să plece, să se închine Domnului, ar fi fost o recunoaștere publică a lui Faraon că el a fost rău; și, prin urmare, mândria lui nu i-ar fi permis să facă acest lucru. Deci acum, dacă agenții pământești ai lui Satan ar trebui să dea atenție la mesajul lui Iehova transmis prin martorii săi, aceasta ar fi o recunoaștere a faptului că acești martori credincioși spun adevărul; și acea ar fi o admitere publică din partea lui Satan și a agenților săi pământești din „Creștinătate” că diavolul și întreaga sa organizație este în întregime rea. Se pare, totuși că unele persoane din organizația Diavolului ar fi bucuroase să renunțe la luptă, pentru că adevărul îi chinuie prea mult. Satan, cu toate acestea, a legat strâns „Creștinătatea” și organizația sa și toți membrii acesteia continuă să se împietrească împotriva scopurilor lui Dumnezeu.

A opta plagă a fost aceea a unui mare roi de lăcuste; dar, după cum se menționează până acum, împlinirile plăgilor anti tipice nu par să urmeze în ordinea de timp a celorlalte plăgi menționate. Cheia pentru înțelegerea acestei plăgi apare în Apocalipsa 9: 1-12, cu privire la lăcustele care au venit asupra lumii, o explicație a acesteia se găsește în Lumina, Volumul unu, paginile 136-155. Lăcustele au venit din est, care fiind cu aceeași direcție din care vin «regii din est», dă un indiciu cu privire despre ce constituie această plagă anti tipică. „Și Moise și-a întins toiagul peste țara Egiptului, și Domnul a adus un vânt din est peste țară toată ziua și toată noaptea, și când a fost dimineață, vântul din est a adus lăcustele. Lăcustele au venit peste toată țara Egiptului, și s-au așezat foarte apăsătoare pe toată întinderea Egiptului; înaintea lor nu au fost astfel de lăcuste ca ele, nici după ele nu vor fi asemenea.” (Ex. 10: 13,14) „El a vorbit și lăcustele au venit, și omizi, fără număr, și au mâncat toată iarba din țară, și au mistuit rodul pământului lor.” - Ps. 105: 34, 35.

În ultimii câțiva ani mărturisirea constantă a adevărului, la și împotriva „Creștinătății”, a adus o mare plagă asupra organizației vizibile a lui Satan. Printre aceste împușcături, astfel, trase pot fi numărate mesajele conținute de broșurile: *Criză, Scăpați în Împărăție, Despărțirea oamenilor, Regenerarea lumii și Domnitorul Drept*. Primul atac în masă organizat al acestor „lăcuste” a fost făcut în comunitatea Bergenfield, New Jersey, în 22 mai 1932, iar lucrarea acestor martori ai lui Iehova a crescut și a prosperat din acel timp înainte și acest lucru prin harul Domnului. Chiar dacă există unele indicii că unii dintre acești agenți ai lui Satan aparent ar fi bucuroși să cedeze (Ex. 10: 7-11), orice pocăință este arătată de astfel de slujitori ai lui Satan, acea pocăință nu este sinceră din inimă, ci cu totul ipocrită. Martorii lui Iehova trebuie să continue să servească înștiințarea și avertizarea în conformitate cu porunca Lui ca toți să poată cunoaște că Iehova este Dumnezeu și mai ales ca cei cu bună voință să potă avea posibilitatea să i-a poziție de partea lui Iehova. După cum plaga cu lăcuste a venit peste Egipt, nu numai că această plagă anti tipică a început, dar această plagă continuă asupra Egiptului modern, în tot ținutul „Creștinătății”.

A NOUA PLAGĂ

A noua plagă asupra Egiptului a fost întuneric gros în toată țara Egiptului exceptând acea parte de teritoriu ocupat de israeliți și acolo israeliții au avut lumină în locuințele lor. De obicei întunericul lovește cu teroare în inimile celor care nu au credință în Dumnezeu; și din moment ce Faraon a avut o inimă dură și nu avea credință, el era speriat și a dorit să-i elibereze pe israeliți, când această

plagă a venit peste el și poporul său: „Și Domnul a zis lui Moise: Întinde-ți mâna spre cer, ca să poată fi întuneric peste țara Egiptului, un întuneric care poate fi simțit. Și Moise și-a întins mâna spre cer; și a fost întuneric gros în toată țara Egiptului trei zile: ei nu s-au văzut unul pe altul, nici nu s-a ridicat vreunul din locul lui timp de trei zile; dar toți copiii lui Israel au avut lumină în locuințele lor. Și Faraon a chemat pe Moise, și a zis: Duceți-vă, serviți Domnului; numai oile și boii să vă rămână; cei mici, de asemenea, pot merge cu tine.”- Ex. 10: 21-24.

Este de remarcat faptul că, chemând unele dintre plăgile precedente, Moise și-a întins toiagul peste țara Egiptului, dar chemând plaga a noua el „și-a întins mâna spre cer”; care pare să spună în mod simbolic că acest mesaj de înștiințare și de avertizare dat prin poruncă divină se referă la lucrurile cerești, care au devenit complet întunecate celor care alcătuiesc partea vizibilă a organizației lui Satan și în special cei care formează elementele religioase sau așa-numite „spirituale” ale organizației lui Satan. În 1919 Liga Națiunilor a fost creată ca un substitut pentru Împărăția lui Dumnezeu, ligă pe care clerul, care formează partea spirituală a organizației vizibile a lui Satan, a salutat-o ca „expresia politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ.” Astfel, ei au dezvăluit faptul că nu au nici o concepție corectă despre Împărăția lui Dumnezeu.

În 1926 martorii lui Iehova au făcut o declarație publică din sediul pământesc al puterii animalice a lui Satan, declarație care întărea că Liga Națiunilor este un copil al Diavolului și cu totul în opoziție cu Împărăția lui Dumnezeu. Această declarație, care a început la Londra, Anglia, a fost un avertisment specific de avertizare și a fost adresată conducătorilor lumii și a subliniat faptul că Satan a instituit, prin reprezentanții săi pământești, un lucru abominabil, adică, Liga Națiunilor, care cauzează pustiire, pentru că este un substitut ipocrit pentru Împărăție. În loc să dea ascultare la acel avertisment, conducătorii „Creștinătății”, au continuat să ia în râs mesajul, să-și împietrească inimile și să se opună lui Dumnezeu. „Urâciunea care pustiește” datează de atunci pentru că atunci și acolo au înștiințat și avertizat special că Liga Națiunilor este în opoziție cu împărăția și este o mare urâciune înaintea lui Dumnezeu; și din acel moment înainte întunericul gros s-a așezat peste „Creștinătate.” - A se vedea Lumina, Volumul unu, pagina 137.

Deși le-a dat posibilitatea deplină ca să cunoască adevărul și să se identifice cu Împărăția lui Dumnezeu, liderii „Creștinătății” au refuzat să dea atenție: „Ei nu știu, nici nu vor înțelege: ei umblă în întuneric: toate temeliile pământului sunt strămutate.” (Psalmul 82: 5). Aceasta a marcat în special timpul despre care a vorbit profetul Isaia, anume: „Căci, iată, întunericul va acoperi pământul, și

întunericul gros poporul: dar Domnul va răsări peste tine și gloria lui va fi văzută peste tine.” (Isaia 60: 2). De la acel timp încoace toți împotrivorii scopurilor lui Iehova Dumnezeu și mai ales clasa „omului păcatului” (Iane și Iambre) au o „înțelegere întunecată”, din cauza împietririi inimii lor. (Efeseni 4:18) Ei au primit o înștiințare de avertizare că ei se opun lui Dumnezeu și Împărăției lui și au refuzat să audă mesajul de avertizare și pentru aceștia profeția lui Dumnezeu se aplică, „Masa lor să devină o cursă înaintea lor: și ceea ce ar fi fost pentru bunăstarea lor, să le fie o capcană. Să li se întunece ochii, pentru ca să nu vadă, și fă răunchii lor să tremure continuu.” - Ps. 69: 22, 23.

Iehova spune: „Eu întocmesc lumina, și creez întunericul.” (Isaia 45: 7). „Întunericul va urmări pe vrăjmașii Lui”, adică, pe cei care se opun scopurilor lui Iehova. (Na. 1: 8). Iehova a provocat întunericul în țara Egiptului; și acum întunericul prin porunca lui este asupra lumii lui Satan. (Ez. 32: 8; Prov. 4:19; Isaia 8:22; Țefania 1:15) „Și al cincilea înger a vărsat potirul lui peste scaunul fiarei, și împărăția lui era plină de întuneric și își mușcau limbile de durere, și au hulit pe Dumnezeul cerului, din pricina durerilor lor și din pricina rănilor lor, și nu s-au pocăit de faptele lor.” - Rev. 16:10, 11.

Nu există nici o parte în „Creștinătate” astăzi care să aibă vreo lumină cu privire la împărăția lui Dumnezeu. Efortul ierarhiei romano-catolice de a face 1933 un „an sfânt” nu a adus nici un fel de lumină pentru „Creștinătate”, ba chiar un și mai mare întuneric. Iehova a retras întreaga lumină de la lume. Urletul clerului ipocrit în mișcarea lor actuală „înapoi la biserică” nu aduce nici o lumină mângâietoare, ci numai întuneric și dezamăgire. Mai acut acum decât oricând, elementele politice și comerciale ale lumii, care au avut încredere și au sperat că vor primi favoare prin serviciul clerului, au ajuns să înțeleagă că Dumnezeu nu binecuvântează clerul sau sistemele lor. Chiar și mii de clerici sunt acum afară din serviciu și nu au posibilitatea de a vorbi public oamenilor, prin care ei au fost până acum în stare să se hrănească. Cele trei zile de întuneric care au venit asupra Egiptului simbolic înseamnă că întunericul de astăzi asupra lumii va continua și persista până la Armagedon, când întregul sistem al Diavolului va merge în abisul întunericului veșnic.

Martorii credincioși ai lui Iehova sunt acum în templu, locul secret al Celui Prea Înalt, unde se bucură de lumina veșnică de la gloria Domnului și de la Regele său. Pentru conducătorii și susținătorii acestei lumi rele de sub Satan templul lui Dumnezeu este un loc întunecos, deoarece nici unul dintre ei nu-l pot vedea. În templu, Isus Cristos iluminează pe rămășița lui credincioasă și o trimite mai departe ca martori să proclame de pe acoperișul caselor mesajul răzbunării lui

Dumnezeu și a Împărăției Sale. (Matei 10:26, 27) După ce rămășița credincioasă a primit răsplata, „numele nou“ (Matei 20: 8, 9), au renunțat la orice legătură cu „Creștinătatea.“ (Zah. 11: 9-17) Conducătorii au fost serviți cu o înștiințare de avertizare, iar acum rămășița, martorii lui Iehova, vor face tot ce pot pentru ca oamenii cu bună voință să audă mesajul și să ia poziție. În timp ce întunericul acoperă lumea, Iehova continuă să dirijeze lumina lui asupra celor credincioși, oferindu-le o viziune mai minunată a Cuvântului său decât se așteptau vreodată să o aibă în timp ce sunt pe pământ. Acest lucru sugerează că bătălia este aproape.

Faraon și-a exprimat dorința să-i lase pe israeliți să plece cu condiția ca aceștia să lase în urma lor în Egipt, toate lucrurile de valoare comercială. De asemenea conducătorii lumii fac acum unele concesii pentru cei care servesc lui Iehova Dumnezeu, dar aceste condiții sunt puse să-i facă pe martorii lui Iehova să meargă cu mâinile goale înaintea Domnului și să-i lipsească de toate mijloacele de a oferi „jertfa necurmată“, înaintea lui Iehova. Martori credincioși ai lui Dumnezeu nu vor respecta nici o astfel de condiție, dar ei vor asculta de Iehova și nu un om sau diavol; și atitudinea lor înfurie pe reprezentanții lui Satan și invocă asupra capetelor martorilor lui Iehova expresia răutății și amenințarea cu distrugerea. Acest lucru a fost prefigurat de mânia exprimată de Faraon. „Și Faraon i-a spus: Du-te de la mine, și ia seama la tine însuși, să nu mai vezi fața mea [dacă nu trimit după tine]. Căci în ziua când vei vedea fața mea vei muri.“

Uciderea a fost în inima lui Faraon și a amenințat să-l omoare pe Moise dacă el apărea din nou în fața lui. Cu calm și demnitate Moise a răspuns răului Faraon: „Tu ai vorbit bine, nu voi mai vedea fața ta.“ (Ex. 10:28, 29) Acesta a fost un ultim avertisment din partea lui Iehova transmis lui Faraon prin Moise. Faraon a aruncat provocarea și Moise, ca reprezentant al Domnului, a acceptat-o. Calea a fost acum curățată pentru ultima plagă. Trebuie să fi fost un moment palpitant pentru Moise. De asemenea, trebuie să fie un moment de mare bucurie pentru Mai Marele Moise acum să vadă că ora a sosit când el va justifica numele tatălui său.

A ZECEA PLAGĂ

Din Scripturi se pare că, în timp ce Moise era încă în prezența lui Faraon Dumnezeu a vorbit cu și după aceea Moise a dat un ultim avertisment lui Faraon, înainte de a pleca. „Și DOMNUL i-a spus lui Moise: Totuși voi aduce încă o plagă peste Faraon și peste Egipt; după aceea vă va lăsa să plecați de aici; când vă va lăsa să plecați, cu adevărat vă va arunca afară de aici de tot.“ (Ex 11: 1) Moise s-a

retras de la Faraon ca niciodată să nu mai comunice cu sau pentru a-l vedea pe Faraon, exceptând cererea acestuia din urmă; cerere care a fost făcută mai târziu. Frica l-a cuprins pe Faraon și casa lui oficială, și au fost nerăbdători să fie eliberați de mesagerii lui Dumnezeu. - Ex. 12: 31,33.

Apare acum că cele nouă plăgi au fost înfăptuite în mod anti tipic de către martorii lui Iehova, la porunca Domnului și sub conducerea sa, mesaje ale adevărului care încă continuă, persistă și sunt plăgi mari asupra conducătorilor lumii și acoliților lor. Aceste mesaje de înștiințare și de avertizare constituie o mare plagă ca un coșmar pentru elementul oficial al organizației vizibile lui Satan, care ar fi bucuros să scape de martorii „pisălogi” ai Domnului. Aceasta se manifestă prin urletele constante care se răspândesc de la ierarhia romano-catolică și alți clerici, marii predicatori de la radio și alții de aceeași specie, care cer ca mesagerilor să le fie interzisă posibilitatea de a folosi facilitățile lumii pentru proclamarea adevărului. Martorii lui Iehova sunt acum urâți de toți acești împotriviți, și ei ar găsi o scuză aparent legală ca să-i distrugă pe martorii lui Iehova. Acest lucru s-a manifestat mai ales prin acțiunile recente ale ierarhiei romano-catolice și presa lor publică și, în continuare la Plainfield, New Jersey, când „brațul puternic înarmat” a apărut pe scenă, la o reuniune publică a martorilor lui Iehova, înarmați până în dinți, atunci când nu a existat nici un pericol pentru nimeni, cu excepția celor care puteau fi afectați de proclamarea clară a adevărului. Acest braț puternic înarmat, fără îndoială, a fost acolo la inițiativa preoților catolici cruzi și în acea zi membrii aceluia braț puternic înarmat nu au putut înțelege de ce ei n-au comis o crimă. Există încă unele lucrări de mărturie care urmează să fie făcute printre oameni și pregătirea este acum făcută pentru ca plaga finală să descindă asupra organizației lui Satan la Armagedon.

Iehova spusese anterior lui Moise că, atunci când timpul său potrivit va veni pentru eliberarea israeliților, „voi nu veți pleca cu mâinile goale”, dar că israeliții ar trebui să împrumute de la Egipteni: „și-i veți prăda pe egipteni.” (Ex. 3:21, 22) Imediat după plaga a noua Iehova i-a vorbit lui Moise și a zis: „Vorbește acum în urechile poporului și fiecare bărbat să împrumute de la vecinul lui și fiecare femeie de la vecina ei, bijuterii de argint și bijuterii de aur. Și DOMNUL a dat poporului favoare înaintea ochilor egiptenilor. Mai mult, bărbatul Moise a fost foarte mare în țara Egiptului, înaintea ochilor servitorilor lui Faraon și înaintea ochilor poporului.” - Ex 11: 2, 3.

Împrumutarea de articole de la egipteni nu a fost doar pentru împodobirea personală, ci pentru a fi folosite în serviciul Domnului de către israeliți. Aceasta pare să însemne că este corect și adecvat acum pentru martorii lui Iehova să

solicite și să folosească oricare și toate facilitățile pe care conducătorii lumesci le controlează acum și să le folosească în scopul propășirii lucrării de mărturie a Împărăției. Asta înseamnă că ei trebuie să folosească mijloacele sau instrumentele împotriva lor, cum ar fi posturile de radio, facilitățile curților de judecată, întocmirea de petiții și proteste, făcătorii de lege, drepturi care sunt garantate de legea fundamentală a propriilor țări ale dușmanului, precum și prin folosirea oricăror și a tuturor celorlalte mijloace de a aduce în atenția oamenilor mesajul Împărăției lui Iehova. Procedând astfel ei nu cer permisiunea organizației lui Satan să facă ceva, dar ei servesc o înștiințare pentru organizația lui Satan și cere ca această organizație lumescă să înceteze amestecarea în executarea scopurilor lui Dumnezeu. Împrumutul de la egipteni ar include, de asemenea, primirea de bani de către martorii lui Iehova prin modalitatea contribuției pentru literatură, iar apoi să folosească banii în pregătirea și publicarea de mai multă literatură. Astfel poporul Domnului redirecționează unele lucruri ale mulțimii Diavolului în lucrarea și serviciul Domnului. Aceasta este dovada concludentă mai departe că martorii lui Iehova nu sunt angajați într-o întreprindere comercială, cum ar fi vânzarea ambulantă de cărți, indiferent de ceea ce tribunalele lumesci pot decide sau determina și, cu siguranță, indiferent de ceea ce ar putea spune clerul și mulțimea lor.

Pregătirea trebuie apoi făcută și a fost făcută, pentru ultima plagă, și în același timp pentru protecția poporului lui Dumnezeu. Faraon și familia lui oficială au disprețuit și au ignorat înștiințarea de avertizare despre cele nouă plăgi precedente și, prin urmare, ar fi fost inutil să dea conducătorilor din Egipt orice instrucțiune privind protecția Paștelui; și nici una nu le-a fost dată. Se pare, totuși, că Moise a avertizat clar pe Faraon că toți întâii lor născuți vor trebui să moară, dar nici măcar limba unui câine nu va acționa împotriva oricărui dintre israeliți, și că acest avertisment a fost dat lui Faraon înainte ca Moise să se retragă din prezența sa. - Ex. 11: 4-10.

Iehova i-a spus lui Moise că moartea întâilor născuți va avea loc la miezul nopții, ceea ce înseamnă în mod anti tipic într-un timp de mare întuneric al lumii sau în cea mai întunecată perioadă. Negura întunericului este acum asupra lumii și trebuie să continue până la Armagedon. La porunca lui Iehova, Moise i-a pregătit pe israeliți, instruindu-i că fiecare casă va trebui să ia în a zecea zi a lunii Nisan un miel fără pată sau cusur și să-l păstreze până în ziua a paisprezecea a lunii, zi în care, seara, mielul va trebui ucis și sângele stropit la intrarea în fiecare casă și toți vor trebui să meargă în casă și să rămână acolo în timpul nopții, să frigă mielul întreg fără a rupe nici un os și să-l mănânce cu pâine nedospită și

plante amare, iar în timp ce făceau astfel, ei vor trebui să fie în același timp complet echipați pentru călătorie, Dumnezeu le-a zis: „este paștele lui Iehova.“ „Eu voi trece prin țara Egiptului în această noapte și voi lovi pe toți întâii născuți din țara Egiptului, deopotrivă om și animal, și împotriva tuturor zeilor Egiptului voi face judecată: Eu sunt Domnul și sângele trebuie să vă fie un semn pe casele unde voi sunteți și când văd sângele, voi trece peste voi, și plaga nu va fi peste voi ca să vă nimicească, atunci când voi lovi țara Egiptului.“ - Exod 12:12, 13.

„Și [el] a lovit pe toți întâii născuți din Egipt, pârga puterii în corturile lui Ham.“ (Psalmul 78:51) „A lovit pe toți întâii născuți din țara lor, întâiul rod al întregii lor puterii.“ (Ps 105: 36) „Și s-a întâmplat, că la miezul nopții, Domnul a lovit pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la întâiul născut al lui Faraon, care ședea pe scaunul lui de domnie, până la întâiul născut al celui captiv care era în temniță, și tot întâiul născut al vitelor.” - Exod 12: 29.

ÎNTÂIUL NĂSCUT

Plaga finală asupra lumii va fi la Armagedon. Cine constituie întâiul născut anti tipic? Fiul întâi născut „este începutul puterii sale“; așa cum a declarat legea lui Dumnezeu. (Deut. 21:17) Anti tipicul Faraon, care este Diavolul, are copii, iar acești copii includ „neghina“ și clerul. (Matei 13:38; Ioan 8:44) Alte scripturi identifică mai mulți dintre acești copii. (Fapte 13: 8, 10; 1 Ioan 3: 8, 10, 12). Întâiul născut al Egiptului ar ilustra, prin urmare, pe toți copiii lui Satan, adică pe cei din organizația sa pământească care sunt „începutul puterii sale“, anume, „întâiul rod al puterii sale“, adică, conducătorii și cei principali în ramurile religioase, comerciale și politice ale organizației sale vizibile. Întâiul născut al fiecărei părți a organizației lui Satan a fost distrus; care anti tipic înseamnă și include „omul păcatului“, „fiul pierzării“, „brațul puternic înarmat“ și cei care și-au pus mai departe puterea să îndeplinească mai departe planurile celui rău și, de asemenea, contrafacerea Împărăției lui Dumnezeu, anume, Liga Națiunilor. În această zi, Satan face război cu rămășița lui Iehova, „biserica celor întâi născuți“ și i-ar distruge dacă nu ar fi împiedicați să o facă de puterea Domnului. Singura protecție pe care acești martori credincioși o au este de la Domnul, iar acest lucru vine ca urmare a supunerii lor la porunca lui Iehova dată lor de Mai Marele Moise, Cristos Isus. - Apoc 12:17; Fapte 3: 23.

Uciderea mielului și mâncatul acestuia a precedat sacrificarea întâilor născuți din Egipt. Chiar așa și moartea lui „Cristos, Paștele nostru“ și împărtășirea meritelor sale la cei concepuți de spirit, prefațează sacrificarea întâilor născuți ai lui Satan la Armagedon. După cum întâiul născut al lui Israel a fost trecut peste și

protejat în acea noapte fatidică, chiar așa și rămășița credincioasă, care este întâiul născut a lui Iehova, va fi trecută peste și protejată în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. Ea va supraviețui Armagedonului în virtutea protecției lui Iehova. Ceilalți, adică oamenii cu bună voință, vor supraviețui, de asemenea Armagedonului, dar pentru că nu sunt din „biserica celor întâi născuți”, ei nu sunt prezentați în acest tip sau de ilustrație. Scripturile arată că promisiunea lui Dumnezeu este că va păstra clasa Ionadab, sau pe oamenii cu bună voință și că „milioane de oameni care trăiesc acum nu vor muri niciodată.” (Ioan 8: 51; 11: 26) Scripturile arată, prin urmare, că clasa Ionadab va supraviețui Armagedonului, dar nu pentru același motiv pentru care Domnul va proteja pe rămășița întâiului născut. - 2 Regi. 10: 15-25; Ier. 35: 18,19.

ALTE TIPURI DE ÎNDEPLINIT

Mielul tipic sau pascal a fost luat în casă în a zecea zi din Nisan, iar acest lucru înseamnă în anti tip (în prezenta „zi a Domnului” din 1918), primirea „Mielului care a fost junghiat” ca Rege al lui Iehova întronat în funcție, prin urmare, primirea Împărăției și angajamentul deplinei responsabilități în interesele Împărăției. În a zecea zi a lui Nisan, 33 d.Hr. Isus a mers în Ierusalim și s-a oferit ca rege la evrei; și în anti tip acest lucru arată că primirea Mielului în casă din 1918 A.D. înseamnă mult mai mult decât acceptarea lui Isus ca jertfa de răscumpărare sau „Mielul care ridică păcatul lumii”. În această zi a lui Iehova mâncatul mielului nu ar include numai împărtășirea din meritului său, care curăță de păcat, dar de asemenea, a avea o contribuție în împlinirea lucrării pentru care Isus Cristos a fost trimis pe pământ să o facă, adică să mărturisească despre numele lui Iehova spre justificarea numelui său sfânt, prin urmare, de asemenea, intrarea în bucuria Domnului, care este acum puterea rămășiței. În plus înseamnă că nu trebuie să existe nici o necurăție în organizația lui Dumnezeu sau în mijlocul poporului său care rezultă din venirea în contact cu, sau un compromis, cu organizația Diavolului. Nu trebuie să existe nici un „aluat al fariseilor, care este fățarnicia”, ceea ce înseamnă eșecul sau refuzul de a-l mărturisi pe Domnul înaintea oamenilor. (Ex 12: 8, 10, 15-17; Luca 12: 1; 2 Cor. 6: 16-18) Martorii lui Iehova trebuie să fie acum complet separați de organizația lui Satan.

Israeliiților li s-a cerut să fie grăbiți, cu coapsele încinse, picioarele încălțate și cu toiagul în mână, ceea ce înseamnă în anti tip că martorii lui Iehova nu sunt din lumea aceasta și nici supuși ai organizației lui Satan și a pretențiilor ei, dar sunt supuși „puterilor înalte”; că ei sunt călători și pe cale de a părăsi anti-tipicul Egipt, văzând că organizația rea va fi în scurt timp distrusă. (Exod 12:11) Israeliiții

trebuiau să rămână în casă, sub sânge, până dimineața; ceea ce înseamnă că rămășița anti tipică a lui Iehova este acum ascunsă și este păstrată „în locul secret al Celui Prea Înalt“, sub protecția lui Iehova și a Justificatorului său, și este astfel protejată „până când va trece mânia“, au intrat acolo prin harul Domnului și au „închis ușa în spatele lor.“ - Ex. 12: 22; Ps. 91: 1; Isa. 26: 20, 21.

Sângele mielului pascal a fost stropit în mod public pe usciorii și pragul de sus a caselor israeliților, și asta înseamnă în anti tip nu numai o mărturisire publică a sângelui lui Cristos Isus ca prețul de răscumpărare oferit lui Iehova pentru omenire, dar, de asemenea, semnifică pentru rămășiță că această clasă întregă sunt iudei, adică lăudătorii lui Iehova și sunt supuși poruncilor Justificatorului și a Marelui Preot al lui Iehova, Isus Cristos, profetul mai mare decât Moise; și de asemenea, că ziua judecării sau a răzbunării lui Dumnezeu este aici, răzbunare care în scurt timp va fi exprimată și exercitată prin distrugerea „întâiului născut“ a lui Satan la Armagedon. De aceea sângele a fost atât o declarație publică și o mărturie a distrugerii care se apropie asupra dușmanilor lui Iehova. Acest adevăr martorii lui Iehova, care sunt întâiul său născut și care sunt încă pe pământ trebuie să-l declare, pentru că este o expresie a răzbunării sale.

Este adevărat că sângele înseamnă că cei de sub el spun: „Eu accept sângele lui Isus ca prețul meu de răscumpărare“; dar pentru rămășiță înseamnă mult mai mult. Acel sânge de pe usciorii fiind sângele victimei care validează noul testament sau un nou legământ semnifică faptul că întâiul născut al rămășiței a intrat în noul legământ, al cărui scop principal este acela de a aduce sau de a scoate un popor pentru numele lui Iehova și care va avea un rol în justificarea aceluși nume sfânt. La rămășița martorilor lui Iehova, Cel Prea Înalt i-a acordat „numele nou“, arătându-o astfel să fie „un popor pentru numele său.“ Prin urmare, sângele de pe ușile de la intrare ar ilustra că noul legământ a fost inaugurat față de rămășiță și, prin urmare, ei trebuie să fie credincioși numelui nou pe care Iehova li l-a dat și, prin urmare, trebuie să continue să ducă cu credincioșie mărturia pentru numele său.

A TRECE PESTE

Moise i-a condus pe bătrânii lui Israel după poruncile lui Dumnezeu, porunci pe care ei le-au ascultat. Îngerul Domnului a trecut prin toată țara, la miezul nopții din paisprezece Nisan și i-a ucis pe toți întâii născuți din Egipt și a cruțat de la moarte pe întâiul născut din fiecare casă israelită, care a dat dovadă că porunca lui Iehova a fost ascultată prin jertfirea mielului și stropirea sângelui pe ușori și apoi rămânând în interiorul casei. Dumnezeu a poruncit ca israeliții să

spună copiilor lor însemnătatea acestui lucru. Pentru israeliți însemna că a fost sacrificiul paștelui Domnului, dovedind astfel că numai Iehova a avut puterea de a-i salva, de a-i distruge pe dușmanii lor și să elibereze cu totul pe popor de puterea lui Satan. Cel mai important lucru a fost numele lui Iehova Dumnezeu.

Pentru urmașii lui Isus Cristos, însemnătatea este mult mai mare. Pentru aceștia înseamnă că legea dată acolo și dată și ulterior au prefigurat lucrurile mai mari și mai bune care vin; că mielul înjunghiat a ilustrat sacrificiul lui Isus Cristos, Fiul iubit al lui Dumnezeu, al cărui sânge este prețul de răscumpărare pentru cumpărarea întregii omeniri din robia păcatului și a morții; că sângele lui a fost vărsat în beneficiul tuturor și toți cei care primesc acest beneficiu și folos, drept urmare, trebuie să-și exercite credința în Iehova Dumnezeu și în prevederea lui de salvare prin Isus Cristos, acordând o ascultare deplină și desăvârșită lui Dumnezeu; că întâiul născut al lui Dumnezeu sunt cei care de la Pentecostul din anul 33 d.Hr. în sunt aduși Împărăție și recunoscuți de către Iehova ca fiii lui, iar aceștia sunt feriți și trecuți peste și ocrotiți, cu condiția să se dovedească credincioși lui Dumnezeu; că întâiul născut al Egiptului ilustrează pe întâiul născut sau mai cu seamă pe cei favorizați din organizația lui Satan, care sunt folosiți să înșele oamenii prin religia lui Satan și că aceștia din cauza ipocriziei și a răutății lor sunt cei distruși; și că mai târziu Satan și întreaga sa organizație va cădea, care este ilustrat de dezastrul care a lovit pe egipteni în marea Roșie.

„PAȘTELE NOSTRU”

Israelii trebuiau să respecte Paștele în luna Nisan în fiecare an, conform poruncii lui Iehova. Acesta a fost un tip; și când Cristos Isus a venit și a fost pus în moarte pe un stâlp ca un păcătos și în locul și în folosul păcătosului, a împlinit tipul și a devenit adevăratul Paște al celor care exercită credință în el și în jertfa Lui. De aceea apostolul, unul dintre întâii născuți ai lui Iehova a scris: „Cristos, Paștele nostru a fost sacrificat pentru noi, de aceea să ținem sărbătoarea..., cu azimele curăției și adevărului.” (1 Cor. 5: 7, 8) Este evident că Domnul ne-a făcut cunoscut semnificația reală a tipului și a anti tipului și atunci să ne comportăm în mod corespunzător și în ascultare de poruncile Lui.

Când unul este luat în legământul prin sacrificiu, este născut ca un fiu al lui Dumnezeu, luat în legământul pentru Împărăție, ales și uns, atunci el este un întâi născut; și, prin urmare, el trebuie să rămână sub sângele lui Cristos, iar acest lucru el îl face continuând să arate credință în sângele vărsat și prin credință deplină și ascultare se predă lui Dumnezeu prin păzirea poruncilor Lui. Aceștia sunt complet separați și distincți de organizația a lui Satan și sunt dedicați în întregime lui

Iehova Dumnezeu și trebuie să fie reprezentanții săi. Să se îndepărteze de credința și ascultarea lor de Dumnezeu ar însemna distrugerea lor. Aceștia sunt membrii Cristosului și trebuie să meargă cu credincioșie pe calea ascultării complete pe care el a umblat.

SFÂRȘITUL TIPULUI

În timpul celor trei ani care au urmat după ungerea lui, Isus Cristos a ținut cu credincioșie Paștele lui Israel, pentru că era de datoria lui să se supună legii lui Iehova dată evreilor. El a fost un evreu, sau israelit și trebuia să țină legea perfect, ceea ce a făcut. Isus știa că el era anti tipul mielului sacrificat în locul lui Moise, dar el a trebuit să continue să respecte tipul până la timpul potrivit al lui Dumnezeu pentru ca el să moară și să îndeplinească prin urmare tipul. Când a fost pus în moarte pe stâlp, acolo a îndeplinit complet ilustrația sau tipul; și din acest motiv niciodată după aceea nu ar fi potrivit pentru oricine să respecte ceremonia tipică a Paștelui Israelului. „Cristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-se blestem pentru noi, căci este scris, blestemat este oricine este atârnat pe un lemn.” (Gal. 3:13) Prin moartea lui, Isus Cristos a pus capăt ordonanțelor referitoare la paștele lui Israel, pironindu-le pe lemn. (Col. 2:14). Toți israeliții care au avut credință în sângele lui Cristos s-au bucurat și au continuat să se bucure pentru că au aflat că adevăratul Eliberator a venit. Pavel a fost unul dintre aceștia și el a vorbit cu autoritate cu privire la problema aici în cauză.

MEMORIALUL

Înainte de împlinirea completă a tipului, Isus a instituit un lucru nou, adică memorialul propriei sale morți. Aceasta a trebuit să o facă, dacă a fost cazul, practic înainte ca el să moară pe lemn. Ziua a început la ora șase seara; și după aceea oră el împreună cu ucenicii săi, au mâncat Paștele în a paisprezecea zi din Nisan. Făcând asta Isus a continuat imediat să le spună ucenicilor Săi credincioși ce trebuie să facă, cu privire la care este scris: „Căci am primit de la Domnul ce v-am dat: Că Domnul Isus, în aceeași noapte în care el a fost trădat, a luat o pâine și, după ce a adus mulțumiri, a frânt-o, și a zis: Luați, mâncați, acesta este trupul meu, care se frânge pentru voi: să faceți aceasta în amintirea mea. Tot astfel a luat și paharul după ce a mâncat, spunând: Acest pahar este testamentul cel nou în sângele meu; faceți aceasta, ori de câte ori îl beți, în amintirea mea. Fiindcă ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din acest pahar, arătați moartea Domnului până vine el.”- 1 Cor. 11: 23-26.

Paștele a fost mâncat o dată în fiecare an. La moartea lui Isus, tipul s-a încheiat și a fost îndeplinit. Deoarece moartea lui Isus a avut loc o dată, prin urmare, o dată în timpul ciclului fiecărui an memorialul morții sale trebuie să fie respectat de către cei care exercită credința în sângele Său vărsat. „O dată..., El a apărut, ca să șteargă păcatul prin jertfa sa... Cristos a fost oferit o dată să poarte păcatele multora.” (Evrei 9: 26-28) Urmând regula divină este potrivit ca urmașii lui Cristos Isus să sărbătorească memorialul morții sale o dată pe an, și nu mai des.

PÂINEA

La instituirea memorialului morții sale, Isus a folosit anumite simboluri: El „a luat pâinea și a binecuvântat-o și a frânt-o și a dat-o ucenicilor, și a zis: Luați, mâncați, acesta este trupul meu.” (Mat. 26:26) Prin aceasta el a vrut să spună că „pâinea aceasta stă pentru sau reprezintă trupul meu, iar frângerea pâinii reprezintă faptul că Eu sunt frânt sau pus în moarte în folosul vostru.” Această concluzie este susținută în continuare prin cuvintele sale, anume: „Eu sunt Pâinea vie, care sa pogorât din cer; dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da eu este trupul Meu, pe care eu îl voi da pentru viața lumii.” (Ioan 6:51) Dumnezeu a prevăzut că oamenii vor lua hrană materială în gură și să o mănânce cu scopul de a susține organismului. El, de asemenea, s-a îngrijit ca fiii săi consacrați să ia hrană spirituală în minte și să o absoarbă pe aceasta, ca viața spirituală să poată fi menținută. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul și este atât hrană cât și băutură pentru cei care-l iubesc și-l ascultă.

Dacă un om îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu, el iubește Cuvântul Său și-l primește cu dragă inimă. Nu numai că el are o credință mentală sau concepție despre adevăr, așa cum se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu, dar el își fixează sentimentele sale pe el și, prin urmare, se spune că crede pentru dreptate. „Căci cu inima omul crede pentru dreptate, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.” (Rom. 10:10) Să crezi și să ascuți Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă viață, pentru că înseamnă să-l cunoști pe Dumnezeu și să-l cunoști pe Cristos Isus, ceea ce duce la viață. (Ioan 17: 3) Nici un om nu poate primi vreodată viață veșnică decât dacă el crede și se supune Cuvântului lui Dumnezeu, care dezvăluie dispozițiile lui Iehova Dumnezeu pentru salvarea omului. Aceasta este regula infailibilă a lui Dumnezeu cu privire la omenire. Prin urmare, creștinul trebuie să creadă că Isus Cristos a fost frânt în moarte pentru ca oamenii să aibă posibilitatea de a trăi. Mâncarea pâinii la Memorial înseamnă că cei care mănâncă cum se cuvine din aceasta cred și să se bazează pe Isus Cristos ca Răscumpărător

al lor și ca îngrijirea lui Dumnezeu pentru ca ei să aibă viață. Aceasta reprezintă credința lor în marea jertfă de răscumpărare. Într-adevăr, atunci, Cristos Isus este Paștele celor care intră în legământ să facă voia lui Dumnezeu și care țin cu credincioșie legământul.

PAHARUL

Paharul conține o poțiune sau o băutură pregătită pentru cei care-l beau. Paharul pe care Isus l-a dat ucenicilor săi, și pe care i-a invitat să-l bea, simbolizează prin urmare ceea ce Iehova Dumnezeu a pregătit și s-a îngrijit pentru Cristos Isus și membrii corpului său. Altfel spus reprezintă scopul lui Iehova cu privire la fiii lui. Din acest motiv Isus, după ce i-a ales pe ucenicii săi, după ce a fost uns ca rege și după ce i-a învățat cu privire la Împărăție, le-a spus: „Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau?” Când au răspuns afirmativ, a dat promisiunea că ei vor trebui să bea din același pahar pe care Iehova l-a turnat pentru el. (Mat. 20:22, 23) Isus știa că trebuie să moară pentru a îndeplini scopul lui Iehova și, prin urmare scopul lui Iehova cu privire la el și membrii corpului său a fost simbolizat prin pahar. Este scris că după frângerea pâinii și darea acesteia ucenicilor lui să o mănânce, „a luat paharul, și a dat mulțumiri, și li la dat, zicând: Beți toți din el, pentru că acesta este sângele meu al noului testament, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.” (Mat. 26:27, 28) El a fost acolo să le spună ce trebuiau să facă ei pentru a îndeplini scopurile lui Dumnezeu cu privire la ei, ca să poată participa cu el în Împărăția sa.

Interpretând cuvintele sale, el a spus: „Acest pahar conține vin și acesta stă ca simbol pentru sângele meu; și sângele meu este vărsat pentru iertarea păcatelor, și este sângele noului legământ. Vă invit pe toți să beți din el. Urmașii mei credincioși vor bea toți din el și-l vor bea tot. Aceasta înseamnă că trebuie să se împărtășească cu mine în moartea mea pentru ca să poată să aibă viață nemuritoare.” Acest fapt este întărit mai departe de cuvintele sale: „dacă nu mâncați carnea Fiului omului, și beți sângele lui, nu aveți viață în voi. Cine mănâncă carnea mea și bea sângele meu, are viața veșnică, și eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci carnea mea este cu adevărat o hrană, și sângele meu este cu adevărat o băutură. Cel ce mănâncă carnea mea și bea sângele meu, rămâne în mine și eu în el.” (Ioan 6: 53-56) Această regulă stabilită de Domnul se aplică, nu pentru întreaga omenire, ci numai cei care sunt luați în legământ cu Cristos Isus. Toată omenirea prin credință trebuie să mănânce pâinea, dar numai Cristosul bea sângele. Aceste scripturi demonstrează că nimeni nu poate fi dintre întâi născuți, care este salvat în acest fel, cu excepția că el se împărtășește în moartea de

sacrificiu a lui Cristos Isus, pentru că aceasta este băutura turnată de Iehova pentru unșii lui.

De la Penticostă mai departe, adevărații urmași ai lui Cristos Isus au respectat anual Memorialul și au făcut acest lucru în mod corespunzător. Ei nu au făcut acest lucru ca în tip, dar au făcut-o ca un memorial al morții lui Isus Cristos. Acesta le-a permis să păstreze mereu în minte faptul că moartea lui Isus Cristos este calea prevăzută de Dumnezeu pentru împăcarea omului cu Iehova și acordarea vieții veșnice și în continuare le reamintește că toți cei care se vor împărtăși cu Cristos Isus în Împărăția lui trebuie să de asemenea, să se împărtășească cu Cristos Isus în moartea lui de sacrificiu. Apostolul a subliniat acest fapt atunci când a scris: „Acest lucru să-l faceți în amintirea mea. Căci ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, arătați moartea Domnului, până va veni El.” (1 Cor. 11:25, 26) Moartea lui Isus Cristos nu a fost tipică și, prin urmare, nu este un lucru care îndeplinește tipul și-l sfârșește. Moartea sa a fost marele fapt pe care toată omenirea, care primește cândva viața veșnică, trebuie să se bazeze.

„PÂNĂ VA VENI EL“

Când un tip este împlinit, tipul se sfârșește. Din această cauză nu a fost niciodată potrivit să respectăm paștele lui Israel de la moartea lui Isus Cristos. Valoarea morții lui Isus Cristos nu se sfârșește nici odată; prin urmare aceasta va fi întotdeauna potrivit să avem în minte moartea de sacrificiu a Domnului Isus Cristos. Să fim siguri, Cristos Isus a cunoscut marea chestiune implicată. Credința lui până la moarte a dovedit că Dumnezeu poate pune pe pământ un om care își va menține integritatea sa față de Iehova sub cele mai grele probe și, prin urmare, să dovedească falsitatea lui Satan, adevărul lui Iehova și dreptatea Cuvântului său. Moartea sacrificială a lui Isus Cristos dovedește puterea nelimitată, înțelepciunea nepătrunsă și iubirea de nedescris a lui Iehova Dumnezeu. Aceasta este justificarea numelui și a cuvântului lui Iehova.

În toate epocile viitoare oamenii vor trebui să aibă în vedere faptul că viața vine la omenirea căzută prin și datorită morții de sacrificiu a lui Cristos Isus și că nu există nici o altă cale și nici un alt nume dat sub cer prin care oamenii trebuie să fie salvați. (Fapte 4:12). Fără vărsarea sângelui său în moartea de sacrificiu păcatul lumii nu ar fi putut fi luat, și omul nici odată n-ar fi avut viață. Aceasta, adăugat la lucrul mai important al justificării numelui lui Iehova, nu poate fi niciodată uitat sau ignorat de oamenii care vor trăi. Dar ce semnificație trebuie acordată cuvintelor apostolului, adică „arătați moartea lui până va veni el?”

Aceste cuvinte înseamnă că noi nu mai vestim moartea sa după ce vine? Nu, nu pare să fie concluzia corectă, ci mai degrabă că după ce vine, altceva și în plus față de moartea sa arătăm mai departe că trebuie să aibă loc sau să fie făcut.

Cuvintele apostolului, în conformitate cu Diaglott, redă: „Căci ori de câte ori veți putea mânca pâinea aceasta și veți bea din paharul acesta, declarați moartea Domnului, până va veni El.” (1 Corinteni 11: 26) La momentul în care Domnul vine, după cum limbajul textului de mai sus arată în mod clar, alte lucruri în afară de a arăta moartea Domnului ar trebui să fie făcute, lucruri care înainte de această dată nu a putut fi făcute în mod corespunzător. Este important, prin urmare, să determinăm la ce timp specific se referă cuvântul „vine”, așa cum este utilizat în textul de mai sus. Scripturile sprijină covârșitor concluzia că cuvântul „vine” în acest text se referă la timpul în care apare Domnul Isus la templul lui Iehova pentru judecată și-i strânge el însuși pe cei care sunt membri ai Sionului. Același cuvânt grecesc tradus prin cuvântul „vine” în 1 Corinteni 11: 26 este de asemenea tradus prin cuvântul „vine” în următoarele texte, texte din urmă care se aplică cu siguranță la timpul apariției Domnului Isus Hristos la templu, adică, „eu voi *veni* din nou și vă voi lua la mine.” (Ioan 14: 3) „Când Fiul omului va *veni* în gloria sa, și toți sfinții îngeri împreună cu el, va șede pe scaunul de domnie al gloriei sale.” - Mat. 25:31.

Aceste texte se aplică, fără îndoială, la timpul venirii lui Cristos Isus la templul lui Iehova pentru judecată. Această judecată începe la casa lui Dumnezeu. (1 Pet. 4:17). Atunci cei credincioși care dorm în moarte sunt treziți și aduși în Sion sau organizația lui Dumnezeu. Atunci Sionul este zidit și Iehova apare în gloria Lui. (Psalmul 102:16). Acela este timpul în care Domnul Isus strânge pe cei credincioși și când lepădarea celor necredincioși are loc. (2 Tesaloniceni 2: 1-3). Acesta este timpul când va veni ca să fie glorificat în sfinții Săi. (2 Tes. 1:10). Până atunci cei credincioși continuă să arate moartea Domnului nostru, timp în care este sărbătorit Memorialul. După venirea Domnului la templul lui Iehova trebuie să înceteze sărbătorirea Memorialului? Aceasta este o întrebare care a tulburat o parte din poporul Domnului și la care trebuie să se răspundă după Scripturi.

VINUL

Vinul conținut de pahar a fost „rodul viței.” Acesta a reprezentat sângele vărsat al lui Isus Cristos, pentru că el a spus așa și aceasta este concludent. Isus, cu toate acestea, nu a limitat paharul și conținutul său simbolic să însemne moartea sa. Dimpotrivă, în același timp când le-a dat paharul discipolilor săi și i-a invitat să bea din el, a spus: „Dar Eu vă spun, nu voi mai bea de acum încolo din acest rod al

viței, până în acea zi, când am să-l beau cu voi nou în Împărăția Tatălui meu.” (Mat. 26:29) În ce timp aceste cuvinte ale lui Isus încep să-și aibă împlinirea? Nu până „în acea zi”, deoarece Isus așa a declarat, perioadă de timp care începe atunci când primește împărăția lui și este pus pe tronul său să judece. În 1914 Iehova l-a pus Regele său pe muntele Lui cel sfânt al Sionului. (Ps 2: 6; 110: 2). La trei și jumătate ani după această dată (1918 AD) Isus Cristos Regele și Judecătorul a venit la templul Domnului, a început judecata și a început zidirea Sionului. Această dată din urmă a fost cea în care piatra din capul unghiului a fost pusă în Sion pe deplin și complet. (Is. 28:16) Deoarece judecata începe de la casa lui Dumnezeu și ucenicii credincioși sunt cei cărora cuvintele lui Isus le-au fost adresate în primul rând, rezultă că aceștia ar fi primii care să fie treziți din moarte. Pare sigur în continuare că Domnul Isus a început acolo băutul rodului nou al viței de vie cu acești credincioși înviați în acel timp. Ce ar reprezenta atunci băutul vinului „noului” rod?

Înțelegând că paharul, inclusiv conținutul său, simbolizează sau reprezintă scopul lui Dumnezeu cu privire la unșii săi, atunci știm că acesta a reprezentat mai mult decât suferința și moartea lui Cristos Isus, pentru că scopul Domnului nu s-a terminat cu suferința și moartea sa. Acesta este înregistrat în Cuvântul lui Dumnezeu: „Vinul... înveselește inima omului.” (Ps 104:15) Isus a subliniat în continuare acest lucru atunci când a produs cel mai bun vin la nuntă. (Ioan 2: 3-10) Fructul viței pe care Isus îl bea nou cu cei credincioși ai Săi în Împărăție, prin urmare, trebuie să reprezinte o bucurie și un timp de bucurie. Aceasta a fost o parte din scopul lui Iehova cu privire la Cristos.

TIMP DE BUCURIE

În timpul absenței Mirelui, mireasa ar fi tristă; dar atunci când Mirele se întoarce și miresei îi este adus la cunoștință acel fapt, acea tristețe va genera în bucurie. Imediat după trezirea din moarte, cei unsprezece ucenici credincioși ai lui Isus și alții de aceeași credință, care au murit credincioși și care au fost treziți în acel timp, le va fi adus la cunoștință faptul că Mirele a revenit și a venit în conformitate cu promisiunea lui ca să-i primească la sine. Acesta ar fi un moment de mare bucurie pentru ei. Credincioșii de pe pământ vor învăța de acest fapt, la un moment ulterior. Națiunea, sau Împărăția, s-a născut în 1914 care este înfățișată sub simbolul „nașterii copilului bărbat.” (Apocalipsa 12: 1-5) Referindu-se la acel timp și la aruncarea lui Satan din cer este scris: „Bucurați-vă, voi ceruri și cei ce locuiți în ele.” (Rev, 12:12) De ce această mare bucurie? Pentru că a venit timpul pentru justificarea numelui lui Iehova. Împărăția a început și Satan a fost

aruncat din cer iar Mirele a strâns la sine mireasa. Acei ucenici credincioși cărora le-a adresat cuvintele sale și ceilalți care au murit, de asemenea, cu totul credincioși, nu vor ajunge la această cunoaștere în 1914, ci în 1918, atunci când sunt treziți din moarte; dar credincioșii de pe pământ, așa cum arată faptele, nu a ajuns la această cunoaștere, până la un timp de după 1918.

Privind înapoi, acum putem vedea clar că Domnul a permis treptat ca lumina lui să strălucească în mintea rămășiței lui credincioase de pe pământ; și această lumină i-a determinat să se bucure. Bucuria lor a început atunci când mai întâi au văzut că Domnul a venit la templul lui Iehova, i-a adus pe cei aprobați în templu și i-a acoperit astfel cu „haina dreptății.” Profetul lui Dumnezeu a prezis acest timp de bucurie în aceste cuvinte: „Mă bucur în Domnul, sufletul meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu; căci mă îmbrăcat cu hainele mântuirii, mă acoperit cu haina dreptății, ca pe un mire împrodobit cu o ghirlandă, și ca o mireasă împrodobită cu sculele ei.” (Isa 61:10, RV) Mirele, îmbrăcat în toată gloria și frumusețea lui, a fost atunci la templu și i-a adus cei aprobați sub roba dreptății; și ca urmare a acestui fapt și, din motive de a avea veșmintele de nuntă, acești aprobați sunt identificați drept unsul lui Iehova Dumnezeu și este un timp de bucurie pentru ei. Mirele și clasa miresei împărtășesc împreună această bucurie, care este simbolizată prin „rodul nou al viței” în Împărăția lui Iehova.

Aceasta corespunde exact cu împlinirea parabolei profetice a talanților (Matei 25: 14-30), în care Domnul arată că „bunurile sale”, sau interesele Împărăției, sunt încredințate la cei din legământul cu el pentru Împărăție. Împlinirea acestei parabole trebuie să aibă loc în timpul apariției Domnului Isus la templul lui Iehova pentru judecată și se socotește cu robii săi. Cei găsiți aprobați de el sunt conștienți de acest fapt, și astfel el spune: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.” (Mat. 25:21) Aici este invitația directă de la Domnul pentru clasa „servului credincios” să împartă cu el bucuria lui, bucurie care este simbolizată prin băutul lui al rodului viței nou în Împărăția Tatălui său. Faptul că spune el, „intră în bucuria stăpânului tău” arată că Domnul însuși se bea acest vin al bucuriei.

Ce este atunci acea bucurie specifică? Este bucuria care rezultă din faptul că a venit timpul pentru Cristos Isus, să justifice numele Celui Prea Înalt. Când a fost înălțat la cer Iehova i-a poruncit să aștepte pentru acea zi fericită, care va veni la timpul potrivit. (Psalmul 110: 1; Evrei 10:13) În toate secolele care au urmat Isus a așteptat timpul bucuriei când Iehova Dumnezeu va stabili Împărăția Lui și să-l trimită ca să judece. Această bucurie, pentru Cristos Isus, a început în 1914 când a

fost trimis să judece în mijlocul dușmanilor săi; și atunci când, în 1918, a început să primească la Sine pe urmașii săi credincioși a extins invitația la toți aceștia pentru a împărtăși bucuria cu el, sau să bea vinul nou al Împărăției. (Psalmul 110: 2). Perioada de timp desemnată ca fiind „ziua aceea“, a început pentru Domnul Isus în 1914 când Iehova l-au așezat pe tronul său și l-a trimis mai departe să pună jos dușmanul. „Ziua aceea“ a început pentru membrii trupului său în 1918, când Domnul a început să-i strângă la sine la templul lui Iehova. Bucuria Domnului, ilustrată de băutul rodului viței, a început cu cei credincioși de pe pământ atunci când au fost aduși la templu, iar când au aflat despre acest fapt și au aflat că scopul principal al lui Iehova, prin și datorită Împărăției sale, este justificarea numelui său și că el îi va folosi pe cei care-și mențin integritatea față de el să îndeplinească scopul său și să aibă un rol în justificarea numelui său.

Iehova a turnat paharul pentru Domnul Isus Cristos și acest pahar, Isus i-a invitat pe ucenicii săi să-l împartă cu el. (Matei 20: 22, 23) Acel pahar a simbolizat scopul lui Dumnezeu cu privire la unsul lui, și că reprezintă atât suferințe cât și bucurie, este dovedit în mod concludent prin cuvintele apostolului care a scris despre Cristos Isus: „Care pentru bucuria pe care i-a fost pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.“ În mod clar concluzia din acest text este și în armonie cu celelalte texte sprijinitoare, că bucuria Domnului era viitoare și că a intrat în acea bucurie când a fost pus pe tronul său în 1914. Mai întâi au venit suferințele și apoi bucuria lui, așa cum este simbolizat prin pahar și așa este cu cei care se împărtășesc cu el în Împărăția sa.

Înainte de venirea Domnului Isus Cristos la templul lui Iehova, urmașii lui Cristos nu puteau arăta nimic altceva decât moartea sa. El a murit ca un păcătos pentru ca păcatul lumii să poată fi luat, și urmașii săi credincioși vor păstra în minte că prin și datorită morții sale, viața va putea fi dată exclusiv la orice om. În timp ce ei știau că el a fost înviat din moarte și ridicat sus, dar el era absent de la ei, a fost prin urmare un timp de tristețe mai degrabă decât un timp de bucurie. Prin credință ei au privit la a doua sa apariție și, prin urmare, o bucurie a fost pusă înaintea lor; dar atunci când el a apărut la templu i-a adus pe cei aprobați în templu, i-a acoperit cu roba dreptății și ei au învățat despre acest fapt, este atunci timpul pentru acești credincioși să experimenteze bucuria care a fost pusă înaintea lor. Intrând astfel în bucuria Domnului lor, aceștia beau cu el „noul rod al viței“ în Împărăție.

Dar ar trebui ca credincioșii de pe pământ să înceteze să-și amintească sau să arate moartea Domnului? Cu siguranță că nu, pentru că ei trebuie să păstreze

întotdeauna în minte faptul că prin și datorită suferinței și morții sale este posibil pentru ei să fie făcuți membri ai Împărăției lui Dumnezeu. (1 Pet. 3:18) Faptul că apostolul spune: „ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, arătați [mai departe] moartea Domnului, până va veni el“, nu înseamnă neapărat că atunci când el vine ei vor înceta să arate mai departe moartea sa, ci mai degrabă că până la venirea lui nu au putut intra în bucuria lui și să se împărtășească cu el în băutul noului rod al viței în Împărăție. Până la acel timp ei trebuie să arate moartea sa și nimic mai mult; dar de la și după acel timp ei trebuie să continue să-și amintească de moartea sa și, de asemenea, să intre în bucuria lui.

Conduita corespunzătoare a unșilor Domnului apare clar prin urmare a fi aceia că ei trebuie să țină sărbătoarea Memorialului la timpul stabilit, în fiecare an, dar să facă acest lucru cu bucurie și nu cu tristețe. Aceștia se bucură că Domnul Isus a fost frânt și că el și-a vărsat sângele ca ei să poată, prin invitația lui și favoarea lui Dumnezeu, avea o parte în suferințele și moartea sa. Ei se bucură pentru că ei știu că printr-un alt mod nu pot trăi și deveni o parte a Împărăției sale și să participe la justificarea numelui lui Iehova, care la urmă este cauza celei mai mari bucurii. Pentru aceștia motivul pentru ținerea Memorialului acum este să păstreze în minte suferința și moartea Domnului Isus, iar valoarea morții sale prezentată la omenire și că prin suferința cu el credincioșilor li se permite să intre în bucuria lui și, continuând credincioși, să domnească cu el. „Acest cuvânt este de crezut: Căci dacă am murit împreună cu el, vom trăi împreună cu El, dacă suferim, vom împărăți împreună cu el, dacă noi îl vom tăgădui, de asemenea, el de asemenea ne va tăgădui.“- 2 Tim. 2: 11,12.

CINE POATE SĂ SĂRBĂTOAREASCĂ

Nici un om sau organizație de oameni nu poate hotărî ce indivizii pot sau nu pot sărbători în mod public Cina Domnului. Este potrivit, cu toate acestea, să atragem atenția aici asupra importanței lucrurilor ce aparțin de aceasta și apoi fiecare să-și asume responsabilitatea pentru acțiunile sale. Fără îndoială mulți se împărtășesc din simbolurile Memorialului fără nici o concepție despre ceea ce înseamnă acestea. Suntem acum în „ziua Domnului“, atunci când plăgile se îndeplinesc în mod anti tipic asupra lumii. Sărbătorirea Memorialului acum înseamnă mult mai mult decât înainte de venirea Domnului la templu în 1918. Cei care acum iau parte în mod corespunzător sau sărbătoresc cina Domnului ca un memorial pentru numele lui Iehova trebuie să aibă un rol personal activ în îndeplinirea celor zece plăgi anti tipice asupra anti tipicului Egipt care este

organizația lui Satan. Prin aceasta se înțelege că fiecare trebuie să participe la proclamarea mesajului lui Dumnezeu în legătură cu aceste plăgi. Plăgile acționează acum, avansând spre marele punct culminant al distrugerii întâiului născut al lui Satan la Armagedon. Pentru a participa cu vrednicie la Memorial cineva trebuie să aibă un rol în declararea acestor adevăruri așa cum Cristos a poruncit. Moise și Aaron au fost cei care au declarat cuvântul lui Dumnezeu egiptenilor, din care au rezultat plăgile. Moise a fost un tip al lui Cristos Isus și Aaron, asociat cu el ca purtătorul său de cuvânt, a reprezentat pe cei din clasa templului, rămășița acum pe pământ, declarând mesajul răzbunării lui Dumnezeu și purtând mărturia despre Împărăția sa.

Martorii lui Iehova la templu sunt instruiți de către Domnul Isus și apoi trimiși să vestească mesajul adevărului referitor la plăgile anti tipice. Rezultă deci, că cei care participă cu vrednicie la Memorial trebuie să fie în Cristos, din organizația capitală a lui Iehova, prin urmare în templu și trebuie să fie dedicați în întregime lui Dumnezeu și angajați în proclamarea puternicului nume și a lucrărilor Cel Prea Înalt, pentru că, așa cum este scris: „în templul lui fiecare vorbește despre gloria sa.“ (Psalmul 29: 9). Ceilalți se pot angaja în vestirea mesajului Împărăției lui Dumnezeu, dar cei care se împărtășesc în moartea lui Cristos Isus sunt cei care trăiesc în cele din urmă cu el. Aceia care suferă ocările cu care-l ocărăsc pentru că este martor credincios al lui Iehova, chiar și până la sfârșit, sunt cei care vor domni în cele din urmă cu el. (2 Timotei 2: 11,12) Iehova i-a dat lui Isus privilegiul și onoarea de a fi justificatorul său cu costul vieții sale umane. Toți cei care sunt cu el în această justificare trebuie de asemenea să moară sacrificându-se, așa cum a făcut Isus, credincioși până la sfârșit. Toată această organizație capitală este „o pâine și un corp“, iar frângerea pâinii și băutul paharului arată mai departe că toți cei care fac acest lucru în mod corespunzător sunt una cu Cristos Isus, adică în unitate cu el, ca membri ai corpului său și, prin urmare, în templu. (1 Cor. 10: 16,17) Astfel se împărtășesc prin urmare în mod corespunzător din emblemele Memorialului.

Chestiunea se întoarce la scopul principal al lui Iehova, care este justificarea propriului său nume sfânt. Aceea este că Dumnezeu l-a trimis pe Moise în Egipt; și pentru același motiv, el l-a trimis pe Isus în lume. Toate celelalte lucruri sunt legate de justificarea numelui lui Iehova. „Ziua Domnului“, începând din 1914, marchează timpul în care Isus Cristos a fost pus pe tronul său și trimis să judece. În anul 1918, sau trei ani și jumătate după aceea judecata a început, iar apoi urmează împlinirea anti tipică a plăgilor peste Egipt, plăgi care sunt finalizate la Armagedon prin distrugerea întâiului născut. Prin urmare, cei care sunt în Cristos

ca membri ai casei sale regale, sunt cei care sunt trecuți peste Armaghedon, iar aceștia sunt trecuți peste cu condiția ca ei să fie credincioși, rămânând în Cristos, respectând poruncile Lui; ceea ce înseamnă că aceștia trebuie să înfăptuiască serviciul ducerii mărturiei în fața conducătorilor și înaintea poporului cu privire la Împărăție și să declare răzburarea Dumnezeului nostru. Când această declarație este finalizată, atunci va urma executarea plăgii finale la Armaghedon.

Scripturile, prin urmare, par în mod clar să arate că întâiul născut al Egiptului reprezintă partea vizibilă a organizației lui Satan care va fi distrusă la Armaghedon și că partea invizibilă a organizației sale, inclusiv Satan însuși, va urma la scurt timp după aceea, când Satan va fi aruncat în groapa distrugerii. - Apoc 19: 19-21; 20: 1-3.

CERNEREA

În timpul în care Isus a mâncat ultimul paște și a instituit memorialul morții sale, ca aducere aminte despre numele lui Iehova, Isus a ajuns la momentul decisiv al carierei sale ca om și el știa că trebuie să moară în acea zi ca mielul anti tipic. Fără îndoială că Satan știa de asemenea că Isus va fi ucis în acea zi și, din moment ce el a aranjat să-l crucifice, Satan a ajuns la concluzia că și-a dovedit partea lui de provocare împotriva numelui sfânt al lui Iehova. El a știut că a reușit să-l întoarcă pe Iuda departe de Dumnezeu. Probabil el a gândit că a văzut o anumită slăbiciune deosebită care apărea în Petru și, dacă îi era permis să facă acest lucru, el l-ar putea întoarce pe Petru; și, prin urmare, el l-a provocat pe Domnul să-i permită să-i dea lui Petru o probă specială. „Și Domnul a zis: Simone, Simone, iată, Satan a dorit să vă aibă, ca să vă ceară ca grâul, dar m-am rugat pentru tine, ca să nu piară credința ta; și când te vei întoarce, întărește pe frații tăi.” (Luca 22: 31, 32) Astfel Domnul printr-un limbaj ocrotitor a arătat că Petru va avea parte de această probă cu succes și că el va putea după aceea întări pe frații săi. Acest lucru va sprijini concluzia că Satan face o încercare disperată de a-i înfrânge pe toți cei care se împărtășesc cu vrednicie la Memorial. Toți aceștia să aibă, atunci, credință absolută și completă în Iehova Dumnezeu și Isus Cristos și să rămână fermi și neclintiți, indiferenți la orice opoziție, continuând să proclame numele lui Iehova Dumnezeu cu credință până la sfârșit. Făcând așa ei pot fi siguri de eliberarea completă în Împărăția veșnică a Domnului și Salvatorului nostru Iisus Cristos și să fie pentru totdeauna servii favorizați ai Celui Prea Înalt.

CAPITOLUL IV

LEGĂMINTELE SALE

Scopul IEHOVA este să-și justifice numele său. Acest mare adevăr să fie întotdeauna pe primul loc în mintea fiecărui student credincios al Cuvântului lui Dumnezeu. Toate celelalte lucruri sunt legate de el și, prin urmare secundare față de justificarea numelui lui Iehova. După ce a zidit organizația Sa capitală a Sionului, Iehova apare acum în gloria lui pentru cei din Sion. Fiii Sionului, acum adunați la el la templul lui, sunt învățați de Dumnezeu prin și datorită lui Cristos Isus, cel principal din organizația Sionului. Credincioșii văd acum pe Învățătorii lor, adică pe Iehova și pe Isus Cristos, și fiind ascultători față de ceea ce ei sunt învățați, fiii Sionului umblă pe o cale dreaptă cântând laudele Celui Prea Înalt. (Isaia 30: 20, 21; 54:13) Copiii Sionului sunt sfinții lui Iehova făcuți acum să „stea cu Isus Cristos în locurile cerești” și formează o parte a organizației cerești, și fiind astfel adunați în jurul Domnului ei „vor vesti dreptatea lui, căci Dumnezeu însuși este judecător.” (Ps 50. 5,6) Rămășița credincioasă face exact acest lucru.

În timpurile trecute poporul credincios a lui Dumnezeu a avut o viziune confuză a scopului său, dar acum ei pot avea o înțelegere mai clară a acestuia. Motivul principal pentru iluminarea mai mare de acum este faptul că acesta este timpul convenit al lui Dumnezeu ca să facă cunoscut scopul său poporului său. Cei care sunt născuți de Sion, și deci strânși la Domnul la templu, au acum pe Iehova și pe Cristos Isus drept instructori ai lor și fulgerele de lumină de la templu dezvăluie adevărurile lui Iehova pentru ei și pentru că aceste adevăruri mari sunt descoperite ei vor continua să declare dreptatea lui Dumnezeu.

Dar există un alt motiv de ce cei consacrați nu au avut o viziune clară a Cuvântului lui Dumnezeu până acum, iar acest motiv este în mare parte din cauza egoismului sau dorința de câștig personal. Egoismul sau căutarea după câștig personal va împiedica acum chiar și pe aceia dintre unși să înțeleagă și să aprecieze adevărul. Timp de multe secole, aproape toți cei care s-au consacrat să facă voia lui Dumnezeu au făcut acest lucru cu speranța unui câștig sau beneficiu personal. Liderii „Creștinătății” au învățat poporul că Dumnezeu încearcă să salveze rasa umană din chinul iadului și să-i pe ia cei salvați la cer. Motivul ca să devină membri ai organizațiilor acestor sisteme ecleziastice a fost în întregime egoist, adică, dorința de a fi salvat și de a scăpa de pedeapsă. În timpul perioadei

Ilie a bisericii, (Maleahi 4. 5, 6) doctrinele deținute și predate de către urmașii lui Isus Cristos în adevăr au fost pe scurt acestea:

Rasa umană, condamnată la moarte din cauza păcatului lui Adam, este cumpărată prin sângele lui Cristos Isus; iadul nu este un loc de chin conștient, ci starea morților, și nimeni nu poate scăpa de moarte veșnică decât prin și datorită meritului sacrificiului lui Cristos Isus; „Planul” lui Dumnezeu este de a scoate afară din lume biserica sa, membrii care găsesc casa lor veșnică în ceruri și, împreună cu Cristos Isus, vor conduce lumea și vor restabili pe cei ascultători la perfecțiune umană. Doctrina „nu chinul iadului” a fost accentuată în mare măsură și salvarea în cer sau pe pământ a fost motivul principal să convingă creaturile ca să-i servească lui Dumnezeu și lui Cristos Isus. S-a crezut că fiecare consacându-se Domnului trebuie chiar prin eforturile sale proprii să se aducă pe sine la un punct de dezvoltare a caracterului care i-ar da dreptul la un scaun înalt în curțile cerului. Trebuie să se admită că aceste motive au fost în mare parte egoiste. Să fiți siguri, unii care s-au consacrat în acea vreme au avut dorința altruistă de a-i servi lui Iehova, dar toți au fost în căutarea recompensei. În timp ce doctrinele menționate mai sus așa cum au fost deținute în timpul perioadei Ilie au fost și sunt în general adevărate, scopul principal al lui Iehova nu a fost văzut; prin urmare, motivul cel mai mare nu era chestiunea ca creatura să-i servească lui Dumnezeu.

Acum cei din templu care se dovedesc credincioși apreciază marele adevăr că justificarea numelui lui Iehova este lucrul cel mai important și că, pentru a avea un rol în justificarea numelui său sfânt, aceste creaturi credincioase trebuie să se dedice în mod altruist lui. Un astfel de devotament altruist pentru Iehova este cheia cunoștinței și a înțelegerii. Liderii religioși printre evrei, din pricina egoismului lor, au luat de la ei înșiși și de la ceilalți cheia cunoștinței, iar când Isus a prezentat adevărurile Împărăției fariseilor, nu numai că au respins adevărul, dar i-au determinat și pe alții să facă la fel. (Luca 11: 42-52) Același lucru a fost adevărat cu organizațiile așa-numitului „Creștinism” și în special cu clasa „omul păcatului.” Câștigul personal orbește ochii cuiva de la devoțiunea corectă față de Dumnezeu și, astfel orbit, acela nu face nici un progres în cunoștință și înțelegere.

Rezultă, prin urmare, că, dacă unșii vor deține cheia cunoștinței și a înțelegerii ei trebuie să păstreze întotdeauna pe primul plan că scopul principal al lui Iehova este justificarea numelui său, că numele său este implicat și că Împărăția este mijlocul utilizat pentru a realiza justificarea numelui său. A avea parte în justificarea numelui lui Iehova nu este o lucrare egoistă. Partea pe care rămășița o poate avea este aceea de a fi martori credincioși pentru Iehova și astfel să-și mențină integritatea lor față de el. Aceia dintre unși care sunt credincioși

până la moarte vor primi viața veșnică și o să fie asociați cu Isus Cristos în lucrarea Lui cerească și glorioasă. Dar o astfel de recompensă este secundară față de justificarea numelui lui Iehova și este dată numai în cazul în care o dedicare altruistă este arătată față de Dumnezeu. A avea o parte în justificarea numelui său sfânt este condiția care precede intrarea într-o viață divină.

LEGĂMÂNT

Un legământ este un acord obligatoriu sau o promisiune ca să se facă sau să nu se facă un anumit lucru. Scopul exprimat al lui Iehova de a face un anumit lucru este un legământ necondiționat sau un legământ unilateral. Când Iehova dă Cuvântul său ca promisiune, el se obligă necondiționat să realizeze acest scop. El spune: „Eu am plănuțit, și eu de asemenea o voi face.” (Is. 46:11) „Cuvântul Meu... va împlini ceea ce îmi place.” (Is. 55:11) Un legământ făcut de Iehova cu unul sau mai multe dintre creaturile sale este un acord bilateral sau cu două părți ca să facă anumite lucruri și celelalte părți în legământ trebuie să facă lucrurile menționate. Iehova întotdeauna îndeplinește cu credincioșie partea lui din legămintele sale. - Deut. 7: 9.

În diferite timpuri Iehova a făcut declarații despre scopul său și a făcut ca o înregistrare a acestor declarații să fie păstrată. Astfel de declarații despre scop sunt legăminte făcute de Iehova. O scurtă referință este făcută aici la aceste legăminte, împreună cu scripturile referitoare la acestea.

VĂRSAREA DE SÂNGE

La sfârșitul marelui potop Noe și familia lui au ieșit din corabie. După aceea Dumnezeu i-a declarat lui Noe legământul său cu privire la „vărsarea de sânge” sau sfințenia vieții, legământ care este numit „legământul veșnic” între Dumnezeu și ființele vii, din cauză că legământul este expresia scopului lui Dumnezeu că el niciodată nu se va schimba. „Dacă varsă cineva sângele omului, prin om să fie vărsat sângele lui, pentru că după chipul lui Dumnezeu l-a făcut pe om. Și eu, iată, întemeiez legământul meu cu voi și cu sămânța voastră după voi. Și curcubeul va fi în nor și îl voi privi, ca să îmi amintesc de legământul veșnic dintre Dumnezeu și fiecare creatură vie a întregii cărni care este pe pământ.” - Gen. 9: 6, 9, 16.

Fiecare națiune de pe pământ a rupt acest legământ veșnic din cauza vărsării de sânge pe nedrept, adică luarea nejustificată a vieții; și Dumnezeu va impune pedeapsa asupra lor pentru o astfel de faptă rea, iar acest lucru este anunțat în aceste cuvinte: „Țara este pustiită de tot și prădată. Căci Domnul a

vorbit acest cuvânt. Pământul este de asemenea pângărit sub locuitorii acestuia, pentru că au încălcat legile, au schimbat poruncile, și au rupt legământul cel veșnic. De aceea blestemul a mâncat pământul și cei ce locuiesc pe el sunt pustiiți; de aceea locuitorii pământului sunt arși și puțini oameni rămași “- Isa. 24: 3, 5, 6.

„CU AVRAAM”

Iehova l-a scos pe Avraam din țara Ur din Caldeea în Canaan, și acolo lui Avraam el i-a declarat scopul său, anume: „Acum Domnul i-a zis lui Avram: leși din țara ta și din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino într-o țară pe care ți-o voi arăta; și voi face din tine o națiune mare mare, și te voi binecuvânta, și voi face numele tău mare; și vei fi o binecuvântare. Și eu îți voi binecuvânta pe cei ce te binecuvântează și voi blestema pe cei ce te blestemă. Și în tine toate familiile pământului vor fi binecuvântate.” (Geneza 12: 1-3) Aceasta este o promisiune necondiționată că Iehova îți va binecuvânta pe toți cei ascultători din rasa umană - A se vedea Geneza 15:18; 22:15-18.

„AL TĂIERII ÎMPREJUR “

Adițional la legământul său cu Avraam, Iehova a făcut legământul tăierii împrejur. „Și Dumnezeu i-a spus lui Avraam: Tu, așadar, vei ține legământul meu, tu și sămânța ta după tine, în generațiile lor. Acesta este legământul meu, pe care voi îl veți ține, între mine și tine și sămânța ta după tine: Fiecare copil de parte bărbătească dintre voi va fi circumcis. Și veți circumcide pielea prepuțului vostru și aceasta va fi un semn al legământului dintre mine și voi. Și cel ce este în vârstă de opt zile va fi circumcis între voi, fiecare copil de parte bărbătească în generațiile voastre, cel născut în casă, sau cumpărat cu bani de la vreun străin, care nu este din sămânța ta.” (Geneza 17: 9-12) „Și i-a dat legământul circumciziei; și așa a născut pe Isaac și l-a circumcis în a opta zi; și Isaac a născut pe Iacob; și Iacob pe cei doisprezece patriarhi.”- Fapte 7: 8.

„LEGĂMÂNTUL LEGII”

Israeliiții au fost în Egipt prin permisiunea lui Iehova, iar când a venit timpul să-i elibereze de asupritorii lor din Egipt, Iehova a făcut un legământ cu ei. Conducând poporul prin mâna lui Moise la muntele Sinai, Iehova a confirmat acolo legământul său al legii, care în Scriptură este numit uneori „vechiul

legământ.” „Moise sa suit la Dumnezeu, și DOMNUL l-a chemat de pe munte spunând: Vorbește astfel casei lui Iacob și spune copiilor lui Israel... și acum, dacă veți asculta într-adevăr de vocea mea și veți ține legământul meu, atunci voi îmi veți fi un tezaur special, peste toate popoarele, pentru că tot pământul este al meu. Și îmi veți fi o împărăție de preoți și o națiune sfântă. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel.” (Exod 19:3, 5, 6). „Și a luat cartea legământului și a citit în auzul poporului, iar ei au spus: Vom face tot ceea ce DOMNUL a spus și vom asculta de el. Și Moise a luat sângele și l-a stropit peste popor și a spus: Iată, sângele legământului, pe care DOMNUL l-a făcut cu voi, referitor la aceste cuvinte. (Ex. 24: 7, 8) „Dar mintea lor a fost împietrită: pentru că până în această zi la citirea vechiului legământ același vâl rămâne ne ridicat; acesta nu este descoperit pentru ei, căci acesta este făcut mai departe în Cristos.” (2 Corinteni 3:14, RV) „Căci dacă acel prim legământ ar fi fost fără cusur, nu s-ar fi căutat loc pentru al doilea. În aceea că el spune: Un nou legământ, el l-a învechit pe primul. Acum ceea ce putrezește și îmbătrânește este gata să dispară.” - Evrei 8: 7, 13.

„AL PREOȚIEI”

Dintre cele douăsprezece triburi ale lui Israel, Dumnezeu i-a făcut pe leviți preoții săi și dintre aceștia au fost luați membrii preoției. „Și Domnul a zis lui Aaron: Tu și fiii tăi și casa tatălui tău cu tine veți purta nelegiuirea sanctuarului; și tu și fiii tăi cu tine veți purta nelegiuirea preoției voastre. Toate ofrandele săltate din lucrurile sfinte, pe care copiii lui Israel le oferă DOMNULUI, ți le-am dat ție și fiilor tăi și fiicelor tale cu tine, printr-un statut pentru totdeauna, acesta este, pentru totdeauna, un legământ al sării înaintea DOMNULUI, ție și seminței tale cu tine.” (Num. 18: 1, 19) „Legământul sării” menționat mai sus, în versetul nouăsprezece a fost o confirmare a legământului pentru preoție. „Fineas, fiul lui Eleazar, fiul preotului Aaron, a abătut furia mea de la copiii lui Israel, în timp ce era zelos pentru mine, printre ei, astfel că nu am mistuit pe copiii lui Israel în gelozia mea. Pentru aceasta spune: Iată, îi dau legământul meu de pace. Și să îl aibă el și sămânța lui după el, chiar legământul unei preoții veșnice, pentru că a fost zelos pentru Dumnezeul său și a făcut ispășire pentru copiii lui Israel.”- Num 25: 11-13 (A se vedea, de asemenea, Neemia 13: 29; Ieremia 33: 20, 21; Maleahi 2: 4, 5, 8.)

„ÎN MOAB “

După ce Iehova prin mâna lui Moise i-a condus pe Israeliti prin deșert timp de patruzeci de ani și când au ajuns în țara Moabului, a făcut acolo un legământ cu ei: „Acestea sunt cuvintele legământului, pe care DOMNUL a poruncit lui Moise, ca să îl facă cu copiii lui Israel în țara Moabului, în afară de legământul pe care l-a făcut cu ei în Horeb. Păziți de aceea cuvintele acestui legământ și împliniți-le, ca să prosperați în tot ce faceți. Ca să intri în legământ cu DOMNUL Dumnezeul tău și în jurământul său, pe care DOMNUL Dumnezeul tău îl face cu tine astăzi.” - Deut. 29: 1, 9, 12.

„CU DAVID “

David a fost împăratul lui Israel, uns de Iehova. El a fost un tip al lui Cristos Isus. Cu David, Iehova a făcut un legământ în legătură cu Împărăția. „Acum, acestea să fie ultimele cuvinte ale lui David. David, fiul lui Isai, a spus și omul care a fost ridicat în înălțime, unsoal Dumnezeului lui Iacob și dulcele psalmist al lui Israel, a spus: Duhul DOMNULUI a vorbit prin mine și cuvântul lui a fost pe limba mea. Dumnezeul lui Israel a spus: Stânca lui Israel mi-a vorbit: Cel care stăpânește peste oameni trebuie să fie drept, conducând în frica de Dumnezeu. Și el va fi ca lumina dimineții, când soarele răsare, o dimineață fără nori; ca iarba nouă încolțind din pământ prin strălucire puternică, după ploaie. Deși casa mea nu este astfel cu Dumnezeu, totuși, el a făcut cu mine un legământ veșnic, rânduit în toate lucrurile și sigur, pentru că aceasta este toată salvarea mea și toată dorința mea, deși el nu o face să crească.” (2 Sam 23: 1-5.) „Atunci voi întemeia tronul împărăției tale, precum am încheiat legământ cu David, tatăl tău, spunând: Nu îți va lipsi un bărbat să fie conducător în Israel.” 2 Cron. 7:18) „Nu ar trebui să știți că DOMNUL Dumnezeul lui Israel i-a dat pentru totdeauna împărăția peste Israel lui David, lui și fiilor lui printr-un legământ de sare?” - 2 Cron. 13: 5.

„Am făcut legământ cu alesul meu, i-am jurat lui David, servitorul meu, Sămânța ta o voi întemeia pentru totdeauna și îți voi zidi tronul din generație în generație.” (Ps 89: 3, 4) „Plecați-vă urechile și veniți la mine, ascultați și sufletul vostru va trăi; iar eu voi face un legământ veșnic cu voi, chiar îndurările sigure ale lui David.” (Isaia 55: 3) „Așa vorbește Domnul: „Dacă puteți să rupeți legământul meu referitor la ziuă și legământul meu referitor la noapte astfel încât să nu fie zi și noapte la timpul lor; atunci poate de asemenea fi rupt legământul meu cu

David, servitorul meu, ca el să nu aibă fiu să domnească pe tronul lui; și cu leviții, preoții, servitorii mei.” (Ieremia 33: 20, 21) Aceste profeții au prezis legământul lui Iehova cu Cristos Isus, anti tipicul David, pentru împărăție: „Și voi sunteți cei care ați continuat cu Mine în încercările mele. Și fac legământ eu pentru voi, chiar așa cum Tatăl meu a făcut legământ pentru mine, o împărăție, ca să mâncați și să beți la masa mea în împărăția mea, și să ședeți pe tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” - Luca 22: 28-30, Diag.

„AL SACRIFICIULUI”

Cei care cred în Domnul Isus Cristos și sângele Său vărsat ca prețul de răscumpărare al omului și care se supun pe deplin și necondiționat să facă voia lui Dumnezeu, sunt cei cu care Iehova face un legământ prin jertfă și care înseamnă predarea completă a privilegiului creaturii de a trăi pentru totdeauna pe pământ. „După ce el [Isus] a spus mai sus: Sacrificiu și ofrandă și ofrande arse și sacrificii pentru păcat tu nu ai voit, nici nu ți-ai găsit plăcerea în ele; care sunt oferite conform legii; atunci el a spus: Iată, eu vin pentru a face voia ta, Dumnezeule. El desființează pe cel dintâi [o jertfă], ca să stabilească pe al doilea [o jertfă]. Voie prin care suntem sfințiți prin oferirea trupului lui Isus Cristos o dată pentru totdeauna.” (Evrei 10: 8-10) „Adunați sfinții mei împreună la mine, cei care au făcut legământ cu mine prin sacrificiu.” - Ps. 50: 5.

„AL POPORULUI”

Declarația lui Iehova despre scopul de a-l face pe Cristos o garanție a binecuvântărilor sale pentru popor și, astfel, să-l anunțe în calitate de „legământ al poporului”, este declarat în aceste texte: „Eu, DOMNUL, te-am chemat în dreptate și te voi ține de mână și te voi ține și te voi da ca un legământ al poporului, ca o lumină a neamurilor.” (Isaia, 42: 6) „Astfel spune DOMNUL: La timpul îndurării te-am auzit și în ziua salvării te-am ajutat; și te voi păstra și te voi da ca legământ al poporului pentru a întemeia pământul, să faci să moștenească moștenirile pustiite.” - Isaia 49. 8.

„AL PĂCII”

Pacea lui Iehova este asigurată pentru cei care-l iubesc și îl servesc. „Căci munții se vor depărta, și dealurile vor fi mutate, dar bunătatea Mea nu se va depărta de tine, nici legământul meu de pace nu va fi mutat, zice Domnul, care are milă de tine.” (Isaia 54:10) „Mai mult decât atât, voi face un legământ de pace cu ei, acesta va fi un legământ veșnic cu ei; și îi voi așeza și îi voi înmulți, și voi pune locașul Meu cel sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna.”- Ezech. 37:26.

„NOUL LEGĂMÂNT”

În poziția și locul vechiului legământ al legii și pentru același scop, Iehova a făcut un nou legământ. „Iată, vin zilele, spune DOMNUL, când voi face un nou legământ cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda: Nu conform cu legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua în care i-am luat de mână ca să îi scot din țara Egiptului; legământ al meu pe care ei l-au rupt, deși le eram soț, spune DOMNUL.” (Ier 31:31, 32) „Și a luat paharul, și a dat mulțumiri, și li la dat, zicând: Beți toți din el, căci acesta este sângele meu, al noului testament [legământ], care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.” - Mat. 26: 27,28.

Noul legământ este analizat în mod specific aici. Doar un rezumat informativ este făcut despre legămintele de mai sus ale lui Iehova din lista arătată. Studentul este îndemnat insistent să examineze cu atenție scripturile citate despre relatările legămintelor mai sus menționate și, făcând acest lucru el va fi mai bine echipat ca să acorde o atenție inteligentă la ceea ce urmează aici.

LIGA NAȚIUNILOR

Înainte de a continua cu examinarea legămintelor lui Iehova, este atrasă atenția la scripturile care spun despre facerea unui alt legământ, prin intermediu creaturilor, care este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Este legământul făcut între națiuni și care este condus de Satan. Este un efort ca să controleze lumea contrar Împărăției lui Dumnezeu. Acest legământ cu siguranță va eșua. „Împrieteniți-vă popoarelor și veți fi sparte în bucăți; și deschideți urechea, toți cei din țările îndepărtate; încingeți-vă și veți fi spărți în bucăți; încingeți-vă și veți fi spărți în bucăți. Țineți sfat împreună și va fi nimic; vorbiți cuvântul și nu va rezista, căci Dumnezeu este cu noi.” - Isa. 8: 9, 10.

PUNCTE

Următoarele puncte rezumative sunt formulate aici ca studentul, urmând cu atenție această schiță, să poată avea posibilitatea mai bună să examineze argumentele, în timp ce el progresează:

(1) Cea mai mare dintre toate întrebările înaintea creației este, Cine este Dumnezeu suprem, Atotputernicul, de la care vine toată viața în fericire?

(2) Toate legăminte făcute de Iehova față de om sunt făcute în scopul principal al justificării numelui său. Acestea sunt numite legămintele lui Iehova pentru că el este inițiatorul și cel ce le-a făcut și el îi i-a și pe alții în legămintele lui așa cum îi va plăcea.

(3) Legământul avraamic este o promisiune necondiționată a lui Iehova ca să aducă o sămânță prin organizația sa Sion, simbolizată prin „femeia” sa, o sămânță prin sau datorită căreia toate familiile pământului ar putea avea o oportunitate pentru binecuvântarea cu viață; legământ al cărui scop principal este justificarea numelui lui Iehova. „Sămânța” aceluia legământ este Cristos, care este Salvatorul și Răscumpărătorul omului și Justificatorul numelui lui Iehova Dumnezeu. Acest legământ este de neschimbat, deoarece este legat de cuvântul și jurământul lui Iehova.

(4) Din cauza abundenței greșelii sau a păcatului împotriva legii lui Dumnezeu, Iehova a adăugat la legământul avraamic, legământul legii, făcut în Egipt cu Moise ca mediator, iar acel legământ a servit ca învățător care să-i conducă pe cei ascultători din Israel la Cristos, „sămânța” și Justificatorul și a continuat până la venirea lui Cristos. Scopul legământului legii a fost ca să producă un popor pentru numele lui Iehova; prin urmare, scopul principal al acestuia a fost justificarea numelui lui Iehova.

(5) Noul legământ a fost numit în poziția și locul vechiului legământ al legii. Scopul noului legământ nu a fost pentru salvarea oamenilor, ci pentru alegerea unui popor pentru numele lui Iehova, popor care este astfel ales trebuie să fie martori pentru numele lui Iehova; și, dovedindu-se credincioși în ceea ce privește acest lucru, aceștia participă cu Cristos Isus în justificarea numelui lui Iehova.

(6) Noul legământ a fost făcut cu Cristos Isus, la timpul morții sale. Înainte ca Isus să facă legământul său al sacrificiului, pe lângă asta și alții au fost invitați să facă un legământ prin sacrificiu, cu scopul ca aceștia să fie luați în noul legământ și să aibă o parte în justificarea numelui lui Iehova.

(7) Noul legământ nu are nici o legătură cu omenirea din lume în general, nu se referă la o „restaurare” a omenirii, dar se referă exclusiv la Israelul spiritual;

prin urmare, nimeni nu poate fi luat în noul legământ până după ce cineva a făcut un legământ prin sacrificiu; și cei care fac legământul prin sacrificiu și care se dovedesc credincioși acestuia, aceia sunt adunați împreună la Domnul Dumnezeu și făcuți membri ai societății sale, care declară dreptatea lui și participă la justificarea numelui său.

FAPTE

În Eden Lucifer a defăimat numele lui Iehova, acuzându-l de a fi un mincinos, neavând aptitudinea ca să-și îndeplinească scopul. După aceea Satan l-a provocat pe Iehova ca să pună pe pământ un om care să-și mențină integritatea față de Iehova. (Iov 2: 2-5) Aceasta a fost încă ocară pentru numele lui Iehova Dumnezeu. Scopul lui Iehova este ca să dovedească întregii creații că numai El este Dumnezeu Atotputernic și acest lucru îl face în justificarea numelui său. N-ar putea exista nici o binecuvântare pentru rasa umană fără viață; și din moment ce viața este darul lui Iehova Dumnezeu, creatura prin dovedirea credincioșiei față de Dumnezeu, menținerea integrității față de Dumnezeu și primirea vieții de la Dumnezeu ar fi astfel o justificare a numelui Celui Prea Înalt. Iehova atunci l-a luat pe Avraam din țara sa natală și l-a trimis în Canaan, iar acolo a făcut un legământ sau o promisiune necondiționată, folosindu-l pe Avraam ca pe acela pentru care făgăduința a fost exprimată prima dată, și și-a exprimat scopul ca să aducă o sămânță prin și datorită căreia toate familiile și națiunile pământului să fie binecuvântate. „Sămânța promisă“ este Cristos, pe care Iehova l-a numit drept martorul său principal, mare preot și justificator. (Gal. 3:16) Cu siguranță alegerea seminței promise nu a fost numai pentru salvarea oamenilor, pentru că Dumnezeu l-ar fi putut omorî pe Adam și să înceapă o nouă rasă. Alegerea seminței a fost tocmai cu scopul de a justifica numele lui Iehova, adică, să dovedească că Iehova își desfășoară scopurile sale conform voinței sale. O prevedere secundară a acesteia era că cei care ar trebui să se supună seminței ar fi binecuvântați cu viață veșnică.

Însemnătatea numelui original Avram este „tată înălțat“, nume pe care Domnul l-a schimbat, numindu-l Avraam. Numele Avraam înseamnă „tatăl multor națiuni.“(Geneza 17: 1-5) Aceasta este o dovadă că Avraam a fost aici folosit ca un simbol pentru a-l reprezenta pe Iehova Dumnezeu însuși, care este singurul Dătătorul al vieții, prin urmare marele Tată al familiilor și al națiunilor pământului care trăiesc; și a cărui sămânță este Cristos, prin și datorită căruia, Iehova dă viață omului. (Rom. 6:23) Când Iehova i-a zis lui Avraam: „Eu voi... Face numele tău

mare”, a însemnat în mod evident că Dumnezeu își va face propriul său nume sfânt mare. (Geneza 12: 2) Comportarea lui Iehova cu descendenții naturali ai lui Avraam a fost de dragul propriului nume a lui Iehova. (Ezec 20:9) Scopul legământului avraamic prin urmare nu a fost în primul rând pentru beneficiul omului, dar a fost și este pentru justificarea numelui lui Iehova; iar această concluzie este susținută din abundență de Scripturi. Este permisă o lungă perioadă de timp să treacă, în timpul căreia Iehova Dumnezeu îi permite lui Satan să rămână și să-și răspândească mai departe lucrarea lui nefastă, cu scopul ca el, Iehova, la timpul său potrivit să poată avea o mărturie dată pe pământ cu privire la numele său și după aceea să-și expună puterea lui ca să convingă întreaga creație că el este Cel Suprem. Să se țină minte că salvarea creaturilor este în întregime secundară în marele scop al lui Iehova.

JUSTIFICARE

Justificarea numelui lui Iehova fiind scopul său principal în modul de a trata cu creaturile Sale neascultătoare, pare bine aici să definim justificarea. Este adevărat că Versiunea Autorizată a Bibliei din limba engleză nu folosește cuvântul *justificare*, dar folosește alte cuvinte din limba engleză care ce înseamnă exact același lucru. Cuvântul *Justificare* este derivat din verbul latin *vindicare*, care înseamnă „a susține un drept, sau, să apere un drept.” Prima parte a verbului *vin* este oarecum indefinit ca semnificație, dar, printre altele, în mod clar înseamnă „a susține autoritatea.” A doua parte, *dicare*, înseamnă „a proclama.” Prin urmare cuvântul *justificare* este definit de cele mai bune autorități în engleză ca „o justificare împotriva tăgăduirii, cenzurii sau acuzației, pentru a se apăra sau a rezista împotriva unui inamic, pentru a-și menține cauza dreptății, pentru a susține sau a apăra ceea ce este adevărat împotriva tăgăduirii; a justifica, a pedepsi, a răzbuna.”

„Răzbunare” este derivat din același cuvânt latin *vindicare*. Este definit de lexicografi englezi ca „pedeapsa aplicată în schimbul unei răniri sau ofense.” Răzbunarea implică indignare din partea persoanei care pedepsește. Aceasta înseamnă justiție administrată pentru trăsătura caracteristică a pedepsei pentru vină împotriva autorității legale sau împotriva altora. Cuvântul „a răzbuna” este, de asemenea, derivat din latinescul *vindicare*. Aceasta înseamnă „a provoca durere sau rău asupra răufăcătorului, prin executarea justiției, a primi o despăgubire (compensare) prin pedeapsa aplicată creaturii, creatură care a adus un prejudiciu altora.”

Lucifer, numit acum Satan, s-a răzvrătit împotriva Dumnezeului Atotputernic. El a mințit în legătură cu Iehova, prin aceasta defăimând foarte mult numele Celui Prea Înalt. El a așezat și continuă să așeze multe acuzații false și crude împotriva lui Iehova, aducând astfel peste tot subminarea păcii și a demnității universului lui Iehova și a rezultat într-o mare păgubire a creaturilor lui Iehova, atât pentru îngeri cât și pentru oameni. A-i permite lui Satan să continue pentru totdeauna în opoziția sa față de Iehova ar însemna ca numele bun al lui Dumnezeu să fie pentru totdeauna defăimat iar creaturile sale vor continua să sufere pagube în mâinile dușmanului. Dacă o astfel de defăimare și stricăciune va înceta vreodată, răufăcătorul trebuie să fie pedepsit și creaturile lui Iehova eliberate din mâna răufăcătorului și asupritorului. O astfel de pedeapsă trebuie să fie aplicată prin executarea judecății lui Iehova sau a hotărârii judecătorești, hotărâre judecătorească sau decret care solicită la executarea răufăcătorului. Judecata lui Iehova împotriva celor răi a fost pronunțată și înscrisă în înregistrare. Executarea judecății lui Iehova împotriva dușmanului va sprijini dreptatea lui Iehova și apăra dreptatea împotriva faptelor rele celor răi. Judecata lui Iehova trebuie să fie executată pentru a sprijini și de a menține ca adevărat numele său și lucrările sale împotriva acuzațiilor false și a faptelor rele ale lui Satan. Prin urmare executarea judecății lui Iehova ar constitui o justificare a cuvântului său și a numelui său.

Cuvântul ebraic *mishpat* (din ebraicul *šafat*) înseamnă, după cum se menționează de lexicografi evrei: „să judece, a pronunța sentința, să execute judecata, să justifice sau să pedepsească.” (Strong). Acesta are exact același înțeles ca și cuvântul latin *vindicare*. Versiunea Autorizată și alte traduceri ale Bibliei traduc cuvântul ebraic *mishpat* „judecată”, în timp ce Rotherham uneori traduce același cuvânt „răzbunare.” Ebraicul *šafat*, redat de Versiunea Autorizată și alte versiuni „a judeca, sau a apăra”, este tradus de Rotherham „a justifica.” Următoarele texte sunt citate în sprijinul celor de mai sus.

Ebraică: *mishpat*; Engleză: „judecată”; Rotherham: „răzbunare”: „Deci, el va aduce lumina ca dreptate a ta, și justificarea ta ca soarele la amiază.” (Psalmul 37:6, Roth.) „Iehova este cel care face dreptate, da răzbunare pentru toți cei oprimați.” (Ps 103: 6, Roth.) „Pentru că ce-l privește pe Iehova, Dumnezeul vostru, el este Dumnezeul dumnezeilor și Domnul domnilor, cel mare, cel puternic și Dumnezeul de temut, care nu ține cont de persoane, și nici nu primește mită! Execută răzbunarea pentru orfan și pentru văduvă - și iubitor de străin, oferindu-i hrană și îmbrăcăminte.” (Deuteronom 10:17, 18, Roth.; Isaia 40: 27, Roth.) „Dar am spus: am trudit fără nici un scop, pentru pierdere și ceață, puterea mi-am

epuizat-o, cu siguranță justificarea mea este la Iehova și răsplata mea la Dumnezeu meu.” - Isa. 49: 4, Roth.

Ebraicul *saphat*, tradus în mod regulat în Versiunea Autorizată și alte versiuni „a judeca, a apăra”; este tradus de Rotherham „a justifica. (a apăra sau a răzbuna)”: „Răzbună pe cei slabi și pe cel fără tată, cei apăsați și cei săraci vor vedea dreptatea.” (Ps 82 3, Roth.). „Învățați să faceți binele, căutați dreptatea, pedepsiți pe cel apăsător, apărați pe cel orfan, pledați pentru cauza văduvei.”- Isa. 1:17, Roth.

Judecata lui Iehova împotriva lui Satan și a aliaților săi este aceea că aceștia vor fi distruși. Executarea acestei judecăți, curățând astfel pământul de răutate prin distrugerea tuturor celor răi și ocrotirea creaturilor drepte și ascultătoare, va constitui o justificare a numelui lui Iehova și justificarea tuturor creaturilor sale care-l ascultă cu credință și îl servesc. Executarea judecăților lui Iehova nu sunt cu scopul unei răsplătiri răutăcioase sau cu o voință dușmănoasă, ci pentru a satisface cerințele dreptății și să înalțe complet dreptatea. Prin urmare executarea judecății divine în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic, care are ca rezultat distrugerea lui Satan și a tuturor susținătorilor săi, va face să exprime și să susțină ceea ce este drept și ca să distrugă răutatea și opoziția față de Dumnezeu. „Justificarea numelui lui Iehova” este un scripturală și, prin urmare, o frază corectă.

JUSTIFICATOR

Cel pe care Iehova îl folosește ca să execute judecata lui este executorul sau justificatorul care acționează prin autoritatea lui Iehova. Această poziție înaltă și înălțată, Iehova i-a dat-o lui Isus Cristos, Fiul său iubit, și porunca lui este că toată creația va onora pe Fiul ca Executorul și Justificatorul lui. „Căci Tatăl nu judecă pe nimeni, ci a încredințat toată judecata Fiului; Ca toți să onoreze pe Fiul, așa cum onorează pe Tatăl. Cine nu onorează pe Fiul, nu onorează pe Tatăl care l-a trimis. Și i-a dat lui autoritatea să execute judecată, pentru că este fiul omului.” - Ioan 5: 22, 23, 27.

Semnificația cuvintelor ebraice menționate mai sus, care sunt traduse „răzbunare” și „pedeapsă”, sunt identice cu cuvintele de mai sus traduse „judecată” și traduse de Rotherham „justificare” sau „justificator.” Iehova prin profetul său Isaia îl descrie pe Cristos Isus ca Cel care „pășește în teasc” să zdrobească dușmanul. „Pentru că ziua răzbunării este în inima mea și anul

răscumpăraților Mei a venit.” (Isaia 63: 1-6.) Lui Iehova îi aparține actul răzbunării sau al justificării, și Cristos Isus este cel care execută scopul lui Iehova. „A mea este răzbunarea și răsplătirea.” (Deut. 32:35) „O Dumnezeu răzbunării, Iehova, Dumnezeul răzbunării, strălucește. (Ps 94: 1, Roth.) „Omul drept se va bucura când va vedea răzbunarea, el își va scărda picioarele în sângele celui nelegiuit.” - Ps. 58:10, Roth.

Legămintele lui Iehova sunt expresii ale scopului său de a pregăti un popor pentru ziua răzbunării sale și a mijloacelor sale de a îndeplini acel scop. Cei care sunt credincioși și statornici față de Iehova și față de legământul lor cu el, vor avea parte la justificarea lui, la onoarea și gloria numelui său.

„NOUL LEGĂMÂNT”

Scripturile dezvăluie legămintele lui Iehova, printre care sunt legământul făcut în Egipt și confirmat la Sinai și noul legământ, făcut după aceea. Multe s-au spus și s-au scris despre noul legământ și a fost subliniat în majoritatea acestor scrieri că noul legământ aparține domniei milenare a lui Cristos, sub care toate familiile pământului vor fi binecuvântate. Următorul citat este esența a ceea ce a fost afirmat și predat timp de mai mulți ani, anume: „Noul legământ este un aranjament pe care Dumnezeu îl prevede, prin care și datorită căruia el poate avea milă de neamul omenesc căzut.” (Studii în Scripturi, volumul 5, pagina 455) Scripturile nu susțin această concluzie. De la aproximativ 1907-1909 o mare cantitate de material a fost publicată despre noul legământ, o zguduire printre consacrații a avut loc și o despărțire a rezultat ca urmare a unui dezacord cu privire la noul legământ. Pentru cele două motive numite mai sus, scopul noului legământ nu a fost înțeles; dar acum, în ziua Domnului, când el este la templu luminându-l pe poporul său, scopul poate fi înțeles de către cei care sunt devotați lui și care sunt în templu, iar din această cauză problema legămintelor este analizată acum din nou. Din nou sugerăm că cele șapte puncte menționate mai sus să fie păstrate în minte în timp ce studiul progresează.

Noul legământ nu este pentru scopul direct de a salva vreo creatură, dar este pentru un scop mult mai mare și mai superior. Noul legământ nu este un legământ de „restaurare”, care să fie folosit de Domnul în timpul domniei milenare. De fapt nu are nimic de a face cu a da viață rasei umane. Sângele lui Cristos Isus este prețul de răscumpărare al rasei umane și un legământ nu este necesar pentru ca Dumnezeu să aibă milă de cei care vin la Isus în modul hotărât de Dumnezeu. - Ioan 6: 37-40.

SCOPUL

Care este scopul noului legământ? Este instrumentul lui Iehova să adune pentru el însuși un popor pentru numele său, care urmează să fie folosit pentru justificarea numelui său. Prin urmare se aplică la biserică, și deloc la lume. Noul legământ a fost prefigurat de vechiul legământ al legii, precum a fost și un înlocuitor, substituind vechiul legământ al legii. Acest lucru fiind adevărat, atunci, rezultă că scopul vechiului legământ al legii a prefigurat scopul noului legământ. Scopul vechiului legământ al legii nu ar fi putut salva națiunea iudaică. Nu era nevoie să salveze acea națiune. La un moment dat națiunile vor avea aceeași șansă de salvare și niciodată nu au avut nici o legătură cu legământul legii, ci au fost străini de el și, de asemenea și față de noul legământ. (Efes. 2:12) Mai mult decât atât, națiunea iudaică, fiind poporul ales al lui Dumnezeu, nu le-a prevestit pe națiuni în general, dar a prevestit pe poporul ales al lui Dumnezeu scos din lume. Legământul Legii a impus o obligație suplimentară asupra evreilor, care nu a fost niciodată asupra națiunilor, prin urmare națiunile nu ar trebui să fie eliberate în ce privește acest legământ. Pentru a-i răscumpăra pe evrei din acel blestem suplimentar, impus de legământul legii, Isus trebuie să moară la fel ca un păcătos, în locul lui și în folosul lui. (Galateni 3:13; Deuteronom 21:23) Acest fapt, cu toate acestea, arată o responsabilitate specială care se odihnește pe cei care sunt în noul legământ.

Este cu totul sigur că apostolul a avut în vedere această responsabilitate, atunci când a citat din profeția rostită de Moise și anume: „Cel care disprețuie legea lui Moise a murit fără milă, pe temeiul a doi sau trei martori: de o cât mai dureroasă pedeapsă presupuneți că va fi considerat demn, cel ce a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu și a socotit sângele legământului, prin care a fost sfințit, un lucru profan și a tratat disprețuitor spiritul harului. Căci cunoaștem pe cel ce a spus: Răzbunarea este a mea, eu voi răsplăti, spune Domnul. Și din nou: Domnul va judeca poporul său. Înfricoșător lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului cel viu.” (Evrei 10: 28-31) Această profeție a fost spusă de Moise. (Deuteronom 32:35, 36) Responsabilitatea celor din noul legământ este aici comparată cu cea a celor din legământul legii.

Dumnezeu a făcut vechiul legământ al legii cu Moise ca mediator pentru poporul Său ales. Dumnezeu a făcut noul legământ cu Cristos Isus, pe care Moise l-a prefigurat, în calitate de Mediator pentru aleșii Săi. Iehova l-a trimis pe Moise în Egipt în primul rând ca să-și facă un nume pentru el însuși și în al doilea rând pentru ca să-i răscumpere pe israeliți. (2 Sam. 7:23) Pentru aceasta Moise a fost

obligat să ducă mărturia în fața israeliților și înaintea conducătorului egiptean, iar aceasta el a trebuit să o facă înainte de facerea legământului legii. Iehova l-a trimis pe Isus în lume, anti tipicul Egipt, pentru a da mărturie despre numele său, prin urmare, pentru a face un nume pentru el Însuși, și el trebuia să dea mărturie în fața Iudeilor și a altora înainte ca noul legământ să fie făcut. (Ioan 18:37) Isus a spus: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu.” (Ioan 5:43) Că scopul principal al venirii lui Isus a fost să glorifice și să justifice numele lui Iehova este arătat prin cuvintele sale: „Din această cauză am venit la această oră. Tată, glorifică numele tău. Atunci a venit o voce din cer, spunând: Deopotrivă l-am glorificat și îl voi glorifica din nou.” (Ioan 12:27, 28) Sângele lui Isus vărsat ca jertfă a fost sângele care a făcut folositor noul legământ și de asemenea a asigurat prețul de răscumpărare pentru om. Prin și datorită noului legământ, un popor este scos pentru numele lui Iehova; de aceea numele lui Iehova devine de o importanță capitală pentru răscumpărarea omului.

Israeliiții, poporul ales al lui Dumnezeu, trebuiau să-și dovedească credințioșia lor față de condițiile legământului legii ca să devină națiunea sfântă a lui Dumnezeu, așa cum este scris: „Moise a urcat la Dumnezeu și DOMNUL l-a chemat de pe munte, spunând: Vorbește astfel casei lui Iacob și spune copiilor lui Israel: Și acum, dacă veți asculta într-adevăr de vocea mea și veți ține legământul meu, atunci voi îmi veți fi un tezaur special, peste toate popoarele, pentru că tot pământul este al meu. Și îmi veți fi o împărăție de preoți și o națiune sfântă. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel.” (Ex. 19: 3, 5, 6) Acest lucru dovedește că un popor a fost prefigurat de israeliți și că un astfel de popor care a fost prefigurat de israeliți prin legământul legii trebuie să-și dovedească credințioșia lor sub noul legământ pentru a deveni națiunea sfântă a lui Dumnezeu. Vorbind către acel popor ilustrat de israeliți apostolul inspirat spune: „Dar voi sunteți generație aleasă, preoție împărătească, națiune sfântă, popor special, ca să arătați laudele celui ce v-a chemat din întuneric în lumina lui minunată; care odinioară nu erați popor, dar sunteți acum poporul lui Dumnezeu, care nu ați obținut milă, dar acum ați obținut milă.” (1 Petru 2: 9, 10) Această națiune sfântă este alcătuită din cei care devin membrii Casei Regale al căror Cap este Isus Cristos.

Scopul legământului legii a fost să creeze un popor pentru numele lui Iehova; așa cum este scris: „Lucrurile acestea sunt o parabolă, fiindcă acestea sunt acele [femei] legăminte, unul, de la muntele Sinai, care naște pentru robie și care este Agar. [Hagar]. Fiindcă această Agar este muntele Sinai în Arabia și corespunde Ierusalimului de acum și este în robie cu copiii săi.” (Gal. 4:24, 25)

Sara, soția lui Avraam, a trecut de vârsta naturală ca să poarte un copil și ea i-a cerut lui Avraam să o folosească pe servitoarea ei egipteană ca să obțină un moștenitor pentru motivul: „poate că voi obține copii prin ea.” (Geneza 16: 2, 3) Dumnezeu îi promisese lui Avraam să-i dea o sămânță, iar Agar i-a fost dată lui Avraam de către soția sa ca acest lucru să poată fi împlinit. Urmașul lui Agar nu s-a dovedit acceptabil pentru Dumnezeu ca sămânța promisă și la fel, copiii vechiului legământ al legii, adică, Israelul după carne, nu s-au dovedit acceptabili lui Dumnezeu. Că legământul legii a prefigurat noul legământ este arătat în mod clar prin cuvintele apostolului: „Căci ceea ce era imposibil de lege, zădărnicit cum era de slăbiciunea umană, Dumnezeu a îndeplinit. Trimițându-l pe propriul său Fiu în forma omenirii păcătoase, să aibă de-a face cu păcatul, Dumnezeu a pronunțat sentința asupra păcatului în natura umană; pentru ca, în cazul nostru cerințele Legii să fie pe deplin respectate.” - Rom. 8: 3, 4, Weymouth.

Motivul pentru eșecul legământului legii nu a fost datorită nici unui defect al legii, dar a fost din cauza vinei națiunii evreiești; prin urmare, eșecul acestui legământ a făcut necesar ca să se facă un nou legământ în serviciu și în locul celui vechi pentru ca Dumnezeu să aibă un popor pentru propriul său nume; prin urmare, Scriptura spune: „Căci dacă acel prim legământ ar fi fost fără cusur, nu s-ar fi căutat loc pentru al doilea. [legământ]. Căci, găsind vină în ei, el spune: Iată, vin zilele, spune Domnul, când voi face un legământ nou cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda.” (Evrei 8: 7, 8) Prin urmare rezultă din aceste scripturi că nici vechiul legământ, nici noul legământ nu s-au făcut cu scopul de a salva oameni, dar că scopul acestuia este să adune la o altă un popor pentru numele lui Iehova, el promițându-le celor credincioși din acel popor că o să aibă un rol în justificarea numelui lui Iehova care-și dovedește partea lui în controversă și în justificarea numelui său.

Este adevărat că Domnul a declarat: „De aceea să țineți statutele mele și judecățile mele, pe care un om, dacă le împlinește, va trăi în ele: Eu sunt [Iehova]” (Lev 18: 1, 5). Această scriptură nu spune că cineva ar putea obține viața prin păstrarea legământului; deci aceasta nu înseamnă că scopul legământului este acela de a da viață. Adevăratul scop, așa cum este descris de această scriptură, este ca să-l identifice pe Justificatorul numelui lui Iehova. Promisiunea lui Dumnezeu este că omul în legământ, care s-ar supune legilor și poruncilor Domnului ar trăi astfel în ele, și-ar menține integritatea, justificând astfel numele lui Iehova împotriva provocării lui Satan pentru ca Dumnezeu să creeze un astfel de om. Supunerea față de termenii legământului ar dovedi calificarea omului de a fi justificatorul numelui lui Iehova atunci când va sosi timpul pentru

ca problema să fie soluționată în cele din urmă. Asta este exact ceea ce a făcut Isus. Ca să explicăm această scriptură înțelegem că, dacă evreii țineau legământul ei puteau trăi, însemnând că jertfa de răscumpărare putea fi omisă; cu toate că nu există nici un mijloc de a obține viață decât prin și datorită jertfei de răscumpărare. Scopul clar al acestei declarații mai sus citată este așadar de a identifica justificatorul. Isus a suferit ocară în mâinile lui Satan și a agenților săi și datorită credincioșiei sale în ținerea legii lui Dumnezeu, dovedindu-și ascultarea în astfel de suferință el și-a demonstrat astfel calificarea ca să fie justificatorul numelui lui Iehova și autorul salvării eterne a tuturor celor care-l ascultă; și aceasta este afirmația clară a Scripturii scrise de apostol sub inspirație. - Evr. 5: 8, 9.

Această concluzie este exprimată în continuare cu o altă ocazie de apostol. El a subliniat faptul că sămânța promisă este de o importanță capitală. Apoi el spune: „Acesta [legământul legii] fost adăugat [la legământul avraamic] din cauza fărădelegilor, până să vină sămânța careia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin înger, în mâna unui mediator.” (Gal. 3:18, 19) Evreii au fost imperfecti, și de aceea călcători de lege sau păcătoși, care i-a împiedicat să-și mențină integritatea în perfecțiune și, prin urmare, legea a fost adăugată până să vină sămânța promisă. „Aceste lucruri sunt o parabolă: căci acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai, pentru robie, care este Agar.” - Galateni 4: 24.

Arătând în continuare că legământul legii nu a fost făcut pentru a da poporului Israelului natural salvarea pentru viață este scris: „Atunci este legea împotriva promisiunilor lui Dumnezeu? Nicidecum! Căci dacă ar fi fost dată o lege care putea da viață, într-adevăr, dreptatea ar fi fost prin lege.” (Galateni 3: 21) Să fim siguri, Iehova a știut acest lucru dinainte, iar acest lucru dovedește că prin facerea legământului el a avut un obiectiv sau scop diferit de la a salva evreii pentru viață. Salvarea evreilor și a păgânilor nu este prin nici un legământ. Salvarea este prin Cristos Isus, pe care Iehova îl face primul său justificator, stabilește împărăția lui, și apoi aduce oamenii la o cunoaștere a adevărului, cu scopul ca ei, sub Împărăție, să poată primi viața veșnică dacă sunt supuși condițiilor ei. Scopul legământului legii cu evreii a fost ca să scoată pentru Iehova un popor pentru numele său; dar acela a eșuat din cauza imperfecțiunii evreilor.

Când a venit Cristos Isus, Mai Marele Moise, el a fost sămânța conform cu promisiunea făcută de Iehova lui Avraam și acei evrei care au fost atunci găsiți credincioși au fost transferați de la Moise la Cristos și prin urmare au fost făcuți o parte a „poporului scos pentru numele lui.” Ucenicii credincioși ai lui Isus Cristos

sunt exemple izbitoare ale acestui fapt. Ei erau deja consacrați să facă voia lui Dumnezeu și au fost botezați în Moise „în nor“, iar acum nu era necesar ca ei să se supună din nou botezului. (1 Corinteni 10: 1-4; Ioan 1:47) Dacă legământul legii nu a putut da viață (ce acesta nu putea, accentuat în mod deosebit), nici noul legământ nu poate da viață, din cauză că noul legământ îl înlocuiește pe cel vechi. Viața este dată numai acelor care au credință în Isus Cristos și continuă credincioși. Scopul noului legământ prin urmare se deduce clar, este ca să strângă afară din rasa umană și pentru Dumnezeu un popor care își va menține integritatea lui față de Dumnezeu în timp ce suferă batjocura și împotrivirea lui Satana și a agenților săi, popor care devine un popor de martori pentru numele lui Iehova și care, continuând după aceea credincioși, au un rol în justificarea numelui lui.

MEDIATOR

Iehova a prevăzut un mediator pentru vechiul legământ al legii și un mediator pentru noul legământ. Evreii ca națiune au fost nepotrivți să facă un legământ cu Iehova. Moise a avut credință în promisiunea lui Iehova și prin credință „căuta [mai departe la] o cetate [Împărăția lui Dumnezeu sub sămânța promisă] care are temelii, al cărei ziditor... este Dumnezeu “. (Evrei 11: 10-25) Din cauza credinței sale și a credincioșiei lui față de Dumnezeu, Iehova l-a ales pe Moise ca mediator al legământului legii pe care el s-a hotărât să-l facă, și după aceea l-a făcut în Egipt. Această alegere a lui Moise a fost făcută la muntele Horeb. (Ex. 3: 1-22) A fost cu ceva timp înainte ca legământul să fie făcut, și Moise a trebuit să dea mai întâi mărturia despre numele lui Iehova înaintea israeliților și în fața conducătorilor Egiptului. Cu privire la acest legământ al legii este scris: „A fost dat prin îngeri, în mâna unui mediator.“ (Gal. 3:19) Mai Marele Moise a fost ales de Iehova ca mediator al noului legământ, iar această alegere a fost făcută după ce Isus a fost botezat în Iordan și după ispitirea lui în pustiu. După aceea, el a devenit garantul (zalogul) și mediatorul noului legământ care a fost făcut mai târziu. Legământul legii a fost făcut la timpul junghierii mielului pascal în Egipt, și noul legământ a fost făcut la timpul junghierii mielului pascal anti tipic, Cristos Iisus; dar Isus a fost ales ca mediator cu trei și jumătate de ani înainte de acel timp.

Acest lucru arată că unde este un mediator, există și alții în legământul pe care Iehova îl face: „Acum, mediatorul nu este un mediator al unuia, dar Dumnezeu este unul.“ (Gal. 3:20) Dacă alții nu ar fi fost în legământ nu ar fi nevoie de un mediator. Deoarece scopul principal al venirii lui Isus a fost și este justificarea numelui lui Iehova, dacă Isus ar fi singur în această lucrare a

legământului nu ar mai fi nevoie să existe un mediator. Isus este sămânța promisă din legământul avraamic, care are prioritate atât față de legământul legii cât și față de noul legământ. Prin urmare, fiind un mediator prevăzut pentru noul legământ, arată că scopul legământului este de a-i aduce și pe alții în el ca să acționeze împreună cu Cristos Isus și sub directa sa supraveghere.

Noul legământ este făcut la mai mult de două mii de ani după legământul avraamic, dar acesta nu a putut lua locul legământului avraamic, al cărui sămânță este un mijloc de binecuvântare a tuturor familiilor pământului. Aceasta este o dovadă în plus că noul legământ nu este un legământ al binecuvântării sau de a da viață, dar că acesta este un mijloc de a furniza un popor care să depună mărturie în numele lui Iehova și care ar putea avea un rol în justificarea numelui său. Simplul fapt al prevederii pentru un mediator arată că alții vor fi uniți cu Cristos Isus în justificarea numelui lui Iehova. Cine atunci, sunt ceilalți? Neapărat rezultă că „ceilalți” sunt cei luați în noul legământ, după ce acesta este făcut cu Cristos Isus și după ce ceilalți menționați au făcut legământ cu Iehova Dumnezeu prin jertfă, și au fost acceptați de Iehova ca fii ai săi.

Ca o dovadă în plus că legământul este instrumentul lui Iehova pentru a-și realiza scopul de a-și justifica numele său, rețineți că Iehova numește mediatorul înainte de a se face legământul și că el face această alegere în mod necondiționat. El l-a ales pe Fiul Său iubit, Isus Cristos, în calitate de mare preot al său, și el îi face pe Cristos Isus funcționarul său principal pentru îndeplinirea tuturor scopurilor sale, iar Cristos Isus nu are nimic de-a face în a fi ales pentru această funcție. „Tot astfel și Cristos nu s-a glorificat pe sine însuși ca să fie făcut mare preot [scos și recunoscut ca Fiul Meu cel iubit], ci acela care i-a spus lui: Tu ești Fiul meu, astăzi te-am născut. Așa cum și spune în alt loc: Tu ești preot pentru totdeauna, după rânduiala lui Melchisedec.” (Evrei 5. 5, 6) Când el l-a numit pe Isus pentru înalta funcție a preoției, Iehova a legat cuvântul lui cu jurământul său: „Și... cu atât mai mult [mai mult, adică, printr-un astfel de jurământ] Isus s-a făcut garant [intermediarul sau garantul pentru ceilalți din legământ, prin urmare, un mediator].” - Evr. 7:20, 22.

La botezul său în Iordan, Isus a făcut și a început îndeplinirea legământului său al sacrificiului, îndeplinire care a fost terminată la Calvar: „Dar acum el [Isus] a obținut un serviciu nespus mai bun [decât cel al lui Moise, mediatorul legământului legii], prin aceea că este de asemenea, mediatorul unui legământ mai bun, care a fost întemeiat pe promisiuni mai bune.” (Evrei 8: 6). Din cauza legământului său al sacrificiului, sacrificiu care a fost sfânt și plăcut lui Dumnezeu, Isus este făcut mediatorul noului legământ. „Sângele lui Cristos, care, prin spiritul

etern, s-a oferit pe sine fără pată lui Dumnezeu,... Şi din această cauză el este mediatorul noului testament [legământ, RV], pentru ca prin moarte, pentru răscumpărarea fărădelegilor care au fost sub primul testament [legământ], cei chemați [nu evreii ca națiune și nici lumea, în general, dar care sunt chemați la împărăție, adică, biserica] să primească promisiunea moștenirii eterne [în cer] - Evrei 9:14, 15.

Biserica lui Cristos nu formează nici o parte a mediatorului, ci numai Cristos Isus este mediatorul noului legământ. (Evr. 12:24) Isus Cristos este mediatorul noului legământ față de propriii lui frații, adică, Israelul spiritual, în decursul unei perioade de timp Dumnezeu scoate dintre națiuni un popor pentru numele său. (Fapte 15:14) Apostolul arată relația sa cu legământul, când el spune: „Care dorește ca toți oamenii să fie salvați și să vină la cunoașterea adevărului. Fiindcă este un singur Dumnezeu și un singur mediator între Dumnezeu și oameni, omul Cristos Isus, care s-a dat pe sine însuși răscumpărare pentru toți, ca să fie mărturisit la timpul convenit. Pentru care eu sunt rânduit predicator și apostol (spun adevărul în Cristos, nu mint), învățător al neamurilor în credință și adevăr.”- 1 Tim. 2: 4-7.

Acest text nu spune și aceasta nu înseamnă, că omul Isus Cristos este mediator pentru TOȚI oamenii. Ceea ce textul spune este aceasta: că există un singur Dumnezeu, care este Iehova, și există un singur mediator între Dumnezeu și oameni. Care oameni? Oameni, adică creaturi umane care și-au exercitat credința în Cristos Isus și au fost de acord să facă voia lui Dumnezeu. De ce ar trebui Dumnezeu să numească un mediator în folosul oamenilor care calomniază numele său și numele lui Isus Cristos? Textul arată că apostolul nu are în minte toată familia umană. El se adresa lui Timotei și, prin urmare, altora de aceeași credință prețioasă, și îi spunea lui Timotei să se roage în folosul „tuturor oamenilor”, adică toți oamenii care vin în organizația lui Dumnezeu. Cu siguranță că apostolul nu a recomandat și nu a sfătuit ca rugăciunea să fie făcută în numele tuturor celor care se opun cu răutate lui Dumnezeu și lui Cristos Isus. El recomanda ca rugăciunea să fie făcută „pentru împărați și pentru toți cei care sunt în autoritate”. A vrut el să spună, toți oamenii cu autoritate din organizația lui Satan? Sigur că nu; dar el a vrut să spună cei cu autoritate în organizația lui Dumnezeu, adică cei din biserică pe care Domnul i-a pus în poziții de autoritate și că rugăciunea ar trebui făcută pentru toți, astfel încât toată biserica să poată trăi împreună în pace și în unitate. - A se vedea Turnul de Veghere, 1933, pagina 137.

Rezultă, prin urmare, că termenul „oameni” folosit în versetul cinci din textul de mai sus nu se referă la toți oamenii din lume, dar se referă la cei care au

făcut legământ să facă voia lui Dumnezeu; și în ce-i privește pe toți aceștia, este voia lui Dumnezeu ca ei să fie salvați și să ajungă la cunoașterea exactă a adevărului și pentru toți aceștia există un mediator în legământul cu Dumnezeu. Cine este acel mediator? Răspunsurile din scripturi, „omul Isus Cristos, care Sa dat pe Sine ca preț de răscumpărare pentru toți.” Acest citat din urmă sunt cuvintele de identificare care cu siguranță îl stabilesc pe cel care este mediatorul între Dumnezeu și oameni (dar nu toți oamenii), adică, cei care și-au exercitat credința în Cristos Isus și au intrat într-un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu. Nu este voia lui Dumnezeu ca oricare dintre aceștia să fie pierduți câtă vreme îl recunosc pe Isus Cristos. Dacă oricare dintre aceștia sunt pierduți, este vina lor. Acest lucru este dovedit prin cuvintele lui Isus cu privire la cei doisprezece pe care Dumnezeu i i-a dat. (Ioan 17:12) Clasa „omului păcatului“, la un moment dat a fost în legământ ca să facă voia lui Dumnezeu. Această clasă va fi pierdută, nu din cauza și nici din vina lui Dumnezeu, ci datorită propriei lor infidelității. - 2 Tes. 2: 3-8.

Versiunea Autorizată redă cuvintele apostolului: „Care s-a dat pe sine însuși răscumpărare pentru toți ca să fie mărturisit la timpul cuvenit.” (1 Timotei 2: 6). Unii oameni au adăugat la acest text cuvintele „pentru toți” și în mod evident, în scopul de a încerca să facă acest text să se aplice la întreaga rasă umană. Este o astfel de concluzie îndreptățită? Cu siguranță nu este îndreptățită. Este adevărat că Isus Cristos a dat viața ca preț de răscumpărare pentru toți și toți cei care-l recunosc pe Isus Cristos ca atare și sunt ascultători de el, pot trăi; dar acesta nu este un motiv pentru care ar trebui să fie adăugate la acest text cuvintele *pentru toți*, cuvinte care nu sunt în text deloc. O altă traducere a textului de mai sus este aceasta: „Care s-a dat pe sine ca un preț de răscumpărare pentru oricare:” - la timpul potrivit, acest lucru a fost adevărat și eu am fost numit să fiu vestitorul și apostolul lui (eu nu spun o minciună, aceasta este cu totul adevărat), ca să învăț pe neamuri credința și adevărul.” (Moffatt) „Care s-a dat pe sine o răscumpărare în folosul oricui, mărturia acesteia este la timpul potrivit: față de care am fost numit vestitor și apostol - Eu vorbesc Adevărul, eu nu rostesc nici o minciună - un învățător al națiunilor în credință și adevăr.” (Rotherham) „Care s-a dat o răscumpărare în folosul oricui, mărturia acesteia este la timpul potrivit: pentru care Eu am fost numit un vestitor și apostol, (eu vorbesc adevărul, eu nu falsific) un învățător al națiunilor în credință și adevăr.” (Diaglott) În acest text, prin urmare, apostolul îl identifică pe Isus Cristos în calitate de Răscumpărător al omenirii, și ca mediator între Dumnezeu și oamenii din legământ și că el, Pavel,

este ordinar ca predicator și apostol pentru a învăța pe națiuni la fel de bine ca și pe evrei.

Apostolul a fost aici în special instructorul lui Timotei și, în esență, i-a declarat astfel: „Ar trebui să te rogi pentru toți oamenii din biserică, inclusiv cei cu autoritate, cum ar fi apostolii și alții numiți să servească în biserică.” (Efeseni 4: 11-14) Aceștia din autoritate au fost puși acolo ca să dea un ajutor în pregătirea unui popor pentru numele lui Iehova; aceasta este voia lui Dumnezeu că toți acești oameni ar trebui să fie salvați; și pentru a fi salvați ei trebuie să fie credincioși. În această organizație este „un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toate și peste tot și în toate”; există un singur mediator între Dumnezeu și oameni, adică, toți oamenii care sunt consacrați să facă voia lui Dumnezeu și acel mediator este Isus Cristos, Răscumpărătorul, „și eu, Pavel, am fost numit un serv (ministru) special pentru a face cunoscute aceste adevăruri.” (Efeseni 4: 3-6.) 1 Timotei 2: 3-6 nu poate, prin urmare, în mod corespunzător să fie aplicat întregii omeniri și nu este un text „refăcut.” În timp ce arată că Isus Cristos este Răscumpărătorul pentru oricare om, reiese în mod clar din context că aplicarea acestuia este pentru cei care au intrat mai întâi în legământul prin sacrificiu.

Noul legământ corespunde vechiului legământ al legii. Moise nu a fost mediator între Dumnezeu și toate națiunile. El a fost mediator pentru întregul popor ales al lui Dumnezeu, adică, națiunea lui Israel. Evreii „toți au fost botezați în Moise în nor și în mare.” (1 Cor 10: 2) Moise a fost, prin urmare, mediator pentru toți aceștia și nu pentru alții; prin urmare, evreii care au fost găsiți credincioși la venirea lui Isus Cristos, au fost transferați de la Moise la Cristos, iar Cristos a fost făcut mediator pentru toți aceștia și toți păgânii care s-au învoit să facă voia lui Dumnezeu. „Și Moise, el a fost credincios în toată casa lui, ca serv [mediator], pentru o mărturie a acelor lucruri care urmau să fie rostite după aceea, dar Cristos ca fiu [mediator] peste propria lui [a lui Iehova] casă, a cărui casă suntem noi, dacă ne păstrăm ferm încrederea și bucuria speranței, până la sfârșit. “- Evr. 3: 5, 6.

AVOCAT

S-a spus că Isus este apărătorul bisericii și mediator pentru lume. Dar Scripturile nu îndreptățesc această concluzie. Nu este nimic nepotrivit ca Isus să fie mediatorul pentru biserică și, de asemenea, apărătorul bisericii, pe care ambele poziții el le deține în prezent. Nu apără mediatorul pe cineva care are nevoie de ajutor? Moise a fost mediatorul legământului legii și el a pledat pentru israeliți,

care au păcătuit, când el s-a rugat lui Dumnezeu să-i ierte. (Ex 32: 29-32) La fel Cristos Isus, mediatorul noului legământ, este apărătorul celor din organizația lui Dumnezeu care păcătuiesc; așa cum este scris: „Copilașilor, aceste lucruri vă scriu, ca să nu păcătuiți. Și dacă cineva a păcătuit, avem un apărător la Tatăl, pe Isus Cristos, Cel drept.” (1 Ioan 2: 1) Înainte de venirea Domnului Isus la templu, spiritul sfânt este desemnat în Scripturi ca paraclet, mângâietor, apărător sau protector. (Ioan 14:16, 17; 15:26) De la venirea Domnului la templu funcția spiritului sfânt ca apărător a încetat, dar aceasta nu afectează faptul că Cristos Isus pe Muntele Sionului atât mediază cât și apără.

La râul Iordan, când s-a botezat, Isus însuși s-a prezentat fără pată sau cusur lui Dumnezeu în împlinirea profeției scrise anterior cu privire la el. „Iată, eu vin, în sulul cărții este scris despre mine. Îmi place să fac voia ta, Dumnezeul meu; da, legea ta este înăuntrul inimii mele.” (Ps 40: 7, 8) Acesta a fost legământul de sacrificiu între Dumnezeu și Cristos Isus, din moment ce aceasta a fost voia lui Dumnezeu ca el să fie un sacrificiu. Acolo, Isus necondiționat s-a oferit să facă tot ce este voia lui Dumnezeu și a fost apoi voia lui Dumnezeu ca Isus Cristos să fie justificatorul lui; și că, pentru a se califica pentru aceasta, el trebuia să-și mențină integritatea lui sub proba cea mai severă chiar până la moarte rușinoasă; și că sângele lui vărsat ar trebui să fie și este prețul de răscumpărare pentru om. „Și din această cauză el a fost făcut mediatorul noului legământ.” (Evr. 9:15, ARV) Iehova Dumnezeu i-a dat lui Isus serviciul în legământ, adică, lucrarea de a lua un popor pentru numele său, serviciu care este mai minunat decât cel încredințat lui Moise. (Evrei 8: 6). Când apostolii au crezut în Domnul Isus ca Cristos și au părăsit tot ca să-l urmeze, acea a marcat momentul intrării lor într-un legământ de sacrificiu. (Luca 18: 28-30; Matei 16: 24, 25) Legământul prin sacrificiu înseamnă să creadă în Domnul Isus Cristos ca Răscumpărător și, pe baza acestei credințe, să exercite o astfel de credință printr-un acord necondiționat să facă voia Dumnezeu.

La trei și jumătate de ani după ce Isus a intrat în legământul de sacrificiu, Dumnezeu a făcut noul legământ cu el. Acest lucru pare în mod clar să stabilească regula că nimeni nu poate fi luat în noul legământ până când nu a intrat într-un legământ cu Iehova prin sacrificiu. Toți cei născuți de Dumnezeu în mod necesar au făcut legământ prin sacrificiu și toți aceștia sunt numiți să moară o moarte de sacrificiu și sunt îndemnați să fie credincioși până la moarte. (Apoc 2:10) Nu oricine care face un legământ de sacrificiu se dovedește credincios și, prin urmare, nu oricine, prin orice mijloace, care face un legământ prin sacrificiu este cuprins în clasa care este „poporul scos pentru numele lui.” Numai cei credincioși sunt sfinții lui Dumnezeu și despre aceștia Iehova vorbește când spune: „Adunați pe sfinții

mei la mine, cei care au făcut legământ cu mine prin sacrificiu.” (Ps 50: 5). Acești sfinți au fost luați în noul legământ cu Cristos Isus, marele preot al lui Iehova și pentru aceștia Isus spune acum: „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții.” (Apoc 2:10, ARV) Aceasta dovedește că numai cei care sunt absolut credincioși după ce au fost luați în noul legământ primesc cununa vieții.

„MULȚIMEA MARE “

În Apocalipsa 7:9 o „mare mulțime“, este menționată, alții care sunt desemnați în Scripturi ca „prizonieri“. Ei cred să rămână în organizațiile egoiste numite „denominațiuni bisericești“, fiind convinși deci să o facă prin teama, constrângerea și influența rea exercitată pe nedrept de clerul acestor culte. Deși au fost de acord să facă voia lui Dumnezeu, ei sunt îndemnați să creadă că ei trebuie să rămână în organizațiile bisericești și, astfel, ajută la înălțarea lumii și că, dacă se retrag din organizațiile bisericești ei vor suferi critici din mâinile oamenilor și pedeapsă din mâna lui Dumnezeu. Aceasta este o cursă așezată pentru ei de Diavol și agenții diavolului acționează ca paznici ai închisorii și îi țin pe acești oameni temători ca prizonieri, iar aceștia sunt desemnați ca atare în următoarele texte: Psalmi 79:11; 69:33; 102: 20; 146: 7.

Aceștia sunt prizonieri în Babilon, adică în „Creștinătate“, care este o parte a organizației lui Satan și lor le vorbește Domnul în zile din urmă: „leșiți din mijlocul ei [Babilon, organizația lui Satan], poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei.“ (Apocalipsa 18: 4) Dacă ei nu reușesc să se supună la această poruncă a Domnului, acești prizonieri trebuie să primească pedeapsa care vine asupra lumii la Armaghedon. Ei trebuie să ia o poziție pentru Iehova și să-l servească pentru a fi incluși în „marea mulțime“: „După aceea m-am uitat și, iată, o mare mulțime, pe care nici un om nu putea să o numere, din toate națiunile, semințiile și limbile, a stat în picioare înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe și cu palmieri în mâinile lor. Și unul dintre bătrâni a răspuns, spunându-mi: Cine sunt aceștia care sunt îmbrăcați în robe albe? Și de unde au venit? Și i-am zis: Domnule, tu știi. Iar el mi-a spus: Aceștia sunt aceia care au ieșit din marele necaz și și-au spălat robele și le-au albit în sângele Mielului.” (Apocalipsa 7: 9,13,14) Cei din „mulțimea mare” fac o consacrare ca să facă voia lui Iehova Dumnezeu și ca să-l servească, dar ei nu sunt luați în legământul pentru Împărăție și nu devin parte a templului.

TESTAMENT

Oamenii au desemnat acea parte a Bibliei de la Geneza la Maleahi inclusiv, drept Vechiul Testament; și acea parte de la Matei la Apocalipsa inclusiv, drept Noul Testament. Nu există nici o autoritate scripturală pentru a face acest lucru. Cuvântul *Testament* apare pentru prima dată la Matei 26:28, și acolo înseamnă „legământ”. Textul 2 Corinteni 3: 6 (MS. Sinaitic) menționează de trei ori „noul testament” și acolo înseamnă „noul legământ” și este redat așa de *Versiunea Revizuită*. În versetul paisprezece din același capitol apare pentru prima dată cuvintele „vechiul testament”, dar care este redat în mod corespunzător „vechiul legământ” și se referă la legământul legii, care a devenit vechi atunci când acesta s-a terminat. Mulți au ajuns la concluzia foarte neînțeleaptă că Scripturile desemnate „Noul Testament” constituie tot ceea ce este necesar pentru instruirea urmașului lui Cristos. Toate scripturile care sunt scrise la porunca lui Iehova Dumnezeu constituie Cuvântul Său; așa cum este scris: „Toată Scriptura, inspirată divin, este într-adevăr folos ca să învețe, pentru convingere, pentru corectare, pentru acea disciplinare care este în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, bine pregătit pentru orice lucrare bună.”- 2 Tim. 3; 1-6, 17, Diag.

Iehova dezvăluie acum martorilor săi credincioși înțelesul profețiilor mai clar decât în orice timp de până acum, care oferă un ajutor și mângâiere rămășiței în acest timp. (Romani 15: 4). El dă o descoperire a Cuvântului Său și o semnificație mai clară a acestuia pentru cei care sunt sânguincioși să învețe și să facă voia Lui. (Ps. 119, 105) Aceasta este pentru cei pe care Domnul i-a strâns în templul în care, el, acum le așterne un ospăț. Credincioșii se hrănesc cu aceste pregătiri divine și continuă să dea laudă numelui sfânt al lui Iehova.

Isus Cristos este capul casei fiilor lui Dumnezeu. (Evrei 3: 6). „Templul lui Dumnezeu” este un alt nume pentru casa fiilor. Templul este alcătuit din fii unși ai lui Dumnezeu, Isus Hristos însuși fiind „piatra din capul unghiului” acestuia, iar membrii credincioși ai trupului lui Hristos, constituie celelalte „pietre vii.” (Efeseni 2: 18-22) Pentru astfel de unși, „pietrele vii”, apostolul spune: „Voi sunteți templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu, Eu voi locui în el și voi umbla în mijlocul lor; și voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul meu.” (2 Corinteni 6:16; 1 Corinteni 3:16) Venirea Domnului la templul lui în 1918 d.Hr. va marca începutul timpului străngerii urmașilor săi credincioși de pe pământ în starea de clasă a templului. Aceștia constituie o parte a cerurilor, declarând dreptatea lui Iehova Dumnezeu, căci ei știu că el însuși este judecător și ziua lui de judecată este la aproape. - Ps. 50: 6.

CAPITOLUL V

LEGĂMINTELE SALE

IEHOVA își sprijină mai departe scopurile sale, conform voinței sale suverane și nu în conformitate cu ideile oricărei creaturi. Numele său este cel implicat. Controversa este între el și dușmanul său, Satan. Iehova este suprem, iar acest lucru va fi dovedit la întreașa creație inteligentă. Numele său, *Iehova*, reprezintă scopul lui, iar el a declarat că scopul său este ca toți să știe că el este Dumnezeu Atotputernic, Cel Prea Înalt. (Ex. 9:14) A sosit timpul când mărturia despre numele lui Iehova Dumnezeu, Cel Suprem, trebuie să se dea și poporul scos pentru numele dintre națiuni lui trebuie să dea această mărturie.

Acum, prin harul său, este făcut să apară clar că legămintele lui Iehova sunt pentru scopul ca să aducă marea chestiune la un punct culminant și să-i convingă pe toți că el este Dumnezeu. El și-a pus numele pe poporul său scos din mijlocul națiunilor și care sunt făcuți o parte a servilor săi aleși sub Cristos, Servul, iar această onoare n-a dat-o la nimeni altul. (Isaia 42: 8). Satan și servii lui au defăimat numele lui Iehova Dumnezeu, dar acum timpul este aproape când numele lui Iehova va fi înălțat și numai cei care iubesc numele lui vor trăi. „Numele lui va dăinui pentru totdeauna: numele lui va dăinui tot atât cât soarele și oamenii vor fi binecuvântați în el: toate națiunile îl vor numi fericit.” (Ps. 72:17) Pe poporul Său de legământ el a ales și l-a adunat la sine pentru scopul său. De aceea, să ținem minte că noul legământ este instrumentul lui Iehova de a aduna el însuși un popor care să poarte mărturia și să aibă un rol în justificarea numelui său.

RELATIE

Există o relație între vechiul legământ al legii și noul legământ, pentru că acesta din urmă a devenit înlocuitor pentru primul și realizează ceea ce primul nu a reușit să realizeze. Facerea și inaugurarea celui dintâi este legat de facerea și inaugurarea celuiilalt. Vechiul legământ a fost făcut în Egipt, în a paisprezecea zi a

lunii Nisan, la înjunghierea mielului de Paști. „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel, am făcut un legământ cu părinții voștri, în ziua în care i-am scos din țara Egiptului, din casa robilor.” (Ier. 34:13) Acest legământ lehoa l-a făcut ca ei să fie poporul lui și el să poată fi Dumnezeul lor. „Dar de dragul lor îmi voi aminti legământul strămoșilor lor, pe care i-am scos din țara Egiptului înaintea ochilor păgânilor, ca să fiu Dumnezeul lor: Eu sunt DOMNUL.” (Lev 26:45). „Conform cuvântului prin care am făcut legământ cu voi, când ați ieșit din Egipt, așa că spiritul meu rămâne printre voi: nu vă temeți.” (Hag. 2:5) Facerea acestui legământ în Egipt la timpul junghierii mielul pascal a prefigurat și a fost un tip al uciderii Domnului Isus, Mielul lui Dumnezeu, la facerea noului legământ în ziua în care a murit Isus.

Forța vitală a lui Isus Cristos care a făcut autentic sau operativ noul legământ a fost sângele: „Și a luat paharul, și a dat mulțumiri, și li l-a dat, zicând: Beți toți din el: căci acesta este sângele meu, al noului testament [legământ, RV], care se varsă pentru mulți [adică, pentru mulți care sunt în legământ și, de asemenea, pentru toată omenirea care acceptă darul plin de har al lui Dumnezeu al vieții prin Isus Cristos] pentru iertarea păcatelor.” (Mat. 26:27, 28) Și a luat paharul; și, după ce a dat mulțumiri, li l-a dat și au băut toți din el. Și le-a spus, Acesta este sângele meu, al noului testament, care se varsă pentru mulți.” (Marcu 14: 23,24) „Tot astfel și paharul, după cină, spunând: Acest pahar este noul [legământ, RV] testament în sângele meu, care se varsă pentru voi. [care sunt uniți cu mine în legământ]. Dar, iată, mâna celui ce mă trădează este cu mine la masă.” (Luca 22: 20, 21) „Tot astfel a luat și paharul după ce a mâncat, spunând: Acest pahar este testamentul cel nou [legământ, RV] în sângele meu: faceți aceasta, ori de câte ori îl beți, în amintirea mea.” - 1 Cor. 11: 25.

Aici este dovada scripturală că trei ani și jumătate după ce a fost numit în calitate de mediator al noului legământ, Isus i-a anunțat pe ucenicii Săi credincioși despre facerea aceluia legământ între Dumnezeu și el însuși; și israeliți adevărați, cum ar fi Natanael, au fost invitați în acel legământ. Acest lucru dovedește că cei care au fost botezați în Moise și care au continuat credincioși până la venirea Domnului Isus Cristos, au fost trecuți de la Moise la Cristos. Anunțarea noului legământ pentru ucenici trebuie să-i fi încântat la acel moment și i-a făcut să se gândească serios. Ei trebuiau să fi fost familiarizați cu profețiile și acolo a început împlinirea profeției lui Ieremia, înregistrată la Ieremia 31: 31-34. Din acel timp înainte fiecare care ar trebui să fie adus în noul legământ și care ar trebui trăiască cu credincioșie în ceea ce privește acest lucru, ar trebui să-l cunoască pe Iehova, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei.

Ceremonia tipică sau celebrarea legământului legii a fost ținută sau observată de către Isus și ucenicii săi credincioși pentru ultima oară. Din acel timp înainte a avut loc împlinirea tipului legământului legii, începând cu moartea lui Isus în acea zi. (1 Corinteni 5: 7). Moartea lui Isus pe lemn ca un păcătos și în locul și în folosul omului păcătos a servit să „șteargă înscrisul rânduielilor care era împotriva noastră, care ne era contrar nouă și l-a luat din drum, se pironindu-l pe crucea lui [lemn]”. (Col. 2:14) Notați că acest legământ a fost făcut pe pământ în lumea organizației lui Satan, simbolizată prin Egipt: „Care în sens spiritual este numită... Egipt, unde și Domnul nostru a fost răstignit.” (Apoc 11: 8) Sângele lui Isus Cristos vărsat în acea zi, în lume, a făcut ferm sau pus în vigoare legământul și din acel timp noul legământ a intrat în vigoare. - A se vedea *Împăcare* pagina 290.

Pentru susținerea în continuare a concluziei că noul legământ a intrat în vigoare de la moartea lui Isus, notați aceste cuvinte scrise cu autoritate de apostol cu privire la noul legământ: „Pentru că unde este un legământ este necesar ca moartea să fie adusă peste cel prin care este legământul, pentru că un legământ prin persoana decedată este ferm, deoarece nu are putere atunci când el, cel prin care este legământul, este viu.” (Evr. 9:16, 17, Roth.) Vărsarea sângelui lui Isus Cristos a pus noul legământ în vigoare. Moartea ucenicilor și a celorlalți urmași credincioși ai lui Cristos Isus, inclusiv rămășița din aceste zile, era și este cu desăvârșire inutilă ca să facă și să pună în acțiune noul legământ. În Egipt, a existat doar un singur sacrificiu, mielul junghiat și imediat legământul legii a fost făcut și a intrat în vigoare. De asemenea noul legământ a intrat în vigoare atunci când Mielul anti tipic, Isus Cristos, a fost ucis, iar facerea și funcționarea noului legământ nu a trebuit să aștepte până la moartea ultimului membru al trupului lui Cristos Isus, care trebuie să aibă loc la sfârșitul perioadei de sacrificiu. Trebuie să ținem cont de faptul că sângele membrilor trupului lui Cristos nu este necesar pentru facerea și desfășurarea noului legământ.

Legământul legii a fost inaugurat la Muntele Sinai, timp în care, așa cum se arată prin înregistrarea scripturală a acestei ceremonii, doar „arderii de tot” și „ofrande de pace cu tauri [nu și capre]” sunt menționate. „Și el a trimis bărbați tineri dintre copiii lui Israel, care au oferit ofrande arse și au sacrificat DOMNULUI ofrande de pace cu tauri. Și Moise a luat jumătate din sânge și l-a pus în vase; și jumătate din sânge l-a stropit pe altar. Și a luat cartea legământului și a citit în auzul poporului, iar ei au spus: Vom face tot ceea ce DOMNUL a spus și vom asculta de el. Și Moise a luat sângele și l-a stropit peste popor și a spus: Iată, sângele legământului, pe care DOMNUL l-a făcut cu voi, referitor la aceste cuvinte.” - Ex. 24: 5-8.

SÂNGELE

În Egipt, Moise a fost un tip al lui Isus; dar așa cum Moise nu a putut fi pus în moarte și, în același timp, să desăvârșească tipul, mielul a fost ucis în folosul sau în locul lui Moise și sângele mielului a fost cel care sfințit sau a perfecționat și a făcut operativ legământul legii. În ce privește mielul este scris: „Să fie un miel fără cusur, de parte bărbătească de un an; ... Și să ia din acest sânge și să lovească sângele pe cei doi ușori și pe pragul de sus al ușii caselor, în care îl vor mânca.” (Ex 12: 5, 7) Când israeliții au ajuns la Sinai, acolo au fost îndeplinite ceremoniile inaugurării legământului legii și Moise a luat sângele și a stropit poporul, și a zis: „Iată sângele legământului, pe care Domnul l-a făcut cu voi.” - Ex. 24: 8.

Sângele lui Isus vărsat la Calvar a făcut funcțional noul legământ în ziua morții sale și înainte de moartea sa, Isus a luat paharul de vin, un simbol al sângelui său și a zis ucenicilor săi: „Acesta este [reprezintă] sângele meu a noului [legământ], care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.” (Mat. 26:28) Sângele său vărsat a fost atât pentru a face desăvârșit cât și pentru punerea în funcțiune a noului legământ și, de asemenea, a servit ca preț de răscumpărare pentru omenire. Numai prin credința în sângele vărsat al lui Cristos Isus, poate fi cineva adus într-un legământ cu Dumnezeu. Înainte de exercitarea unei astfel de credințe toți au fost înstrăinați de Dumnezeu și numai cei care l-au acceptat pe Cristos Isus și au exercitat credință în sângele lui ar putea fi aduși aproape de Dumnezeu. „În acel timp [în trecut] voi [urmașii dintre națiuni ai lui Cristos] erați fără Cristos, înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legămintele promisiunii, [inclusiv noul legământ], neavând speranță și fără Dumnezeu: dar acum, în Cristos Isus [mediatorul], voi, care odinioară erați departe [națiunile], sunteți, aduși aproape prin sângele lui Cristos.” - Ef. 2: 12-14.

Evreii care au încălcat în mod deliberat legământul legii au fost puși în moarte; deci la fel, cei care consideră sângele lui Isus Cristos un lucru profan sau obișnuit, care este sângele noului legământ, va muri. „De o cât mai dureroasă pedeapsă presupuneți că va fi considerat demn, cel ce a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu [Mai Marele Moise], și a socotit sângele legământului, prin care a fost sfințit, un lucru profan și a tratat disprețuitor spiritul harului?” (Evrei 10:29) Iehova Dumnezeu este cel care desăvârșește pe cel luat pentru numele lui, iar acest lucru el îl face prin sângele noului legământ: „Iar Dumnezeul păcii, care l-a adus înapoi dintre morți pe Domnul nostru Isus, marele păstor al oilor, prin sângele legământului veșnic, să vă desăvârșească în fiecare lucrare bună, pentru a face voia lui, lucrând în voi ce este plăcut înaintea lui, prin Isus Cristos, căruia fie

gloria pentru totdeauna și întotdeauna. Amin.” (Evr. 13:20, 21) „Fiindcă printr-o singură ofrandă el a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți. “- Evr. 10:14.

Aceste texte citate la urmă dovedesc dincolo de orice îndoială că noul legământ nu se aplică la „restaurarea“ sau „regenerarea“ rasei umane, dar că se aplică exclusiv la cei care s-au consacrat să facă voia lui Dumnezeu. Dintre astfel de consacrați Dumnezeu ia un popor pentru numele său. El îi sfințește pentru scopul său, iar acest lucru el îl face după ce aceste persoane au făcut o consacrare ca să facă voia lui și au fost acceptați de către el prin meritul sângelui vărsat a lui Isus Cristos. Scripturile numesc noul legământ, „legământul veșnic“, pentru motivul că aceasta este o parte a scopului inițial exprimat de Iehova pentru a aduce o sămânță, scopul principal al acestor semințe este ca să înfăptuiască justificarea numelui lui Iehova. Numai cei luați în noul legământ și care apoi se dovedesc credincioși până la sfârșit sunt luați și făcuți o parte a seminței promise.

CU CINE ESTE FĂCUT

Legământul Legii a fost făcut de Iehova cu descendenții naturali ai lui Israel, Moise fiind mediatorul glorificat. Israelii ca națiune au fost necredincioși acestui legământ și au fost lepădați ca națiune. Noul legământ a fost făcut cu Cristos Isus, Mediatorul glorificat, cu și în folosul Israelului spiritual. Există un Israel natural sau pământesc și există un Israel spiritual sau ceresc. Israelii naturali au încălcat termenii legământului legii făcut în Egipt, iar aceasta ar fi în întregime nepotrivit pentru Dumnezeu ca să facă cu aceeași oameni un nou legământ, nou legământ care este mai mare și mai înălțat decât vechiul legământ al legii. Acest lucru în sine ar împiedica concluzia că noul legământ se face cu descendenții naturali ai lui Avraam. Israelii naturali, sau după carne, erau un popor tipic, ai cărui anti tip sunt cei care s-au învoit să facă voia lui Dumnezeu și care sunt desemnați ca israelii spirituali.

Este scris că Iehova face noul legământ „cu casa lui Israel și casa lui Iuda“, dar ar fi în întregime inconsecvent să se concluzioneze că Iehova va face un nou legământ cu descendenții naturali ai evreilor readunați în Palestina în necredință și care continuă să-l respingă pe Cristos Isus. Cu privire la această chestiune apostolul a scris: „Israel [adică, națiunea lui Israel, descendenții naturali ai lui Avraam] nu a obținut ceea ce caută; dar alegerea [credincioșii în Cristos] a obținut-o, iar ceilalți au fost împietriți.“ (Romani 11: 7). Aceasta dovedește că noul legământ nu se face cu națiunea lui Israel sau descendenții naturali ai lui Israel, dar că sunt israelii spirituali, cu care este făcut noul legământ. Isus Hristos este Cel care „a făcut legământul.“- Evr. 9: 16,17, Roth.

Este adevărat că Isus Cristos prin nașterea umană a fost un israelit natural. De asemenea, cei care au devenit mai întâi urmașii lui Isus Hristos, au fost israeliți naturali din ambele case. Noul legământ, cu toate acestea, a fost făcut cu Isus Cristos după ce a fost făcut Capul casei spirituale a lui Israel, iar ceilalți au fost invitați în legământ după ce l-au acceptat pe Cristos Isus ca sămânța promisă și, prin urmare, după ce au devenit israeliți spiritual. „Nu toți cei din Israel, sunt Israel; nici nu sunt toți copiii pentru că sunt sămânța lui Avraam; ci: În Isaac ți se va numi sămânța.” (Romani 9: 6, 7) Numai cei care sunt concepuți de spirit, după exercitarea credinței în sângele vărsat al lui Isus Cristos, sunt israeliți spirituali. „Fiindcă iudeu nu este cel în afară; nici circumcizie cea pe dinafară, în carne; Ci iudeu este cel în lăuntru; și circumcizie este aceea a inimii, în spirit, nu în literă; a cărui laudă nu este de la oameni, ci de la Dumnezeu.”- Rom. 2:28, 29.

Cei luați în vechiul legământ al legii au fost un popor răscumpărat și salvat, după cum este scris că Iehova a mers în Egipt pentru acel scop. „Și ce națiune pe pământ este ca poporul tău, ca Israel, pe care Dumnezeu a mers să îl răscumpere ca popor pentru el însuși și să îi facă un nume și să facă pentru voi lucruri mari și înfricoșătoare, pentru țara ta, înaintea poporului tău, pe care ți l-ai răscumpărat din Egipt, de la națiuni și de la dumnezeii lor? Fiindcă ți-ai întărit pe poporul tău Israel să îți fie un popor pentru totdeauna; și tu, DOAMNE, ai devenit Dumnezeul lor.” (2 Sam 7:23, 24) „Și ce națiune pe pământ este ca poporul tău Israel, pe care Dumnezeu a mers să îl răscumpere pentru a fi propriul său popor, pentru a-ți face un nume de măreție și de înspăimântare, alungând națiuni dinaintea poporului Tău, pe care l-ai răscumpărat din Egipt? Pentru că pe poporul tău Israel l-ai făcut propriul tău popor pentru totdeauna; și tu, DOAMNE, tu ai devenit Dumnezeul lor.” (1 Cron. 17:21, 22) Pentru a fi răscumpărați și pentru a fi salvați din Egipt, israeliții naturali au avut un miel fără pată junghiat în folosul lor, iar după aceea Iehova a făcut legământul și i-a condus pe israeliți de mână din Egipt la Muntele Sinai, unde legământul a fost inaugurat cu ceremoniile corespunzătoare.

Înainte ca cineva să fie adus în noul legământ, mielul anti tipic trebuia să fie junghiat. Acei aduși în legământ trebuie să fie mai întâi răscumpărați și un popor salvat. Aceștia sunt răscumpărați „cu sângele scump al lui Cristos [Isus], ca al unui miel fără cusur și fără pată.” (1 Petru 1:19) „Așteptând acea binecuvântată speranță și glorioasa arătare a marelui Dumnezeu și a Salvatorului nostru Isus Cristos. Care s-a dat pe sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din toată nelegiuirea și să purifice pentru sine însuși un popor special, zelos pentru fapte bune.” (Tit 2:13, 14) Acest text dovedește că scopul noului legământ este ca să

scoată din națiunile lumii un popor deosebit, plin de râvnă pentru fapte bune, adică, de a duce mărturia și să aibă o parte în justificarea numelui lui Iehova.

Întreg Israelul spiritual, adică cei care sunt scoși pentru numele lui Iehova, trebuie să fie adus în noul legământ. În zilele de odinioară înregistrarea scripturii de la Romani 11:25-29 a fost aplicată astfel încât să lege sau să conecteze israeliții naturali cu noul legământ, dar acum se pare că noul legământ nu are nimic de a face cu cele douăsprezece triburi ale Israelului natural, dar că legământul face referire exclusiv la „Israelul lui Dumnezeu“, adică israeliții spirituali. - Gal. 6:16.

„ORBIȚI ÎN PARTE “

Solicitați-vă din nou atenția asupra argumentului apostolului Pavel, rețineți că el afirmă că „Israelul natural nu a obținut ceea ce căuta; dar alegerea [adică, acei israeliți care au devenit spirituali] a obținut-o, iar restul au fost orbiți [împietriți, *marg.*]“. Adresându-se în special națiunilor, apostolul spune: „Fiindcă nu vă voiesc neștiutori, fraților, despre acest mister, ca nu cumva să fiți înțelepți în îngâmările voastre, pentru că orbire s-a făcut în parte lui Israel, până va intra plinătatea națiunilor.“ (Romani 11: 25) Cea mai mare parte a oamenilor din poporul lui Israel au fost împietriți în inimă, au fost orbiți și doar o „rămășiță“ a evreilor a rămas credincioasă și nu a fost orbită. Această scriptură nu spune că a fost orbire temporară, care a rezultat pentru evrei, orbire temporară care ar dispărea într-un anumit interval de timp, dar spune în mod clar o parte, adică partea cea mai mare a poporului evreu a devenit oarbă. Când a venit Isus, au existat câțiva evrei care erau dispuși să-l accepte și l-au acceptat ca Mesia, și ei nu au fost orbi.

Când apostolul folosește cuvintele „până va intra plinătatea națiunilor“, aceasta nu înseamnă până la sfârșitul timpurilor păgâne sau sfârșitul lumii, dar înseamnă până când a sosit timpul pentru a completa pe cei 144.000 de solicitați din rândurile altora, decât evreii sau israeliții naturali. Deoarece doar o mică rămășiță din Israelul natural l-a acceptat pe Cristos Isus și a fost transferată la el și a devenit spirituală, rezultă că cei 144.000 de membri solicitați ai trupului lui Cristos, israeliții spirituali, trebuie să fie formați din națiuni, adică acei alții decât evreii. Timp de trei ani și jumătate după Pentecost, evanghelia s-a ocupat în mod exclusiv de evrei, sau israeliții naturali ca ei să poată avea o oportunitate ca să devină spirituali. După sfârșitul aceluși timp evanghelia s-a ocupat cu evrei și națiunile, Corneliu fiind primul dintre națiuni care a devenit un urmaș al lui Cristos Isus. (Fapte 10: 1-48) Aceasta a marcat „plinătatea neamurilor“, care intră. Chiar la fel și astăzi există o rămășiță a Israelului spiritual adusă sub haina dreptății și

dată hainele salvării: „primind sfârșitul credinței voastre, salvarea sufletelor. Despre acea salvare au cercetat și au căutat stăruitor profeții care au profețit despre harul ce va veni pentru voi.” (1 Petru 1: 9,10; Isaia 61:10) Salvarea menționată aici se referă la rămășița Israelului spiritual, despre care profetul a scris: „Când dușmanul va intra ca un potop, spiritul DOMNULUI va ridica un steag împotriva lui. Și Răscumpărătorul va veni în Sion și la cei din Iacob care se vor întoarce de la fărâdelege, spune DOMNUL.” - Isa. 59:19, 20.

După aceea apostolul continuă: „Și astfel tot Israelul va fi salvat; așa cum este scris: Eliberatorul va veni din Sion și va îndepărta neevlavia de la Iacob.” (Romani 11: 26) În timpul venirii din Sion, Eliberatorul Cristos Isus înlătură nelegiuirile de la toți israeliții spirituali, deci atunci, „tot Israelul”, adică Israelul spiritual, este salvat. Cel care vine din Sion, adică, organizația lui Dumnezeu, Eliberatorul, este Cristos Isus și este cel care îndepărtează nelegiuirile „de la Iacob”, adică de la persoanele scoase pentru numele lui Iehova, iar atunci tot Israelul spiritual este eliberat, strângându-i la Dumnezeu ca un popor pentru el însuși.

În 1918, Cristos Isus în calitate de „mesager al legământului” brusc și direct a apărut la templul lui Iehova pentru judecată și i-a curățit pe „fiii lui Levi”, care a dus la îndepărtarea nelegiuirilor de la Iacob, adică, poporul de legământ a lui Dumnezeu. Altfel spus, Domnul Isus Cristos la templu a îndepărtat astfel lipsa de sfințenie ca „dezvoltarea de caracter”, formalismul, ceremoniile, închinarea la creatură, care este „păcatul Samariei” (Amos 8:14), hobby-ul piramidei, supunerea la puterile politice și comerciale ca și cum acestea ar fi „puteri înalte.” Îndepărtarea „nelegiuirilor de la Iacob” înseamnă îndepărtarea lucrurilor nelegiuite de la rămășiță, care îi permite să vadă și să aprecieze scopul lui Iehova. Israelul natural sau evreii, care altă dată au fost considerați a fi cei menționați în acest text și de la care este îndepărtată „nelegiuirea de la Iacob”, continuă până în zilele noastre în nelegiuire și sunt încă orbi ca liliicii față de scopurile lui Iehova; și acest lucru arată că apostolul aici nu a făcut nici o referire la Israelul natural când a vorbit despre îndepărtarea nelegiuirilor de la Iacob, dar că această scriptură se aplică exclusiv celor care devin o casă spirituală a Israelului.

Este cu totul ne rezonabil și, prin urmare, ne scriptural să concluzionăm că vine ziua când Iehova va face un nou legământ cu toți descendenții naturali ai lui Israel și apoi îi salvează pe toți evreii. Cu câteva zile înainte ca să fie răstignit, Isus a călărit prin Ierusalim oferindu-se ca rege pentru națiune și a fost respins. Atunci și acolo le-a zis: „Iată, vi se lasă casa pustie.” (Matei 23,38). Acolo evreii ca națiune au fost îndepărtați; dar a existat o rămășiță a evreilor care au rămas credincioși,

iar această rămășiță rămasă credincioasă au devenit copii ai promisiunii, după cum este declarat în mod clar de către apostol. (Romani 9: 8). Poporul lui Israel, nu a reușit să obțină marele privilegiu de a fi martori ai lui Iehova, dar acei dintre evreii care au continuat credincioși și, prin urmare, au devenit o parte a casei spirituale a lui Israel, au obținut această favoare.

Evanghelia nu s-a ocupat de nimeni, cu excepția evreilor, până când Petru nu a dus evanghelia la Corneliu. După aceea apostolii au ținut o adunare în Ierusalim ca să constate de ce evanghelia a fost dusă la națiuni și cu această ocazie, Iacob a spus: „Fraților, ascultați-mă: Simon a istorisit cum Dumnezeu, mai întâi a vizitat națiunile, ca să scoată dintre ele un popor pentru numele său.” Cu această ocazie, Pavel și Barnaba au mărturisit că Dumnezeu a făcut miracole și minuni printre națiuni, prin ei. (Fapte 15:12-15) Pavel a fost făcut apostol special pentru națiuni. Acum, în scrisoarea sa către Romani, în special capitolul cincisprezece din Romani, Pavel accentuează eforturile lui sârguincioase ca să arate evreilor privilegiul lor de a deveni slujitorii lui Cristos Isus. El a spus: „Fiindcă vorbindu-vă vouă, națiunilor, întrucât eu sunt apostolul națiunilor îmi preamăresc serviciul; dacă aș putea cumva să îi provoc la gelozie pe cei ce sunt carnea mea și să salvez pe unii dintre ei.” (Romani 11: 13,14) Dacă ar fi fost un număr suficient de israeliți din națiunea naturală ca să completeze acei 144.000 de israeliți spirituali sau membri ai trupului lui Cristos, acel privilegiu de a fi în trupul lui Cristos nu ar fi ajuns la națiuni. După ce evanghelia a mers la națiuni oportunitatea a fost deschisă pentru evrei și națiuni deopotrivă și nu doar pentru israeliții naturali. Pavel subliniază aici faptul că oportunitatea de a deveni un popor pentru numele lui Iehova a fost o mare favoare de la Dumnezeu pentru evrei și națiuni.

Continuând discursul său a spus în esență: „Lepădarea națiunii Israel a deschis calea pentru cei din lume să se împace cu Dumnezeu, inclusiv toți evreii individuali care încetează cu necredința lor; și aceasta fiind adevărat, care ar fi consecința pentru acei evrei individuali care l-ar accepta acum Isus Cristos și se devotează în întregime lui Dumnezeu?” El răspunde la propria întrebare, că acceptare ar fi pentru ei „viață din morți.” (Rom. 11:15) El avertizează după aceea națiunile să nu se laude că favoare a ajuns la ei, ci să se teamă. Cei dintre națiuni, fără îndoială, erau înclinați să se laude; prin urmare, Pavel spune:.. „Tu vei spune atunci: Ramurile au fost rupte ca eu să fiu altoit. Bine, din cauza necredinței au fost rupte, iar tu stai în picioare prin credință. Nu te îngâmfa, ci teme-te; căci dacă Dumnezeu nu a cruțat ramurile naturale, fii atent ca nu cumva să nu te cruțe nici pe tine.” (Romani 11: 19-21) Apostolul subliniază faptul că numai prin credincioșia

față de Dumnezeu și Cristos Isus, va avea oricine garanția siguranței. El spune națiunilor că Dumnezeu este în măsură să-i aducă pe evrei în noul legământ, dacă ar crede și ar asculta. Timpul a venit pentru ca evanghelia să meargă la neamuri, iar cei care au fost aleși nu au fost avuți în vedere din punctul de vedere al cărnii, ci în întregime din cauză că ei erau spirituali, adică, că ei l-au acceptat pe Cristos Isus și s-au devotat în întregime lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a mai făcut din acel timp înainte nici o distincție între evrei și națiuni în măsura în care carnea este în cauză. „Nu mai este nici iudeu, nici grec, nici rob, nici liber, nici bărbat, nici femeie: Pentru că voi toți sunteți una în Cristos Isus.”- Gal. 3:28.

Deoarece favoarea a ajuns la națiuni și oportunitatea le-a fost dată și lor ca să devină un popor pentru Iehova, aceasta nu înseamnă că toți evreii au fost incluși doar pentru că erau descendenții naturali ai lui Avraam. Dimpotrivă, evreii după trup și națiunile se aflau acum la un nivel comun și dacă un om a fost un evreu sau ne evreu, rob sau liber, dacă el s-a dedicat în întregime lui Dumnezeu, prin credința în sângele lui Cristos Isus, el ar putea deveni unul din sămânța promisă. Trebuie să vină timpul când din Sion va veni Eliberatorul, și acel timp a venit atunci când Cristos Isus a apărut la templu; și din acel timp profeta se aplică: „Eliberatorul va veni din Sion, și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov.” (Romani 11:26; Isaia 59:20). Acesta fiind timpul curățirii „fiilor lui Levi”, îndepărtarea nelegiuirii de la casa spirituală a lui Israel, atunci toți acești credincioși vor fi salvați și, astfel, argumentul apostolului Pavel apare în mod clar să se aplice, nu la Israelul după carne, ci la salvarea Israelului după spirit.

Apostolul citează apoi din cuvintele profetului Ieremia și declară o parte din termenii sau prevederile noului legământ. „Căci acesta este legământul meu pentru ei [adică, Israelul spiritual, reprezentat pe pământ în prezent de către rămășița credincioasă], când le voi șterge păcatele.” Israelul spiritual a păcătuit și a stat vinovat de nelegiuire înaintea lui Dumnezeu, și Dumnezeu a fost nemulțumit de ei; și această condiție a existat la timpul venirii lui Hristos Isus la templu pentru judecată, iar după aceea Dumnezeu le-a iertat păcatele și și-a întors mânia lui departe de ei. „Și în ziua aceea vei spune: O Doamne, te voi lăuda: căci ai fost supărat pe mine, mânia ta s-a întors, și tu mai mângâiat.” (Isaia 12: 1). Marele „Sol al legământului”, Cristos Isus, Judecătorul cu toată puterea și autoritatea, a venit acum la templu și el stă la judecată în scopul purificării „fiilor lui Levi” să-i curețe de păcatele lor, pentru că acei fii ai lui Dumnezeu să poată oferi o jertfă plăcută lui Dumnezeu, adică din acel timp înainte. (Mal. 3:3) Sacrificiul acceptabil aici menționat în mod clar este faptul că acești oameni luați pentru numele lui Iehova trebuie să devină martori ai lui Iehova și, pentru a fi pe

placul lui Dumnezeu, trebuie apoi „să ofere sacrificiul continuu de laudă pentru Domnul, adică, rodul buzelor lor, care poartă o mărturie pentru numele său.” - Evr. 13:15.

Evreii naturali au refuzat evanghelia lui „Isus Cristos și l-au crucificat”, refuzându-l în calitate de justificator al numelui lui Iehova și de Salvator al omului. De aceea, ei erau dușmanii lui Dumnezeu. „În ceea ce privește evanghelia, ei sunt dușmani din cauza voastră, dar în ce privește alegerea, sunt iubiți, din cauza părinților lor.” (Rom. 11:28) Fiind dușmani și, prin urmare orbi, acești evreii nu au putut fi luați în noul legământ. Acest text nici nu înseamnă că evreii au devenit orbi și dispuși să se retragă, astfel ca națiunile să poată primi favoarea lui Dumnezeu. Chiar și în zilele lui Pavel nu puteau suferi orice favoare divină venită la națiuni (Fapte 22: 21-23) Orbirea evreilor a acționat în mod benefic pentru națiuni în acest sens, că a dat națiunilor o posibilitate de a intra în organizația lui Dumnezeu. Prin urmare, majoritatea evreilor erau dușmani ai lui Dumnezeu de dragul sau în folosul națiunilor. Însă cu rămășița credincioasă a evreilor nu este așa. În ceea ce-i privește pe ei, cuvintele apostolului sunt: „În ceea ce privește alegerea, ei [evreii credincioși care nu au devenit orbi] sunt iubiți din cauza părinților lor.” Părinții lor Avraam, Isaac și Iacov au fost credincioși și, prin urmare, iubiți de Dumnezeu și Dumnezeu a extins dragostea față de rămășița lui Israel, oferindu-i posibilitatea de a deveni o parte a alegerii; prin urmare, apostolul spune: „Dar alegerea [adică, rămășița credincioasă a Israelului natural, care a devenit spiritual] a obținut-o.” - Romani 11:7.

ISRAEL ȘI IUDA

Casa spirituală a lui Israel îi cuprinde pe toți cei care, încrezându-se în sângele lui Isus Cristos ca răscumpărare pentru om, au făcut un legământ să facă voia lui Dumnezeu și au fost concepuți de Dumnezeu, iar acest lucru îi include în mod necesar pe toți acei concepuți de spirit, în special „turma mică”. *Iuda* înseamnă „laudă” și se aplică în mod special celor care au fost și care își îndeplinesc obligațiile în serviciul Împărăției. Profetul Ieremia, în capitolul treizeci și unu, profețește cu privire la restaurarea rămășițe credincioase lui Iehova, adică eliberarea ei din organizația lui Satan și aducerea lor în organizația Împărăției lui Iehova. Cuvântul *Iacov*, de asemenea, se referă la societatea Împărăției.

Profeția referindu-se la eliberarea adevăraților israeliți spirituali din organizația lui Satan și aducerea lor în organizația lui Dumnezeu, care are loc

atunci când Isus Cristos vine la templu, spune: „Pentru că DOMNUL l-a răscumpărat pe Iacob și l-a răscumpărat din mâna celui mai tare decât el. De aceea vor veni și vor cânta pe înălțimea Sionului și vor curge împreună la bunătatea DOMNULUI, la grâu și la vin și la untdelemn, și la cei tineri din turmă și din cireadă; și sufletul lor va fi ca o grădină udată; și ei nu se vor mai întrista vreodată. Atunci se va bucura fecioara în dans, deopotrivă tinerii și bătrânii împreună; fiindcă voi întoarce jalea lor în bucurie și îi voi mângâia și îi voi face să se bucure, întorcându-i din întristarea lor.” (Ieremia 31: 11-13) Această profeție se aplică în mod clar în momentul de bucurie când Domnul Isus vine la templu și invită pe cei credincioși să intre în bucuria Domnului. (Matei 25:21) Iehova este acum pe cale să atragă atenția asupra ceva ce nu a mai fost menționat în Scripturi, adică facerea noului legământ; de aceea el vorbește prin profetul său și spune: „Iată, vin zile, zice Domnul, că voi face un nou legământ cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda.”- Ier. 31:31.

Această profeție citată la urmă nu ar putea avea nici o referire la evreii după carne, pentru că ei l-au respins pe Dumnezeu și pe Cristos Isus și pentru că au fost lepădați și legământul lor al legii a fost mult timp în urmă întrerupt pentru motivul că evreii au fost necredincioși aceluia legământ. Această profeție este cu privire la un nou legământ care să fie cu casa Israelului spiritual, ceea ce înseamnă că ea cuprinde tot Israelul spiritual, inclusiv pe toți cei concepuți de spirit și cu casa lui Iuda, identificând astfel societatea Împărăției, societate care o să fie asociată cu Cristos Isus care este „Leul din seminția lui Iuda.” (Apocalipsa 5: 5) El fiind capul tribului lui Iuda, cei care sunt luați în templu ca membri ai corpului său și făcuți o parte a Împărăției sunt desemnați drept „casa lui Iuda” , în timp ce „casa lui Israel” cuprinde nu doar pe clasa Împărăției, ci întreaga clasă spirituală născută prin spiritul lui Dumnezeu.

Apostolul spune: „Vin zile.” Întrebarea este, atunci când vor veni zile pentru facerea acestui nou legământ? Neapărat după ce evreii nu a respectat termenii legământului legii, care a devenit învechit. Apostolul Pavel preia această profeție în raport cu noul legământ și spune: „Căci ca o mustrare a zis: Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face un nou legământ cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda.” (Evrei 8:8) Apostolul Pavel continuă să citeze din profeția lui Ieremia și prin limbajul folosit, timpul facerii legământului și termenii pot fi constatate. Apostolul spune: „Pentru că acesta este legământul pe care îl voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul; Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor: și Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.” (Evrei 8:10). Limbajul său arată că noul legământ a fost făcut atunci când primul a devenit învechit. „Prin faptul că

zice, un nou legământ, el a făcut primul [legământ, adică legământul legii] vechi. Acum, ceea ce putrezește și îmbătrânește este gata să dispară.” (Evr. 8:13) În zilele lui Ieremia, când profeția lui a fost rostită, acel legământ al legii era în îmbătrânire, dar nu era pe deplin îmbătrânit. Prin gura profetului său, Ieremia, Iehova a făcut cunoscut ce va face cu privire la vechiul legământ atunci când era pe deplin îmbătrânit și ce va face cu privire la un nou legământ.

„Acele zile”, menționate de către profetul Ieremia, au început în ziua paștelui din anul 33 A.D. Isus a celebrat pentru ultima oară paștele instituit în Egipt și imediat după aceea a stabilit un memorial al propriei sale morți; și în acel moment a fost făcut noul legământ. Isus a murit în aceeași zi. Ziua facerii legământului legii în Egipt este clar fixat ca a paisprezecea zi a lui Nisan, iar ziua facerii noului legământ este clar fixat ca a paisprezecea zi din Nisan anul 33 AD. „Acele zile”, însemnând că zilele vechiului legământ, s-au încheiat.

Legământul Legii a fost făcut în Egipt, dar noul legământ nu va fi făcut „în conformitate cu acesta”, după cum declară Ieremia. „Nu conform cu legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua în care i-am luat de mână ca să îi scot din țara Egiptului; legământ al meu pe care ei l-au rupt, deși le eram soț, spune DOMNUL.” (Ier. 31:32) Legământul făcut în Egipt a fost făcut prin jertfirea unui miel literal cu un mediator uman, iar termenii aceluia legământ au fost ulterior scrise pe table de piatră și pe pergament. Noul legământ este diferit și va înfăptui ceea ce vechiul legământ nu a reușit să înfăptuiască. Egiptul, locul facerii vechiului legământ, prefigura lumea lui Satan unde de asemenea a fost răstignit Domnul; prin urmare, noul legământ a fost făcut în timp ce Isus Cristos a fost încă pe pământ, unde a fost răstignit. Națiunea lui Israel s-a dovedit necredincioasă față de legământul legii și, prin urmare nedemni ca noul legământ să se facă cu acea națiune.

Iehova a fost un „soț pentru ei”, adică pentru națiune, așa cum este ilustrat de Avraam în calitate de soț a lui Agar. Referindu-se la sine ca soț pentru Israelul natural, Iehova arată că relația lui cu ei prin legământul legii a fost pentru ca un popor sau sămânță să poată fi adusă pentru numele lui. Agar nu a reușit să aducă lui Avraam o sămânță acceptabilă pentru Iehova; tot așa, organizația tipică de legământ a Israelului după carne nu a reușit să aducă o națiune întregă sau popor pentru numele lui Iehova. Prin urmare, noul legământ în conformitate cu limbajul profetului, este „nu conform cu legământul” făcut în Egipt. Iehova definește după aceea legământul pe care el îl va face cu casa lui Israel, după spirit, anume: „Dar acesta este legământul pe care îl voi face cu casa lui Israel,

după acele zile, zice Domnul, voi pune meu legea în părțile lor ascunse, și-l voi scrie în inimile lor; și voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.” - Ier 31: 33.

Când a fost legământul, descris aici prin cuvintele profetului Ieremia, făcut? Răspunsul este, la moartea lui Isus în 33 A.D. Apostolul citează această profeție a lui Ieremia, așa cum apare în Evrei 8: 8-10. Această profeție a fost scrisă mai înainte în folosul bisericii, iar Pavel se adresa bisericii. De ce ar trebui el să spună bisericii despre termenii unui legământ care urmează să fie făcut după ce biserica este completată? El cu siguranță nu ar face un astfel de lucru; și aceasta arată că legământul nu trebuie să fie făcut în beneficiul Israelului natural și lumea umanității. Aceste lucruri au fost scrise mai înainte pentru ajutorul, mângâierea și speranța bisericii. (Romani 15:4). Evident, acel limbaj al Scripturii înseamnă aceasta: „După acele zile”, adică după ce legământul legii s-a sfârșit și a devenit învechit, Dumnezeu face un nou legământ cu casa lui Israel și Iuda. Evreii au fost lepădați, iar în acel moment legământul legii s-a încheiat și, prin urmare, a devenit vechi. Noul legământ a fost făcut în ziua următoare, după cum este declarat de Isus; și chiar în momentul în care vechiul legământ s-a încheiat și a devenit vechi, imediat după aceea Dumnezeu a făcut noul legământ cu Cristos Isus.

Noul legământ a fost făcut cu Isus în folosul cui? Răspunsul este, cu întreaga casă a Israelului spiritual, adică toți cei concepuți de spirit. Acest legământ nu este cu sau în folosul oricărui dintre descendenții naturali ai lui Iacob, ci în numele tuturor celor care devin drepti prin credința în Cristos Isus. „Chiar dreptatea lui Dumnezeu, care este prin credința lui Isus Cristos, pentru toți și peste toți cei ce cred: Pentru că nu este nici o diferență.” (Romani 3:22). „Căci nu este nicio diferență între iudeu și grec, pentru că același Domn, este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă. Fiindcă oricine va chema Numele Domnului va fi salvat.” (Romani 10: 12,13). „Căci El este pacea noastră, care i-a făcut pe amândoi [din evreul și ne evreul care sunt credincioși adevărați] unul și a dărâmat zidul de la mijloc al despărțirii dintre noi; abolind în carnea lui dușmănia, chiar legea poruncilor, în orânduiri [ale legământului legii vechi]; pentru a face în el însuși din doi [evrei și națiuni] un singur om nou, făcând astfel pace; și că el [ca Mediator] să-i poată împăca cu Dumnezeu, într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit astfel, vrăjmășia [legământul legii].” - Efeseni 2: 14-16.

Iehova declară legătura sa cu cei din noul legământ atunci când spune prin profetul său: „Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.” Acest limbaj stabilește clar scopul noului legământ, adică să pregătească un popor pentru numele lui Iehova, popor care trebuie să fie martori pentru numele lui Iehova ca să transmită mărturia lor înainte de distrugerea organizației lui Satan. (Isaia 43: 9-

12.) Iehova cercetează națiunile precum și pe evrei și scoate dintre națiuni un popor pentru numele său, popor care trebuie să poarte mărturia după ce este luat în noul legământ și făcuți martori calificați pentru Iehova.

Iehova face de cunoscut cum va pregăti el acest popor pentru numele lui, când el spune prin profetul său: „Voi pune Legea Mea înăuntrul lor și o voi scrie în inimile lor“ și nu pe table de piatră. Această lucrare de pregătire a unui popor pentru numele lui se face după ce ei sunt concepuți de spirit și vin sub condițiile noului legământ, și arată că legământul este tocmai cu scopul exact de a pregăti un popor ca instrument al său care să fie folosit de către Iehova. Adresându-se fraților săi, care au fost devotați Domnului, apostolul spune: „Fiindcă voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Cristos, servită de noi, scrisă nu cu cerneală, ci cu spiritul Dumnezeului celui viu, nu pe niște table de piatră, ci în table de carne ale inimii.“ (2 Corinteni 3: 3) Atunci când unul este luat în organizația lui Dumnezeu, el dorește adevărul în mintea și inima lui, în părțile sale interioare; așa cum este exprimat prin psalmistul: „Iată, tu dorești adevărul în părțile dinăuntru și în partea ascunsă mă vei face să cunosc înțelepciunea. Curăță-mă cu isop și voi fi curat, spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada.“ - Ps. 51: 6, 7.

Adevăratul urmaș al lui Cristos Isus, care este Capul Israelului spiritual, spune așa cum a făcut apostolul: „îmi place legea lui Dumnezeu după omul dinăuntru.“ (Romani 7: 22) Legea lui Iehova este scrisă în inima acestora, care sunt fiii săi credincioși și aceștia sunt cei cărora le dezvăluie lucrurile adânci ale Cuvântului Său. (1 Cor. 2:10) Legea Sa în inima sfinților săi le descoperă însărcinarea divină încredințată pentru a vesti mesajul Împărăției sale. (Isaia 61: 1-3.) Este de așa natură încât mărturia lui Isus Cristos este înfăptuită, și aceștia sunt cei care țin cu credincioșie poruncile lui Dumnezeu și, prin urmare, își dovedesc dragostea lor pentru el. (Apoc 12:17; 1 Ioan 5: 3) Cei care sunt luați în legământ și care sunt în întregime credincioși, trebuie să „predice evanghelia aceasta a Împărăției“ în ascultare față de porunca Domnului. - Mat. 24:14.

Când Iehova le spune: „Eu... voi fi Dumnezeul lor“, el a considerat că păstorii falși nu vor fi tolerați; prin urmare nu trebuie să fie practică ceremonia de a da onoare, glorie și închinare la creaturi, pentru că acestea sunt ca „păcatul Samariei.“ Toate formalitățile înfăptuite pentru spectacol trebuie să fie puse deoparte. Onoarea și gloria trebuie să fie dată lui Iehova, căruia i se datorează onoarea și gloria. (Psalmul 96: 8). Acum este ușor de văzut de către cei din templu că această lucrare de scriere a legii lui Dumnezeu în inimile poporului său și în părțile lor ascunse a fost exact lucrarea pe care Domnul a făcut-o în ei,

pregătindu-i să fie martori; iar acest lucru este o dovadă în plus că noul legământ se aplică exclusiv Israelului spiritual.

CAPITOLUL VI

LEGĂMINTELE SALE

Iehova scrie legea sa în inima celor care sunt încântați să-i facă voia. Fiul său iubit, întotdeauna dedicat cu tărie Tatălui său, spune: „Mă bucur să fac voia Ta, Dumnezeul meu; da, Legea Ta este în inima mea. Am predicat dreptatea în adunare cea mare: iată, Eu nu mi-am reținut buzele, O Dumnezeule tu știi. Eu nu am ascuns dreptatea ta în inima mea; Eu am vestit credințioșia și salvarea ta. Eu nu am ascuns bunătatea ta iubitoare și adevărul tău de adunarea cea mare (Psalmul 40:8-10) Acest psalm exprimă condiția inimii celor care sunt în noul legământ și care sunt sânguincioși în a-și dovedi credințioșia față de Dumnezeu. Este complet ne rezonabil și ne scriptural să concluzionăm că Iehova va face un nou legământ cu evreii și va aduce apoi alte națiuni și le va face prozelitele evreilor, făcându-le să devină evrei; și, prin urmare, concluzia ar trebui să fie în totalitate lăsată la o parte că Israelul natural are ceva de a face cu noul legământ. (Matei 11:24) Noul legământ este făcut cu Cristos Isus în numele acelora care sunt de acord să facă voia lui Dumnezeu, iar cei care sunt aduși în acest legământ și care continuă să fie credincioși trebuie să aibă legea lui Dumnezeu scrisă în inimi și trebuie din inimă să declare dreptatea lui Iehova; altfel ei n-ar putea fi „poporul lui Dumnezeu luat pentru numele lui.”

Capitolul precedent a analizat profeția lui Ieremia cu privire la noul legământ și acea analiză este acum continuată: „Și nu vor mai învăța fiecare om pe aproapele său și fiecare om pe fratele său, spunând: Cunoașteți pe DOMNUL, pentru că toți mă vor cunoaște, de la cel mai mic al lor și până la cel mai mare al lor, spune DOMNUL, pentru că voi ierta nedreptatea lor și nu îmi voi mai aminti păcatul lor.” (Ieremia 31:34) Este evident că această profeție atinge punctul culminant după ce Domnul a venit la templu și a adunat la sine pe discipolii săi credincioși. Această profeție nu are nici o referire la învățătura sau la predarea adevărului la „fiecare om al lumii”, ci se aplică în întregime celor din legământ și care continuă să fie credincioși.

Potrivit unei alte traduceri a textului, apostolul citează din această profeție după cum urmează: „Și în fiecare zi ei vor învăța fiecare pe concetățeanul său și fiecare pe fratele său, spunând: Învățați să-l cunoaște-ți pe Domnul, pentru că toți mă vor cunoaște de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei.” (Evr. 8:11, Roth.) Această Scriptură, așa cum este prezentată aici, limitează cu siguranță aplicarea ei la cei din legământ și care sunt concetățeni și ai căror cetățenie este în ceruri. Am ajuns acum la sfârșitul lumii, ceea ce înseamnă nu doar sfârșitul unui anumit timp și despre care se vorbește adesea ca „sfârșitul veacului”, ci sfârșitul funcționării organizației lui Satan prin permisiunea lui Iehova și, prin urmare, timpul când se face pregătirea pentru distrugerea completă a puterii și a organizației lui Satan. Caracteristica timpului nu este lucrul important, dar distrugerea organizației lui Satan este un lucru important, pentru că are legătură cu justificarea numelui lui Iehova. În prezent, Domnul și-a strâns poporul în organizația sa. Este timpul împlinirii Psalmului 50:5. Iehova a scos dintre popoare un popor pentru numele Lui; prin urmare este atins punctul culminant al noului legământ, iar acum învățătura poporului lui Dumnezeu nu mai este făcută de oameni, în special de acei bărbați asemenea „bătrânilor aleși”, dar toți din Sion sunt copii ai lui Dumnezeu prin organizația sa și acum sunt învățați Dumnezeu. - Isa. 54:13; Ioan 6:45.

Turnul de Veghere nu este învățătorul poporului lui Dumnezeu. Turnul de Veghere doar aduce în atenția poporului lui Dumnezeu ceea ce el a dezvăluit și este privilegiul fiecăruia dintre copiii lui Dumnezeu să dovedească prin Cuvântul lui Dumnezeu dacă aceste lucruri sunt de la om sau sunt de la Domnul. Cristos Isus la templu este marele Mare Preot al lui Iehova, care se ocupă de organizația templului și este făcut Învățător al clasei templului; așadar îi învață pe toți copiii Sionului. Iehova este marele Învățător și el și Cristos Isus sunt învățătorii poporului lui Dumnezeu; de aceea Domnul spune copiilor săi: „Dar învățătorii tăi nu vor mai fi înlăturați într-un colț, dar ochii tăi îi vor vedea pe învățătorii tăi.” - Isa. 30:20.

Toți cei de la templu vor realiza că mâncarea lor spirituală le vine de la învățătorii lor, Iehova și de la Cristos Isus și nu de la vreun om. Nimeni din compania templului nu va fi atât de nebun să concluzioneze că un anume frate (sau frați) într-un timp printre ei și care au murit și au mers la cer îi instruiesc acum pe sfinții de pe pământ și îi îndrumă în privința lucrării lor. O astfel de concluzie miroase a „păcatului Samariei.” (Amos 8:14) În timpurile trecute, Iehova și Cristos Isus, au fost împinși la o parte și oamenii au fost priviți ca învățători în biserică; dar nu mai mult după curățirea templului. În ceea ce-i privește pe acei

credincioși din templu și, prin urmare în noul legământ, profeția lui Iehova analizată aici spune: „Toți mă vor cunoaște.” Aceasta înseamnă clar că descoperirea gloriei lui Iehova din templu și descoperirea semnificației numelui și a titlurilor sale sunt făcute cunoscute întregii clase a templului. O astfel de descoperire Iehova a dat-o poporului său luat pentru numele său, și ei apreciază faptul că cel mai mare privilegiu al lor este să aibă acum o parte în justificarea numelui său.

Că cei de la templu sunt la fel de favorizați este arătat prin aceste cuvinte: „Toți mă vor cunoaște, de la cel mai mic dintre ei până la cel mai mare dintre ei”; adică cei care sunt ilustrați simbolic de către Mardoheu (Eстера 2:5-7) și Naomi (Rut 1:2, 3), fiind primii aduși în templu, iar aceia ilustrați de Eстера (Eстера 2:7-11) și Rut (Rut 1: 4-18), care au fost aduși mai târziu în templu, sunt toți la un nivel comun și-l cunosc pe Dumnezeu, de la cel mai mic la cel mai mare dintre ei.* Toți aceștia discern că chestiunea principală este cea a numelui lui Iehova. Toți aceștia au primit „dinarul” (Matei 20: 1-13), adică „numele nou” (Isaia 62: 2, Apocalipsa 2:17) și toți sunt în unitate și sunt bucuroși cântând laudele lui Iehova și ale Împăratului său. Toate acestea în împlinirea profeției rostite de Ieremia, așa cum am spus mai sus.

A fost un timp când nedreptatea a fost peste poporul de legământ al lui Iehova, nelegiuire sau nedreptate care cuprindea închinarea la om, formalismul, în special eșecul de a duce mărturia despre numele lui Iehova și a Împărăției sale. Această nelegiuire se datora în mare parte necunoașterii, iar necunoașterea legii lui Dumnezeu este o scuză; prin urmare, Iehova spune despre cei din legământ: „Căci le voi ierta nedreptatea lor și nu-mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.” (Ieremia 31:34) Aceasta arată că iertarea nedreptății lor este direct legată de marea descoperire care a venit la ei când au fost strânși la Domnul Dumnezeu la templul său. Nedreptatea menționată aici nu este un păcat moștenit de la Adam, deoarece cei cărora li s-a adresat au fost eliberați anterior de acest păcat prin sângele prețios al lui Cristos Isus aplicat pentru ei atunci când au fost justificați. Nedreptatea și păcatul menționate aici de către profet sunt aceleași cu cele descrise de profetul Isaia, când spune: „Atunci am spus: Vai mie! Căci sunt stârpit, pentru că sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate, fiindcă ochii mei au văzut pe Împăratul, pe DOMNUL oștirilor. Atunci unul dintre serafimi a zburat la mine, având în mâna lui un cărbune aprins, pe care îl luase cu cleștii de pe altar; și l-a așezat pe gura mea și a spus: Iată, acesta ți-a atins buzele; și nedreptatea ta este înlăturată și păcatul tău îndepărtat.” - Isa. 6: 5-7.

* Consultați Ocrotire.

Această profeție a lui Isaia a început să aibă împlinire asupra poporului lui Dumnezeu din anul 1919. Iertarea nu este acordată pentru ca poporul legământului să fie dus în ceruri, dar este dat de dragul numelui lui Iehova pentru ca acești curății să poată fi făcuți un popor pregătit pentru numele său și pentru a depune mărturie cu privire la numele său. „Eu, chiar eu, sunt cel care am șters greșelile tale de dragul meu și nu îmi voi aminti păcatele tale.” (Isaia 43: 25) Baza pentru iertarea unor astfel de nedreptăți și păcate este sângele prețios al lui Cristos Isus, care este sângele noului legământ și care este vărsat pentru iertarea păcatelor. - Mat. 26:28; Evrei. 9: 22; 12:24.

IMPORTANT

Importanța noului legământ este mărită în Scripturi. Profetii din vechime, Domnul Isus și apostolii vorbesc despre aceasta, și prin mărturia lor Iehova face cunoscut copiilor săi importanța legământului. Să nu uităm că aceste lucruri au fost scrise pentru mângâierea și speranța bisericii. (Romani 15:4) Acesta este un alt motiv că noul legământ se aplică exclusiv bisericii și nu are nicio aplicație pentru lume în general. În sprijinul acestei concluzii, că noul legământ a fost făcut cu Israelul spiritual, adică cu cei sfințiți în Cristos Isus, notează cuvintele apostolului scrise prin conducerea Domnului: „Căci printr-o singură jertfă el [Isus Cristos] a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți.” (Evrei 10:14) Cine sunt „cei sfințiți”, menționați aici? În mod evident, cei care sunt aduși în Cristos: „Căci atât cel ce sfințește, cât și cei sfințiți sunt toți dintr-unul; pentru aceasta nu se rușinează să îi numească frați.” (Evrei 2:11) Și prin ce mijloace sunt sfințiți? Răspunsul este: „[Prin] sângele noului legământ cu care a fost sfințit.” - Evr. 10:29.

Continuând, apostolului spune: „Despre care [despre toți cei care se desăvârșesc, despre cei sfinți prin singura ofrandă a sângelui lui Isus] și spiritul sfânt ne mărturisește [bisericii].” (Evrei 10:15) Mărturisește pentru noi cum, sau prin ce canal? Profetia lui Ieremia răspunde, așa cum este prezentat în Ieremia 31:31-33. Continuând după aceea, apostolului spune: „Căci după ce a spus mai înainte: Acesta este legământul pe care îl voi face cu ei după acele zile, spune Domnul: Voi pune legile mele în inimile lor și le voi scrie în mințile lor; și păcatele lor și nedreptățile lor eu nicidecum nu mi le voi aminti. Dar acolo unde este iertare a acestora, nu mai este ofrandă pentru păcat.” (Evrei 10: 15-18, ARV) Aici,

apostolul inspirat al Domnului aplică în mod specific termenii noului legământ pentru cei sfințiți. Această dovada biblică ar trebui să satisfacă pe fiecare copil al lui Dumnezeu care apreciază Cuvântul Său că noul legământ a fost făcut cu Cristos Isus în momentul morții sale și în folosul celor sfințiți și că este instrumentul lui Iehova prin care el ia dintre națiuni un popor pentru numele său, popor care trebuie să-i fie martori credincioși și statornici până la sfârșit.

INAUGURARE

Facerea legământului este un lucru; inaugurarea acestuia este un alt lucru și este mai târziu. Legământul este făcut de Iehova cu unul competent să încheie o învoială, prin urmare cu mediatorul în folosul tuturor celor care vor fi aduși sub termenii sau în legământ. „Inaugurare” înseamnă ceremonia adecvată de instalare a unuia în funcție și investirea lui cu o autoritate specifică. Inaugurarea noului legământ este o ceremonie adecvată care instalează în serviciu și împuternicește cu autoritate specifică pe cei care sunt aleși pentru a îndeplini îndatoririle impuse asupra lor de către legământ. Scopul primordial al noului legământ este justificarea numelui lui Iehova și, în acest scop el scoate din națiuni un popor pentru numele său care, dovedind credincioșie până la un anumit punct, este investit cu autoritate de a fi martor pentru numele său.

Înfăptuirea și inaugurarea legământului legii a prefigurat facerea și inaugurarea noului legământ; prin urmare există anumite lucruri făcute în legătură cu aceste legăminte care corespund. Cu câțiva ani înainte de legământul legii Moise a fost ales de Domnul ca preot și mediator și trimis în Egipt. Israelii l-au refuzat pe Moise și el a fugit din Egipt. „Acest Moise, pe care l-au negat, spunând: Cine te-a făcut pe tine conducător și judecător? Dumnezeu l-a trimis pe acesta să fie conducător și eliberator prin mâna îngerului care i s-a arătat în rug.” (Fapte 7:35). La timpul potrivit, Dumnezeu l-a trimis pe Moise înapoi în Egipt ca să-și facă un nume și ca să medieze legământul legii. Moise a primit numirea și autoritatea sa de la Dumnezeu în timp ce se afla în pustie pe muntele Sinai (Faptele Apostolilor 7:38). Cristos Isus, Mai Marele Moise, a fost de asemenea, refuzat sau respins de națiunea lui Israel în anul 33 dHr. și a fost răstignit în anti tipicul Egipt, dar care a fost mai târziu ridicat din morți și dus la cer. După ce a așteptat o perioadă lungă de timp, Isus Cristos este trimis înapoi, în anul 1914 (A.D.), îmbrăcat cu toată puterea și autoritatea ca să domnească (Evrei 10:12 Psalmul 110: 2) După ce l-a aruncat pe marele faraon, Satan Diavolul, din cer, Isus

Cristos a venit la templul lui Dumnezeu, în spirit, în 1918, unde stă ca un rafinator și judecător și începe inaugurarea noului legământ.

Cei pe care Isus, marele Judecător, i-a găsit credincioși în această judecată, sunt sfinții lui Iehova și aceștia sunt aceia care, după aceea, oferă Domnului un dar în dreptate. (Maleahi 3: 3) Aceștia sunt cei despre care Domnul Isus spune: "Binecuvântat este acel serv, pe care stăpânul său, când va veni, îl va găsi făcând așa. Adevărat vă spun că îl va pune conducător peste toate bunurile sale." (Matei 24:46, 47) Acești credincioși sunt instalați în funcție și îmbrăcați cu autoritatea de a-și îndeplini îndatoririle specifice, adică datoria de a avea grijă de interesele Împărăției, desemnate drept „bunurile” Domnului pe care el le încredințează lor, îndatoriri pe care ei le îndeplinesc prin mărturisirea cu credință a numelui lui Iehova.

Pavel spune cu privire la dedicarea sau inaugurarea legământului: „De aceea nici primul testament nu a fost dedicat [Diaglott, instituit, Rotherham consacrat; Moffatt, inaugurat; toate însemnând același lucru] fără sânge.” (Evrei 9:18) O Ceremonie corespunzătoare a fost îndeplinită la inaugurarea legământului legii, despre care apostolul spune: „Fiindcă Moise, după ce a spus fiecare precept întregului popor conform legii, a luat sângele vițelilor și al țapilor, cu apă și lână stacojie și isop și a stropit deopotrivă cartea și întregul popor: Spunând: Acesta este sângele testamentului pe care Dumnezeu vi l-a poruncit.” (Evr. 9:19, 20) Cu ceva timp înainte, acest legământ a fost făcut cu Israel în Egipt, dar acum, la inaugurare, israeliții au fost instruiți cu privire la relația lor cu Dumnezeu și datoria lor de a-l îndeplini conform poruncilor sale.

În ceea ce privește ceremonia înfăptuită la muntele Sinai, este scris: „Și Moise a scris toate cuvintele DOMNULUI și s-a sculat devreme dimineața și a zidit un altar sub deal și doisprezece stâlpi, conform celor douăsprezece triburi ale lui Israel. Și el a trimis bărbați tineri dintre copiii lui Israel, care au oferit ofrande arse și au sacrificat DOMNULUI ofrande de pace cu boi. Și Moise a luat jumătate din sânge și l-a pus în vase; și jumătate din sânge l-a stropit pe altar. Și a luat cartea legământului și a citit în auzul poporului, iar ei au spus: Vom face tot ceea ce DOMNUL a spus și vom asculta de el. Și Moise a luat sângele și l-a stropit peste popor și a spus: Iată, sângele legământului, pe care DOMNUL l-a făcut cu voi, referitor la aceste cuvinte.” (Exodul 24: 4-8) Israelii, deși au fost parte a legământului din ziua când au părăsit Egiptul, erau acum, la Muntele Sinai, puși la curent prin Moise despre poruncile și legile lui Dumnezeu pe care trebuiau să le asculte. De la venirea Marelui Moise, Cristos Isus, la templu, adică la muntele Sion, el, după voia lui Iehova, a deschis Cuvântul profeției lui Dumnezeu, dând o

înțelegere despre acesta și a pus aceste lucruri înaintea poporului consacrat al lui Dumnezeu, care au fost anterior părți în noul legământ și sub termenii acestuia, dar acum sunt făcuți să înțeleagă care sunt îndatoririle principale pe care ei trebuie să le îndeplinească în spirit; să ducă cu credință mărturia despre numele lui Iehova. Aceștia, primind numele nou, care le-a fost dat de către Iehova, au fost pe deplin de acord cu toți termenii legământului.

Moise, la Muntele Sinai, a așezat o mărturie construind un altar și doisprezece stâlpi. (Exodul 24: 4) După aceea, Moise i-a trimis pe tineri „care au adus arderi de tot și au oferit ca jertfe de pace, pentru Domnul.” Acești „tineri” par să ilustreze pe rămășița descrisă de profetul Ioel la capitolul 2: 28. Din 1918 și în special din 1922, rămășița a fost trimisă ca martori ai lui Iehova să jertfească pentru Domnul și în prezența oamenilor, „jertfe de pace și de mulțumire”, adică o ofrandă în dreptate. - Mal. 3: 3; Heb. 13:15.

Pavel, citând din Exod, spune că Moise „a luat sânge de viței și de țapi” (Evrei 9:19), în timp ce cuvântul „țapi” nu este menționat în înregistrarea din Exod. Motivul aparent pentru acest lucru este că sângele lui Isus Cristos este sângele care face valabil noul legământ și îl pune în funcțiune atât în momentul producerii, cât și la momentul inaugurării sale. „Țapul Domnului” (Lev.16: 8, 9) ilustrează pe aceia ale căror vieți ca ființe umane sunt sacrificate, care trebuie să fie pfațate de alegerea lor ca martori ai lui Iehova. Sacrificiul are loc în momentul consacrării, a acceptării și a nașterii de către Dumnezeu, dar numai cei care sunt judecați de Domnul credincioși sunt ilustrați aici de către țapul Domnului. Inaugurarea noului legământ nu trebuie să aștepte până când rămășița a suferit o desființare a organismului uman. Dreptul lor la existența umană a încetat atunci când au fost luați în legământul prin sacrificiu. Deoarece scopul principal al noului legământ este îndreptățirea numelui lui Iehova și legământul este instrumentul lui Iehova de a strânge dintre națiuni un popor aprobat pentru numele său, care trebuie să dea mărturia pentru numele său, rezultă că noul legământ trebuie să fie inaugurat sau dedicat înainte ca justificarea numelui lui Iehova să aibă loc la bătălia zilei cele mari a Atotputernicului Dumnezeu.

Moise a luat jumătate din sânge și l-a pus în vase, iar jumătate din el l-a stropit pe altar. (Exod 24:6) Această parte a ceremoniei prefigura că, la inaugurarea noului legământ, a venit vremea și oportunitatea potrivită pentru cei aprobați de Dumnezeu să ofere o ofrandă în dreptate, adică sacrificiul de laudă și mulțumire pentru numele său, altarul fiind baza pe care trebuie oferită o astfel de jertfă. Stropirea sângelui pe altar a însemnat că era sfințit pentru a oferi astfel de sacrificii și că a venit timpul să facă astfel de sacrificii; și, astfel, ceremonia de

inaugurare a legământului legii corespunde ceremoniei care inaugurează noul legământ. Atunci Moise a citit poporului ceea ce a fost scris în cartea legământului pe care Dumnezeu i l-a dat lui. Chiar și așa Mai Marele Moise, Domnul Isus Cristos, „Mielul care a fost junghiat”, ia cartea cu instrucțiuni din mâna lui Iehova, îi rupe sigiliile și dezvăluie credincioșilor care este voința și scopul lui Iehova, iar acest lucru se întâmplă la inaugurarea noului legământ. - Apoc. 5: 1-10.

Cartea legii a fost de asemenea stropită cu sânge. „Fiindcă Moise, după ce a spus fiecare precept întregului popor conform legii, a luat sângele vițelilor și al țapilor, cu apă și lână stacojie și isop și a stropit deopotrivă cartea și întregul popor.” (Evr. 9:19) Stropirea cărții cu sânge arată că legile și poruncile lui Dumnezeu expuse în Cuvântul său, Biblia, sunt acum vii, în putere și cu efect asupra rămășiței, martorii săi și că ei trebuie să se supună poruncilor sale date de Marele Moise. Prin urmare, este potrivit ca Domnul să facă cunoscut rămășiței semnificația profețiilor după venirea sa în templu. Rămășița a ajuns să realizeze că ceea ce este scris în Deuteronom 18:19 și în Faptele Apostolilor 3:23 se aplică acum în mod specific pentru ei și nu are nicio aplicație la lume. (A se vedea Turnul de Veghere, 1933, pag. 147-153.) Ei au fost aduși în învoială sau în legământul supunerii și trebuie să se supună Marelui Moise.

La inaugurarea legământului legii, Moise a stropit cu sânge asupra poporului. Acest lucru ar dovedi că mai întâi trebuie să fii în legământul sacrificiului în scopul de a primi privilegiile și beneficiile noului legământ. Aceia, precum Pavel, care au murit credincioși înainte de venirea Domnului și-au vărsat efectiv sângele în moarte, dar trebuie să aștepte până la arătarea Domnului Isus Cristos la templu pentru a primi coroana vieții, timp la care este inaugurat noul legământ și după care trebuie făcută o lucrare specială de mărturie pentru numele lui Iehova prin rămășița lui de pe pământ. De la venirea Domnului la templu, sfinții care au murit în credință au fost adunați la Domnul și, mai târziu, rămășița credincioasă s-a adunat în templu, astfel încât toți, inclusiv cei din rămășiță care rămân credincioși până la sfârșit, sunt „întotdeauna cu Domnul.” (1 Tesaloniceni 4:17) Ce fac precis sfinții în organism spiritual nu știm; dar rămășița știe ce se cere de la ei, pentru că Domnul a făcut aceasta evident.

În ceremonia de stropire a oamenilor, s-au folosit apă, lână stacojie și isop. (Evrei 9:19) Apa poate reprezenta bine adevărul cu privire la numele și scopul lui Iehova, ambele fiind descoperite rămășiței de la venirea Domnului Isus la templu. Lână stacojie, fiind o culoare princiară sau regală, iar aceea de oaie sau de miel, se referă la Mielul regal al lui Dumnezeu care mediază și inaugurează noul legământ în sângele său. El, Mai Marele Moise, se află acum pe tron și domnește. (Is. 2: 6;

110:2) Isopul simbolizează o curățire a „fiilor lui Levi” la templu printr-un mediator, iar la inaugurarea legământului, mediatorul care este Marele Preot și Judecătorul care acționează sub autoritatea specifică de la Iehova. (Exod 12: 22, Lev 14: 4-7) „Curăță-mă cu isop și voi fi curat, spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada.” - Ps. 51: 7.

Aceasta este o dovadă suplimentară că noul legământ nu are nimic de-a face cu descendenții naturali ai Israelului și cu omenirea în general, dar că este limitat la Israelul spiritual. Rămășița Israelului după spirit sunt „sfințiți prin sângele legământului.” (Evr. 10,10,14,29) Stropirea rămășiței care este din Israelul spiritual arată că meritul vieții jertfei sacrificate, Isus Cristos, li s-a aplicat și că legământul a fost făcut neclintit pentru ei și ei trebuie să fie strict supuși Mediatorului aceluia legământ. Cei din rămășiță sunt, prin urmare, curățiți de faptele moarte și sunt făcuți servi ai Dumnezeului cel viu. (Evrei 9:14, 16, 17) Mai Marele Moise, Cristos Isus, este cel „care s-a dat pe sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din toată nelegiuirea și să purifice pentru sine însuși un popor special, zelos pentru fapte bune.” (Tit 2:14) Cei curățiți sau purificați sunt sfinții care sunt încă pe pământ, care s-au adunat la Iehova și făcuți martorii lui oficiali ca să declare numele său și lucrările sale. - Ps. 50: 5, 6.

„SERVI (MINIȘTRI) CAPABILI”

La inaugurarea legământului legii, Moise l-a prefigurat pe mediator, ep Cristos Isus, iar Moise a fost însoțit de bătrânii care au mers împreună cu el pe Muntele Sinai. „Atunci Moise și Aaron, Nadab și Abihu și șaptezeci dintre bătrânii lui Israel au urcat.” (Exod 24: 9) Frații lui Moise, care l-au însoțit pe munte, au fost membri ai casei sale și ai preoției în devenire. (Ex 19: 6) Aceștia corespund celor „douăzeci și patru de bătrâni” așezați în jurul tronului lui Iehova, așa cum este descris în Apocalipsa 4:4. Cei care l-au însoțit pe Moise pe munte păreau să aibă legătură cu cei șaptezeci de bătrâni despre care Iehova i-a poruncit lui Moise după aceea să-i adune la sine să-l ajute să poarte sarcinile serviciului. „Și DOMNUL i-a spus lui Moise: Adună-mi șaptezeci de bărbați dintre bătrânii lui Israel, pe care îi cunoști că sunt bătrânii poporului și ofițeri peste ei; și adu-i la tabernacolul întâlnirii, ca să stea în picioare acolo cu tine. Și DOMNUL a coborât într-un nor și i-a vorbit și a luat din spiritul care era peste el și l-a dat celor șaptezeci de bătrâni și s-a întâmplat, când spiritul s-a așezat peste ei, că au profețit și nu au încetat.” - Num. 11:16, 25.

Acei șaptezeci de oameni aleși de Iehova, au fost prin el capabili și calificați să-l ajute pe Moise în administrarea legământului legii; și aceasta găsește un corespondent în rolul „servilor (ministrilor) capabili ai noului [legământ].” Cu privire la el și tovarășii lui discipoli, apostolul a scris: „Dumnezeu... ne-a făcut servitori capabili ai noului testament; nu ai literei, ci ai spiritului, fiindcă litera ucide, dar spiritul dă viață.” (2 Corinteni 3:5, 6) Cu ce scop sunt aceștia făcuți servi ai noului legământ? În mod evident, pentru același scop, după cum afirmă același apostol într-un alt loc, „pentru desăvârșirea sfinților... până când ajungem toți la unitatea credinței.” (Efeseni 4:11-13) Aceasta este lucrarea „scoaterii unui popor pentru numele Lui”, pe care noul legământ o înfăptuiește. Serviciul lui Pavel pentru biserică la dovedit a fi un astfel de serv capabil al noului legământ. Nici un copil consacrat, sfințit și născut de Dumnezeu nu ar putea fi considerat un serv capabil al noului legământ, până când nu a ajuns la maturitate în Cristos, adică a devenit un bătrân în realitate și nu prin simpla alegere a altor creaturi. Când toți sunt aduși în unitate în Cristos, toți aceștia sunt bătrâni cu adevărat. Cei „șaptezeci de bătrâni” așadar i-ar ilustra atât pe sfinții înviați strânși la Iehova, cât și pe rămășița adunată la Domnul la templu. Aceștia sunt numiți „nobilii dintre copiii lui Israel”, a căror desemnare apare în înregistrarea cu privire la inaugurarea legământului legii. - Ex. 24:11.

Cei care l-au însoțit pe Moise pe muntele Sinai au văzut manifestarea gloriei lui Iehova: „Și au văzut pe Dumnezeul lui Israel; și era sub picioarele lui ca o lucrare pavată din safir, precum este trupul cerului în claritatea sa.” (Exodul 24:10) De asemenea, deoarece Iehova a zidit Sionul și a apărut în gloria sa, el și-a descoperit gloria lui celor din Sion, inclusiv rămășița, toți aceștia fiind în unitate și, prin urmare în templu; sunt învățați de Iehova și au discernut gloria lui, numele și scopul Lui. (Psalmul 102: 16, Isaia 54:13). Ei văd de asemenea organizația glorioasă a lui Iehova, în care Cristos Isus este Capul și ei disting că această organizație îi cuprinde pe martorii credincioși ai lui Iehova, acum pe pământ, „așezați în locuri cerești în Cristos Isus”, organizație peste care Iehova stă și domnește. - Deut. 33:26; Psalmul 68:32, 33; Ezech. 1: 26.

Prin profetul său Isaia, Iehova îi identifică pe aceia din societatea servului, pe care i-a luat pentru numele său: „Tu, cel pe care l-am luat de la marginile pământului și te-am chemat dintre cei mai de seamă bărbați ai acestuia și ți-am spus: Tu ești servitorul meu; te-am ales și nu te-am lepădat.” (Isaia 41: 9) Aceștia sunt cei șaptezeci de bătrâni anti tipici sau „nobilii dintre copiii Israelului [spiritual].” „Și peste nobilii copiilor lui Israel el nu și-a pus mâna; ei de asemenea au văzut pe Dumnezeu și au mâncat și au băut.” (Exod 24:11) Peste aceștia,

lehova „nu și-a pus mâna” ca să-i rănească, în ciuda faptului că ei au o viziune a gloriei sale. La fel, lehova nu și-a întors mâna împotriva lui Isaia, când profetul a văzut gloria Domnului în templul său; și acolo Isaia a ilustrat pe rămășița credincioasă acum pe pământ. „Atunci am spus: Vai mie! Căci sunt stârpit, pentru că sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate, fiindcă ochii mei au văzut pe Împăratul, pe DOMNUL oștirilor.” (Isaia 6: 5) Rămășița, aici ilustrată de Isaia, fiind curățită și făcută membră a clasei servului credincios și, prin urmare martori ai lui lehova, lehova le zice: „Nu te teme, căci eu sunt cu tine; nu te descuraja căci eu sunt Dumnezeuul tău; te voi întări; da, te voi ajuta; da, te voi susține cu dreapta dreptății mele. Iată, toți cei care s-au aprins împotriva ta vor fi rușinați și încurcați, vor fi ca nimic; și cei care se luptă cu tine vor pieri.” - Isa. 41:10, 11.

Comparați textul precedent cu capitolul al patrulea din Apocalips. lehova Dumnezeu își hrănește acum propriul popor cu mâncarea convenabilă pentru el, prefigurată de faptul că cei „șaptezeci de bătrâni” „au mâncat și au băut.” lehova și-a despărțit poporul de ceilalți și le-a desfășurat o sărbătoare și ei, rămășița, acum pe pământ se bucură de această sărbătoare și cântă laudele lui lehova. „Tu întinzi masa înaintea mea în fața dușmanilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn; și paharul meu se revarsă.” (Psalmul 23: 5) Clasa rămășiței credincioșilor va continua să mănânce, dar aceia care dau glorie creaturilor și sunt nelegiuți nu vor fi hrăniți spiritual; după cum a spus lehova: „De aceea astfel spune Domnul DUMNEZEU: Iată, servitorii mei vor mânca, dar voi veți flămânzi; iată, servitorii mei vor bea, dar voi veți înseta; iată, servitorii mei se vor bucura, dar voi vă veți rușina; Iată, servitorii mei vor cânta de bucuria inimii, dar voi veți plânge de tristețea inimii și veți urla de chinuirea spiritului. I veți lăsa numele vostru ca un blestem aleșilor mei, fiindcă Domnul DUMNEZEU te va ucide și va da servitorilor săi alt nume.” - Isa. 65: 13-15.

Muntele Sinai, locul inaugurării legământului legii, ilustrează Muntele Sion, organizația lui Dumnezeu, la care s-a adunat poporul său și unde a fost inaugurat noul legământ. „Și Domnul i-a spus lui Moise: Urcă la mine, pe munte, și fii acolo și îți voi da table de piatră și o lege și porunci pe care le-am scris; ca să îi înveți.” (Exodul 24:12) lehova, acolo l-a făcut pe Moise, învățătorul celor din casa lui. Și lehova, prin și prin Cristos Isus, Marele Moise, învață rămășița de pe pământ, pe cei care sunt membrii casei sale și ei, adică, cei credincioși, „îi văd pe învățătorii lor”, învață adevărul de la ei și se bucură.

La porunca lui Dumnezeu, Moise a citit pentru israeliți legea pe care a primit-o de la lehova în timp ce se afla pe munte, iar citirea a avut loc înainte de

strângerea lui Moise și a bătrânilor pe munte, la porunca lui Iehova. Din cauza fricii, izraeliții au cerut un mediator: „Și tot poporul a văzut tunetele și fulgerele și sunetul trâmbiței și muntele fumegând; și când poporul a văzut acestea, s-au îndepărtat și au stat departe. - Și Moise a spus poporului: Nu vă temeți, pentru că Dumnezeu a venit pentru a vă încerca și ca temerea lui să fie înaintea fețelor voastre, ca să nu păcătuiți. Și poporul a stat departe, iar Moise s-a apropiat de întunericul gros unde era Dumnezeu.” Ex. 20: 18-21.

Iehova i-a vorbit după aceea lui Moise și l-a îndrumat ca mediator să vorbească poporului, iar Iehova i-a poruncit ce trebuie să facă „în toate locurile unde voi pune amintirea numelui meu.” (Exod 20: 24) Aceasta arată că scopul legământului se referea la justificarea numelui lui Iehova.

De asemenea, la venirea Domnului Isus, Mai Marele Moise, la templu și strângând acolo la sine pe rămășița credincioasă, ei trebuie să aibă un mediator, sau altfel ei „ar cădea în mâinile Dumnezeului cel viu”, în care ei nu ar vrea să ajungă, din cauza imperfecțiunii lor. Când spiritul sfânt a încetat să-și îndeplinească funcția de ajutor sau mângâietor și apărător, Domnul Isus la templu stă între Iehova și rămășiță și îndeplinește funcția de mediator și apărător, precum și ca inauguratorul noului legământ. - Evr. 10: 31.

După cum sa menționat mai înainte, noul legământ a fost făcut „după acele zile”, adică după ce legământul legii devenise învechit, care a avut loc chiar înainte de moartea lui Isus. În ceea ce privește inaugurarea noului legământ, este o aplicare corectă a cuvintelor „după acele zile.” Națiunea Israelului a prefigurat „creștinătatea” sau așa-numitul „creștinism organizat”, care erau într-un legământ implicit cu Dumnezeu ca să-i facă voia pentru că au luat numele lui Cristos. La timpul când Isus a inaugurat noul legământ, „creștinătatea” a încălcat toate legile și poruncile lui Dumnezeu, legi și porunci pe care „creștinătatea” a susținut că le păzește. Păcatul „creștinătății” a inclus ruperea „legământului veșnic” cu privire la vărsarea sângelui. „Și pământul este lepădat sub locuitorii lui, pentru că au încălcat legile, au schimbat hotărârile, au rupt legământul veșnic.” (Isaia 24: 5) În consecință, despre inaugurarea noului legământ se poate spune „după acele zile”, adică după ce „creștinătatea” a încălcat toate legile și poruncile lui Iehova.

Națiunea Israelului ca întreg a fost sub legământul legii și legată de termenii acestuia. Această națiune a rupt legământul și legământul nu a produs un popor pentru numele lui Iehova din acest motiv. Au fost totuși câțiva izraeliți individuali, care au fost credincioși lui Dumnezeu și care l-au primit pe Cristos Isus la venirea lui și care au fost transferați de la Moise la Cristos și, prin urmare, au fost aduși

sub termenii noului legământ. „Așadar, tot astfel și în timpul de acum este o rămășiță conform alegerii harului.” (Romani 11: 5) După încheierea noului legământ, toți cei care au făcut o consacrare necondiționată pentru a face voia lui Dumnezeu și care au fost primiți și născuți prin spiritul lui Dumnezeu, au intrat sub termenii noului legământ, legământ a cărui scop a fost și este să producă un popor pentru numele lui Iehova. Nu toți, prin orice mijloace, dintre cei care au venit sub termenii noului legământ s-au dovedit credincioși și, prin urmare, nu au fost aleși ca popor pentru numele lui Iehova. Este doar o rămășiță „în ziua Domnului” care este găsită credincioasă. „Rămășița se va întoarce, chiar rămășița lui Iacov, către Dumnezeul cel puternic, fiindcă deși poporul Tău Israel este ca nisipul mării, doar o rămășiță din el se va întoarce; mistuirea hotărâtă se va revărsa cu dreptate.” - Isa. 10: 21, 22.

Rămășița găsită credincioasă este cea care participă la inaugurarea noului legământ și față de care este inaugurat noul legământ. Aceștia sunt strânși la Iehova pentru că au fost credincioși și aceștia sunt cei care sunt făcuți parte a servului ales al lui Iehova. „Iată, pe servitorul meu pe care îl înalț, alesul meu, în care sufletul meu se desfată; am pus spiritul meu peste el, el va aduce judecată neamurilor. El nu va striga, nici nu își va ridica vocea, nici nu va face ca vocea lui să fie auzită în stradă. O trestie frântă el nu o va rupe și inul fumegând nu îl va stinge, va aduce judecata la adevăr. Nu va slăbi nici nu se va descuraja până ce nu va fi așezat judecata pe pământ; și insulele vor aștepta legea lui. Astfel spune Dumnezeu DOMNUL, cel ce a creat cerurile și le-a întins; cel ce a desfășurat pământul și ceea ce vine din el; cel ce dă suflare oamenilor pe acesta și spirit celor ce umblă pe el: Eu, DOMNUL, te-am chemat în dreptate și te voi ține de mână și te voi ține și te voi da ca un legământ al poporului, ca o lumină a neamurilor, Pentru a deschide ochii orbi, pentru a scoate prizonierii din închisoare și pe cei care șed în întuneric, afară din casa închisorii. Eu sunt DOMNUL, acesta este numele meu, și gloria mea nu o voi da altuia, nici lauda mea chipurilor cioplite. - Isaia 42: 1-8.

Asupra rămășiței credincioase sau peste partea vizibilă a clasei servului, Iehova transmite „numele nou.” Noul legământ i-a făcut ca popor pentru numele lui Iehova. Lor le este încredințată mărturia Domnului Isus Cristos și pentru că ei păzesc poruncile DOMNULUI prin transmiterea acestei mărturii, Satan încearcă să-i distrugă; după cum este scris: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzește poruncile lui Dumnezeu și are mărturia lui Isus Hristos.” (Apocalipsa 12:17) Apărarea lor depinde acum de credincioșia continuă față de Iehova în ascultarea de poruncă. „Domnul îi păzește

pe toți aceia care îl iubesc, dar pe cel rău îl va distruge.” (Psalmul 145: 20) „Și se va întâmpla ca orice suflet, care nu va asculta pe acel profet, va fi distrus din mijlocul poporului.” (Fapte 3:23) Aceștia, strânși la Iehova trebuie să continue să cânte laudele Lui.

CAPITOLUL VII

LEGĂMINTELE SALE

IEHOVA DUMNEZEU este Dătătorul vieții și prevederile sale pentru oameni ca să obțină viața sunt prin și datorită meritului sacrificiului lui Isus Cristos. „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul lui Dumnezeu este viața veșnică, prin Isus Cristos, Domnul nostru.” (Romani 6:23) Nici unul nu primește viața din din cauză că este într-un legământ. Un om trebuie să fie mai întâi justificat și socotit drept înainte de a putea fi adus în noul legământ. El este socotit ulterior ca având dreptul la viață, din cauza credinței în sângele vărsat al lui Cristos Isus. Dar odată ce a fost luat în noul legământ înseamnă că el trebuie să păzească termenii acestui legământ în scopul de a să trăiască și ca să scape de moartea veșnică. Israelii au fost sub legământul legii, când Iehova le-a spus: „Să păziți legile Mele și poruncile Mele, pe care, dacă un om le împlinește, va trăi în ele: Eu sunt Domnul.” (Lev. 18: 5) Scriptura aceasta nu spune și nu înseamnă că evreii ar obține viața din cauză că ar fi în legământ, dar aceasta înseamnă că ruperea legământului legii a însemnat o încetare a vieții pe care ei au avut-o în acel timp. Ei trebuiau să trăiască sub legământ.

În legătură cu aceeași chestiune este scris: „Deoarece toți câți sunt din faptele legii, sunt sub blestem, fiindcă este scris: Blestemat este oricine care nu rămâne neclintit în toate câte sunt scrise în cartea legii pentru a le face. Și că nimeni nu este declarat drept prin lege, înaintea lui Dumnezeu este clar, pentru că doar va trăi prin credință. Dar legea nu este din credință, ci: Omul care le face, va trăi prin ele.” (Galateni 3: 10-12). În domniei de o mie de ani ai lui Cristos, el va da viață celor ascultători din omenire, nu prin sau în conformitate cu termenii noului

legământ, ci datorită supunerii lor față de legile Împărăției sale. Cei care au fost creați prin noul legământ ca un popor pentru numele lui Iehova și care continuă credincioși până la moarte, vor sta după aceea cu Cristos Isus, în această lucrare de dăruire a vieții. (Apoc 2:10) Noul legământ este în special destinat scopului de a-i conduce pe cei justificați și concepuți de spirit care continuă credincioși în termenii legământului, pentru a fi creați și pregătiți ca martori pentru numele lui Iehova și să poarte mărturia despre numele său. Când cei din legământ au fost aduși la unitatea credinței în Cristos Isus, „la măsura staturii plinătății lui Cristos” (Efes. 4: 13), atunci acel nou legământ este inaugurat față de ei și ei sunt făcuți oficial martorii lui Iehova; și lucrarea lor despre această mărturie trebuie să se facă înainte de Armagedon.

APROAPE DE SION

Apostolul Pavel se adresa celor în Cristos Isus din noul legământ când a scris: „Dar v-ați apropiat de muntele Sion și de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, și de miriadele de îngeri.” (Evr. 12:22) El nu a spus, Ați ajuns în Egipt, sau în orice parte a organizației lui Satan, dar, „Ați ajuns la muntele Sionului”, care este organizația lui Dumnezeu și înseamnă stabilirea Împărăției lui Dumnezeu. Zidirea Sionului, organizația capitală a lui Iehova, a început atunci când au fost îndeplinite cuvintele lui Iehova, adică „Cu toate acestea, eu am întronat pe împăratul meu pe muntele Meu cel sfânt al Sionului.” (Ps. 2: 6) „Domnul va trimite toiașul puterii Tale din Sion: Domnește în mijlocul dușmanilor tăi.” (Psalmul 110: 2) Domnul Isus Cristos, Mesagerul legământului, atunci a venit direct la templu. După aceea, „apropierea de Sion” este completată cu aducerea rămășiței în templul deschis al lui Dumnezeu.

„Cetatea Dumnezeului celui viu” este Ierusalimul ceresc, care acum a „coborât din cer” (Apocalipsa 21: 1, 2), pentru a supraveghea lumea prin domnitorul drept Cristos Isus și să justifice numele lui Iehova.

O „companie de îngeri” a participat la evenimentul acestei veniri și a participat la ceremonia de inaugurare. Conform altor interpretări ale textului aceștia sunt „miriade de îngeri, o adunare deplină” (Diag.); „miriade de mesageri în marea sărbătoare.” (Roth.) La venirea Domnului la templu pentru judecată îngerii lui îl însoțesc, când el adună la el însuși pe cei care sunt în legământ și care până la acel timp și-au demonstrat credințioșia lor. (Mat. 25:31) „Acum, vă rugăm, fraților, prin venirea [la templul] Domnului nostru Isus Cristos și strângerea noastră laolaltă cu El.” Au fost îngeri care au participat la inaugurarea

vechiului legământ al legii; așa cum este scris: „A fost dată prin îngerii, prin mâna unui mediator [Moise].“ (Gal. 3:19) Îngerii au transmis mesajul lui Dumnezeu cu autoritate de la el, iar Dumnezeu nu a permis nici o nesupunere la mesajul pe care el a făcut ca acești îngeri să-l transmită. (Evrei 2: 2) Cuvintele rostite de îngeri au fost spuse israeliților adunați înaintea Muntelui Sinai, la inaugurarea legământului legii și care erau deja în legământul care a fost făcut cu ei în Egipt, oameni care au fost desemnați de Scripturi drept „biserica“ (adică un popor strâns sau ales), pentru că ei erau un popor strâns pentru numele lui Iehova. „Acesta este acel Moise, care a spus fiilor lui Israel: Domnul Dumnezeu vostru vă va ridica un profet dintre frații voștri, asemenea mie; pe el să îl ascultați. Acesta este cel care a fost în biserică din pustie cu îngerul care i-a vorbit în muntele Sinai și cu părinții noștri; care a primit oracolele vii să ni le dea nouă.“- Fapte 7: 37, 38.

La inaugurarea noului legământ Scriptura spune: „v-ați apropiat... de biserică celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri.“ (Evrei 12: 22, 23) Într-adevăr numele acestora sunt înscrise în cer, în timp ce Sionul și-a adus copiii ei și cetățenia lor este în ceruri. Sfinții credincioși care cu mult timp în urmă au murit în credință, au fost mai întâi înviați și strânși în Sion și cei care au rămas pe pământ sunt acum „răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh.“ - 1 Tes. 4:17. (A se vedea Turnul de veghe, 15 ianuarie 1934).

Mai mult scriptura identifică timpul inaugurării noului legământ, atunci când spune: „Și de Dumnezeu [Iehova] Judecătorul tuturor.“ (Evrei 12: 23) Iehova este Judecătorul peste toți, judecata lui începe mai întâi la casa lui Dumnezeu, atunci când apare Cristos Isus, Judecătorul numit în mod corespunzător și începe judecata în scopul de a-i purifica pe „fiii lui Levi.“ (Maleahi 3:3; 1 Petru 4:17; Iac. 4:12) Această judecată hotărăște cine va fi aprobat și uns pentru a oferi lui Dumnezeu o jertfă în dreptate. (Evr. 13:15) Biserica „întâilor născuți“, în acest text, care sunt strânși la Dumnezeu, nu include clasa „companiei mari“, dar se limitează numai la cei care formează casa regală a lui Iehova și față de care este inaugurat legământul.

După aceea Scriptura spune: „Și de spiritele oamenilor drepti făcuți desăvârșiți.“ Cine sunt „spiritele oamenilor drepti făcuți desăvârșiți?“ În greacă cuvântul care redă cuvântul citit în acest text, „oameni“ nu apare, dar este redat: „Și de spiritele celor, făcuți desăvârșiți.“ (Diag.) „Și aproape de spiritele celor drepti, făcuți desăvârșiți“; marg: „ce perfectează pe cei drepti.“ (Roth.) Cuvântul „perfectează“ modifică „cei drepti“ și nu „spirite“. Cei cărora li se aplică această parte a textului nu sunt creaturi cu un organism spiritual, dar se aplică oamenilor credincioși de pe pământ. În același capitol Iehova, „Judecătorul“, este menționat

drept „Tatăl spiritelor.” (Evrei 12: 9) „Căci ei [părinții noștri trupești] într-adevăr, pentru câteva zile, ne pedepseau după propria lor plăcere, dar el [Iehova, Tatăl spiritelor] pentru binele nostru, ca să fim părtași ai sfințeniei Lui.” (Evr. 12:10) Astfel, arată apostolul la cine se referă cuvintele „spiritele celor dreپți.”

Cu privire la revolta lui Core este scris: „Ei [Moise și Aaron] au căzut pe fețele lor, și au zis, o Dumnezeu, Dumnezeul spiritelor a oricărui trup, va păcătui un singur om și tu te vei mânia pe întreaga adunare?” (Num. 16:22) Cei care au fost concepuți de spirit îl au Iehova ca Tatăl lor spiritual, iar acest lucru este adevărat chiar și în timp ce aceste creaturi au un organism de carne. Expresia din textul „spiritele celor dreپți făcuți desăvârșiți” se aplică în mod corespunzător, prin urmare, la rămășița din ziua da azi a Israelului spiritual, care acum sunt „cu gândire spirituală.” (Romani 8: 6) Mulți dintre cei care sunt concepuți de spirit nu se dovedesc credincioși și, prin urmare, nu sunt „perfectați în spirit”, în timp ce rămășița găsită credincioasă la judecata templului și făcută membră ai clasei „servului ales” este perfectată. Ei au fost dreپți la timpul respectiv, concepuți de spiritul sfânt și socotiți ca fii ai lui Dumnezeu, iar acum ca unii dreپți care sunt perfectăți. Ei au venit cu credință printr-o disciplină administrată de al lor „Tată al spiritelor”, Iehova, ca să se facă părtași sfințeniei Lui. - Evr. 12: 6-10.

Cei concepuți de spirit sunt cei justificați prin sângele lui Cristos Isus și, ca o completare la aceasta, rămășița este adusă sub haina dreptății. (Is. 61:10) Ei sunt „îmbrăcați cu in subțire, care este dreptatea [faptele dreپte] sfinților.” (Apocalipsa 19: 8) Cei descriși aici, de aceea, sunt „sfinții strânși la Domnul” și care au ajuns la unitatea credinței și a cunoașterii, „a omului desăvârșit, la măsura staturii plinătății a lui Cristos.” (Efeseni 4:13, 14; Ps 50:5) Prin urmare, se vede că cuvintele de descriere care apar în acest text, adică „spiritele celor dreپți, făcuți desăvârșit, sau perfecționați”, identifică pe rămășița strânsă la templul Domnului. Aceștia sunt cei față de care noul legământ este inaugurat sau dedicat.

Această scriptură după ce a identificat rămășița ca cea față de care se inaugurează noul legământ, în următoarele cuvinte ale textului menționează despre mediator, anume: „Și Isus, Mediatorul noului legământ, și de sângele stropirii, care vorbește lucruri mai bune decât cel a lui Abel.” (Evrei 12:24) Isus a fost făcut mediator în timp ce era pe pământ cu 1900 de ani înainte de inaugurarea legământului; dar acum a venit la templu și strângându-i pe cei credincioși la el însuși, el inaugurează legământul în ceruri față de cei care au fost găsiți credincioși până la acest punct și care au fost făcuți ca să „stea împreună în locurile cerești, în Cristos Isus” cu el. Datorită credințioșiei sale în menținerea integrității sale față de Iehova, Abel a fost ucis. Deși în totalitate nevinovat, atunci

când a fost ucis la insistența lui Satan, sângele lui Abel a fost doar sângele unui om imperfect. Sângele lui Isus, mediatorul legământului, după cum este declarat în textul de mai sus, „vorbește lucruri mai bune decât cel a lui Abel.” Acest sânge al stropiri, sau sângele noului legământ, este sângele Celui Perfect, Martorul credincios și adevărat al lui Iehova și, prin urmare, are o valoare de răscumpărare și validează legământul, oferind siguranța beneficiilor sale pentru cei care au fost aduși în legământ. Acestea sunt lucrurile despre care sângele lui Isus „vorbește”, cu însemnătate sau cu semnificativitate și care, să fim siguri, sunt „lucruri mai bune decât cele a lui Abel.”

ZGUDUIRE

La inaugurarea legământului legii la Sinai, a fost un mare cutremur și zguduire de pământ. Mai târziu, Iehova a spus prin profetul său: „Căci așa vorbește Domnul oștirilor, încă o dată, mai este puțin timp și voi clătina cerurile, și pământul, marea și uscatul.” (Hag. 2: 6) Apostolul se referă la această ultimă profeție a lui Hagai și la profeția înregistrată de către Moise, zguduirea Muntelui Sinai, când a scris: „Fiindcă nu v-ați apropiat de muntele care se putea atinge și care ardea cu foc, nici de negură și întuneric și furtună, și nici de sunetul de trâmbiță și de vocea cuvintelor, pe care cei ce au auzit-o au implorat să nu li se mai vorbească niciun cuvânt; ... Vedeți să nu refuzați pe cel ce vorbește. Căci dacă nu au scăpat cei ce l-au refuzat pe cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbește din ceruri, al cărui glas a clătinat atunci pământul; dar acum a promis, spunând: Eu clatin încă o dată, nu doar pământul, ci și cerul.” - Evrei 12:18, 19,25,26.

În timp ce alte texte biblice arată că la Armagedon vor fi mari tulburări fizice, aceste cuvinte ale apostolului Pavel înregistrate în Evrei cu privire la inaugurarea noului legământ nu par să se aplice deloc la mișcările literale violente sau de zguduire încoace și încolo a obiectelor. Ce sa întâmplat la Muntele Sinai a fost tipic și a prefigurat o zguduire, care este un proces de judecată de cercetare a celor care au făcut legământ să facă voia lui Dumnezeu și care are loc în în timpul când Cristos Isus stă în judecată ca un topitor, timp în care este o mare zguduire printre creaturile care au făcut o consacrare ca să facă voia lui Dumnezeu. În această zguduire unii sunt îndepărtați, în timp ce alții sunt opriți. Tocmai un astfel de proces de zguduire a început aproximativ în 1918 și a progresat de la și după această dată, care marchează venirea Domnului la templu și începutul judecății și progresul judecății sale. În timpul acestei zguduirii cei fără de lege sunt strânși afară și îndepărtați, lucrare de îndepărtare care se face de către Domnul, care

acționează prin și datorită îngerilor lui. „Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care poticnesc (rănesc), și pe cei ce săvârșesc fărădelegea și-i vor arunca în cuptorul de foc: Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.”- Mat. 13:41, 42.

Zguduirea care a avut loc la Muntele Sinai, la inaugurarea legământului legii a prefigurat zguduirea, cernerea și rafinarea care are loc la timpul când noul legământ este inaugurat de Mai Marele Moise. Apostolul continuă pe urmă să compare responsabilitatea celor din noul legământ cu cea a celor din legământul legii. Evreii au refuzat să audă și să asculte cuvintele rostite de Moise și ei nu a scăpat după aceea; apostolul spune: „Mult mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la cel ce vorbește din cer.” Acum Cristos Isus, Mai Marele Moise, vorbește din ceruri, din templu și cei din legământ care nu-l ascultă cu siguranță, nu vor scăpa de pedeapsă. - Fapte 3: 23.

În legătură cu aceasta, apostolul citează profetația lui Hagai (2: 6, 7) și, prin urmare, cu siguranță stabilește timpul inaugurării noului legământ, adică, atunci când „Cel dorit” vine la templu pentru judecată. Apoi urmează zguduirea printre cei care au fost o dată în rânduri pentru Împărăție. Această zguduire din urmă este cu scopul expres de a înlătura pe oricine în rânduri pentru Împărăție, care se dovedește a nu fi credincios. Cu privire la aceasta apostolul spune: „Și acest cuvânt: încă o dată, arată îndepărtarea acelor lucruri care sunt clătinate, ca a unor lucruri făcute, pentru ca să rămână acele lucruri care nu pot fi clătinate.” (Evrei 12: 27) Astfel, el declară că „cei care nu pot fi clătinați” sunt cei credincioși pe care Dumnezeu i-a perfectat și pe care i-a luat afară și le-a fixat însărcinarea, care continuă ca martori ai lui și care participă la justificarea numelui său. Aceștia sunt cei în rânduri pentru Împărăție, și acestora le sunt încredințate interesele Împărăției de către Domnul. - Mat. 24:47.

Împărăția nu poate fi zguduită sau mișcată, și cei care, împreună cu Cristos Isus, moștenesc în cele din urmă Împărăția nu pot fi zguduiți. Împărăția este cea care va justifica numele lui Iehova; prin urmare, toți cei care sunt din Împărăție trebuie să stea fermi și neclintiți, iar în ceea ce privește acest lucru, apostolul spune: „De aceea am primit o împărăție, care nu poate fi clătinată [o împărăție care nu poate fi zguduită, Roth], să avem har, prin care să servim plăcut lui Dumnezeu, cu evlavie și cu frică.” (Evr. 12:28) Acea Împărăție acum a venit și interesele pe pământ ale acesteia au fost încredințate clasei „servului credincios și înțelept.” Prin urmare, apostolul, adresându-se celor față de care noul legământ este acum inaugurat și cărora le sunt încredințate aceste interese ale Împărăției, spune: „Să avem har prin care să putem servi plăcut lui Dumnezeu, cu evlavie și cu

frică.” Cei care fac astfel, îl au pe Rege drept prieten și, avându-l pe Rege drept prietenul lor, ei trebuie să aibă har și cuvinte pline de har pe buzele lor, servindu-l pe Dumnezeu cu curăția inimii. „Cine iubește cu o inimă curată, și are har pe buze, îl va avea pe rege ca prietenul al său.” (Prov 22:11, Leeser) Acești credincioși îi servesc lui Dumnezeu „cu evlavie și cu frică”, pentru motivul că, „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor.” (Evrei 12:29.); și se pare din alte scripturi că, în timp ce cei ce sunt în rânduri pentru Împărăție, dar care refuză să asculte și să se supună Mai Marelui Moise, Cristos Isus, Preotul, Profetul și Mediatorul noului legământ, față de aceștia Dumnezeu este un foc mistuitor.

Separându-i și alegându-i ca un popor pentru numele său, Iehova îi va sprijini pe cei care continuă să-și mențină integritatea lor cu credincioșie față de el; și, prin urmare, ei au ocazia să se teamă de Dumnezeu, dar ei nu au nici o ocazie să se teamă de ceea ce omul sau Diavolul și îngerii lui le pot face. Ei știu că ei nu au puterea sau capacitate în ei înșiși, dar că puterea și protecția lor vine de la Domnul. „Nu că suntem suficienți prin noi înșine să gândim ceva ca din noi înșine, dar abilitatea noastră este de la Dumnezeu.” (2 Corinteni 3: 5) Prin grația lui Iehova, în calitate de martori ai lui, pot face toate lucrurile pentru care sunt unși și însărcinați.

CINE SUNT SERVI (MINIȘTRI)

Nu oricine care este născut din spiritul sfânt este un serv (ministru) al noului legământ, ci numai cei care sunt aduși la nivelul de maturitate în Cristos, care formează bătrânii în adevăr, nu prin alegerea oamenilor, ci prin spiritul Domnului. Spunându-le corintenilor că numai prin grația lui Dumnezeu, ar putea el (Pavel) face lucrurile care i-au fost însărcinate, apostolul spune: „Dumnezeu... care de asemenea ne-a făcut miniștrii capabili [servi, Diag.] al noului [legământ], nu ai literei, ci ai spiritului: căci litera ucide, dar spiritul dă viață.” (2 Corinteni 3: 6). În primul verset din această epistolă către Corinteni Pavel pare să limiteze cuvântul „noi” după cum este folosit acolo și în acest text, pentru el și Timotei, care au făcut atunci o lucrare de serviciu (ministerială) pentru frații lor corinteni. Au existat dificultăți în rândul societății corintenilor, deoarece unii au urmat lideri umani și, prin urmare a urmat o tulburare. Adică, până ce acești frați din biserică, care au căutat să conducă ca să devină bătrâni de fapt, nu ajungeau la unitate în spirit, nu putea deveni servi (miniștri) capabili ai noului legământ.

Așa a fost întotdeauna condiția în biserică. Oriunde cei din biserică urmează liderii umani și ignoră Cuvântul Domnului, cu siguranță necazul este rezultatul. A sosit timpul când sanctuarul Domnului a fost curățit (Dan. 8:14), iar cei care sunt

de fapt în sanctuar sunt în unitate și, prin urmare, sunt servi (miniștrii) capabili ai noului legământ. De ce, pe de altă parte, tulburări continuă să apară între membrii care se asociază împreună în aceste companii? Pentru că evident în astfel de companii sunt cei care se strâng împreună, care nu sunt în templu și nu au ajuns la unitatea credinței și a cunoștinței în Cristos Isus și care, prin urmare, nu sunt unși să facă lucrarea Domnului. Astfel continuă să se manifeste spiritul egoismului și fărădelegii, insistând în a face lucrurile în felul lor și ignorând îndrumările organizației; și, prin urmare, tulburările urmează. Cei care sunt în templu și apreciază marea lor favoare de la Domnul văd că dușmanul se luptă cu disperare împotriva rămășiței și că toți în templu trebuie să stea umăr la umăr pentru mesajul Împărăției și să nu fie îngroziți niciodată de opoziția care apare și care este adusă împotriva lor de dușman. „Numai să vă trăiți viețile demni de [evanghelia] lui Cristos, pentru ca, fie că vin să vă vad sau, fiind absent, numai auzind de voi, să știu că stați strânși într-un singur spirit și cu o singură minte, luptând umăr la umăr pentru credința [evangheliei]. Pentru nici o clipă să nu tremurați în fața împotrivorilor voștri. Neînfricarea voastră va fi pentru ei un semn sigur de distrugere iminentă, dar pentru voi va fi un semn sigur al salvării voastre, un semn care vine de la Dumnezeu.”- Fil. 1: 27, 28, Weymouth.

În această perioadă a bisericii oricine se adună cu o grupă a poporului Domnului și care refuză să respecte instrucțiunile de organizare și care insistă să fie fără de lege și își urmează calea sa egoistă, furnizează dovada că nu este în templu și, prin urmare, nu este un serv (ministru) capabil al noului legământ. Calea corectă pentru rămășiță, sub astfel de circumstanțe, este de a evita toate controversile și să continue să facă cu credincioșie ceea ce ei sunt însărcinați să facă. Este mai bine să sufere răul în tăcere și să meargă drept înainte în lucrarea cu care credincioșii sunt însărcinați să o facă, decât să încerce să se justifice sau să se apere. (1 Corinteni 6: 7). Fiecare din templu va avea încredere în orice alt membru al companiei templului și toți vor fi sânguincioși ca să pună deoparte egoismul și să facă lucrarea încredințată lor cu dragă inimă. În același timp, ei îi vor evita pe cei care încearcă să provoace despărțiri. - Rom. 16:17, 18.

După cum este scris de apostol: „Noi suntem servi capabili (miniștri) ai noului legământ făcut, nu al literei, ci a spiritului, care dă viață.” (*marg*) Numai scrierea de cuvinte în cărți, în regulamente sau reguli scrise nu-i poate mișca pe unii spre un curs din care să rezulte aprobarea lui Dumnezeu, care să dea viață. Este puterea spiritului sfânt al lui Dumnezeu în cineva, care poate și conduce pe cineva de-a lungul drumului spre viață. Fie ca cei din templu acum să realizeze pe deplin și să aprecieze faptul că ei au fost aduși în templu, unși și instruiți acolo,

pentru ca ei să poată servi ca martori ai lui Iehova și, astfel, să servească lucrurilor pentru care au fost aleși și unși. Individualii sunt îndepărtați din vedere, departe de societatea templului. Toți acolo sunt un singur trup, instruiți de marii Învățători pentru unul și același scop și trimiși să participe în lucrarea de justificare a numelui lui Iehova.

REFLECTÂND GLORIA LUI

Când Moise a coborât de pe Muntele Sinai, după ce a primit legea și poruncile de la Dumnezeu, „pielea feței lui strălucea.” Pentru a evita ca evreii să-i vadă strălucirea feței sale, Moise și-a pus un văl pe față, iar când Moise a mers înaintea Domnului să vorbească cu el și-a luat vălul. (Ex 34: 27-35) Consecințele legământului legii cu statutele sale a dus la condamnarea poporului lui Israel, datorită răzvrătirii lor, prin urmare le-a servit spre moarte. Cu aceasta în minte apostolul Pavel a scris: „Dar, dacă serviciul morții, scris și săpat în pietre, a fost glorios, încât copiii lui Israel nu a putut privi țintă fața lui Moise din cauza gloriei feței lui, glorie care urma să fie desființată, cum să nu fie mai degrabă glorios serviciul spiritului? Căci dacă serviciul condamnării este glorios, cu atât mai mult serviciul dreptății îl întrece în glorie; fiindcă tocmai ce a fost făcut glorios în acest sens, nu avea glorie, din cauza gloriei care o întrece cu mult. Căci dacă ce este desființat era cu glorie, cu cât mai mult ceea ce rămâne este cu glorie.”- 2 Cor. 3: 7-11.

Strălucirea feței lui Moise a fost o reflectare a gloriei lui Iehova, și Moise a servit ca o oglindă pentru a reflecta acea glorie. Administrarea noului legământ prin Cristos Isus, Mediatorul, care este Mai Marele Moise, este mult mai glorioasă decât cea care a fost manifestată la inaugurarea legământului legii. Gloria Domnului Iehova strălucește pe fața lui Isus Cristos, marele său Preot și Mediator și este reflectată acolo pentru cei din legământ și din templu. (2 Corinteni 4: 4-6, Roth.) La inaugurarea legământului legii, gloria lui Dumnezeu a strălucit peste fața lui Moise; prin urmare, acea glorie nu a fost a Israeliților, dar Moise a reflecta gloria lui Dumnezeu. La inaugurarea noului legământ la Muntele Sionului, Iehova apare în gloria Lui. Isus Cristos reflectă gloria lui Iehova pentru cei din Sion. (Psalmul 102: 16) Dacă legământul legii genera „poporul pentru numele lui Iehova”, un astfel de popor ar fi continuat să fie folosit pentru a reflecta gloria lui

lehova, care a strălucit pe fața mediatorului, Moise. Acest legământ, după ce a așezat, a fost îndepărtat, iar acum noul legământ crează „poporul pentru numele lui“, „o națiune sfântă“, popor care este folosit să reflecte gloria Domnului; și acea glorie care strălucește pe fața Domnului Isus este mai mare decât cea care a fost făcută să strălucească pe fața lui Moise. „Căci dacă ce este desființat [legământul legii] era cu glorie, cu cât mai mult ceea ce rămâne este cu glorie.“- 2 Cor. 3:11, RV.

În timpul când Pavel a scris epistola către Corinteni, gloria menționată acolo era încă în viitor, iar acest lucru este demonstrat prin cuvintele apostolului, când el spune: „Văzând atunci că avem o astfel de nădejde, noi folosim o mare claritate în vorbire.“ (2 Cor. 3:12) Această glorie nu a fost văzută în zilele lui Pavel, dar este văzută la inaugurarea noului legământ. Dacă ar fi văzut-o, el nu ar fi vorbit despre speranța pentru ea. „De ce ar mai spera cineva pentru ceea ce se poate vedea? Dar dacă sperăm ceea ce nu vedem, așteptăm cu răbdare.“ (Rom. 8:24, 25) În timpul perioadei de așteptare pentru apariția unei astfel de glorii, spiritul sfânt a fost apărător, mângâietor și un ajutor al celor consacrați, pe care Pavel îi cunoștea. Având o astfel de speranță, apostolul spune: „folosim o mare îndrăzneală în vorbire.“ (RV) Având speranță el nu a fost rușinat, pentru că „speranța nu face de rușine.“ (Romani 5: 5). Dacă Pavel a folosit claritatea sau îndrăzneală în vorbire atunci, cu cât mai mult ar trebui acum ca unsul Domnului să vorbească cu îndrăzneală în această zi a judecății.

Apostolul nu a vorbit într-un limbaj voalat; prin urmare, el a folosit această ilustrație, anume: „Și nu ca Moise, care a pus un văl peste fața lui, încât copiii lui Israel să nu privească țintă la sfârșitul a ceea ce este desființat.“ (2 Cor. 3:13) Gloria dată, pe care lehova a făcut-o să apară pe fața lui Moise, i-a speriat pe evrei, pentru că ei au privit la Moise și nu prin credință la Domnul Dumnezeu. Moise și-a pus pe un văl ca să ascundă vederii strălucirea feței lui. Evreii laudau un om, unul din propria lor legătură de sânge; prin urmare, ei nu au văzut că gloria lui Moise ca mediator și inaugurator al legământului legii a fost temporară, glorie care s-a sfârșit atunci când legământul s-a sfârșit. Scopul gloriei de pe fața lui Moise a fost ca să prevestească într-un mod miniatural gloria viitoare a marelui mediator, Cristos Isus și inauguratorul legământului mai bun; dar evreii nu priveau în acea direcție, sau la acel „sfârșit“ și, prin urmare ei l-au respins pe Cristos Isus când a venit și încă îl resping. De aceea, spune apostolul cu privire la evrei: „Dar mințile lor au fost orbite [împietrite, RV], fiindcă până în această zi, același văl, care este desființat în Cristos, rămâne ne ridicat la citirea vechiului testament.“ (2 Cor. 3:14) Această orbire a fost peste cea mai mare parte a Israelului natural și

aceasta a făcut imposibil pentru copiii lui Israel să discearnă semnificația mărturiei lui Moise și a profețiilor care urmau.

Voalul peste fața strălucitoare a lui Moise arată în mod corespunzător că Cristos Isus, marele Preot al lui Iehova, ascunde adevărul de ochii celor care se opun Cuvântului lui Dumnezeu în timpul prezent. Când Isaia a avut o viziune a templului, Domnul i-a zis: „Du-te și spune poporului acestuia, Auziți, într-adevăr, dar nu înțelegeți, și priviți, într-adevăr, dar nu pricepeți. Îngrașă inima acestui popor, ca să nu vadă cu ochii lor și să nu audă cu urechile lor și să nu înțeleagă cu inima lor și să se întoarcă și să fie vindecați.” (Is. 6: 9, 10) Această scriptură arată o orbire a celor care ascultă cu urechile lor naturale și văd cu ochii lor naturali, dar nu pricep sau înțeleg. Odată cu venirea lui Cristos Isus la templu, semnificația ilustrației tipice a fost dezvăluită de puterea spiritului sfânt pentru cei în Cristos și care-l servesc cu credință pe Iehova, dar spiritul sfânt nu dezvăluie semnificația acesteia celor care sunt necredincioși. De aceea, apostolul spune: „Dar chiar și până astăzi, când se citește Moise, vălul este peste inima lor.” (2 Corinteni 3:15) Aceasta este de fapt adevărat și astăzi, cu toți, incluzând societatea „omului păcatului”, care nu sunt în locul ascuns al Celui Prea Înalt; și pentru aceștia Mai Marele Moise nu dezvăluie lucrurile secrete ale Cuvântului lui Dumnezeu. Necazul cu astfel de împotriviți este faptul că, chiar dacă au avut o dată adevărul, ei nu au iubirea adevărului, dar, fiind egoiști, ei sunt orbiții.

Când Moise a mers înaintea Domnului să vorbească cu el, „el și-a luat vălul.” (Ex 34:34, 35) Apostolul Pavel, citând din profeția de mai sus, spune: „Cu toate acestea, când [el, Roth] se va întoarce la Domnul, vălul este luat.” (2 Cor. 3:16) Declarația apostolului de aici dovedește că, atunci când există o întoarcere de la om și o întoarcere spre Iehova Dumnezeu și pe deplin se încrede în el și Domnul Isus, „vălul” este luat de pe ochii celor care au spiritul Domnului, și aceștia au o înțelegere. Celui întors la Domnul, prin urmare, îi este dată o viziune a gloriei lui reflectată, glorie care este reflectată pe fața lui Isus Cristos și strălucește în inima și mintea celor pe deplin devotați Domnului. Isus Cristos este „strălucirea gloriei Lui.” (Evrei 1: 3). Dar atunci când cei care au făcut legământ să facă voia lui Dumnezeu continuă să se uite la un om și la presupusele lui realizări glorioase, și iubesc nebunește învățăturile lui, ei sunt orbi față de adevăr; iar acest lucru este arătat în mod clar prin declarația de mai sus a apostolului.

Astăzi cei care continuă să insiste că pastorul Russell a învățat tot adevărul care urmează să fie învățat de către sfinții de pe pământ, sunt în întuneric, și ei vor continua în întuneric. Ei eșuează în a-l discerne pe Domnul la templul său și iau în răs afirmația că el este la templu. Orbirea lor continuă în înțelegerea

profețiilor Bibliei este o dovadă a acesteia. Când evrei naturali de astăzi, citesc ceea ce a fost scris de Moise, chestiunea este un întuneric total pentru ei. La fel cu cei care o dată au fost israeliți spirituali și care au continuat să privească la un om și nu la Domnul, înțelegerea Scripturilor este imposibilă pentru ei. Cei care se întorc la Domnul și se încred în el, pentru ei vălul este îndepărtat și ei văd ceea ce Domnul le dezvăluie celor din templu.

LIBERTATE

Iehova este autoritatea supremă, adică, Cel Prea Înalt. Domnul Isus Cristos este următoarea autoritate înaltă după Iehova și este „spirit dător de viață.” (1 Cor. 15:45) Moise a fost un tip al lui Cristos Isus și a fost carne sau uman, prefigurând pe creatura spirituală, Cristos Isus. Continuându-și argumentarea apostolul spune: „Domnul [Iehova] este acel spirit [Spirit, RV]: și unde este spiritul Domnului, acolo este libertate.” (2 Cor. 3:17) Unii concepții de spirit s-au agățat prosteste de acest text scriptural și țin la ea ca la o autoritate sau scuză pentru fărâdelegile lor în organizația lui Dumnezeu, susținând că dacă spiritul Domnului este în fiecare din ei, sunt liberi să facă după cum lor le place și nu sunt obligați să respecte regulile din organizația lui Dumnezeu și, prin urmare, ei nu urmează conducerea din organizația lui Dumnezeu. O astfel de aplicare a textului este în întregime greșită. Unul în Cristos Isus nu este autorizat să facă tot ce vrea el, dar trebuie să fie ascultător față de Domnul și organizația lui. Libertate nu înseamnă permisivitate. Dacă acolo cu adevărat există o condiție a minții spirituale printre cei care sunt concepți de spirit, aceștia sunt liberi de o astfel de robie în care erau evreii.

„Spiritul Domnului” este peste și printre cei unși ai lui, care sunt în templu sau locul ascuns al Celui Prea Înalt; dar aceasta nu este și condiția „mulțimii mari”, care sunt prizonieri în organizația lui Satan. Nu poate fi spus că aceștia sunt liberi. O astfel de condiție de robie se referă la cei din rândurile sistemelor bisericilor nominale și din afara acestora, care sunt consacrați, dar care sunt ținuti în robie de teama omului. Sunt mulți care pretind a fi în adevărul prezent, care sunt de fapt sub robia fricii de organizația a lui Satan. Această condiție, cu toate acestea, nu se aplică celor care sunt în templu; apostolul spune: „Dar Ierusalimul [organizația lui Dumnezeu], care este mai sus este liber, care este mama noastră.” (Gal. 4:26) De aceea, cei din locul ascuns al Celui Prea Înalt, unși și în templu, nu sunt robii puterilor lumești ca și cum aceste puteri lumești erau „puteri înalte.”

Dar cei care privesc la conducătorii acestei lumi ca „puterile mai înalte“ sunt cu siguranță în robie. Credincioșii, cu toate acestea, fiind martorii lui Iehova și apreciind adevărul și că aceasta este ziua judecării, aceștia au îndrăzneală în declararea adevărului, iar acest lucru este o dovadă a iubirii lor pentru Iehova și a libertății lor sau al libertății în Cristos, - 1 Ioan 4:17, 18.

Acești credincioși refuză să-i recunoască pe conducătorii acestei lumi drept „puteri înalte.“ Ei refuză să facă un compromis cu puterile organizației lui Satan și refuză să le ceară sau să accepte autorizații din partea organizației lui Satan să predice evanghelia Împărăției lui Dumnezeu. Ei ascultă de Dumnezeu și nu de om, pentru că ei sunt liberi de robia omului și a organizațiilor făcute de om și conduse de Satan. Prin urmare, numai prin spiritul Domnului este o astfel de libertate; și acesta este înțelesul cuvintelor apostolului din textul de mai sus. Toți cei în Cristos și în legământ, luați ca un popor pentru numele lui Iehova sunt, cu toate acestea, obligați să fie pe deplin și în întregime ascultători față de marele Profet, Isus Cristos; și din moment ce instrucțiunile pentru rămășiță acționează de la Domnul din templu, toți din societatea templului trebuie să fie în întregime supuși instrucțiunilor de organizare ce provin de la Domnul. - Fapte 3:23.

Isus Cristos este capul casei fiilor și cei care sunt în casa lui, adică în casa regală a lui Dumnezeu în templu, sunt în întregime eliberați de organizația lui Satan. Cuvintele lui Isus adresate celor care au crezut că erau servii lui Dumnezeu sunt: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei și veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi. Dacă, prin urmare, Fiul vă face liberi, veți fi cu adevărat liberi.“ (Ioan 8: 31, 32, 36) Aceeași regulă se aplică în prezent. Cineva trebuie să cunoască adevărul și trebuie să fie în Cristos Isus și cu credință să asculte de Dumnezeu, pentru a fi în întregime liber de organizația lui Satan. Dar asta nu are nicio referire la libertatea de a exercita propriile dorințe egoiste sau voință și a umbla contrar instrucțiunilor organizației lui Dumnezeu. Cei care insistă pe urmarea propriilor lor dorințe și căi egoiste și ignorând instrucțiunile care purced din templu se pun în afara limitelor favorii lui Dumnezeu. Nimeni să nu creadă că, deoarece el este în adevăr, el este liber să facă ce vrea. El trebuie să facă tot ceea ce dorește Domnul și voia Domnului este exprimată în Cuvântul Său; iar Domnul se ocupă de organizația sa și are o singură cale în a-și face lucrarea lui și nu mai multe.

VIZIUNE

După aceea, apostolul adresând cuvintele sale în mod special pentru cei care au spiritul Domnului, asemenea lui și așa cum sunt astăzi în templu și servind

cu credință lui Iehova, spune: „Dar noi toți, cu fața descoperită, privind ca într-o oglindă gloria Domnului, suntem schimbați în același chip din glorie în glorie, chiar prin spiritul Domnului.“ (2 Cor. 3:18) În ilustrația tipică, fața lui Moise a fost cea care a fost învăluită și nu fața copiilor lui Israel. În anti tip, Mai Marele Moise, Isus Cristos, este cel al a cărui față strălucește și acea strălucire este reflectarea gloriei lui Iehova. Prin urmare, atunci când fața israelitului spiritual este întoarsă spre Domnul și, în consecință departe de om, vălul este luat și viziunea chipului dezvăluit este primită de cei care sunt cu Cristos în unitatea deplină. Acest lucru explică de ce, cei de la templu au o viziune clară a scopului Domnului și a gloriei lui în acest moment și alții care cred că sunt în Cristos nu au deloc au nici o viziune.

O altă redare a acestui text este: „Dar noi toți privind gloria Domnului într-o înfățișare dezvăluită, suntem schimbați în aceeași asemănare, din glorie în glorie, începând cu Domnul, Spiritul.“ (2 Cor. 3:18, Diag.) Domnul Isus nu învăluie gloria Lui de noi (cu toți cei care sunt în templu), pentru că avem credință și avem spiritul Domnului. Toți aceștia sunt cu minte spirituală și au o viziune, în timp ce alții sunt orbiți. Credincioșii din templu privesc la chipul descoperit al Domnului Isus Cristos ca și cum ar privi într-o oglindă și văd acolo gloria lui Iehova asupra lui Cristos Isus, și o astfel de glorie este observată de către cei din templu și reflectată. Gloria menționată aici nu este nici o parte din noi și nici nu este acea glorie a noastră. Marele Mediator și inaugurator al noului legământ este cel care reflectă gloria lui Iehova, pentru că el este acum la templu, „în gloria Sa, și toți îngerii lui sfinți cu el.“ (Matei 25: 31) Iehova îi dă gloria lui Cristos Isus și la a sa societate a templului și nimănui altcuiva. (Isaia 42: 8) Cristos Isus reflectă gloria lui Iehova și cei din templu, văzând această glorie, reflectă gloria Domnului Isus altora, ca ei să vadă cine sunt adevărații martori ai lui Iehova.

Acești credincioși „sunt schimbați în același chip“, „schimbați în aceeași asemănare.“ (Diag.) Rămășița adusă în templu, la inaugurarea noului legământ sunt „răpiți... în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh.“ (1 Tes 4:17; Vezi Turnul de veghere, 15 ianuarie 1934) Din templu ei discern gloria Domnului și primesc instrucțiuni de la el, pe care le primesc în locul ascuns, instruire care schimbă întregului lor curs de comportament și acțiune. Ei sunt curățați de lucrurile care nu sunt ale Domnului, cum ar fi frica de om, închinarea la om, supunerea față de puterile lumești contrar voinței lui Dumnezeu, conformarea lor însuși la învățăturile omului și urmarea unui om; și de orice altceva sau de toate celelalte lucruri care marchează ceva ca fiind conform cu formalismul Babilonului. Societate templului trebuie să se conformeze sau să se schimbe după chipul lui

Isus Cristos. „Pentru că pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și predestinat să fie făcuți conform chipului Fiului său, ca el să fie întâiul născut între mulți frați. Mai mult, pe cei care i-a predestinat pe aceia i-a și chemat; și pe cei pe care i-a chemat, i-a și declarat drepti; și pe cei pe care i-a declarat drepti, i-a și glorificat.“ - Rom. 8: 29, 30.

Cei care sunt aduși în templu, și față de care noul legământ este inaugurat, văd și apreciază adevărul că Isus Cristos este „martorul credincios și adevărat“ a lui Iehova Dumnezeu, plin de integritate față de Dumnezeu și în întregime dedicat justificării numelui său; și ei apreciază acum că trebuie să fie ca Domnul în această privință. De aceea, ei trebuie să fie martori credincioși ai lui Iehova, pentru că ei au fost cu Isus și au învățat de la el și trebuie să facă așa cum face el și ei trebuie să fie îndrăzneți în ducerea mărturiei pentru numele lui Iehova. Cu privire la această chestiune este scris: „Și, când au văzut cutezanța lui Petru și Ioan... i-au recunoscut că fuseseră cu Isus” și prin urmare au fost martori îndrăzneți și neînfricați ai lui Iehova. (Fapte 4:13) Astfel, cursul acțiunii lor este schimbat de la acela care a fost în timpul perioadei Ilie a bisericii și ei devin asemenea Domnului, martori îndrăzneți și fără frică. Acest lucru nu înseamnă a fi martori nepoliticoși, dar să spună calm și fără teamă adevărul.

Versetul de mai sus, care spune: „din glorie în glorie“, nu înseamnă că cei din rămășiță sau societatea templului sunt schimbați din gloria legământului legii la gloria noului legământ, dar că ei sunt schimbați în asemănarea al lui Isus Cristos ca martori credincioși pentru numele lui Iehova. În timpul perioadei Ilie a bisericii, cei credincioși au reflectat într-o măsură gloria Domnului, dar, fiind transferați de la perioada Ilie la perioada Elisei a lucrării Domnului, ei au o mai mare onoare și glorie a serviciului, pentru că lucrarea Elisei este un devotament neegoist pentru onoarea numelui lui Iehova. În această zi, aceasta devine mai evident pentru clasa Ionadab, în ce privește cine sunt adevărații martori ai lui Iehova dând cinste numelui său, chiar așa cum a făcut Isus când era pe pământ. În ceea ce-i privește urmașii săi credincioși Isus a spus: „Și gloria pe care Tu Mi-ai dat-o, eu le-am dat-o lor, ca ei să fie una, cum și noi suntem una.“ (Ioan 17:22) Cei credincioși reflectă gloria Domnului, încât chiar și cei din afară pot determina cine sunt cu adevărat dedicați neegoist pentru Iehova.

O astfel de schimbare este una ce se armonizează la asemănarea cu Cristos Isus, „chiar a Domnului, Spiritul.“ (2 Corinteni 3:18, *marg.*) Cristos Isus a apărut la templu și i-a strâns pe sfinții lui Iehova la sine, iar acum se aplică cuvintele apostolului: „Când Cristos, care este viața noastră, se va arăta, atunci și voi vă veți arăta, de asemenea, cu el în glorie.“ (Col. 3: 4). Aici, Cristos Isus instruieste

societatea templului și o trimite ca să reflecte gloria lui. (Matei 10:27) Îngerii Domnului i-au strâns pe cei fără de lege și Domnul i-a îmbrăcat pe cei credincioși cu haina dreptății și i-a trimis în calitate de martori ai lui să strălucească prin reflectarea gloriei Lui; iar acum sunt îndeplinite cuvintele sale: „Atunci cei drepti vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor. Cine are urechi de auzit, să audă.” (Mat. 13:43) Numai martorilor lui Iehova, făcuți o parte a clasei servului ales, le este dată o astfel de glorie. (Isaia 42: 8; 43: 7) În calitate de martori credincioși ai lui Iehova, aceștia își mențin integritatea lor față de el și, pentru că ei fac aceasta ocările care au căzut asupra lui Cristos Isus cad și peste ei și ei sunt contrați și persecutați. (Romani 15: 3). Faptele arată că acestea sunt exact condițiile actuale și experiențele martorilor lui Iehova, care declară cu îndrăzneală numele lui Iehova. „Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Cristos, ferice de voi; pentru că spiritul gloriei și al lui Dumnezeu se odihnește peste voi: pe partea lor este vorbit de rău, dar din partea voastră este glorificat.” - 1 Petru 4:14.

Acesta este acum privilegiul glorios al credincioșilor de a fi martori pentru numele lui Iehova, când marele lui Judecător este la templu, judecă casa lui Dumnezeu și separă oamenii ca oi și capre. (Matei 25: 31-46) Adevăraților urmași ai lui Cristos Isus nu le este rușine să fie martori ai lui Iehova, dar se bucură că ei pot avea un rol în transmiterea mărturiei pentru justificarea numelui său. (1 Pet. 4:16) Ei declară dreptatea lui Dumnezeu.

CAPITOLUL VIII

LEGĂMINTELE SALE

IEHOVA nu strânge pe sfinții săi la el doar pentru plăcerea de a-i avea cu el, el îi adună ca ei să poată face un serviciu cu privire la numele său. Cei strânși în templu, și față de care este inaugurat noul legământ, au devenit o parte a „cerurilor”; prin urmare, profetul Domnului spune: „Și cerurile vor vesti dreptatea Lui. Căci Dumnezeu însuși este judecător.” (Ps 50: 6). Această profeție se aplică în mod specific în acest timp pentru cei de la templu cu Domnul Isus.

Domnul l-a făcut pe apostolul Pavel un serv capabil al noului legământ și de asemenea, toți cei care sunt aduși la maturitate în Cristos și în templu sunt făcuți servi (miniștri) ai noului legământ. Acest lucru este valabil mai ales la inaugurarea noului legământ; prin urmare, apostolul spune: „De aceea văzând că avem acest

serviciu, așa cum am primit milă, să nu cădem de oboseală.” (2 Corinteni 4: 1) Cei care primesc acest serviciu, apreciind faptul că provine de la Domnul și că puterea lor este în Domnul, nu cad de oboseală.

Perioada Ilie a bisericii datează din 1878 AD până în 1918. În perioada Ilie a bisericii au fost predicate mai mult doctrine sau învățături ale omului, de exemplu, „Cercetarea învățăturilor pastorului Russel” fiind titlul a mai multor discursuri. Pe parcursul perioadei Elisei a bisericii care a urmat din 1918 AD, am învățat de la Domnul că este privilegiul nostru să declarăm numele glorios al lui Iehova. După ce am primit această însărcinare și serviciu, la fel ca apostolul, „am obținut milă de la Domnul să fim credincioși.” (1 Cor. 7:25) Nu mai trebuie să înălțăm numele omului, inclusiv noi pe înșine, și nici nu ar trebui să încercăm să ne înălțăm înaintea altora. „Fiindcă nu ne predicăm pe noi înșine, ci pe Cristos Isus, Domnul; iar pe noi înșine robii voștri [ca servi capabili ai noului legământ; făcuți astfel prin grația Domnului] de dragul lui Isus [de dragul Mediatorului]. Pentru că Dumnezeu, care a poruncit luminii să strălucească din întuneric [din locul secret, adică, templul și întuneric pentru toți de afară (Mat. 10:27)] a strălucit în inimile noastre spre lumina cunoașterii gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos.” - 2 Cor. 4: 5, 6.

Acum că societatea credincioasă a templului privește la fața lui Isus Cristos, Mai Marele Moise și inauguratorul noului legământ, ei văd că fața marelui Mediator nu este acoperită, dar lumina de pe acel chip descoperit strălucește în inimile lor și se creează motivul potrivit pentru a-i servi lui Dumnezeu, iar ei îl servesc fără egoism. Acesta oferă unor astfel de credincioși o lumină a cunoașterii și a înțelegerii scopului lui Iehova, descoperindu-le gloria Domnului. Dar rămășița credincioasă nu ia această onoare sau glorie pentru ea înșiși, realizând că este de la Domnul. Cu umilință și bucurie a inimii ei umblă în prezența Domnului. Un astfel de serviciu al noului legământ este o mare onoare conferită lor și o comoară de neprețuit. „Dar noi avem această comoară [lucrare] în vase de lut [organisme umane], ca această putere măreață să fie de la Dumnezeu și nu de la noi.” (2 Corinteni 4:7) În îndeplinirea unui astfel de serviciu sau însărcinare, întreaga rămășiță credincioasă se bucură „să declare dreptatea Lui, căci Dumnezeu însuși este judecător.” Aceasta ei o fac în timp ce a sunt pe pământ. Nu va fi nici o ocazie pentru o astfel de lucrare după Armagedon; iar acest lucru este o dovadă în plus că noul legământ este făcut și inaugurat și își atinge scopul, înainte de Armagedon.

RĂMĂȘIȚA SALVATĂ

Israelul după trup s-a întors de la Dumnezeu și a comis păcate împotriva lui și împotriva legământului lor cu el. Prin aceasta Israel a prefigurat „Creștinătatea“, inclusiv pe toți consacrații care continuă să poarte „hainele murdare“ ale „Creștinătății.“ Ei pretind a fi pentru Iehova, dar ei nu sunt, așa cum israeliții din vechime pretindeau a fi pentru Dumnezeu, dar nu au fost. Așa cum Dumnezeu era mânios pe Israelul natural, la fel a fost supărat pe mărturisitul Israel spiritual la venirea Domnului la templu și aceasta i-a inclus pe toți cei de sub termenii noului legământ și care nu au fost îndrăzneți în declararea mesajului Împărăției lui Dumnezeu și pe cei care au conferit o mare onoare oamenilor. (Luca 16:15) Rămășița Israelului carnal a fost salvată, de asemenea, o rămășiță a Israelului spiritual este salvată atunci când Domnul apare la templu pentru judecată și pentru inaugurarea noului legământ față de rămășiță.

„Și acum de aceea, astfel spune DOMNUL Dumnezeu lui Israel referitor la această cetate, despre care voi spuneți: Va fi dată [RV, este consacrată] în mâna împăratului Babilonului prin sabie și prin foamete și prin ciumă: Iată, îi voi [rămășița Israelului spiritual] strânge din toate țările unde i-am izgonit, în mânia mea, în urgia mea, și în marea mea supărare, și îi voi aduce înapoi în acest loc [în 1919 AD] și îi voi face să locuiască în siguranță. Și ei vor fi poporul meu și eu voi fi Dumnezeul lor; Și le voi da o singură inimă și o singură cale, [îi voi aduce astfel unitate în Cristos], ca să se teamă de mine pentru totdeauna, pentru binele lor și al copiilor lor după ei; [adică, cei prefigurați de femeia moabită Ruth]: Și voi face un legământ veșnic [noul legământ, făcut cu Isus ca mediator pentru rămășița Israelului natural care a devenit spiritual și inaugurat față de rămășița Israelului spiritual de astăzi] cu ei, că nu mă voi întoarce de la ei, pentru a le face bine; și voi pune frica mea în inimile lor, ca să nu se depărteze de mine. Da, mă voi bucura de ei pentru a le face bine și îi voi sădi în această țară într-adevăr cu toată inima mea și cu tot sufletul meu.” - Ier 32: 36-41.

Prin adunarea la el însuși a rămășiței și a celor pe care a fost mânios și întorcându-și mânia lui departe de ei, în 1919, Iehova a început împlinirea profeției din Psalmul 50:5. Toți cei declarați la acea vreme au făcut un legământ cu Dumnezeu prin sacrificiu, care este o condiție prealabilă pentru a intra în noul legământ. Ei și-au sacrificat dreptul lor de a trăi pe pământ ca și creaturi umane în timpul în care au fost concepuți de Dumnezeu, dar, nu au au fost îndrăzneți în vestirea mesajului adevărului, Dumnezeu a fost supărat pe ei, iar acum la venirea Domnului a lui templu el își întoarce mânia lui de la ei, așa cum spune profetul Isaia. (Vezi Isaia 12: 1) Nici Israelul natural, nici omenirea în general, nu-și sacrifică

dreptul lor la viața umană și, prin urmare, aceștia nu intră într-un legământ prin sacrificiu și nu sunt cei care în cele din urmă sunt aduși în noul legământ și cu care se face noul legământ sau față de care este inaugurat.

În 1914 Dumnezeu a așezat pe conducătorul de drept al lumii pe tronul său și la acel timp „Creștinătatea“, sau Babilonul modern, a căzut din favoarea cerească, despre care Ieremia a prorocit la capitolul 50:2, 3. Atunci a început „ziua Domnului“, în care, în timpul primei ei părți, Israelul spiritual a fost în necaz. Despre aceasta Iehova l-a făcut pe profetul său să scrie: „În zilele acelea, și în acel timp, zice Domnul, copiii lui Israel [spiritual] vor veni, ei și copiii lui Iuda [cei în rânduri pentru împărăție, casa regală] împreună, mergând și plângând; ei vor merge [după necazul lor din 1918], și vor căuta pe Domnul, Dumnezeul lor. Ei vor întreba de drumul spre Sion [se vor interesa despre Sion, RV] cu fețele lor înspre acolo [acum că reconstruirea templului a început], zicând: Veniți și să ne [în unitate în Cristos] alăturăm [Veniți și alăturați-vă voi, RV] Domnului într-un legământ perpetuu [RV, legământ veșnic], care nu va fi uitat.“ - Ier. 50: 4, 5.

Această scriptură exprimă dorința celor pe deplin consacrați ca să fie credincioși noului legământ în calitate de popor scos din rândul națiunilor pentru numele lui Iehova. Prin venirea Domnului și interesul cu privire la Sion, organizația lui Iehova, cei în rânduri pentru Împărăție, făgăduiesc astfel să fie credincioși. Noul legământ este inaugurat față ei și, de asemenea, ei sunt luați în legământul pentru Împărăție, fiind făcuți o parte a organizației capitale a lui Dumnezeu, unși și însărcinați să facă o lucrare specifică în numele său. În ceea ce privește această profeție este scris: „Întoarceți-vă, voi copii decăzuți, spune DOMNUL, pentru că sunt căsătorit cu voi; și vă voi lua pe unul dintr-o cetate și pe doi dintr-o familie și vă voi aduce în Sion.“- Ier. 3:14.

În timpul războiului mondial, și în special în anii 1917 și 1918, Israelul spiritual era într-o condiție de pustiire. Încercări de foc au venit peste cei care au fost consacrați Domnului și a urmat o lucrare de separare. Trecând prin nenorocire, cei care au fost găsiți credincioși Domnului până la acea vreme au fost luați în legăturile noului legământ. „Și vă voi face [Israelul spiritual] să treceți pe sub toiag [autoritatea împărătească a lui Cristos Isus trimisă afară din Sion să conducă și acum la templu pentru curățarea fiilor lui Levi], și vă voi aduce în legătura legământului; [adică, noul legământ]: și voi curăți dintre voi pe răzvrățiți și pe cei care calcă legea împotriva mea; îi voi scoate din țara în care ei locuiesc temporar și nu vor intra în țara lui Israel; și veți cunoaște că eu sunt DOMNUL.“ (Ezec. 20:37, 38) Această lucrare de separare a început și a continuat până când a fost înfăptuită curățirea sanctuarului. - Dan. 8:14.

Cei aduși în templu și față de care a fost inaugurat noul legământ au fost unși; ceea ce înseamnă că aceștia sunt însărcinați să facă un serviciu specific pentru numele Iehova; așa cum este scris: „Spiritul Domnului Dumnezeu este peste mine, căci Domnul mă uns să predic.” (Isaia 61: 1) Despre această societate unsă, Iehova prin profetul său, mai departe spune: „Dar voi veți fi numiți preoți ai lui Iehova, oamenii [asemenea Ionadabilor] vă vor numi servi (miniștrii) ai Dumnezeului nostru, veți mânca bogăția națiunilor, și cu gloria lor vă veți lăuda.” (Isaia 61: 6, ARV) Înainte de acest timp și mai ales în condițiile umilitoare care existau în anii 1917-1919, poporul lui Dumnezeu pe pământ a suferit multă rușine; dar, mânia lui fiind întoarsă de la ei, acum el spune:

„În locul rușinii voastre veți primi dublu [o parte dublă a spiritului sau a favorii divine, cum ar fi primit-o Elisei] și în locul ocării se vor bucura în partea lor, de aceea în țara lor ei vor stăpâni o parte dublă [în această stare fericită o parte dublă a spiritului]; bucurie veșnică [bucuria Domnului, ei au intrat în această bucurie la invitația lui Cristos Isus; condiție fericită la care se face referire drept „țara lor”] vor avea. Fiindcă eu, DOMNUL, iubesc judecata [care a început să fie executată la templul, și judecata a început de la casa Domnului], urăsc jaful pentru arderea de tot; și voi conduce lucrarea lor în adevăr, și voi face [inaugura] un legământ veșnic cu ei. Și sămânța lor [adevărații iudei] va fi cunoscută printre [națiuni, ARV; în mijlocul cărora ei vor fi martori pentru Iehova], și urmașii lor printre popoare: toți cei ce îi văd [adică, îi discernem ca fiind servii lui Iehova] îi vor recunoaște, că ei sunt sămânța [poporul adevărat al lui Iehova scos pentru numele lui], pe care Domnul a binecuvântat-o.” (Isaia 61: 1, 6-9). Faptele fizice, sau lucrurile care s-au întâmplat cu poporul adevărat lui Iehova din 1919, confirmă pe deplin concluzia mai sus exprimată referitor la scriptură. Aceia luați în legământ au intrat în bucuria Domnului și au acum o mare bucurie, bucurându-se că sunt privilegiați să poarte mărturia despre numele lui cel sfânt; și alții care nu sunt din casa regală văd că acești zeloși și credincioși sunt martori ai lui Iehova și îi recunosc ca sămânța binecuvântată a lui Iehova.

„LEGĂMÂNT DE PACE“

După ce a fost adusă în templu și, prin urmare, ca urmare a inaugurării noului legământ, rămășița credincioasă a lui Iehova a intrat în pace; Prin urmare, inaugurarea noului legământ cu ei include un „legământ de pace.” Noul legământ a fost în vigoare și acțiune pe toată perioada de sacrificiu, dar, fiind acum inaugurat la zidirea Sionului, „legământul păcii mele” a început. Națiunile

pământului sunt foarte agitate și se dezintegrează în prezent, și cei cu poziții înalte din guvernele pământești sunt clătinați și sunt în mare primejdie; dar pacea este cu ei, cei care sunt în organizația lui Iehova. Pacea lui Dumnezeu rămâne cu cei credincioși ai Săi; așa cum este scris: „Căci munții [împărățiile pământului] se vor depărta, și dealurile [puterile înalte ale acestora] vor fi mutate, dar dragostea mea nu se va depărta de la tine [cei din Sion, organizația capitală a lui Dumnezeu], nici legământul meu de pace nu va fi mutat, zice Domnul, care are milă de tine.”- Isa. 54:10.

Cei față de care noul legământ a fost inaugurat și care, prin urmare sunt în templu, sunt poporul lui Dumnezeu și mai marele David anti tipic este Capul lor, Rege sau Domnitor: „Și eu DOMNUL voi fi Dumnezeul lor și servitorul meu David va fi un prinț printre ei; eu DOMNUL am vorbit aceasta. Și eu voi face un legământ de pace cu ele și voi face să înceteze fiarele rele din țară; și vor locui în siguranță în pustie și vor dormi în păduri.” (Ez. 34: 24, 25) În timp ce legământul de pace nu este noul legământ, acesta este un legământ de pace pe care Iehova îl oferă celor față de care a fost inaugurat noul legământ.

Cei care sunt născuți de femeia lui Dumnezeu, adică, organizația sa și care se află acum în templu sunt învățați de Dumnezeu și mare este pacea lor; așa cum este scris: „Și toți copiii tăi vor fi învățați de Domnul și mare va fi pacea copiilor tăi” (Is. 54:13) Dușmanul va continua să-i atace pe martorii credincioși ai lui Iehova, dar acest atac nu-i va determina pe credincioși să se teamă, fie de om sau de diavol și nici credincioșii nu vor eșua să declare cu îndrăzneală mesajul lui Dumnezeu al adevărului. Ei vor asculta de Dumnezeu și nu de om. Credința și încrederea lor este în Iehova și ei știu că puterea lor vine de la el; prin urmare, ei sunt într-o mare pace, pentru că ei știu că promisiunile lui Dumnezeu sunt sigure și că dușmanul nu-i va birui. Iehova a spus cu privire acești credincioși: „Nici o armă formată împotriva ta nu va prospera; și fiecare limbă ce se va ridica împotriva ta în judecată o vei condamna. Aceasta este moștenirea servilor DOMNULUI și dreptatea lor este de la mine, spune DOMNUL.”- Isa. 54: 17, RV.

TEMPLUL DESCHIS

Legământul legii a avut chivotul legământului și noul legământ are unul corespunzător mai mare. (Evrei 9: 1-5, 23, 24) Aceasta este o altă dovadă a faptului că noul legământ se aplică în mod specific Israelului spiritual. Venirea Domnului Isus la templu în 1918 marchează deschiderea templului din ceruri și apoi urmează inaugurarea noului legământ. În ceea ce privește acest lucru este scris: „Și a fost deschis templul lui Dumnezeu, care este în cer și a fost văzut în

templul său chivotul legământului Său și acolo au urmat fulgere, glasuri, tunete și un cutremur, și o mare grindină.” (Apoc 11:19, RV) Prezența „chivotului în templul din cer”, după cum se menționează în această scriptură, indică prezența lui Iehova acolo reprezentat de Domnul Isus Cristos, marele Mediator, Judecător și Inaugurator al legământului, care a venit la templu. La inaugurarea legământului legii la Sinai a fost un mare cutremur de pământ și „acolo au fost tunete și fulgere.” (Ex. 19: 16-19; 20:18). Deci, de asemenea, la deschiderea templului din ceruri care marchează inaugurarea noului legământ „au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ, și o grindină mare.” Acest limbaj simbolic spune ceea ce s-a întâmplat, în special cu referire la poporul lui Dumnezeu. - Lumina, Vol 1, paginile 227-229.

EUNUCI ȘI STRĂINI

La timpul venirii Domnului Isus la templu pentru judecată, și inaugurarea noului legământ, a existat o companie de urmași ai săi credincioși care au fost prefigurați sau ilustrați de credinciosul Mardoheu. (Eстера 2: 5-7) Alții au ajuns la o cunoaștere a adevărului și au fost aduși în legământ după 1919, dar aceștia din urmă par să fie în mod clar prefigurați de „eunucii” și „străinii” menționați de profetul Isaia, care au fost aduși în casa Domnului. Printre Israelii naturali au fost eunuci și aceștia trebuie să fi fost persoane din altă țară și străini, pentru motivul că legea ebraică a interzis facerea unui eunuc israelit și cineva în această condiție nu a putut fi luat în organizația tipică a lui Dumnezeu. Evident străinii au fost făcuți eunuci cu scopul ca aceștia să nu poată contamina descendența naturală a lui Israel.

Dar acești eunuci din mijlocul lui Israel, care au fost sârguincioși în încercarea de a păstra legământul legii, au primit bunăvoința Domnului, cu privire la care este scris: „Fiindcă astfel spune DOMNUL, eunucilor [care trebuie să fi fost străini] ce țin sabatele mele [ale tipicului legământ al legii și al noului legământ], și aleg lucrurile care îmi plac mie, și apucă legământul meu [ține strâns de legământul meu, RV]; chiar le voi da în casa mea [organizația regală a lui Iehova], și în înăuntrul zidurilor Mele, un loc și un nume [nume nou] mai bun decât a fiilor și fiicelor [pe care acești fii și fiice l-ar fi avut dacă ar fi fost credincioși]: Eu le voi da un nume veșnic [nume nou], care nu va fi stârpit.” (Isaia 56: 4, 5) „Numele veșnic, care nu va fi stârpit” menționat aici, se referă în mod clar la «noul nume»

pe care Iehova Dumnezeu îl dă celor față de care noul legământ este inaugurat și care sunt membri ai casei regale și care devin martori ai lui Iehova, însărcinați de el să ducă mărturia despre numele său.

Aceiași regulă făcută să se aplice la străini arată acolo cu asta că Iehova nu venerează persoanele care manifestă iubirea și ascultarea față de El. „De asemenea, fii străinului [RV, de asemenea, străinii], care se alătură Domnului, pentru a-i servi și pentru a iubi Numele Domnului, pentru a fii servitorii lui, toți cei ce vor păzi sabatul, ca să nu îl spurce, și vor stăruia în legământul meu, îi voi aduce la muntele meu cel sfânt [Sion, organizația sfântă a lui Dumnezeu] și îi voi face o bucurie în casa mea de rugăciune [templul lui Dumnezeu]; arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul meu: căci casa mea se va numi o casă de rugăciune pentru toți oamenii.” (Isaia 56: 6, 7) Ultimele cuvinte ale acestui verset, „pentru toți oamenii”, include în mod evident pe clasa ilustrată de Rut, care era o străină și care a fost adusă în casa Israelului natural. „Domnul Dumnezeu, care strânge pe cei risipiți ai lui Israel [adică rămășița pe care Dumnezeu a aprobat-o în 1918], zice: Voi mai strânge și pe alții [clasa Rut și, de asemenea, clasa Estera, care au venit după 1918] la el [adică, clasa „servului credincios și înțelept”, desemnată de Domnul și care a fost prefigurată de Mardoheu și Naomi], pe lângă cei [adică pe lângă rămășița originală, prefigurată de Mardoheu și Naomi], adunați la el - Isaia 56: 8.

Rut a fost o moabită și, prin urmare a fost o străină pentru Israel și pentru legile lui; dar atunci când Rut s-a oferit voluntar să meargă la Betleem cu reîntoarsa Naomi lipsită de copii și fără nici o perspectivă de căsătorie pământească pentru ea în vedere, și nimic pe care să-și bazeze o speranță de căsătorie și ca să nască copii, Rut atunci și acolo s-a făcut echivalentul unui eunuc și ea deci bine înfățișează atât famenul cât și străinul menționat în profeția anterioară a lui Isaia.

Cei față de care noul legământ a fost inaugurat la venirea Domnului Isus la templu și care au fost, prin urmare aduși în templu și unși, au fost făcuți servi (miniștrii) capabili ai legământului pentru a servi celor care vor trebui ulterior aduși în legământ, precum Rut și Estera, adică clasa prefigurată de Rut și Estera. Faptele acum bine cunoscute arată că o mare parte a ajuns la o cunoaștere a adevărului, au făcut o consacrare și au devenit martori ai lui Iehova din anul 1922, iar aceste fapte confirmă concluzia de mai sus asupra acestei scripturi. Noi trebuie să ținem minte, de asemenea, că „marea mulțime” este compusă din acea categorie de persoane care au făcut o consacrare de a face voia lui Dumnezeu, dar niciodată nu a răspuns la chemarea pentru împărăție și, prin urmare, Domnul

nu a luat-o în legământul pentru Împărăția cerească. Prin urmare, noul legământ nu a fost inaugurat pentru aceștia și ei nu sunt făcuți „servi (miniștri) capabili“ ai aceluia legământ. Aceia desemnați în Scripturi ca „prizonieri“ sunt o astfel de clasă, iar servii capabili ai noului legământ, de asemenea, trebuie să servească clasa „prizonierilor“ sau „mulțimea mare.” Aceasta este una dintre lucrările pe care rămășița credincioasă o îndeplinește pe pământ. - Isa. 42: 6, 7; 49: 8, 9.

Cei ilustrați de Rut și Estera, și care sunt aduși după 1918, au devenit, de asemenea, servi capabili ai noului legământ și participă la această lucrare menționată mai sus. Înainte ca unul să poată deveni un serv capabil al noului legământ, el trebuie să fie adus la maturitate în Cristos și să fie un bătrân, de fapt și să servească altora, care sunt consacrați lui Dumnezeu și care sunt din societatea Ionadab; iar acest lucru este o dovadă în plus că noul legământ se limitează la clasa Israelului spiritual.

CHETURA

Avraam a avut șase fii prin Chetura. (Geneza 25: 1, 2) Ce prefigurează Chetura și ce relație a avut ea și fiii ei în legământul lui Iehova? S-a spus că cei șase fii născuți lui Avraam de Chetura, au reprezentat tipic multe popoare ale lumii, care vor obține în cele din urmă binecuvântările „restaurării“ la viață sub domnia lui Cristos și, prin urmare, Chetura a fost un tip al noului legământ, legământ care naște copiii „restaurării.” Această concluzie nu este susținută de Scripturi, pentru cel puțin două motive bune și suficiente; (1) noul legământ nu are nici o legătură cu lumea omenirii în general, pentru că este mijlocul folosit de Iehova ca să scotă dintre națiuni un popor pentru numele său, popor care dovedindu-se credincios trebuie să fie asociat cu Isus Cristos în justificarea numelui lui Iehova; și toți aceștia sunt copii lui Iehova; (2) cei care obțin binecuvântările pământești ale vieții umane vor fi copiii lui Cristos și nu copiii lui Iehova. Acest lucru este cu siguranță dovedit de faptul că oamenii credincioși din vechime, care vor deveni guvernatori vizibili pe pământ vor fi copiii lui Cristos și sub directa sa supraveghere. (Ps 45:16; Isaia 9:6) Să fim siguri, întreaga viață provine de la Iehova Dumnezeu; dar Iehova l-a îmbrăcat pe Cristos Isus, cu puterea și autoritatea de a da viață la clasa pământească și el este desemnat în Scripturi ca fiind „Tatăl veșnic.” Copiii Cheturei nu au fost prin Isaac, care era un tip al lui Cristos Isus, ci prin Avraam, care l-a ilustrat pe Iehova Dumnezeu însuși. Din acest motiv, se vede că cei șase fii ai lui Cheturei nu ar putea reprezenta clasa umană sau pământească.

FAPTELE

Patriarhul Avraam a avut o soție, pe nume Sara și două concubine, prima dintre acestea fiind Agar și a doua Chetura. Pentru o lungă perioadă de timp Sara a fost stearpă, iar Avraam a luat pe roaba lui Sara, Agar, ca un înlocuitor pentru Sara și ei i s-a născut Ismael. Mai târziu, la vârsta înaintată a lui Avraam, Sara adevărata lui soție, a conceput și a dat naștere unui fiu pentru Avraam, pe care Avraam l-a numit Isaac. Când Sara era în vârstă de 127 de ani a murit. La trei ani după moartea ei, Isaac sa căsătorit cu Rebeca. După căsătoria lui Isaac și Rebecca, pe urmă Avraam s-a căsătorit și a avut șase fii: „După aceea, Avraam, din nou a luat o soție și numele ei era Chetura.” (Geneza 25: 1) În timp acești fii s-au născut lui Avraam și Cheturei, Avraam a fost un om foarte bătrân. Aceste fapte sunt importante să le analizăm pentru a determina pe cine au reprezentat fiii Cheturei.

Dacă fiii lui Avraam prin Chetura nu au ilustrat pe clasa pământească care să fie binecuvântată cu viață în timpul domniei lui Cristos, ce au ilustrat? Un răspuns abstract la întrebarea este dat mai întâi, iar apoi urmează argumentul scriptural în sprijinul acestuia. Răspunsul care este rezonabil și susținut de Scripturi este aceasta: cei șase copii ai lui Avraam prin Chetura, îi ilustrează pe cei față de care a fost inaugurat noul legământ după nașterea Împărăției („copilul bărbat”) și care sunt desemnați ca „alți copii” ai Sionului, care se nasc după nașterea „copilului bărbat.” Cu privire la această profeție a fost scris: „Înainte ca ea să aibă durerile nașterii, a născut; înainte să fi venit durerea ei, a dat naștere unui copil de parte bărbătească. Cine a auzit un astfel de lucru? Cine a văzut astfel de lucruri? Va fi făcut pământul să nască totul într-o singură zi? Sau o națiune va fi născută deodată? Căci imediat ce Sionul a avut durerile nașterii, și-a născut copiii.” (Isaia 66: 7, 8) „Copilul bărbat” a fost născut de organizația lui Dumnezeu sau „femeie” în 1914. (Apocalipsa 12: 1-5) (A se vedea Lumina, vol.1, pagina 235.) Ceilalți „copii ai ei”, în special rămășița, sunt născuți de Sion mai târziu și după venirea Domnului Isus la templu și începutul zidirii Sionului, care a avut loc în 1918.

ORGANIZAȚIA SA

Iehova are o organizație universală, organizație care a fost reprezentată de Sara, adevărata soție a lui Avraam; iar acest lucru este cu siguranță stabilit de profeție. (Isaia 54: 1-5.) Relația maritală dintre Avraam și Sara, a ilustrat relația

dintre Iehova și „femeia“ lui, femeie care dă naștere copiilor săi din organizația capitală sau Împărăție și care se numește Sion. - Isa. 54:13.

Avraam a avut o soție adevărată și două concubine. O concubină, Agar, a reprezentat națiunea lui Israel după trup, care nu a adus mai departe un popor pentru numele lui Iehova. Acest lucru este cu siguranță stabilit de mărturia inspirată a apostolului Pavel așa cum este prezentată în Galateni. Fiii lui Dumnezeu, care sunt născuți mai târziu și care constituie un popor pentru numele lui Iehova, sunt ilustrați de către cei șase fii ai lui Avraam prin Chetura. Scriptura nu spune că Sara și Agar au fost tipuri a celor două legăminte, așa cum a fost de nenumărate ori declarat, dar spune că Agar și fiul ei au reprezentat legământul de la Sinai și că Sara și fiul ei au reprezentat ceea ce este născut din organizația lui Dumnezeu sau „Ierusalimul, care este de sus.“ Apostolul spune că aceasta este o parabolă, adică ceea ce este reprezentat aici prin aceste două femei și descendenții acestora. O parabolă nu este un tip, dar este un mijloc utilizat pentru a reprezenta sau a ilustra ceva real. Apostolul spune: „Căci este scris că Avraam a avut doi fii, unul din roabă, și unul prin femeia liberă, dar cel care era din roabă a fost născut după carne, în timp ce cel ce era al femeii libere prin intermediul promisiunii. Lucruri, care într-adevăr pot prezenta un alt înțeles; pentru că de asemenea sunt două legăminte, unul într-adevăr, de la muntele Sinai aducând în față robia, care este Agar, iar Agar este muntele Sinai din Arabia; ea a răspuns, cu toate acestea, până în prezent pentru Ierusalim, pentru că ea este în robie împreună cu copiii ei, dar Ierusalimul cel de sus este liber, care este mama noastră.” - Gal. 4: 22-26, Roth.

Imediat după cele de mai sus, apostolul citează din profeția lui Isaia 54:1, arătând că Sara a reprezentat organizația lui Dumnezeu numită Ierusalim și ilustrată de „femeia“ lui. Relația lui Avraam față de soția sa și cele două concubine ilustrează relația lui Dumnezeu față de legămintele sale, legăminte care sunt mijloace folosite pentru realizarea scopului său de a-și face un nume pentru el însuși. Sara și fiul ei, împreună ilustrează sau imaginează legământul necondiționat pe care Iehova l-a făcut ca el să producă „sămânța.“ Această sămânță a promisiunii este prefigurată de Isaac, sămânță care este Isus Cristos. Agar și fiul ei reprezintă alegoric sau ilustrează legământul legii, pe care Dumnezeu la adăugat la promisiunea originală, a cărui scop a fost de a furniza Israelului natural o oportunitate de a produce un popor pentru numele său, dar legământ care a eșuat din cauza faptului că Israel a fost alcătuit din creaturi umane imperfecte. Acest eșec al legământului este ilustrat în faptul că fiul lui Agar

a fost „născut după carne.“ În ceea ce legământul legii a eșuat, este furnizat prin noul legământ, adică un popor pentru numele său.

„Legământul avraamic“ a fost de fapt o declarație necondiționată a scopului lui Iehova de a produce o sămânță, și prin folosirea lui Avraam și a Sarei, soția lui, Dumnezeu a ilustrat cum va scoate o sămânță, sămânță care a fost reflectată sau ilustrată de Isaac. Dumnezeu a permis ca Sara să fie stearpă pentru o perioadă de timp, iar la timpul său potrivit să aducă sămânța tipică a făgăduinței. Pe parcursul acestei perioade de timp Agar a fost înlocuitorul Sarei, sau alipită de casa Avraamică, ca ea să poată da naștere unui moștenitor pentru Avraam. Fiul lui Agar nu a fost moștenitorul făgăduinței; și în mod evident scopul principal al acestui aranjament a fost de a demonstra că „sămânța promisă“ ar putea fi produsă numai de puterea miraculoasă a lui Iehova. La timpul potrivit, Sara a dat naștere la sămânța tipică, iar acest lucru a fost rezultatul exercitării puterii miraculoase a lui Iehova. Nașterea acelui fiu a fost o confirmare a legământului. Isaac era un tip al lui Isus Cristos, Fiul lui Iehova Dumnezeu; și la momentul botezului lui Isus și când spiritul sfânt sub forma unui porumbel a coborât din cer și a luminat asupra lui Isus și vocea din cer s-a auzit spunând: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care eu îmi găsesc plăcerea”, acolo într-adevăr sămânța adevărată promisă a legământului avraamic a fost născută. (Matei 3: 16,17) Numai Isaac era tipul lui Cristos Isus, care este sămânța promisă; așa cum este scris: „În Isaac se va chema sămânța ta.“ - Gen. 21:12; Rom. 9:7.

Legământului lui Iehova cu Avraam a fost întărit mai târziu lui Isaac, apoi lui Iacov, și apoi după aceea cu cele douăsprezece seminții ale lui Israel (Iuda) și în special prin legământul legii. „El își aduce aminte totdeauna de legământul Lui, cuvântul pe care la poruncit la o mie de generații: legământ făcut cu Avraam și jurământul său lui Isaac și a confirmat același legământ lui Iacov ca lege și lui Israel ca legământ veșnic.” (Psalmul 105: 8-10.) „Dumnezeu și-a adus aminte de legământul său cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov.” (Ex. 2:24) Iehova a transmis prevederile legământului avraamic către descendenții carnali ai lui Avraam prin eliberarea lor din Egipt, prin Moise și legământul legii, și după aceea prin nimicirea păgânilor dinaintea lor în țara Canaanului. „El [Domnul] a zis: Iată, Eu fac un legământ: înainte întregului tău popor voi face minuni, așa cum nu s-au mai făcut pe tot pământul, nici în vreo națiune [nici în numele oricărei națiuni]: și tot poporul prin care tu te afli va vedea lucrarea Domnului, căci este un lucru înfricoșător pe care îl voi face cu tine. Ține ceea ce îți poruncesc în această zi [în ziua inaugurării legământului legii la Sinai]; iată, alung dinaintea ta pe Amoriți, Cananiți, Hetiți, Fereziți, pe Heviți și Iebusiți. Și Domnul i-a zis lui Moise: Scrie-ți

aceste cuvinte: căci după tonul acestor cuvinte am făcut un legământ cu tine [Moise, simbolizându-l pe Cristos Isus] și cu Israel [ilustrând pe Israelul spiritual, inclusiv rămășița]. “- Ex. 34:10, 11, 27.

În armonie cu tipul menționat mai sus, Iehova a confirmat legământul avraamic cu sămânța adevărată, adică, cu Isus Cristos, făcând cu el noul legământ. Prin Cristos Isus, Mediatorul, Iehova a confirmat legământul avraamic pentru membrii trupului lui Cristos Isus, adică cu Israelul spiritual în același mod, adică, printr-un legământ nou care stabilește în mod specific scopul lui Iehova cu privire la această sămânță a lui Avraam. Noul legământ este așadar un accesoriu sau o împreunare pentru legământul avraamic, la fel cum și partea din spate a efodului preoțesc a fost împreunată la partea din față a acestuia. (Ex 28:4-7) Aceasta confirmă în continuare concluzia că noul legământ este un mijloc folosit de Iehova pentru a aduce un popor pentru numele său, cu care oamenii trebuie să fie asociați și prin adopție devin o parte din sămânța lui Avraam și să participe la justificarea numelui lui Iehova.

Sara a avut un fiu, iar după aceea a murit. Asta nu înseamnă sfârșitul legământului avraamic, nici sfârșitul organizației lui Iehova; deoarece acestea nu are sfârșit. De la timpul morții sale, Sara este doar absentă din ilustrație, așa cum desigur, după moartea ei ea n-ar mai putea naște mai mult copii. Sara a murit la treizeci și șapte de ani de la nașterea lui Isaac și cu trei ani înainte de căsătoria lui Isaac cu Rebecca; Isaac era în vârstă de patruzeci de ani când sa căsătorit. (Geneza 25:20) Apoi, după căsătoria lui Isaac cu Rebeca și la mai mult de trei ani după moartea lui Sara, Avraam a luat o soție și numele ei era Chetura. (Geneza 24: 67; 25: 1) După moartea Sarei, Chetura a înlocuit-o pe Sara, prin nașterea mai multor copii lui Avraam, la fel cum Rut, femeia moabită, a fost un înlocuitor pentru bătrâna evreică Naomi, în nașterea unei semințe. (Rut 3:1-18; 4:1-17) Chetura, prin urmare, ar ilustra organizația lui Dumnezeu, dar nu și noul legământ. Ea și fiii ei împreună, cu toate acestea, ilustrează pe organizația lui Dumnezeu dând naștere altor fii după nașterea „copilului bărbat.“

Avraam fiind un om bătrân și, de asemenea, Sara fiind prea bătrână ca să poarte copii, Iehova a făcut o minune față de ei, provocând concepția și nașterea fiului Isaac. Rezultă, prin urmare, că cei șase fii ai lui Avraam prin Chetura născuți la mai mult de patruzeci de ani de la nașterea lui Isaac, au fost de asemenea fii născuți de puterea miraculoasă a lui Iehova. În ceea ce privește nașterea miraculoasă a lui Isaac: „(Așa cum este scris, te-am făcut tatăl multor națiuni) în fața celui pe care l-a crezut, adică Dumnezeu, care dă viață morților [puterea lui Avraam ca să o facă rodnică pe Sara era moartă și Dumnezeu miraculos a

însuflețiți acea putere], și cheamă lucrurile [Avraam fiind inclus] care nu sunt [chiar după cum Avraam o dată nu a fost tatăl unei mulțimi] ca și cum ar fi [deci Dumnezeu a schimbat numele lui Avraam, însemnând „tatăl unei mari mulțimi“, iar acest lucru l-a făcut cu doi ani înainte de nașterea lui Isaac]. El care împotriva speranței a crezut în speranță, ca el să devină tatăl multor națiuni, conform cu ceea ce i se spusese: Așa va fi sămânța ta. Nu a șovăit la promisiunea lui Dumnezeu, prin necredință; ci a fost tare în credință, dând glorie lui Dumnezeu; fiind deplin convins că, ce a promis, a fost în stare să și facă. (Romani 4:17, 18, 20, 21) „De aceea chiar dintr-unul și acela ca și mort, s-au născut o mulțime ca stelele cerului și nenumărați ca nisipul de pe țărmul mării.“- Evr. 11:12.

Avraam era în vârstă de o sută de ani, când sa născut Isaac și corpul său, apoi a fost la fel de bun ca unul mort până acum când copiii erau în cauză, așa cum este scris în Romani, capitolul patru; prin urmare, patruzeci de ani mai târziu, trupul său a fost la fel de mort, dacă nu chiar mai mult și din acest motiv Iehova trebuie că și-a exercitat puterea miraculoasă prin care Avraam să-i poată avea pe cei șase fii ai Cheturei. (Geneza 25: 1, 2; 1 Cron 1: 32) A fost prin puterea miraculoasă a lui Iehova că Isus Cristos a fost conceput în pântecul fecioarei și mai târziu născut. Treizeci de ani după aceea, prin puterea miraculoasă a lui Iehova, Isus Cristos a fost născut la fel ca anti tipicul Isaac, „sămânța făgăduinței.“ (Mat. 3: 16,17) Aproximativ 1900 ani mai târziu, adică, 1914, „copilul bărbat“, care înseamnă Împărăția lui Dumnezeu sub Cristos, s-a născut din femeia sau organizația lui Dumnezeu și acest lucru, de asemenea, prin puterea miraculoasă a lui Iehova. Prin asemenea exercitare a puterii miraculoase a lui Iehova, Sionul, simbolizat prin „femeia“ lui Dumnezeu, a născut alți copii în 1918 și în anii următori. Chetura, prin urmare, pare să ilustreze în mod clar Sionul în nașterea altor copii după nașterea copilului bărbat. - Isa. 66: 7-9.

Cei șase fii ai lui Cheturei nu erau fiii lui Isaac, dar au fost fiii lui Avraam; prin urmare, fiii Cheturei nu au putut ilustra pe cei care primesc viață pe pământ și care au fost numiți o „clasă a restaurațiilor“, pentru că aceluia la care li se va da perfecțiunea umană vor fi fiii anti tipicului Isaac. Concluzia, prin urmare, trebuie să fie că fiii lui Avraam prin Chetura i-a ilustrat pe fiii lui Iehova Dumnezeu născuți de organizația lui Sion, separat și diferiți de Cristos Isus. Cei care au fost scoși dintre națiuni ca un popor pentru numele lui Dumnezeu nu sunt copiii lui Cristos, dar ei sunt frații lui Cristos și fii ai lui Dumnezeu. (Evr. 2:11) Relația lui Avraam cu Chetura și fiii ei, de aceea, a ilustrat în mod clar relația lui Dumnezeu cu „ceilalți fii ai Sionului.“

Numai Cristos Isus este marele Mesager al noului legământ. După nașterea „copilului bărbat“, naștere care a avut loc în 1914 și mai târziu, adică în 1918, Cristos Isus, Mesagerul noului legământ, vine la templu pentru judecată. (Mal. 3: 1) Iehova, prin Cristos Isus marele Sol al legământului, a zidit Sionul aducând prima dată pe sfinții credincioși care cu mult timp în urmă au murit în credință și după aceea mai târziu, rămășița credincioasă de pe pământ este adusă în Sion și ei devin copiii lui Dumnezeu; iar această strângere din urmă este ilustrată de Chetura dând naștere la cei șase fii, care sunt fiii lui Avraam, simbolizând pe fiii lui Dumnezeu. Isus Cristos SINGUR este „sămânța lui Avraam“, în conformitate cu legământul necondiționat. „Acum, lui Avraam și seminței lui făgăduințele au fost făcute. El nu spune: și semințelor, ca despre multe, ci ca despre una: Și seminței tale care este Cristos.“- Gal. 3:16.

PRIN ADOPTIE

Este adevărat că apostolul, în același capitol, spune: „Fiindcă toți câți ați fost botezați în Cristos, v-ați îmbrăcat cu Cristos. Și dacă voi sunteți ai lui Cristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori conform promisiunii.“ (Gal. 3:27, 29) Dar întrebarea este, cum ajung ei în Cristos? În mod clar prin adopție. Adoptarea înseamnă a aduce un alt fiu în familie. Membrii corpului lui Cristos ilustrează o parte din sămânța lui Avraam, prin virtutea de a fi adus în Cristos Isus, primit și adoptat în casa lui Dumnezeu, în care Isus Cristos este Cap și Conducător. Ei nu ajung în trupul lui Cristos datorită a ceea ce ei fac. Argumentul apostolului în epistola sa către Galateni este că, la plinătatea timpului, Dumnezeu l-a trimis pe Isus „să-i răscumpere pe cei ce erau sub lege, ca să primim înfierea. Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu a trimis spiritul [Cristos] Fiului Său în inimile voastre, care strigă, Ava, adică: Tată. De aceea nu mai ești rob, ci fiu; iar dacă ești fiu, ești și moștenitor al lui Dumnezeu prin Cristos.“ - Gal 4. 4-7.

Apostolul spune din nou: „Fiindcă nu ați primit un spirit de robie, care să vă supună fricii, ci ați primit un spirit de înfiere, prin care strigăm, Ava, Tată.“ (Rom. 8:15) Apoi apostolul arată în mod clar că aducerea completă a acestora în familia lui Dumnezeu are loc la zidirea Sionului. „Și nu numai ei, ci și noi înșine, care avem cele dintâi roade ale spiritului, chiar noi suspinăm în noi înșine, așteptând adopția fiilor, adică, răscumpărarea trupului nostru.“ (Rom. 8:23) Acesta a fost scopul lui Dumnezeu de la început de a aduce și pe acești alți fii în familia sa prin adopție. „Predestinându-ne pentru adopția copiilor prin Isus Cristos, pentru el însuși, conform bunei plăceri a voii sale.“- Ef. 1: 5.

Iehova i-a zis lui Avraam: „În Isaac se va chema sămânța ta.” (Geneza 21:12) La timpul acestei declarații a lui Iehova, Agar și fiul ei au fost alungați. (Gal. 4:29, 30) Cam la patruzeci de ani după aceea, fiii Cheturei s-au născut. Isaac este fiul printr-o minune a lui Dumnezeu, conform promisiunii, și Isaac era un tip al lui Cristos Isus, care este sămânța promisiunii. Isus, anti tipicul Isaac, este Unul, iar cei șase fii prin Chetura face șapte, care este un număr divin complet formând o familie regală.

Fiii Cheturei nu au putut moșteni cu Isaac „tot ce a avut Avraam”, dar Avraam a dat celor șase fii daruri. (Geneza 25:5, 6) De asemenea membrii trupului lui Cristos nu pot moșteni nimic din cauza lor însuși, pentru că Isus Cristos este Cel „pe care el [Iehova] l-a făcut pe moștenitor al tuturor lucrurilor.” (Evrei 1: 2) Cristos Isus a ajuns în moștenirea Împărăției cu trei și jumătate înainte de a veni la templu pentru judecată și pentru zidirea Sionului și, de aceea, în acea durată de timp înainte ca să se nască ceilalți copii ai Sionului ca să fie aduși în organizația capitală a lui Dumnezeu. Isus Cristos este, prin urmare, în esență „sămânța lui Avraam.” (Fapte 3:25, 26) Prin mijlocirea lui Cristos Isus, frații lui sunt aduși mai departe ca un popor scos pentru numele lui Iehova și acești frați credincioși au devenit împreună moștenitori cu Cristos Isus, prin adopție, iar moștenirea lor este condiționată de anumite lucruri specifice, anume: „însuși spiritul adeverește împreună cu spiritul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu: și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Cristos, dacă într-adevăr suferim cu el, ca să și fim glorificați împreună.” (Rom. 8:16, 17) Altfel spus, toți membrii corpului sunt adoptați în casa regală și devin pentru totdeauna membri ai acelei case cu condiția credinței în Dumnezeu, care atrage după sine asupra lor ocările și suferințele care au căzut pe Isus Cristos.

Numele „Chetura” este derivat din rădăcina primitivă *Qatar*, care înseamnă „a fumega”, adică, transformarea parfumului prin foc. Cel mai adesea cuvântul este tradus „pentru a arde tămâie”, de asemenea, „pentru a arde sacrificiul”; de aici numele „Chetura” înseamnă „tămâie” sau „parfumată.” Frumosul poem Scriptural cu privire la Isus Cristos care vine ca Rege și Judecător la templu spune: „Cine este acesta care vine din pustie, ca niște stâlpi de fum, parfumat cu mir și tămâie, cu toate fardurile unui comerciant?” (Cântarea Cântărilor 3: 6) Ca Rege, el călătorind în palanchin sau „letică” (RV), este urmat de șazeci de războinici viteji. (Cântarea lui Solomon 3: 7, 8) Fiii casei regale a lui Dumnezeu sunt uniți sau aduși în organizația regală a lui Isus Cristos la templu. Numele de „Chetura”, prin urmare sugerează că alți copii ai Sionului, născuți sau aduși în Sion, după venirea regelui și nașterea Împărăției, sunt cei care „oferă jertfă de laudă lui Dumnezeu în

mod continuu, adică, rodul buzelor lor, dând mulțumiri numelui său“, după zidirea Sionului care a urmat după 1918. (Evr. 13:15) Din acel timp înainte acest sacrificiu, fiind „continuu“, nu este oprit de dușman așa cum a fost oprit în 1918, dar pentru totdeauna acea organizație capitală continuă să cânte mai departe lauda lui Iehova. (Apoc 8: 3) Cei care ascultă cu credință de Iehova și de Isus Cristos și îndeplinesc cu credincioșie îndatoririle în calitate de servi ai noului legământ sunt „pentru Dumnezeu, o mireasmă a lui Cristos.“ - 2 Cor. 2:15.

„Copilul bărbat“, s-a născut în 1914; în 1918, după venirea la templu, mai întâi sunt aduși sfinții credincioși care au murit în credință și care trebuie să-i întrecă pe cei de pe pământ, după care este adusă în templu rămășița credincioasă de pe pământ. Aducerea acestor alți sfinți în familia regală a lui Dumnezeu, prin urmare, a fost prefigurată în mod clar de către cei șase fii ai lui Avraam prin Chetura.

Din toate dovezile scripturală stabilite împreună cu faptele care s-au întâmplat datorită lui Iehova, concluzia irezistibilă este că noul legământ nu este un legământ care are de a face cu „restaurarea“ Israelului natural sau al oricărui popor la perfecțiune umană; dar că noul legământ este instrumentul lui Iehova folosit să scoată dintre diferitele națiuni un popor pentru numele său și că cei luați astfel și care se dovedesc credincioși sunt adoptați în familia lui Dumnezeu și devin, astfel, membri ai casei sale regale, sau sfinți regali. Această concluzie nu este în nici un mod ostilă adevărului că binecuvântările pământești sau umane vor veni la oameni, în general, în timpul domniei lui Cristos, ci mai degrabă dă o asigurare pentru lumea umanității că Iehova va avea o sămânță aprobată care să facă lucrarea lui de binecuvântare. Noul legământ este dedicat și este strâns legat de legământul pentru Împărăție. Este Împărăția care va justifica complet numele lui Iehova.

POPORUL SĂU DE LEGĂMÂNT

Iehova l-a trimis pe Moise în Egipt în calitate de justificator al numelui său. Moise a transmis mărturia lui Iehova, după cum el a poruncit și apoi i-a condus pe israeliți în condiții de siguranță din Egipt și peste Marea Roșie. Acolo acea ilustrație s-a încheiat. De de cealaltă parte a mării Roșii și în pustiu, Iehova l-a folosit pe Moise pentru a face alte ilustrații profetice care la timpul convenit vor fi îndeplinite de către Mai Marele Moise, Cristos. Ilustrația făcută prin Moise că a mers în Egipt a început să-și aibă împlinirea în anul 1914, după cum se menționează într-un capitol anterior. Alte ilustrații făcute de Moise după ce a părăsit Egiptul au fost îndeplinite, unele la o dată mult mai timpurie, iar unele

dintre ele, la o dată mai târzie. Fiecare dintre aceste ilustrații este completă în sine, pentru că fiecare dintre ele a fost dictată de Iehova și înfăptuită conform cu voia lui.

Iehova i-a poruncit lui Moise să-i ducă pe israeliți la Muntele Sinai, ceea ce el făcuse. Acolo Dumnezeu a confirmat cu Israel legământul său, care și-a avut începutul în Egipt și în baza căruia mielul a fost junghiat. În calitate de mediator, Moise a pus cuvintele lui Iehova înaintea oamenilor și ei i-au acceptat termenii. „Și Moise a venit și a trimis după bătrânii poporului și a pus înaintea fețelor lor toate aceste cuvinte pe care DOMNUL i le-a poruncit. Și tot poporul a răspuns împreună și a spus: Vom face tot ceea ce a spus DOMNUL. Și Moise a dus înapoi cuvintele poporului la DOMNUL (Ex. 19: 7, 8) În legătură cu aceasta, israeliții au fost de acord în mod expres să facă voia lui Dumnezeu.

Nimeni nu poate veni la Dumnezeu decât prin credință în sângele vărsat al lui Isus Cristos. Când un om își exercită credința în sângele lui Isus ca prevederea lui Dumnezeu pentru salvare, el intră astfel într-un legământ de a face voia lui Dumnezeu. Baza acestui legământ este sângele Mielului care înlătură păcatul lumii, Miel care a fost prefigurat de mielul de paște junghiat în Egipt. Legământul pe care Iehova l-a făcut cu copiii lui Israel din Egipt, prin mâna lui Moise, și care a fost confirmat la Sinai, nu a fost singurul legământ făcut cu acel popor ales înainte de a ajunge în țara Canaanului.

ÎN MOAB

Moise i-a condus pe israeliți din Sinai prin pustie timp de aproape patruzeci de ani, iar acum erau în țara Moabului și aproape la malurile Iordanului, de unde ei vor trece în curând în țara promisă. Acolo Moise a vorbit israeliților, după porunca lui Iehova. Timpul este cu certitudine fixat: „Și s-a întâmplat în al patruzecilea an, în a unsprezecea lună, în prima zi a lunii, că Moise a vorbit copiilor lui Israel, conform cu tot ceea ce DOMNUL i-a dat ca poruncă pentru ei.“ (Deut. 1: 3) Acest timp fixat a fost numai cu două luni înainte de începerea noului an al lui Israel. Acolo Moise a adunat poporul și le-a relatat ce a făcut Iehova pentru ei, de pe vremea când a confirmat legământul la Sinai. Cu această ocazie Moise a repetat legea fundamentală pentru israeliții adunați, și datorită acelei repetări ia cartea Deuteronom numele. (Deut. 5: 6-21) Fără îndoială, unul dintre scopurile repetării legii a fost de a le aminti israeliților că ei ca popor erau obligați să facă voia lui Dumnezeu.

Din mulțimea care a părăsit Egiptul nu mulți au rămas în viață, cei mai mulți dintre ei au murit pe drum. Aproape toți cei cărora Moise le-a vorbit acolo erau copiii celor care au ieșit din Egipt, cu excepția lui Caleb, Iosua și o parte din tribul lui Levi. Moise a fost foarte clar în declarația sa că legământul făcut de Dumnezeu la Sinai nu a fost făcut cu Avraam și Isaac, ci cu cei prezenți la Sinai, dintre care unii erau acum în Moab. - Deut. 5: 2,3.

Acel legământ făcut în Moab nu a fost doar o repetare a celui confirmat la Sinai, ci a fost un legământ separat și distinct; iar acest lucru este demonstrat prin aceste cuvinte: „Acestea sunt cuvintele legământului, pe care Domnul ia poruncit lui Moise să-l facă cu copiii lui Israel în țara Moabului, afară de legământul pe care l-a făcut cu ei în Horeb.” - Deut. 29: 1.

Moise atunci și acolo le-a relatat israeliților multe lucruri minunate pe care Iehova le-a făcut pentru ei de când au părăsit Egiptul și că el i-a condus patruzeci de ani în pustie și apoi a spus: „Păziți de aceea cuvintele acestui legământ și împliniți-le, ca să prosperați în tot ce faceți. Voi stați în picioare astăzi cu toții înaintea DOMNULUI Dumnezeu vostru, căpeteniile triburilor voastre, bătrânii voștri și administratorii voștri, toți bărbații lui Israel, micuții voștri, soțiile voastre și străinul tău care este în mijlocul taberei tale, de la tăietorul lemnului tău până la aducătorul apei tale, ca să intri în legământ cu DOMNUL Dumnezeu tău și în jurământul său, pe care DOMNUL Dumnezeu tău îl face cu tine astăzi, ca să te întemeieze astăzi ca popor al său și să îți fie Dumnezeu, precum ți-a spus și precum a jurat părinților tăi, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacob.” (Deuteronom 29: 9-13). Aceste cuvinte ale legământului dezvăluie scopul lui Iehova de a avea un popor pentru el și că el trebuie să-și dovedească credincioșia față de el, dacă ar vrea să prospere și că legământul făcut acolo a fost făcut cu și i-a cuprins pe toți credincioșii, indiferent dacă erau sau nu prezenți. „Și nu numai cu voi fac acest legământ și acest jurământ; ci cu acela care stă în picioare aici astăzi cu noi înaintea DOMNULUI Dumnezeu nostru și de asemenea cu cel care nu este astăzi aici, cu noi.” - Deut 29:14, 15.

Termenii legământului de la Sinai și cel făcută în Moab, arată că acesta din urmă este mult mai cuprinzător. (Deuteronom 10:16-20; 30:11-14). „Circumcideți de aceea prepuțul inimii voastre și nu mai fiți îndărătnici.” (Deut. 10:16) Aceste cuvinte cu privire la circumcizia inimii nu au fost o modificare a legământului confirmat la Sinai, dar ele au constituit o poruncă specifică în legământul făcut în Moab. Legământul Legii la Sinai a stabilit pedeapsa cu moartea pentru încălcare, dar „blestemul” nu a fost menționat până la sfârșitul călătoriei prin pustie, când legământul a fost făcut în Moab. (Deut. 11:26-29; 28:15-68) A fost în timpul facerii

acelui legământ în Moab, că Moise a anunțat mai întâi ceea ce Petru a citat după Cincizecime, anume: „Și se va întâmpla, că fiecare suflet, care nu va asculta pe acel profet, va fi nimic din mijlocul poporului.” (Fapte 3:23) Această profeție se aplică în mod specific după a doua venire a lui Cristos, timp în care chestiunea reală a vieții și a morții este plasată înaintea și hotărâtă asupra aceluia pe care Domnul i-a uns și peste care a pus obligația de a asculta de poruncile lui Cristos Isus, Marele Moise.

ÎNSEMNĂTATEA LEGĂMÂNTULUI

O citire atentă a cărții Deuteronom în acest punct va fi benefică. Se sugerează că numele IEHOVA apare în aceasta mai mult decât în orice alt loc din Biblie. (ARV) Având dovada scripturală pozitivă că Moise acolo l-a ilustrat sau l-a prefigurat pe Cristos Isus, astfel că profeția are împlinirea ei mai mare la a doua venire a lui Cristos; și, de asemenea, știind că toate aceste lucruri au fost scrise pentru învățătura celor peste care a venit sfârșitul lumii și scrise pentru încurajarea și mângâierea specifică a rămășiței, ar trebui să ne așteptăm să găsim o aplicație actuală a legământului făcut în Moab. - Deut. 18:15, 18; 1 Cor. 10:11; Rom. 15: 4.

Cei patruzeci de ani de călătorie a lui Israel sub conducerea lui Moise a fost aproape de sfârșit, iar strângerea aceluia popor în câmpiile Moabului, lângă granițele țării făgăduinței, pe care Dumnezeu a declarat că ar trebui să o moștenească, ilustrează în mod potrivit pe poporul în legământ cu Iehova să facă voia lui, strânși și adunați la începutul judecății lui Cristos Isus, Mai Marele Moise, iar în acel timp acest mare Judecător a venit la templul lui Iehova. (Matei 25:31-46; 2 Tes 2:1,2). În 1878 Domnul Isus a acordat atenție specială urmașilor Săi pe pământ, de atunci și până în 1918. În această perioadă lucrarea de pregătire a căii înaintea Domnului Iehova a fost făcută; iar în ce privește sfârșitul acestei perioade, adică, 1918, Marele Profet, Mesagerul lui Iehova, „dintr-o dată a venit la templu” pentru judecată și atunci și acolo a început curățirea „fiilor lui Levi.” (Mal. 3: 1-3) În perioada 1878-1919, poporul de legământ a lui Iehova a fost în pustiu, trecând prin niște experiențe foarte dificile. La scurt timp după facerea legământului în Moab, Iehova va trimite pe copiii lui Israel în moștenirea lor, în țara făgăduinței; și, de asemenea, într-o perioadă scurtă de timp după venirea lui Cristos Isus la templu, credincioșii, prin grația lui Iehova, vor intra în moștenirea lor.

Astfel, noi suntem capabili să vedem că legământul făcut în Moab se referă în mod specific la legământul pentru împărăție. În legământul confirmat de Iehova cu Israel la Sinai, poporul a fost întrebat dacă și-ar îndeplini partea lor cu privire la aceasta și ei și-au exprimat dorința să facă acest lucru. În legământul făcut în câmpiile Moabului, nu a existat nici o astfel de cerere pentru popor să fie de acord să facă voia lui Dumnezeu, pentru că ei au fost deja de acord să facă voia lui Dumnezeu, atunci când au părăsit Egiptul. De asemenea cei care sunt în legământ ca să facă voia lui Iehova la venirea Domnului Isus la templu trebuie să fie dispuși să accepte termenii oricărui legământ suplimentar, care este de fapt un legământ de credincioșie și ei trebuie să se dovedească credincioși înainte de a intra în moștenirea lor. Acest lucru este în armonie cu Scripturile, care prevăd că, după ce unul este chemat la împărăție, el trebuie să fie ales sau luat în legământ și atunci el trebuie să se dovedească credincios. - Apoc 17:14.

După ce le-a reamintit israeliților că el i-a condus timp de patruzeci de ani în pustiu, Moise a zis: „Totuși DOMNUL nu v-a dat o inimă să pătrundeți și ochi să vedeți și urechi să auziți, până în această zi.” (Deuteronom 29: 4). De asemenea, atunci când poporul de legământ al lui Iehova s-a adunat pentru judecată la venirea Domnului Isus la templu, nu a avut până în acel moment inimă să perceapă, sau ochi ca să vadă și ca să înțeleagă semnificația numelui și scopului lui Iehova. Lucrurile mai profunde au venit la ei după aceea. De atunci numai cei aprobați, care au ascultat cu bucurie și de bună voie au fost învățați de Iehova Dumnezeu. - Ps. 110:3; Isa. 54:13.

Legământul încheiat în câmpiile Moabului, prin urmare, a prefigurat clar legământul pentru Împărăție, care include credincioșie continuă și ascultare față de Dumnezeu și Împărăția Lui. După aceea, toți care intră în legământul pentru Împărăție trebuie să continue să îndeplinească cu credincioșie partea lor ca o condiție prealabilă pentru a intra în deplinătatea moștenirii lor. Aceștia sunt cei menționați de Moise ca „moștenirea” lui Iehova. „Pentru că partea Domnului este poporul Lui, Iacov este sorțul moștenirii lui.” (Deuteronom 32:9). Aceștia constituie națiunea sfântă pe care Domnul a scos-o dintre oameni ca să fie martori pentru el și care trebuie să exprime laudele lui. (1 Petru 2:9,10) „Ferice de națiunea, a cărei Dumnezeu este Iehova, poporul care el i-a ales pentru propria lui moștenire.” (Ps. 33:12, ARV) În mod evident ei sunt cei care devin martori ai lui Iehova și care trebuie să îndeplinească în mod continuu și cu credincioșie partea lor a legământului înainte de a intra pe deplin în moștenire. Aceștia sunt cei pe care Iehova îi face membrii clasei sale a „servului ales” și pe care îl dă ca legământ

pentru națiuni să poarte mărturia despre el și împărăția Lui înaintea oamenilor și această onoare el nu o dă la altul. - Isa. 42:1-8.

Unșii sunt cei cărora Iehova le spune: „Ochii înțelegeri fiind iluminați, ca voi să cunoașteți care este speranța chemării Lui, care sunt bogățiile gloriei moștenirii Lui în sfinți.” (Efeseni 1:18) Iehova stabilește locul pentru poporul Său de legământ și nimeni nu poate să rămână în acel loc decât dacă el acceptă cu bucurie și face voia lui Dumnezeu în ziua judecării. (1 Ioan 5:3; 4:17,18). Blestemele lui Iehova sunt peste cei care devin necredincioși față de legământul lor și binecuvântările lui veșnice sunt oferite celor care continuă credincioși, de aceea cuvintele lui Moise citate de apostolul Petru se aplică în prezent: „De aceea pocăiți-vă și întoarceți-vă, ca păcatele voastre să fie șterse când vor veni timpurile de înviore din prezența Domnului; și el îl va trimite pe cel dinainte predicat vouă, pe Isus Cristos; pe care cerul trebuie să îl primească până la timpurile restituirii tuturor lucrurilor, pe care Dumnezeu le-a spus prin gura tuturor sfinților săi profeți de când a început lumea. Fiindcă Moise într-adevăr spunea părinților: Domnul Dumnezeu vostru vă va ridica un profet dintre frații voștri, asemenea mie; pe el să îl ascultați în toate, orice vă va spune. Și se va întâmpla, că fiecare suflet care nu îl va asculta pe acel profet, va fi nimicit din popor.” (Fapte 3:19-23) Aceleași clase adusă în templu, Isus acum îi spune: „Tu fii credincios până la moarte și îți voi da coroana vieții.” - Apoc 2:10, RV.

În Moab, Iehova le-a spus israeliților că dacă vor fi silitori ca să dea ascultare poruncilor Lui, să-l iubească și să-l servească pe Iehova cu toată inima și sufletul lor, el le va da „ploaie timpurie și ploaie târzie.” (Deut. 11:13, 14) Aceasta este în acord cu profețiile rostite de Ioel și Osea. (Ioel 2:23; Osea 6:3). Este, de asemenea, în armonie cu profeția lui Ezechiel 34:26: „Și le voi face pe acestea și locurile de jur împrejurul dealului meu, o binecuvântare; și voi face ploaia să cadă la timpul ei; vor fi ploi de binecuvântare.” Aceste texte confirmă în continuare concluzia că legământul făcut în Moab are împlinirea ei cu poporul lui Dumnezeu care este strâns împreună la templu și care, după ce a fost adus în templu, primește aversele „ploii târzii.” Acesta a fost timpul de înprospătare și binecuvântare, în care poporul uns al lui Dumnezeu a fost mult binecuvântat primind din mâinile lui Iehova o înțelegere a declarațiilor sale profetice. Numai cei care au fost luați în acest legământ pentru Împărăție și care s-au străduit să-și îndeplinească partea lor din el, au avut privilegiul de a primi și se bucură de aceste binecuvântări prefigurate de ploaia târzie. „În lumina feței împăratului este viața; și bunavoința lui este ca un nor al ploii târzii.” - Prov 16:15.

IEȘURUN

Iehova îl denumește pe poporul Său de legământ cu numele „leșurun.“ Acest nume apare doar de patru ori în Scriptură: de trei ori în cartea Deuteronom și o dată în profeția lui Isaia. (Deuteronom 32:15; 33: 5, 26; Isaia 44: 2). Acesta a fost folosit pentru prima dată în mesajul transmis de Moise în câmpiile Moabului, când s-a făcut legământul. Nimic declarat de către Iehova în Cuvântul său nu este inutil sau de prisos. Prin urmare, trebuie să concluzionăm că atât timpul cât și locul folosirii cuvântului sunt semnificative. Numele semnifică „un popor drept“ și, prin urmare, s-ar aplica tuturor celor care sunt strânși la templu pentru judecată și care stau prin dreptatea lui Cristos Isus. Toți aceștia au fost aduși înapoi ca fii ai lui Dumnezeu, au fost chemați, au acceptat chemarea și sunt în rânduri pentru Împărăție, prin urmare, făcuți drepti prin și datorită sângelui vărsat al lui Isus Cristos. Clasa „servului rău” trebuie că la un moment dat au fost socotiți drepti, altminteri, cum nu ar fi putut fi strânși afară din Împărăție. Numele „leșurun” s-ar aplica în special celor care sunt aprobați la judecată, luați în templu și unși. De aceea, Iehova le spune: „Așa vorbește Domnul, care te-a făcut și te-a format din pântece, care te va ajuta; nu te teme, O Iacobe, servul meu; și tu leșurun, pe care Eu l-am ales.”- Isa. 44:2.

În cântecul profetic al lui Moise, scris și transmis de el israeliților în timpul legământului din Moab, au apărut aceste cuvinte: „Dar leșurun s-a îngrășat și a azvârlit din picior, te-ai îngrășat, te-ai îngroșat, te-ai acoperit cu grăsime; atunci l-a părăsit pe Dumnezeu care l-a făcut și a disprețuit Stânca salvării lui.” (Deut. 32:15) Această profeție împlinită la o scară mai mare, la judecata templului, arată că va fi atunci o clasă căreia numele de „leșurun” i s-a aplicat o dată dar care mai târziu va deveni necredincioasă și va părăsi pe Iehova. Numele „leșurun” semnifică o relație strânsă între Iehova și poporul său și se pare destul de clar că Iehova a promis poporului său o astfel de relație strânsă în momentul în care legământul a fost făcut la Sinai, când le-a zis: „Acum, dacă veți asculta într-adevăr de vocea mea și veți ține legământul meu, atunci voi îmi veți fi un tezaur special, peste toate popoarele, pentru că tot pământul este al meu.” (Ex. 19:5) Acest lucru ar arăta că o astfel de relație strânsă este promisă celor care intră în legământ să facă voia lui Dumnezeu și pe care o primesc cu condiția credincioșiei. Cei care au răspuns la chemarea pentru împărăție și care stăteau înaintea lui Cristos la templu pentru judecată, prin urmare, au fost incluși în acel timp în numele de „leșurun”, dar numele va rămâne doar peste cei care au fost aleși și care au continuat credincioși.

Faptele care sunt bine cunoscute susțin această concluzie. De la și după venirea Domnului Isus la templu au fost cei în rânduri pentru Împărăție care au

devenit înțelepți în propriile lor păreri, egoiști, rebeli și fără de lege. Așa cum profetul Moise a pus, „Te-ai îngroșat, te-ai acoperit cu grăsime; atunci l-a părăsit pe Dumnezeu care l-a făcut și a disprețuit Stânca salvării lui.” „Îngroșat” sau „gras”, așa cum este folosit aici, înseamnă „a strălucii și a devenii grosolan.” Sunt cei care au o mare dorință și ambiție să strălucească înaintea oamenilor și astfel au devenit necredincioși față de termenii legământului lor. Aceștia sunt cei care devin fără de lege sau lucrătorii nelegiurii și care refuză să dea atenție la calea lui Dumnezeu de a duce mai departe lucrarea și care în schimb urmează propriile lor căi egoiste, pentru ca ei să strălucească înaintea oamenilor. Aceștia sunt cei care rănesc sau pun capcane pentru alții, să atragă adepți după ei și despre care Domnul Isus a declarat că-i va smulge din Împărăția Lui. „Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care offensează, și pe cei ce fac nelegiuire.” (Mat. 13:41) Rezultă, prin urmare, că la început ei trebuie să fi fost în rânduri pentru Împărăție. Aceasta este clasa care face parte din clasa „servului rău”, „omul păcatului”, „fiul pierzării.” - Mat. 24: 48-50; 2 Tes. 2: 3-9.

Marea Stâncă este Iehova; și clasa „servului rău”, „fiul pierzării”, nu ia în seamă instrucțiunile date de Iehova și astfel profetia lui Moise spune: „De Stânca, cea care te-a născut, tu ai uitat și nu ți-ai adus aminte de Dumnezeu, care te-a format. Și când DOMNUL a văzut, i-a detestat din cauza provocării fiilor săi și a fiicelor sale. Și a spus: Îmi voi ascunde fața de ei, voi vedea care va fi sfârșitul lor, pentru că ei sunt o generație foarte perversă, copii în care nu este credință. Pentru că ei sunt o națiune lipsită de sfat și nici nu este înțelegere în ei. O, de ar fi înțelepți și de ar înțelege aceasta și ar lua aminte la sfârșitul lor de pe urmă!” - Deuteronom 32:18-20, 28, 29, 35.

Judecata înregistrată aici va fi executată împotriva celor care sunt necredincioși față de termenii legământului lor pentru Împărăție, iar acest lucru este pe deplin susținut de cuvintele profetului Moise, rostite cu aceeași ocazie și citate de Petru după Cincizecime. (Fapte 3:23) Aceasta este o dovadă în plus că poporul de legământ al lui Iehova este cel care este în legământul pentru Împărăție, cel care trebuie să audă și să asculte de poruncile Domnului Isus Cristos în calitate de Mare Profet al lui Iehova și Funcționar Principal. Anumite fapte și împrejurări s-au petrecut în ultimele luni, care sunt în mod clar o împlinire a acestei profetii. În unele grupe, acolo unde oamenii au deținut funcția de „bătrân ales” și în care oamenii au încercat până acum să strălucească, aceștia s-au poziționat în opoziție cu lucrarea Împărăției desfășurate de poporul uns al lui Dumnezeu pe pământ și își proclamă opoziția lor, deoarece Turnul de Veghere a publicat ceea ce apare clar în Scripturi să fie adevărat cu privire la „bătrâni.” Astfel

de lucruri sunt de așteptat. Această confirmare sau împlinire a profeției este o încurajare pentru credincioși, deoarece îi informează că ei sunt pe calea dreaptă.

„REGE ÎN IEȘURUN“

Cuvintele lui Isus arată clar că, în ziua judecării templului el va evidenția clasa credincioșilor, cărora le va încredința toate interesele Împărăției de pe pământ și că o va face pe această clasă „servul credincios și înțelept.” (Matei 24:45-47) Profeția rostită de Moise în Moab localizează timpul când clasa „servului credincios” este evidențiată, iar acest timp corespunde cu timpul judecării la templu. Este scris: „Și el era împărat în leșurun, când capii poporului și triburile lui Israel s-au adunat.” (Deuteronom 33: 5). „Regele în leșurun”, menționat în acest text înseamnă clar Iehova Dumnezeu, iar acest lucru este demonstrat de context și de alte scripturi. Cristos este capul bisericii (unșii lui Dumnezeu) „și capul lui Hristos este Dumnezeu.” (1 Corinteni 11: 3). Prin urmare, „capii” poporului de legământ a lui Iehova sunt Iehova însuși și Domnul Isus Cristos. La ce timp, după aceea, s-au adunat acești „capi ai poporului?” În mod evident în timpul în care Iehova construiește Sionul, organizația sa capitală. „Când Domnul va construi Sionul, el va arăta în slava Lui.” (Psalmul 102: 16). Organizația lui Iehova, Sionul este simbolizat de femeia lui, care rămâne steapă până la timpul convenit al lui Dumnezeu pentru adunarea organizației sale. - Isa. 54: 1-7.

La timpul potrivit, Iehova l-a trimis pe Capul organizației sale capitale, Mai Marele Moise, la templu și acolo el adună împreună la Sine pe cei care sunt devotați lui Iehova Dumnezeu. „Strângeți pe sfinții mei la mine; cei ce au făcut un legământ cu mine prin sacrificiu.” (Ps 50: 5). Mai mult decât atât, legământul făcut cu Israel în Moab și anunțat prin Moise, l-a inclus în mod tipic pe întreg poporul lui Iehova, care va moșteni țara promisă. Rețineți faptul că Domnul Dumnezeu a spus: „Nu numai cu voi fac acest legământ și acest jurământ; ci cu acela care stă în picioare aici astăzi cu noi înaintea Domnului Dumnezeului nostru și de asemenea cu cel care nu este astăzi aici, cu noi.” (Deut. 29:14, 15). Când Isus Cristos a apărut la templu nu toți cei care vor moșteni Împărăția au fost acolo pentru judecată, ci unii au fost aduși mai târziu în templu. Aceștia din urmă sunt ilustrați în dramele profetice ale lui Estera și Rut. Strângerea Sionului ar însemna, de asemenea, pe cei care au murit credincioși și care au parte de „prima înviere.” (Apocalipsa 20: 6) Deoarece Scripturile au fost scrise mai ales pentru folosul acelor de pe pământ la sfârșitul lumii, prin urmare, legământul de aici din Moab se referă în mod specific la rămășiță. Clădirea Sionului a avut loc în 1918 și de atunci copiii au fost născuți

de Sion. Când Sionul este construit, Iehova devine rege peste legământul său și peste poporul uns care este leșurun.

Deoarece numele „leșurun“ înseamnă „popor drept“ sau „popor iubit“, acest nume va înceta să mai fie acordat celor care au devenit necredincioși, dar va rămâne cu cei care au continuat credincioși. În Deuteronom 33:3 este scris: „Da, el a iubit poporul; toți sfinții săi sunt în mâna ta, și ei au șezut la picioarele tale; fiecare va primi din cuvintele tale.“ Această scriptură arată o legătură strânsă între Dumnezeu și poporul său. Iehova își revarsă dragostea Lui specială asupra Sionului și acest lucru arată că „leșurun“ înseamnă poporul iubit al lui Dumnezeu. „Căci Domnul a ales Sionul; el l-a dorit ca locuință a lui.“ (Psalmul 132:13). Conform unui traducător clasic, denumirea „leșurun“ înseamnă „binecuvântare și prosperitate.“ (Fausset) Iehova acordă binecuvântarea și prosperitatea sa numai poporului său drept care continuă credincios. În armonie cu aceasta este scris: „Piatra pe care zidarii au respins-o a devenit capul colțului temeliei. DOMNUL a făcut aceasta; și este minunat în ochii noștri. Aceasta este ziua pe care DOMNUL a făcut-o; ne vom bucura și ne vom veseli în ea. Salvează acum, te implor, DOAMNE; DOAMNE, te implor, trimite acum prosperitate. Binecuvântat fie cel ce vine în numele DOMNULUI; v-am binecuvântat din casa DOMNULUI. Dumnezeu este DOMNUL, care ne-a arătat lumină; legați sacrificiul cu frânghii, de coarnele altarului.“ (Psalmul 118: 22-27) Faptele arată că aceste profeții au început să-și aibă împlinirea din anul 1918, și s-a observat în special de la și după 1922.

Simplul fapt că Iehova face să fie înregistrată o rugăciune pentru poporul său, adică, „Trimite prosperitate“, dovedește că el va trimite prosperitate celor care ascultă cu credincioșie de el, ca membri ai organizației sale. Aceste cuvinte se aplică la clasa credincioasă leșurun, care este Sionul. Cuvintele psalmistului, „Dumnezeu este Domnul, care ne-a arătat lumină“, demonstrează că Iehova instruieste și dă lumină poporului Său de legământ, care este strâns la un loc sub capul lor, Cristos Isus și căruia-i sunt credincioși. Aceștia sunt copiii lui Iehova prin „femeia“ sa, Sionul și sunt făcuți membri ai organizației sale, sunt învățați de Dumnezeu și sunt în pace; așa cum este scris: „Și toți copiii tăi vor fi învățați de Domnul, și mare va fi pacea copiilor tăi.“ (Is. 54:13) Cei din clasa templului sunt învățați de Dumnezeu și sunt în pace și să continue să se bucure în lumina pe care Dumnezeu le-o dă.

Nu este la fel cu cei care au fost odată leșurun, dar care și-au părăsit legământul lor și au urmat un curs contrar poruncii lui Dumnezeu. Aceștia nu sunt învățați de Iehova și, prin urmare, ei continuă să vorbească de rău împotriva organizației lui Iehova și lucrarea pe care organizația sa o face acum pe pământ.

Printre unele dintre adevărurile din urmă pe care Domnul le-a descoperit poporului Său credincios este acela cu privire la bătrâni și „funcțiile bazate pe alegere“ a acestora. El a arătat poporului său că bătrânii nu sunt făcuți prin voturile creaturilor, dar că bătrânii adevărați sunt făcuți prin creșterea în asemănarea Domnului Isus Cristos. Cei care au fost odată leșurun și care au devenit „grași“ refuză să agreeze și să accepte aceste adevăruri. Mai mult, ei resping și se opun sarcinii supreme așezată pe poporul de legământ al lui Dumnezeu, să proclame numele lui Iehova și să declare ziua răzbunării lui împotriva organizației lui Satan. Acești nesupuși nu sunt învățați de Dumnezeu, și din acest motiv ei fac acuzații false împotriva celor care slujesc cu credință pe Iehova. Punctul care trebuie subliniat aici este aceasta, că legământul făcut în Moab arată că cei pe care Domnul îi aprobă și îi unge la venirea la templu trebuie apoi să continue să se supună cu credincioșie la toate poruncile Domnului, dacă ar intra în moștenirea lor glorioasă. Acest lucru se poate realiza numai prin devotament deplin și lipsit de egoism pentru Iehova și Împărăția lui. Iehova va avea acum numele său făcut cunoscut pe pământ și cei care îl iubesc vor lucra împreună în unitate în a face voia Celui Prea Înalt.

BINECUVÂNTĂRI

Israelii în câmpiile Moabului în curând intrau în moștenirea lor, și au fost informați că vor trebui să lupte înainte ca moștenirea lor să fie obținută. Poporul de legământ al lui Iehova adus acum în templu este informat că în curând va intra în moștenirea lui, dacă este credincios până la sfârșit, dar înainte de a face acest lucru el trebuie să lupte. Lupta lor nu este cu arme carnale, ci constă în a se opune cu credincioșie dușmanului, credincioșie în a purta mărturia lui Iehova și în a declara că răzbunarea lui va fi executată asupra organizației lui Satan. Ei trebuie să declare că Iehova este Dumnezeu peste tot pământul și că numele lui va fi acum justificat. Credincioșia martorilor lui Iehova în îndeplinirea legământului lor de a asculta aduce asupra lor atacurile dușmanilor. Dușmanul sub conducerea lui Gog, Mareșalul lui Satan, conspira să distrugă și acționează ca să-i distrugă pe cei credincioși din leșurun, iar acești dușmani includ în special pe clasa „servului rău.“ Pentru ca cei credincioși să poată fi pe deplin încurajați, mângâiați și plini de speranță, Iehova îi iluminează acum, oferindu-le o înțelegere a lucrurilor pe care el le-a făcut să fie scrise în urmă cu mulți ani. Astfel, el continuă să pună pe masă în beneficiul lor, hrana care este avantajoasă pentru bunăstarea lor.

După ce Moise le-a vorbit îndelung Israeliiților cu privire la legământ, a scris Cântarea și le-a transmis-o în ascultare față de porunca lui Iehova, după aceea a spus credincioșilor despre binecuvântările la care se puteau aștepta să le primească: „Și aceasta este binecuvântarea, cu care a binecuvântat Moise, omul lui Dumnezeu, pe copiii lui Israel înaintea morții sale.” (Deuteronom 33: 1). Fără îndoială, aceste cuvinte de binecuvântare rostite de Moise au fost scrise pentru folosul special și pentru mângâierea rămășiței drepte strânsă acum în jurul lui Cristos în aceste ultime zile. Într-un timp scurt, el îi va lua pe acești credincioși în moștenirea lor veșnică și aceștia sunt informați că, înainte de a primi acea moștenire ei trebuie să lupte cu credincioșie și cu adevărat sub numele și steagul Regelui etern. Adunarea triburilor înaintea lui Moise pare să aibă un corespondent în sigilarea triburilor lui Israel, după cum este menționat în Apocalipsa 7. Poporul de legământ al lui Iehova este acum înaintea lui ca să audă tot ceea ce ar putea să le spună prin Isus Cristos și după aceea să dea ascultare deplină și iubitoare la porunca lui. Moise a spus toate cuvintele cântecului sau al Psalmului, în auzul poporului strâns acolo înaintea Lui, încheind cu aceste cuvinte: „Și le-a spus: Puneți-vă la inimă toate cuvintele pe care le mărturisesc printre voi astăzi... Pentru că nu este un lucru deșert pentru voi, pentru că este viața voastră și prin acest lucru vă veți prelungi zilele în țara în care treceți Iordanul, ca să o stăpâniți.” (Deut. 32:46, 47) După ce a auzit cuvintele acestui cântec, fără îndoială, oamenii l-au cântat împreună.

Acum vedem că Mai Marele Moise, Cristos Isus, a strâns poporul de legământ al lui Iehova Dumnezeu și i-a adus pe cei aprobați în organizația sa ilustrată de muntele Sionului. Din marea mulțime care a părăsit lumea ca să-l urmeze pe Cristos Isus, doar câțiva sunt acum în organizația lui Dumnezeu. Mulți s-au întors de la Iehova și Comandantul oștirii sale. Unii dintre aceștia s-au „îngrășat” și l-au părăsit pe Domnul și au atras și alții după ei. Numai unșii stau cu Cristos Isus, pe muntele Sionului în prezent. Numai aceștia pot învăța să cânte „cântarea nouă.” (Apocalipsa 14: 1-3) Rămășița credincioasă a învățat despre numele lui Iehova și semnificația sa și în calitate de servi ai săi sunt privilegiați să cunoască și să cânte cântecul de laudă pe care alții nu pot. Ei văd că Iehova își va justifica numele lui în cea mai mare bătălie care se va lupta vreodată, că el se va acoperi cu laurii victoriei și cu gloria veșnică.

Acum, rămășița vede că „partea lui Iehova este poporul Lui, Iacov [unsul său] este sortul [legătura] moștenirii lui.” (Deuteronom 32:9, ARV) Ei știu că Iehova este Tatăl lor și Regele Veșnic și că pentru că sunt drepti prin Isus Cristos și în întregime devotați Împărăției sale ei sunt poporul lui Ieșurun. Mai mult, ei știu

că Iehova le-a dat numele nou, care este „martorii lui Iehova” și i-a trimis să cânte laudele lui pe pământ ca o mărturie pentru numele său. Ei au o viziune a puterniciei organizației, asemenea unui mare car de război, cu Iehova dominând peste toți. Cu un cântec care exprimă o mare bucurie ei spun acum: „Nimeni nu este ca Dumnezeuul lui Ieșurun, care călărește pe cer în ajutorul tău, și în cer în măreția sa.”- Deut. 33: 26.

Fără îndoială, Iehova l-a făcut pe Moise să scrie aceste cuvinte pentru încurajarea specială a oamenilor din rămășița credincioasă acum pe pământ. Despărțiți prin divizările naționale de pe pământ, dar nefiind o parte a lumii, acești martori credincioși ai lui Iehova văd că ziua intrării în moștenirea lor veșnică este acum aproape. Ei știu că trebuie să vină mai întâi, cu toate acestea, bătălia zilei celei mari a Dumnezeuului Celui Atotputernic și că ei trebuie să ducă mărturia lui Iehova până când marea bătălie este luptată. Inamicul a venit și a așezat tabăra împotriva lor, așteptându-se să oprească mișcarea lor de înaintare și să-i suprimă, ca să nu mai fie o națiune. Acești martori credincioși ai lui Iehova sunt mici în număr și nu au nici o tărie în ei înșiși, dar credința și încrederea în liderul lor Isus Cristos și Regele lor Veșnic, Iehova, este absolută și prin aceea putere ei pot înlăptui scopurile lui Dumnezeu. Ei văd că numele lui Iehova, pe care acum sunt privilegiați să-l poarte, este turnul lor înalt de refugiu, și prin el acționează și sunt în siguranță. Iehova le oferă un ajutor suplimentar și mângâiere pentru că el este Tatăl îndurării și Dumnezeuul oricărei mângâieri, și ei, rămășiței credincioasă, acum el îi spune: „Dumnezeul cel etern este scăparea ta și dedesubt sunt brațele cele veșnice, și el va alunga pe dușman dinaintea ta; și va spune: Nimicește-i.”- Deut. 33:27.

Cu această declarație categorică din gura Dumnezeuului Atotputernic răsunând în urechile lor, cine dintre cei din rămășiță ar trebui să se teamă de orice parte a organizației lui Satan? Cei care se tem de oameni sau demoni vor cădea într-o cursă, dar cei care cu încredere se încred în Dumnezeu nu se clatină. Promisiunea prețioasă a lui Iehova de a-l purta pe poporul său, pe brațele sale veșnice nu s-a aplicat până la strângerea celor aprobați în templu. Aceștia sunt făcuți o parte a oștirii lui Iehova sub Cristos Isus, care merge în luptă cu dușmanul și înainte căruia, oștirea puternică a dușmanului cu siguranță o să cadă. Iehova dă acum o asigurare deplină celor care sunt ai săi, că el va alunga pe dușman și o să-l distrugă, iar el poruncește poporului său de legământ să cânte acest mare adevăr ca și alții să audă. Cei aprobați de Iehova, Ieșurun, sau clasa martorilor credincioși, stau la intrarea în moștenirea lor cântând laude lui Iehova și îngerilor păzitori care păzesc calea, ei le spun: „Deschideți porțile dreptății, ca națiunea cea dreaptă

care ține adevărul să intre.” Datorită credințioșiei și a devotamentului complet al unșilor această binecuvântare este pronunțată pentru ei: „Tu îl vei ține în desăvârșită pace, pe cel a cărui minte este fixată asupra ta, pentru că el se încrede în tine. Încredeți-vă în DOMNUL pentru totdeauna, fiindcă în DOMNUL IEHOVA este tărie veșnică.” (Isaia 26:1-4.) Aceasta corespunde exact cu cuvintele încurajatoare ale lui Cristos Isus, Mai Marele Moise, acum spuse credincioșilor: „Nu te teme, dragă turmă mică pentru Tatăl vostru este încântat să vă dea împărăția.” - Luca 12:32, Roth.

BUNĂTATEA SA IUBITOARE

Bunătatea iubitoare a lui Iehova oferită poporului său iubit prin Isus Cristos este dincolo de înțelegerea omului. Nici unul de pe pământ nu poate avea o apreciere a acesteia acum, cu excepția celor care sunt devotați în întregime lui Dumnezeu. Pentru folosul ultimilor membri ai lui Cristos pe pământ, Iehova a făcut multe ilustrații. El a confirmat un legământ cu Israel pe muntele Sinai și patruzeci de ani mai târziu, el a făcut un alt legământ cu ei în câmpiile Moabului. Acest din urmă legământ corespunde cu timpul în care Isus adună laolaltă pe cei care sunt chemați la Împărăție, care sunt aprobați și sunt aduși în legământul pentru Împărăție. Astfel fiind aleși, ei trebuie să rămână pentru totdeauna credincioși.

Poporul de legământ a lui Dumnezeu, strâns la templu, este desemnat la început sub numele de „Ieșurun”, dar numai cei aprobați păstrează acel nume. Acest lucru nu este numele lor oficial, ci mai degrabă numele care arată o relație apropiată a credincioșilor cu Iehova Dumnezeu. Celor pe care Domnul îi aprobă, și pe care îi unge, el dă un nume nou pe care gura lui Iehova îl numește. (Isaia 62:2) Aceștia sunt trimiși ca martori ai lui și ei nu sunt mai mult în întuneric despre care este voia lui Dumnezeu. „Pentru că această poruncă pe care ți-o poruncesc astăzi, nu este nici ascunsă nici departe de tine. Ci cuvântul este foarte aproape de tine, în gura ta și în inima ta, ca să îl împlinești.” (Deut. 30:11,14) Rămășița credincioasă este făcută o parte a oștirii lui Iehova, sub Mai Marele Moise, iar aceștia trebuie să dea ascultare fiecărui cuvânt al său și să asculte cu bucurie. (Deuteronom 18:19; Fapte 3:23) Așa cum a spus Moise Israelitelor în Moab, la fel acum Mai Marele Moise spune poporului de legământ din templu: „Vezi, am pus astăzi înaintea ta viața și binele și moartea și răul.” (Deut. 30:15) Dacă rămășița va trăi, ea trebuie acum să continue necompromisă împotriva organizației dușmane, în întregime și cu totul să se devoteze lui Iehova și organizației sale. Iehova a pus

cuvântul său în gurile lor și în calitate de membri ai organizației sale trebuie să termine mărturia lui Isus Cristos încredințată lor.

Scriind poporului de legământ al lui Dumnezeu în Cristos, Pavel citează cuvintele lui Moise, arătând că acestea se aplică în special unșilor în această zi. (Romani 10:5-11) Iehova a echipat pe poporul său să ducă mărturia lui și pentru a fi credincioși legământului lor, ei trebuie să facă acel lucru. La congresul din Columbus (Ohio) din 1931, Iehova a făcut cunoscut poporului său că el le-a dat un nou nume și i-a constituit ca martori ai săi, făcându-i o parte a servului său ales, căruia numai el îi dă această onoare. Această manifestare a bunătății sale iubitoare este prea mare pentru ca noi să înțelegem pe deplin. Cei care au văzut și apreciază această favoare de la Iehova au intrat cu bucurie în serviciul său ca să ducă mărturia despre numele său. Indiferent de toate greutățile și vicisitudinile pe care acum le confruntă, acești credincioși continuă prin puterea Domnului, știind că victoria în curând va fi deplină.

Doar cei credincioși sunt cei care apreciază că ei sunt copiii lui Iehova prin femeia lui, Sionul și că ei toți sunt învățați de Dumnezeu. Iehova îl hrănește acum pe poporul său din abundență cu lucrurile prețioase de pe masa lui și, prin urmare, ei continuă să-i cânte laude lui prin cuvintele scrise pentru ei, anume: „Lăudați pe Iehova. Eu voi da mulțumiri lui Iehova cu toată inima mea, în sfatul celor drești și în adunare. El a făcut ca lucrările lui minunate să fie amintite: Iehova este grațios și plin de îndurare. El a dat hrană celor ce se tem de El; El își va aminti totdeauna de legământul Lui. El a arătat poporului Său puterea lucrărilor sale, oferindu-i moștenirea națiunilor. Lucrările mâinilor sale sunt adevăr și dreptate; toate poruncile Lui sunt sigure. El a trimis răscumpărarea la poporul său; El a poruncit legământul său pentru totdeauna: sfânt și respectabil este numele lui. Frica de Iehova este începutul înțelepciunii; o bună înțelegere au toți cei ce împlinesc poruncile Lui: lauda lui dăinuiește pentru totdeauna.” - Ps 111: 1,4-7,9,10, ARV.

CAPITOLUL IX

LEGĂMINTELE SALE

IEHOVA a făcut un legământ pentru fiul său iubit, Isus Cristos, o Împărăție, Împărăție care este organizația capitală a lui Iehova și în care, desigur, Isus Cristos este Cap și Domn. La timpul potrivit al lui Dumnezeu acea Împărăție, care este „cetatea sfântă” sau organizația cerească, complet dedicată și devotată lui Iehova Dumnezeu, coboară de la Dumnezeu din cer și preia chestiunile lumii. Iehova îl autorizează pe Cristos Isus să facă legământ cu frații săi credincioși pentru o parte sau un loc în acea Împărăție, ca acești credincioși să poată fi o parte a organizației sale regale. Împărăția sau organizația sfântă este cea care justifică pe deplin numele lui Iehova după prima mărturie care poartă numele său. Acel legământ pentru Împărăție este separat și distinct de noul legământ, dar este strâns legat de acesta. Unul trebuie să fie în noul legământ înainte de a putea fi în Împărăție.

PREFIGURAT

Regele David a fost un tip ce-l prevestea pe Rege, pe Isus Cristos. Fiind evreu, David a fost supus legământului legii făcut în Egipt; dar a fost că, după ce a ajuns la vârsta de treizeci și șapte de ani, Dumnezeu a făcut cu David, un legământ ca să întemeieze Împărăția lui pentru totdeauna. (2 Sam. 7:1-29) Isus Cristos a făcut anunțul legământului pentru Împărăție pentru prima dată după ce a vorbit ucenicilor cu privire la introducerea noului legământ. În același timp, anunțându-i că Dumnezeu a făcut un legământ cu el pentru o Împărăție, Isus a declarat ucenicilor săi credincioși că el a făcut legământ cu frații săi credincioși ca ei să poată participa cu el în acea Împărăție: „Și voi sunteți cei care ați continuat cu mine în probele mele. Și eu fac legământul cu voi, după cum Tatăl meu a făcut un legământ cu mine, o Împărăție.” - Luca 22:28, 29, Diag.

La patruzeci de ani după ce legământul legii a fost făcut în Egipt și inaugurat la Muntele Sinai, Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să facă un legământ cu Israel în țara Moabului. „Acestea sunt cuvintele legământului, pe care DOMNUL a poruncit lui Moise, ca să îl facă cu copiii lui Israel în țara Moabului, în afară de legământul pe care l-a făcut cu ei în Horeb.” (Deuteronom 29: 1). Acest legământ făcut în țara Moabului a prefigurat legământul pentru Împărăție. Legământul din Moab era un mijloc sau o măsură instituită pentru a-i pregăti pe copiii lui Israel să intre în Canaan și pentru a-l servi pe Dumnezeu acolo. De asemenea, a ilustrat scopul lui

lehova pentru a face o lucrare pregătitoare cu poporul său de pe pământ, din 1918. Cu puțin timp înainte de facerea legământului în Moab, lehova i-a poruncit lui Moise să-i pregătească pe Israeliți să fie potriviți pentru serviciul de război. (Num. 26:1-4) În același loc a fost tabăra israeliților când Balac, regele Moabului, l-a angajat pe Balaam să-i blesteme pe israeliți. (Num 22:1-24: 25) De acolo israeliții au mers să execute judecata lui lehova împotriva madianiților pentru că au tulburat pe poporul lui Dumnezeu. (Numeri 25:15-18; 31:1-12) Israelul natural a fost în acea vreme în Moab, într-o țară care nu a fost desemnată pentru moștenirea sa. De asemenea poporul lui Dumnezeu, scos pentru numele lui, adică, israeliții spirituali, sunt în lume, dar nu fac parte din ea în timpul în care sunt luați în legământul pentru Împărăție.

Timpul și condițiile de la inaugurarea legământului în Moab au prefigurat timpul și condițiile de atunci de când oamenii Israelului spiritual sunt luați în legământul pentru Împărăție. Acest legământ, de asemenea, a privit la justificarea numelui lui lehova. (Deuteronom 1:3; Num. 10:10) În timpul inaugurării legământului în Moab, lehova și-a început domnia lui în mijlocul dușmanilor săi folosindu-și poporul său tipic. El a fost atunci „Rege în leșurun“, atunci când aceste triburi ale lui Israel s-au adunat în țara Moabului. (Deuteronom 33:5) Ținuturile situate la est de Iordan au fost apoi aduse sub control prin înfrângerea amoriților sub conducătorul lor Sihon și prin uciderea lui Og, împăratul Basanului. (Deuteronom 2: 24-27; 3: 1-11; 04:47; 29: 7, 8; 31: 4) Țara acestor dușmani ai lui Israel au fost după aceea stăpânite de triburi pentru creșterea vitelor lui Israel. (Deuteronom 3: 13-20; Iosua 1: 12-18) Aceste condiții înconjurătoare își găsesc o paralelă în ceea ce sa întâmplat în 1914-1918, că Iisus Cristos a fost trimis în 1914 să domnească în mijlocul dușmanilor săi, atunci a făcut război împotriva lui Satan și a îngerilor săi și i-a aruncat din cer. (Psalmul 110:2; Apocalipsa 12:7-9) Această condiție corespunzătoare este un argument puternic că rămășița a fost luată în legământul pentru Împărăție după 1918 și după nașterea Împărăției, și după ce Cristos Isus a apărut pentru a construi Sionul.

CINE SUNT PRIMIȚI

La timpul inaugurării legământului din Moab, Aaron a murit și nu a fost nici unul în viață din compania inițială, dintre cei care au părăsit Egiptul și care au trecut de șazececi de ani în afară de Eleazar, marele preot, Iosua și Caleb, ultimul, în acel timp fiind șaptezeci și nouă de ani. (Deuteronom 1: 36-39; Ex. 6:23; Ios. 14: 6-11) Rezultă atunci că cei mai mulți dintre cei luați în legământul din Moab erau „tineri“, după cum este menționat într-o profeție ulterioară. (Ioel 2:28). „Faceți

numărătoarea întregii adunări a copiilor lui Israel, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, prin toată casa părinților lor, toți cei ce sunt în stare să meargă la război în Israel. Faceți numărătoarea poporului, de la vârsta de douăzeci de ani în sus; precum DOMNUL i-a poruncit lui Moise și copiilor lui Israel care au ieșit din țara Egiptului. Aceștia au fost cei numărați dintre copiii lui Israel, șase sute una mii șapte sute treizeci. Și DOMNUL i-a vorbit lui Moise, spunând: Acestora le va fi împărțită țara drept moștenire, conform numărului numelor.” (Num. 26:2, 4, 51-53) Cu toate că Caleb era atunci în vârstă de șaptezeci și nouă ani, el a fost socotit ca un om tânăr de patruzeci de ani, iar acest lucru în mod evident datorită credincioșiei lui față de Dumnezeu. (Ios. 14:6-11) Caleb a fost un bun reprezentant a acelei clase de credincioși care au fost, de asemenea, prefigurați de Mardoheu și Naomi, la timpul venirii lui Cristos Isus la templu pentru judecată. Zelul lui Fineas, fiul lui Eleazar, marele preot, îl face o ilustrație bună a „tinerilor” menționați de profetul Ioel. - Num. 25: 6-13.

Generația mai în vârstă a copiilor lui Israel, care au fost rebeli, murmurători, plini de frică în a-și îndeplini sarcinile și care au dorit să se întoarcă în Egipt, mai degrabă decât să lupte cu dușmanul, a fost curățată cu totul, și nici unul dintre ei nu a intrat în Canaan. „Aceștia sunt cei numărați de Moise și preotul Eleazar, care au numărat pe copiii lui Israel în câmpiile lui Moab lângă Iordan, aproape de Ierihon. Dar printre aceștia nu a fost niciun bărbat dintre cei pe care Moise și preotul Aaron i-au numărat, când au numărat copiii lui Israel în pustiu Sinai. Pentru că DOMNUL spusese despre ei: Negreșit vor muri în pustiu. Și nu a rămas niciunul dintre ei, în afară de Caleb, fiul lui Iefune și Iosua, fiul lui Nun.” - Num. 26: 63-65.

În timpul când Isus a anunțat legământul pentru Împărăție la ucenici Săi credincioși, Iuda, care-i prefigura pe cei murmurători, rebeli și fricoși, a fost trimis afară și a fost atunci absent. (Luca 22: 28-30; Ioan 13: 21-30) În templu, „oamenii bătrâni” care sunt murmurătorii, căutătorii de greșeli, egoiștii și cei împotriviți, nu sunt luați în Împărăție, dar aceștia sunt dați la o parte de la a intra prin porțile orașului. Începând cu 15 octombrie 1932, sanctuarul a fost curățat. (Dan 8:14; Turnul de veghere, 15 iulie 1933) Când israeliții au părăsit Sinaiul au fost în rânduri pentru țara promisă, dar numai câțiva au intrat. În timpul lucrării Ilie și până în timpul venirii Domnului la templu, mulți israeliți spirituali au fost în rânduri pentru Împărăție, dar cei care au comis „păcatul Samariei”, care sunt murmurători, împotriviți, căutătorii de greșeli și care se tem să proclame cu îndrăzneală mesajul Împărăției lui Dumnezeu împotriva dușmanului sunt lăsați

afară. Cei primiți în legământul pentru Împărăție trebuie să-și fi dovedit credincioșia lor până la acel punct în timp.

TIMPUL JUDECĂȚII

Venirea Domnului Isus la templu marchează timpul judecății sale. Înainte, acel timp de judecată a trebuit să aștepte, pentru că dreptatea a fost una dintre „comorile sigilate“ a lui Iehova. La facerea legământului în Moab nelegiuirea amoriților era deplină și timpul pentru executarea judecății asupra lor a venit. (Geneza 15:16) Tot așa, când Domnul Isus a apărut la templu pentru a judeca, nelegiuirea „Creștinătății“ a fost completă, dar mai întâi judecata trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu. (1 Petru 4:17) Ordinea judecății lui Iehova pare să fie în mod clar prefigurată de următorul text: „Și a spus: DOMNUL a venit [primul] din Sinai, și s-a ridicat din [al doilea] Seir; el a strălucit din [al treilea] muntele Paran și a venit cu zecile de mii de sfinți: de la dreapta lui ieșea o lege de foc pentru ei.” - Deut. 33: 2.

Sinaiul menționat aici pentru prima dată, ilustrează bine sanctuarului lui Dumnezeu. „Carele lui Dumnezeu sunt douăzeci de mii, chiar mii și mii: Domnul este în mijlocul lor, ca în Sinai, în sanctuar.” (Ps. 68:17, RV) Seirul, menționat al doilea, ilustrează pe clasa „servului rău“, „omul păcatului“, „fiul pierzării.“ Muntele Paran pare să ilustreze bine pe clasa „bătrânilor aleși“, o dată în rânduri pentru Împărăție, căci în pustiul din Paran, Iehova i-a curățat pe bătrânii necredincioși. (Num 12:16; 13: 26-33; 14: 1-39) Comparați acest lucru cu cuvintele lui Iuda: „Și Enoh, al șaptelea de la Adam, a profețit despre acestea, spunând: Iată, Domnul vine cu zecile de mii de sfinți ai săi, să execute o judecată împotriva tuturor, și să încredințeze pe toți cei nelegiuți, de toate faptele nelegiuite pe care le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate cuvintele grele pe care păcătoșii ne evlavioși le-au rostit împotriva lui. Aceștia sunt cârtitori, nemulțumiți, umblând după poftele lor; și gura lor vorbesc mari cuvinte umflate, admirând oameni pentru câștig.” - Iuda 14-16.

În Moab Iehova i-a spus lui Moise că printre cei cu care era făcut legământ erau mulți care nu au fost sinceri și cu adevărat devotați. (Deuteronom 31: 16-29) În mod similar, chiar și după luarea în templu și în legământul Împărăției a existat o nevoie de curățare și de îndepărtare afară a celor egoiști, inclusiv a celor care au căutat și au acceptat poziția de bătrâni aleși, care au insistat să umble după propriile lor dorințe egoiste și, prin urmare, nu au fost în întregime dedicați lui Dumnezeu și Împărăției lui. Nu trebuie să fie nici cârtitori, nemulțumiți, împotriviți sau egoiști, unii rebeli care să rămână în legământul pentru

Împărăție. Cei din templul curățat sunt în unitate în Cristos. Este timpul păcii între zidurile aceluia palat glorios, și toți din această casă trebuie să caute binele tuturor celorlalți din ea. (Psalmul 122: 7-9) Cei din legământul pentru Împărăție, care sunt cei luați ca un popor pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să meargă mai departe, umăr la umăr, privind bine la interesele Împărăției și să continue cântând laudele lui Iehova Dumnezeu.

CÂNTECUL

Cântecul este o dovadă de bucurie. Prin urmare, a fost potrivit atunci când Moise, ca instrument al lui Dumnezeu, le-a anunțat israeliților în țara Moabului termenii legământului făcut acolo, că el a trebuit să compună și să cânte un cântec; ceea ce a făcut. Israelii erau gata să se angajeze în război și să intre în țara făgăduinței. Acel cântec cântat în câmpiile Moabului a prezis un cântec mult mai minunat pentru a fi cântat la instalarea poporului ales al lui Dumnezeu în legământul pentru Împărăție. Aceasta cântec mult mai minunat este acum cântat. Cuvintele cântecului lui Moise au venit de la Iehova Dumnezeu, iar Moise, acționând în calitate de purtător de cuvânt al lui Iehova, a rostit cuvintele acestui cântec, anume: „Luați aminte, voi ceruri, și Eu voi vorbi, și pământul să audă cuvintele gurii mele: învățătura Mea mea să picure ca ploaia, vorbirea Mea să picure ca roua; ca ploaia repede pe iarba fragedă, și ca aversele pe iarbă.” (Deuteronom 32:1,2, RV). Cântecul a subliniat marele adevăr al acestuia, adică, că scopul principal al legământului este justificarea numelui lui Iehova, că numele lui Iehova trebuie să fie cunoscut și înălțat în tot universul.

Atrăgând atenția tuturor celor cu minte spirituală să dea atenție, Cântecul îi atribuie toată generozitatea și bunătatea iubitoare lui Iehova, iar după aceea spune: „Căci voi proclama Numele Domnului; dați măreție Dumnezeului nostru, Stânca, lucrarea sa este perfectă: pentru că toate căile lui sunt judecată, un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, corect și drept este el.” (Deuteronom 32: 3, 4, RV) După aceea Cântecul vorbește pe scurt cu privire la judecata lui Iehova și informează pe poporul Său de legământ cum și-au încălcat legământul. „Ei s-au comportat stricat cu el, ei nu sunt copiii lui, este necinstea lor, ei sunt o generație perversă și strâmbă. Așa răsplătești tu Domnului, O popor nebun și fără înțelepciune? Nu este el tatăl tău, care te-a cumpărat? El te-a făcut, și te-a întemeiat.” (Deuteronom 32: 5, 6, RV) Vorbind despre dreptatea și judecata lui, Iehova reamintește poporului său că răzbunarea (adică, justificarea numelui său) îi aparține lui. „Răzbunarea este a mea, și voi răsplăti, în timpul când piciorul lor va aluneca: pentru că ziua nenorocirii lor este aproape, iar lucrurile care urmează

să vină peste ei se vor grăbi. Pentru că Iehova va judeca pe poporul Său.” (Deuteronom 32: 35, 36, ARV) Cântecul profetic arată după aceea că Iehova va executa această judecată prin „sabia” lui strălucitoare, adică, prin cel pe care l-a numit ca Judecător al tuturor lucrurilor și Justificator al marelui și al sfântului său nume: „Dacă voi ascuți sabia mea strălucitoare, și mâna mea apucă judecata, mă voi răzbuna pe dușmanii mei și îi voi răsplăti pe cei care mă urăsc.” - Deut 32:41, RV.

Acest cântec a lui Moise corespunde exact și se desfășoară în paralel cu „cântarea lui Moise și a Mielului”, cântat când Sionul este zidit și când rămășița este luată în legământul pentru Împărăție. Ilustrația este că toți cei 144. 000, care include rămășița de pe pământ, stând pe „marea de sticlă”, simbolizează judecățile lui Iehova, judecăți care sunt acum făcute în mod clar cunoscute de rămășiță, așa cum este scris: „Dreptatea mea este asemenea munților lui Dumnezeu, și judecățile tale sunt o mare adâncă: O Doamne, tu păzești pe oameni și pe animale. Cât de scumpă este bunătatea ta, Dumnezeule, prin urmare, copiii oamenilor și-au pus încrederea sub umbra aripilor tale!” - Ps. 36: 6,7.

Cântecul din câmpiile Moabului își găsește acum o împlinire mai mare în cuvintele Mai Marelui Moise, anume: „Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, spunând: Mari și minunate sunt lucrările tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, drepte și adevărate sunt căile tale, Împărate al sfinților, cine nu se teme de tine, O Doamne, și să slăvească numele tău? Pentru că numai tu ești sfânt: pentru că toate națiunile vor veni și se vor închina înaintea ta, pentru că ți-ai arătat judecățile tale.” (Apoc 15: 3, 4) Acest cântec este acum cântat de cei 144.000, strânși cu Cristos Isus în organizația sfântă a lui Dumnezeu, iar acesta este asemenea unui cântec nou, pe care doar cei 144.000 îl poate învăța și cânta. - Apoc 14: 14.

Cântecul lui Moise era atunci o mărturie împotriva celor necredincioși din Israel, și cântecul cântat astăzi de către cei sub Mai Marele Moise trebuie să fie cântat în urechile celor care s-au dovedit necredincioși față de legământul lor de a face voia lui Dumnezeu și ca mărturie împotriva lor. (Deuteronom 31:19-22) La timpul potrivit judecata celor necredincioși va fi executată. (Deuteronom 32: 25-28, 35) Judecata lui Iehova nu este în zadar sau lipsită de importanță, dar este sigură și de cea mai mare importanță. (Deut. 32:46, 47) Iehova a făcut o îngrijire și un aranjament pentru judecata Israelului natural, iar acum el a făcut, de asemenea, o îngrijire pentru judecata Israelului spiritual, judecată care are loc la templu. Este un timp de bucurie și, prin urmare, un timp pentru cântec, deoarece israeliții spirituali scoși pentru numele lui Iehova, cărora le-a dat numele său,

făcându-i martori, acum intră în război și, dovedind credincioșie, în curând intră în veșnica „țară a făgăduinței.” Mai Marele Moise, Regele, este cu ei, iar el îi conduce sigur pe cei credincioși la victoria completă și la justificarea numelui lui Iehova. Acesta este timpul de bucurie al Domnului, iar credincioșii au fost invitați să intre în bucuria lui.

CREDINCIOȘIE

La facerea fiecărui legământ, în care două sau mai multe părți sunt implicate, trebuie să existe un motiv bun și valoros care este propus de unul față de celălalt. Îndeplinirea credincioasă a termenilor și prevederilor legământului constituie un motiv bun și valoros a unuia față de celălalt. Iehova prin termenii legământului său se obligă să-l păzească și de asemenea să-l îndeplinească, iar cei din cealaltă parte a legământului sunt de asemenea obligați să-l păzească și să-i îndeplinească termenii. Iehova este întotdeauna credincios, iar cealaltă parte a legământului trebuie să fie credincioasă dacă vrea să-i placă lui Dumnezeu și să fie folosită pentru îndeplinirea scopurilor sale. „Să știi de aceea că DOMNUL Dumnezeuul tău, el este Dumnezeu, Dumnezeul cel credincios, care ține legământul și mila până la o mie de generații față de cei care-l iubesc și păzesc poruncile Lui.” (Deuteronom 7:9) Prin credincioșia lui Iehova și credincioșia celor pe care el îi ia în legământul pentru Împărăție numele lui va fi justificat. - Isaia 49: 7.

De la un capăt la celălalt al cărții Deuteronomului, sfatul care este răspândit este devotamentul credincios față de Iehova. Aceia pe care Dumnezeu îi aprobă și care trebuie să aibă un rol în justificarea numelui său, vor fi „Sfințenie Domnului.” (Zah. 14:20) Chemarea pentru Împărăție a fost pusă în circulație și mulți au răspuns la această chemare, iar cei care s-au dovedit a fi credincioși până la timpul venirii lui Cristos Isus la templu au fost aleși, iar acum cei „chemăți și aleși” care sunt luați în legământul pentru Împărăție trebuie să se dovedească credincioși. (Apoc 17:14) Numai cei care sunt credincioși până la moarte vor primi cununa vieții. (Apoc 2:10) Cei care au fost o dată în rânduri pentru Împărăție și care nu sunt credincioși eșuează. „Ei sunt o generație foarte perversă, copiii în care nu este credință.”- Deut. 32: 20.

Moise a fost „credincios în toată casa lui”, și credincioșia lui a fost o mărturie pentru cei care l-au urmat. Isus Cristos este credincios în casa lui regală; iar însușirea nominalizată în legământul pentru Împărăție este că toți membrii acestuia trebuie să fie credincioși. (Evrei 3:5, 6) „Credincios este Cel care vă

cheamă, care va și face aceasta.” (1 Tes. 5: 24) „Dar credincios este Domnul, care vă va întări și vă va păzi de cel rău.” - 2 Tes. 3: 3.

Iehova binevoiește să-i asigure pe cei care sunt în legământ de propria-i credințioșie și credințioșie se cere de la toți cei care sunt luați în legământ. De aceea, cei în legământul pentru Împărăție sunt îndemnați: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.” (1 Petru 1: 15,16; Lev 11:44). Cei care sunt în legământul pentru Împărăție sunt îndreptățiți sau dreți prin virtutea faptului că sunt în Cristos și că au primit roba dreptății, iar „cel neprihănit va trăi prin credința lui” și credințioșie. - Hab. 2: 4.

Legământul făcut în Egipt și confirmat la Muntele Sinai cerea credințioșie israeliților, iar ei au promis să păzească cu credințioșie termenii legământului. Legământul făcut în Moab a fost impus Israelului deoarece Iehova a știut dinainte că va exista încăpățănare, rebeliune și fărâdelege printre oamenii din sânul națiunii lui Israel, după moartea lui Moise. (Deuteronom 5:1-33; 31:16-30) Legământul din Moab, prin urmare, a fost o necesitate pentru credințioșie din partea lui Israel, credințioșie care va fi arătată prin ascultarea deplină față de poruncile lui Dumnezeu. Israeliții au devenit acum poporul ales al lui Dumnezeu și ei trebuiau să se dovedească credințioși, cu condiția ca să aibă aprobarea și binecuvântarea lui Dumnezeu. „Și Moise și preoții, leviții, au vorbit întregului Israel, spunând: Ia seama și dă ascultare, Israel, astăzi ai devenit poporul DOMNULUI Dumnezeuul tău. De aceea să ascuți de vocea DOMNULUI Dumnezeuul tău și să împlinești poruncile lui și statutele lui, pe care ți le poruncesc astăzi.” (Deuteronom 27:9, 10) Comparați acest lucru cu porunca Domnului Dumnezeu pentru cei care sunt luați în templu, adică: „Și acest lucru se va întâmpla, dacă voi cu atenție veți asculta de glasul Domnului, Dumnezeuului tău.” (Zah. 6:15) Acești credințioși sunt cei care devin stâlpi în templul lui Dumnezeu.

Nu este făcută nici o mențiune în Scripturi despre sacrificii animale și stropirea sângelui la facerea legământului din Moab, chiar dacă a fost ziuă cu lună nouă. (2 Cron. 2:4). În înregistrarea divină din Levitic și din Numeri, preoții, tabernacolul și sacrificiul animal sunt identificate înainte de toate, dar la facerea legământului din Moab nu-i la fel. Aceasta arată că credințioșia este nota dominantă în acest legământ din Moab și că dispozițiile pentru sacrificiu, care au prefigurat jertfa de răscumpărare și lucrarea ispășire a lui Cristos, ar fi insuficiente și zadarnice pentru cei care au fost luați ca un popor pentru numele lui Iehova ca și pentru oricare israelit care merge ca rob în organizația lui Satan și în moarte, în afară de cazul când cei din legământ erau cu totul și cu credințioșie ascultători de

jurămintele lor. Cu alte cuvinte, ei trebuie să fie credincioși, mai presus de orice altceva. - Deut. 23: 21-23.

Iehova i-a ales pe acești israeliți ca popor al său ca să meargă în Canaan, iar acum lucrul cel mai important pentru ei a fost ascultarea credincioasă de glasul lui Iehova. (Deuteronom 6:1-3.) Mai târziu, Iehova, prin profetul său a zis acelei națiuni: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeuul lui Israel: Puneți ofrandele voastre la sacrificiile voastre și mâncați carne. Pentru că nu referitor la ofrande arse sau la sacrificii am vorbit părinților voștri, sau le-am poruncit în ziua în care i-am scos din țara Egiptului. Ci acest lucru le-am poruncit, spunând: Ascultați de vocea mea și eu voi fi Dumnezeuul vostru și voi veți fi poporul meu; și să umblați în toate căile pe care vi le-am poruncit, ca să vă fie bine.” (Ier 7: 21-23) Aceasta dovedește că cei luați în legământul Împărăției trebuie să asculte de poruncile Mai Marelui Moise și că ascultarea este mai bună decât sacrificiul.

ÎMPĂRĂȚIE

Ca o dovadă în plus că legământul făcut în Moab a ilustrat legământul pentru Împărăție, rețineți următoarele: Împărăția este Împărăția lui Iehova Dumnezeu, pe care el o pregătește și o dă Fiului Său iubit, Isus Cristos. Lucrurile care aparțin la Împărăție sunt ilustrate printr-un munte mare de piatră și în cântecul scris și cântat de Moise în Moab, la porunca lui Iehova acolo, este pentru prima dată în Scripturi când Iehova este numit Stânca. El este Stânca și toate lucrările lui sunt perfecte. El este „Regele veșniciei.” (Ier. 10:10, *marg.*) El este marele Refugiu și Protector al poporului său. (Deuteronom 32:4, 15, 18, 30, 31). Iehova este clar numit în Deuteronom ca Rege. „Și el a fost rege în leșurun, când capii poporului și triburile lui Israel s-au adunat.” (Deuteronom 33: 5) Acest lucru arată că rămășița credincioasă este adusă în legământul pentru Împărăție după adunarea sfinților lui Iehova la el la templu.

În cartea Exodul, Iehova face o promisiune israeliților condiționată de credincioșia lor față de legământul lor făcut cu el, când i-a scos din Egipt, și spune: „Voi veți fi o împărăție de preoți și un națiune sfântă.” (Ex. 19: 6) Dar instrucțiunile cu privire la viitorul rege al lui Israel sunt clar stabilite în cartea Deuteronom. (17: 14-20; 28:36) Condițiile importante care trebuie îndeplinite de către cei care devin în cele din urmă membri ai casei regale, Iehova le-a anunțat ca acestea: „Dacă veți asculta glasul Meu.” De asemenea cei care vor fi pentru totdeauna în casa regală a lui Iehova trebuie să fie acum în întregime ascultători de mai Marele Moise, și nu există nici o altă alternativă. - Fapte 3:23.

LEVIRAT

Legea care reglementează căsătoria levirat este prezentată în cartea Deuteronom, în legătură cu legământul din Moab și în nici un alt loc din Scriptură (Deut. 25: 5-10) Singurul raport următor în Biblie despre aplicarea concretă a legii leviratului este aceea în legătură cu tribul lui regal al lui Iuda, în folosul regelui, care urma să vină prin acel trib. (Geneza 38: 1-30, Rut, capitolele unul până la patru.) Este evident că legea leviratului era o îngrijire pentru Împărăție, lege pe care rămășița lui Iehova trebuie să o respecte în împlinirea ilustrației profetice făcută de Dumnezeu prin Naomi și Rut în aducerea de roade pentru Împărăție și în armonie cu legământul pentru Împărăție.

NUMELE LUI

În legământul din Moab numele lui Iehova ocupă locul cel mai proeminent. Înainte de facerea legământului din Moab chestiunea despre numele și supremația lui Iehova nu a fost recunoscută; de asemenea, înainte de zidirea Sionului și luarea rămășiței în templu, poporul ales al lui Dumnezeu nu a recunoscut marea chestiune despre numele și supremația lui Iehova. „Totuși DOMNUL nu v-a dat o inimă să pătrundeți și ochi să vedeți și urechi să auziți, până în această zi.” (Deuteronom 29: 4). Când regele a venit la tronul lui, iar rămășița credincioasă a fost strânsă la el la templu, ei au recunoscut pentru prima dată, marea chestiune despre numelui lui Iehova, iar după aceea ei sunt cunoscuți în calitate de „cei binevoitori în ziua puterii sale” și ei sunt încântați să facă cunoscut numele lui Iehova. „Poporul Tău va fi binevoitor în ziua puterii tale; în frumusețea sfințeniei din pântecele dimineții, tu ai roua tinereții tale.” (Psalmul 110: 3) Teama de acel mare și teribil nume este necesară ca să continue cu credincioșie. - Deut. 28: 58.

Cântecul judecății rostit de Moise cu ocazia inaugurării legământului din Moab pune în evidență numele lui Iehova și arată că acesta trebuie să fie publicat peste tot de către martori credincioși ai lui Iehova, iar cu privire la aceasta este scris: „Pentru că eu voi proclama numele lui Iehova. Dați măreție Dumnezeului nostru” (Deuteronom 32: 3, ARV) Iehova l-a eliberat pe poporul său captiv în 1919 din organizația lui Satan, iar acest lucru a fost prefigurat de legământul din Moab. Poporul de legământ al lui Dumnezeu a fost împrăștiat, rău tratat, reținut și făcut să înceteze în lucrarea lui, iar acest lucru a fost făcut de mâna dușmanului. Iehova nu i-a eliberat de dragul rămășiței, ci de dragul propriului său nume și ca să

prevină ocara dușmanului împotriva aceluiași nume sfânt. Ca dovadă despre aceasta este scris: „Eu am spus, îi voi împrăștia departe, voi face ca amintirea lor să înceteze dintre oameni, dacă nu mă temeam de provocarea dușmanului, ca nu cumva vrăjmașii lor să judece greșit, ca nu cumva să zică: mâna noastră este înălțată și nu Iehova a făcut toate acestea.” - Deut. 32:26, 27, ARV.

La inaugurarea legământului în Moab și înainte de a trece Iordanul în Canaan, Iehova și-a declarat scopul de a alege un singur loc pentru casa sau templul său și acolo să-și pună numele lui. Prin aceasta Iehova a prefigurat și a prezis că, atunci când Sionul este zidit și rămășița strânsă la templu sub Isus Cristos, și atunci când Dumnezeu pune numele său acolo, întreg sacrificiul de laudă și de serviciu trebuie să se facă în conformitate cu regulile acestei organizații și prin intermediul organizației lui și nu în funcție de capriciul propriu sau dorința fiecărui om. „Ci la locul pe care îl va alege DOMNUL Dumnezeu vostru dintre toate triburile voastre, ca să își pună numele acolo, adică la locuința lui, să căutați; și acolo să veniți și acolo să aduceți ofrandele voastre arse și sacrificiile voastre și zeciuielile voastre și ofrandele legănate ale mâinii voastre și promisiunile voastre și ofrandele voastre de bunăvoie și întâii născuți din cirezile voastre și din turmele voastre.” (Deut. 12: 5, 6) Lucrarea lui Iehova trebuie să se facă în conformitate cu regulile organizației sale. „Să nu faceți precum facem noi aici, astăzi, fiecare tot ce este drept înaintea ochilor săi.” - Deuteronom 12: 8.

Unele persoane care au fost aduse în Sion și unse nu au reușit să vadă necesitatea de a fi în întregime ascultători instrucțiunilor care vin pentru ei prin intermediul organizației lui Dumnezeu. Ei nu apreciază faptul că Domnul Isus este capul Sionului și că instrucțiunile vin de la el. Acei isteți insistă în a face „orice este drept în proprii lor ochi”, iar aceasta este împotriva poruncii Domnului. (Deuteronom 12: 8). Numele lui Iehova poate fi onorat numai prin facerea voinței Lui și nu urmând voința oricărui om. (Deuteronom 26:1,2; Prov 3:5, 6) Justificarea numelui lui Iehova este mărită, ca fiind cea mai importantă chestiune, iar partea pe care rămășița o va avea în justificarea aceluiași nume sfânt este sugerată în legea leviratului, care a fost ilustrată și înregistrată mai târziu în cartea lui Rut, a cărei înțelegere Dumnezeu o face cunoscută rămășiței lui după ce este adusă în templu și în legământul pentru Împărăție.

Toți cei care primesc aprobarea lui Iehova ca poporul său ales trebuie să-și mențină integritatea lor față de el. Acesta este lucrul despre care Diavolul a spus că omul n-ar putea să-l facă; dar cei credincioși vor dovedi că pot face acest lucru. Cântecele lui Moise în Moab preamărește măreția numelui lui Iehova. În acesta integritatea lui Iehova, ireproșabilitatea și perfecțiunea lui sunt declarate: „El este

Stânca, lucrarea sa [inclusiv rămășița scoasă pentru numele lui] este perfectă.“ (Deuteronom 32: 4) Orice strâmbătate, fărădelege sau corupție din partea vreunui din poporul declarat a lui Dumnezeu nu poate fi atribuită lui Iehova, dar aceasta trebuie spus despre toți aceștia: „Ei s-au corupt, pata lor [rușinea sau dezonoarea] nu este cea a copiilor lui [cei credincioși lui Iehova]: ei [cei fără de lege, bătrânii aleși care insistă în a lucra în modul lor propriu și egoist, „omul păcatului“, clasa „servului rău“] sunt [așadar nu sunt ai lui Iehova] o generație perversă și strâmbă.“- Deut. 32: 5.

Iehova nu-i va tolera pe nelegiuți, pe căutători de greșeli sau pe acuzatori în numărul celor aduși în legământul pentru Împărăție. Acest lucru a fost prefigurat de cântec cu privire la legământul din Moab, în care Domnul a spus cu privire la cei nelegiuți: „Și a spus: Îmi voi ascunde fața de ei, voi vedea care va fi sfârșitul lor pentru că ei sunt o generație foarte perversă, copii în care nu este credință. M-au întăritat la gelozie prin ceea ce nu este Dumnezeu; m-au provocat la mânie cu deșertăciunile lor, și eu îi voi întărita la gelozie prin cei ce nu sunt un popor; îi voi provoca la mânie printr-o națiune proastă.“- Deut. 32: 20, 21.

Cei care vor avea un rol în justificarea numelui lui Iehova trebuie să-și mențină integritatea lor față de el și, prin urmare, este scris: „Tu să fii desăvârșit cu DOMNUL Dumnezeuul tău.“ (Deut. 18:13) Iehova nu va da victoria poporului său ales pentru că o merită, nici din pricina dreptății proprii și a dezvoltării proprii, ci pentru justificarea promisiunii sale speciale și a numelui său. - Deut. 9:4-6.

UNICUL IEHOVA

Cei luați în legământul pentru Împărăție au început acum să aprecieze adevărul că există doar un singur Dumnezeu Iehova; și mulți alții care pretind a fi copiii lui Dumnezeu sunt orbi la acest mare adevăr. Supremația lui Iehova este declarată în legământul din Moab, iar pentru cei din legământul pentru Împărăție acest mare adevăr este acum amplificat: „Nimeni nu este ca Dumnezeuul lui Ieșurun, care călărește pe cer în ajutorul tău și în cer în măreția sa. Dumnezeuul cel etern este scăparea ta și dedesubt sunt brațele cele veșnice, și el va alunga pe dușman dinaintea ta; și va spune: Nimicește-i.“ (Deut. 33:26, 27) Cei care doresc pot face în așa fel că pot alege pe un altul ca Dumnezeuul lor și să primească consecințele, dar cei credincioși vor fi dedicați în întregime lui Iehova Dumnezeu. Iehova îi cheamă acum pe așa-ziii dumnezei zeii ai dușmanului pentru o demascare finală. Acest adevăr l-a făcut pe Moise să vorbească, iar acum a venit timpul pentru a rezolva marea chestiune și poporul ales al lui Dumnezeu trebuie să declare scopul lui și judecățile lui.

Nu sunt mai mulți Iehova, fiecare având o voință diferită și o lucrare diferită. Există doar un singur Dumnezeu. Rămășița vede acum și apreciază privilegiul divin dat lor de a proclama numele singurului Dumnezeu adevărat Iehova, iar acest lucru o face cu mare bucurie a inimii. La fel cum i-a fost spus Israelului natural în Moab, la fel și acum Mai Marele Moise, Cristos Isus, spune israeliților spirituali strânși la templu: „Ascultă, O Israel: Domnul Dumnezeuul nostru este singurul Domn: și tu să-l iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și aceste cuvinte, pe care ți le poruncesc astăzi, să fie în inima ta.” (Deut. 6: 4-6) Sfinții adevărați și credincioși se închină la unicul și singurul Dumnezeu adevărat, iar aceasta este prima poruncă, adică prima în timp și prima în importanță, așa cum a declarat Isus. (Marcu 12:29, 30) Această primă poruncă este făcută o parte a legământului pentru Împărăție. Iehova singur trebuie să fie adorat, mai presus de toate. (Deut. 6:1-8) Poporul scos dintre națiuni pentru numele lui trebuie să fie „sfințenie lui Iehova”, ceea ce înseamnă că acesta trebuie să fie în întregime devotat lui Iehova Dumnezeu, că ei nu-l vor ispiti pe Iehova și nici nu se vor compromite cu dușmanul și organizația lui, pentru că aceasta nu va fi tolerată de către Iehova. - Deut. 6:16; Mat. 4:7.

Lucrurile poruncite pentru Israelului natural prin legământul din Moab sunt acum cerute celor din legământul pentru Împărăție, adică Iehova trebuie să fie servit cu bucurie, nu cu tânguiri, altfel un blestem va cădea asupra celor care nu-l servesc în mod corespunzător. (Deut. 28:47) Sacrificiile pentru El trebuie să fie fără cusur; prin urmare, nu trebuie să existe nici un compromis cu sau amestecare a lucrurilor și a practicilor organizației diavolului cu lucrarea Domnului, cum ar fi închinarea la om, acesta fiind „păcatul Samariei.” (Amos 8:14). Scopul evident al lui Dumnezeu este că poporul său trebuie cu bună știință, să fie de bună voie și cu bucurie în întregime devotat lui. (Deuteronom 16: 21, 22) Serviciul lui Iehova trebuie să fie oferit în locul unde el a ales să-și pună numele său, ceea ce înseamnă că în organizația sa, a cărui cap este Isus Cristos. (Deuteronom 16:10-17) Oricine crede că este în rânduri pentru Împărăție și insistă să meargă pe propria lui cale și nu observă și merge cu organizația lui Dumnezeu, încalcă această regulă a Împărăției.

Zeciuiala, care este a zecea parte, reprezintă simbolic tot ceea ce unul are și pe care trebuie să o ofere pentru serviciul la templu și trebuie să fie prezentat la locul numelui Lui, adică, la organizația sa. (Deuteronom 26:1-19; 12: 6; 14:22-29) „Aduceți toate zeciuielele în cămară, ca să fie mâncare în casa mea, și încercați-mă cu aceasta, spune DOMNUL oștirilor, dacă nu vă voi deschide ferestrele cerului și să vă torn o binecuvântare, până nu va mai fi loc destul să o primiți.” (Mal 3:10.)

Trebuie să existe unitate în închinare și în serviciu, la templul lui Dumnezeu, locul numelui său. (Deuteronom 12:5 -18; 16: 1-17). Cei pentru care este inaugurat noul legământ au fost strânși în templu, luați în legământul pentru Împărăție și sunt în unitate cu Cristos, iar ei trebuie toți să continue în unitate, în credință și serviciu. Dorințele sau opiniile individuale nu trebuie să fie luate în considerare. Ei au devenit membri ai organizației lui Dumnezeu, înclinațiile creaturilor încetează și orice opinii păstrate de ei, contrar voinței exprimate a lui Dumnezeu, sunt greșite. Primul lucru care trebuie luat în considerare este: care este voința lui Dumnezeu și toți din legământul pentru Împărăție trebuie să răspundă cu bucurie, armonios și supuși voinței lui. Cei care urmează un curs diferit și, prin urmare, un curs nelegiuit, cu siguranță sunt strânși afară din Împărăție. Numai cei care-și mențin integritatea, continuând în unitate și cu credincioșie în Cristos, vor străluci ca soarele atunci când ceilalți sunt strânși afară. (Matei 13:41-43) Ei toți trebuie să fie și vor fi dedicați în întregime lui Iehova.

PROFETUL SĂU

Prima dată când Moise a dezvăluit promisiunea lui Iehova de a ridica un Profet, căruia Moise a fost doar o umbră sau tip, a fost în Moab. (Deuteronom 18: 15-19) Până la aducerea rămășiței în templu, ei nu i-a fost descoperit adevărul că Isus Cristos singur este acel mare profet prefigurat prin Moise. (Turnul de veghe, 1933, paginile 147-153) Superioritatea Profetului lui Iehova este prezisă în cuvintele înregistrate în Deuteronom, în legătură cu legământul făcut acolo. (Deuteronom 34: 10-12). Așadar, cei la care Mai Marele Moise este trimis sunt într-o poziție de o responsabilitate mai măreață decât a fost poporul lui Israel vreodată. Rămășița, acum fiind informată cu privire la marea chestiune care urmează să fie rezolvată, și fiind în legământul pentru Împărăție, vede că nu poate fi nici un compromis cu nici o parte a organizației lui Satan, dar că rămășița trebuie să fie fără rezerve, absolut devotată și ascultătoare față de Iehova și marele său Profet.

Mai Marele Moise a pregătit calea înaintea lui Iehova, după aceea a venit îndată la templu și a strâns la sine pe sfinții lui Iehova și după aceea i-a adus în legământul pentru Împărăție pe cei care până în acel timp și-au dovedit credincioșia. După aceea Mai Marele Moise, Cristos Isus, ca instrument al lui Iehova a început să dezvăluie rămășiței sensul profeției și a devenit o chestiune de alegere pentru ei ca să aleagă între marele Profet și Serv al lui Iehova și purtătorii de cuvânt și reprezentanții Diavolului. Mulți dintre cei care cred că-l reprezintă pe Dumnezeu sunt de fapt amăgiții și instrumentele lui Satan. La fel cum mulți dintre

israeliții naturali au devenit necredincioși, chiar așa sunt și acum cei care sunt în rânduri pentru Împărăție și care devin necredincioși, iar acești necredincioși nu reușesc să dea ascultare Profetului mai mare. Cei în rânduri pentru Împărăție care acum eșuează sau refuză să se predea cu toată inima și cu ascultare iubitoare lui Cristos vor ajunge la un sfârșit dezastruos. - Deut. 18: 13-19; Fapte 3: 19-23.

Moartea lui Moise nu a înlăturat conducerea din Israel, pentru că Iosua l-a succedat și i-a condus pe israeliți în Canaan. (Deut 31:14, 15, 23; 34: 9). În ceea ce privește legământul Împărăției prefigurat prin legământul făcut în Moab, conducerea invincibilă a marelui Profet al lui Iehova, Isus Cristos, este garantată pentru rămășiță. Acești credincioși sunt în întregime și pe deplin asigurați că, dacă aceștia rămân în templu și cu credincioșie și cu bucurie ascultă de marele Profet al lui Dumnezeu, ei vor fi aduși cu o victorie completă spre lauda numelui lui Iehova. Această victorie nu este prin ceea ce ei fac, dar este victoria lui Iehova înfăptuită pentru ei de Cristos Isus în calitate de mare instrument al său și pentru onoarea și justificarea marelui nume a lui Iehova. - 1 Cor. 15:57.

Cristos Isus, marele Judecător prefigurat de Moise, este la templu conducând judecata în acord cu voia lui Dumnezeu. Promisiunea făcută de el este că acei apostoli luați cu el în legământ pentru Împărăție, la venirea pentru judecată, vor sta cu el ca să judece cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Acest lucru trebuie să fie în mod necesar limitat la cei doisprezece apostoli ai Mielului (Apocalipsa 21:14), dar toți cei care ajung să formeze israeliții spirituali, adică cei care sunt din casa regală, sunt înglobați. Din această promisiune a Domnului este în mod rezonabil potrivit să concluzionăm că apostolii credincioși reînviați, strânși mai întâi în Sion, au un anumit rol în judecată, detaliu care nu ne este descoperit. Se poate pune întrebarea, pot avea cei rămași pe pământ, adică, rămășița credincioasă, vreo parte această judecată? Și Scriptura potrivită pentru această întrebare este: „De aceea nu judecați nimic înainte de vreme, până când vine Domnul care deopotrivă va scoate la lumină lucrurile ascunse ale întunericului și va arăta sfaturile inimilor; și atunci fiecare va avea laudă de la Dumnezeu.” (1 Corinteni 4: 5) Domnul, marele Judecător, a venit și a făcut ca credincioșii care sunt luați în legământul pentru Împărăție să stea cu el în locurile cerești, adică în templu. Prin urmare este timpul judecății, și se pare clar că lucrarea rămășiței care este încă pe pământ în legătură cu judecata este aceea de a declara judecățile lui Iehova deja scrise și în acest fel au o parte la judecată.

Numele lui Iehova trebuie acum să fie făcut de cunoscut; răzbunarea lui trebuie să fie declarată; dar rămășiței credincioasă, care este constituită ca martori ai săi, este cea căreia îi este permis ca să proclame aceste adevăruri.

Rămășița nu trebuie să se pronunțe asupra vinovăției sau nevinovăției unui individ, dar ea trebuie să declare legea sau regulile de judecată a lui Iehova, care se aplică la ascultători și neascultători. În acest fel cei din legământul pentru Împărăție au acum o parte în lucrarea de judecată după voia Domnului. Judecățile lui Iehova sunt deja scrise și sfinții săi strânși la el sunt însărcinați să declare și trebuie să declare judecățile sale. Aceasta ei o fac cu cântece de laudă, iar Iehova are plăcere în credințioșia în îndeplinirea îndatoririlor lor în acest punct de vedere. Cu privire la acest lucru este scris de profetul lui Dumnezeu: „Căci DOMNUL își găsește plăcerea în popor, va înfrumuseța pe cei umili cu salvare. Să se bucure sfinții în glorie, să cânte cu voce tare în paturile lor. Să fie laudele înalte ale lui Dumnezeu în gura lor și o sabie cu două tăișuri în mâna lor, pentru a împlini răzbunare asupra păgânilor și pedepsirii asupra popoarelor. Să lege pe împărații lor cu lanțuri și pe nobilii lor cu cătușe de fier; pentru a împlini judecata scrisă împotriva lor; această onoare o au toți sfinții lui. Lăudați pe DOMNUL.” (Psalmul 149: 4-9) Iehova dezvăluie celor credincioși voința sa cu privire la ei.

CAPITOLUL X

LEGĂMINTELE SALE

Legământul lui Iehova este voința sau scopul său exprimat în Cuvântul Său, și definește mijloacele folosite de el pentru a-și pune voința în validitate și acțiune. Legământul său nu este „planul” său, deoarece ar fi inconsecvent ca Cel Atotputernic să facă un plan. Scopul lui cu siguranță se împlinește, iar el își alege mijloacele care duc la realizarea acestuia. Scopul lui Iehova este un secret și, prin urmare, ascuns de toate creaturile care au eșuat în a înțelege caracterul neimportant al omului și bunătatea și supremația lui Iehova. „Secretul Domnului este cu cei ce se tem de El și El le va arăta legământul Său.” (Psalmul 25:14) Omul care nu se teme de Dumnezeu nu poate avea o apreciere corectă a relației creaturii cu Creatorul. Frica nu înseamnă doar respect, cinste și adorare pentru Dumnezeu. Înseamnă mult mai mult decât atât. Omul care își dă seama că Dumnezeu este atotputernic și că El nu poate privi cu aprobare la ceea ce este nelegiuit și care învață și apreciază că toți oamenii sunt imperfecti și că nu pot să stea în fața lui Dumnezeu și să trăiască, un astfel de om începe atunci să se teamă de Dumnezeu și acesta este începutul înțelepciunii. El trebuie să aibă anumite cunoștințe despre Dumnezeu înainte ca el să poată porni pe calea înțelepciunii.

Omul care se teme de Dumnezeu dorește să învețe despre voința lui Dumnezeu și pe urmă să o facă. Cu cât învață mai mult, cu atât mai mult omul apreciază imperfecțiunile creaturii și incapacitatea creaturii de a sta înaintea marelui Creator. El continuă apoi să crească în teamă evlavioasă. În această atitudine a minții, un om este în poziția de a fi învățat și în a alege calea cea bună. „Cine este omul care se teme de Domnul? Pe el îl va învăța calea pe care să o aleagă.” (Psalmul 25:12) Acelor oameni smeriți și supuși, care continuă să se teamă de Dumnezeu și care caută să-l cunoască, Dumnezeu le dezvăluie scopul sau legământul său. Orice om influențat de importanța sa nu se teme de Dumnezeu și nu este în măsură să învețe și să aprecieze scopul lui Dumnezeu sau legământul său. Prin urmare, promisiunea lui Dumnezeu este că el va arăta legământul său la cei care se tem de El. El și-a ținut această promisiune, așa cum faptele o dovedesc din plin.

Israelii au văzut expunerea puterii lui Dumnezeu atunci când el i-a condus din Egipt. Din când în când, după aceea, el le-a arătat puterea și bunătatea Lui, dar numai câțiva dintre israeliți au avut o teamă și un devotament corespunzător față de Iehova Dumnezeu. În câmpiile Moabului, Dumnezeu l-a făcut pe Moise să le spună israeliților: „Căci Iehova, Dumnezeul tău, este un foc mistuitor.” (Deut 4:24, ARV) Pentru cei care este inaugurat noul legământ și care sunt aduși în legământul pentru Împărăție, cuvintele sunt repetate de apostol: „Căci Dumnezeul nostru este un foc mistuitor”; și de aceea apostolul adaugă: „Să avem har (recunoștință, curăție de inimă și devotament față de Dumnezeu), prin care să slujim lui Dumnezeu în mod acceptabil, cu respect și teamă evlavioasă.” - Evrei. 12: 28,29.

Israelii din Moab erau un popor tipic, iar israelii spirituali luați dintre națiuni pentru numele lui Iehova sunt un popor anti tipic, iar pentru aceștia din urmă regulile lui Iehova, anunțate să guverneze organizația sa, sunt neclintite și fixe. Aceste reguli divine trebuie să fie respectate și vai aceluia care eșuează sau refuză să asculte. (Deuteronom 28:58). Voința lui Iehova și, prin urmare, legământul său nu numai că este exprimată, dar este acum descoperită și continuă să fie descoperită celor din legământul pentru Împărăție și care servesc cu credincioșie și cu bucurie Împărăția.

BLESTEME

La fel cum Domnul a vorbit Israelului natural în Moab, tot așa și acum le spune celor din legământul pentru Împărăție: „Lucrurile secrete (care nu au fost

încă descoperite) aparțin lui Iehova Dumnezeuul nostru și lucrurile care sunt descoperite ne aparțin nouă și copiilor noștri, dacă înfăptuim toate cuvintele acestei legi.” (Deut. 29: 29, Roth. marg.) Iehova Dumnezeu nu cere copiilor săi să facă lucruri imposibile: „Pentru că această poruncă pe care ți-o poruncesc astăzi, nu este nici ascunsă nici departe de tine. Ci cuvântul este foarte aproape de tine, în gura ta și în inima ta, ca să îl împlinești. Vezi, am pus astăzi înaintea ta viața și binele și moartea și răul.” (Deut 30,11,14,15) Așadar, o responsabilitate mărită revine tuturor celor care au fost aduși în legământul pentru Împărăție și, în mod necesar, blestemele sunt încorporate în termenii legământului pentru cei care de bună voie nu se supun. (Deuteronom 27:1-8, 13-26; 28:15-68; 29:16-29) Declarația referitoare la blesteme sau pedepse nu este făcută pentru a teroriza pe cineva spre ascultare, ci pentru a avertiza împotriva a ceea ce trebuie evitat. (Deut. 28:58) Iehova a scos un popor pentru numele său mare și sfânt și nu poate și nu va permite ca acesta să fie contaminat de organizația diavolului și în același timp să continue în organizația lui Iehova. În acest sens, el își anunță binecuvântarea asupra celor care ascultă dintr-o inimă curată. (Deut 30:1-10) Blestemele asupra Israelului vor fi pronunțate de pe muntele Ebal, care înseamnă „neroditor”; iar binecuvântările de pe Muntele Garizim, care înseamnă „stâncos”, adică Marea Stâncă, de la care curg toate binecuvântările.

Faptul că Iehova a făcut blestemele și binecuvântările atât de proeminente în acest legământ din Moab arată nu numai că Iehova va aduce celor care sunt în rând pentru Împărăție o cunoaștere completă despre consecințele oricărui curs pe care ei ar putea să-l aleagă, dar că Iehova va clarifica celor credincioși subiectul cu privire la clasa „servului rău”, precum și cel despre clasa „servului credincios și înțelept”, care dezvăluie contrastul puternic dintre ele. Nu numai asta, ci și faptul că va face ca păcatele clasei „servului rău” să fie pronunțate cu îndrăzneală sau strigate de martorii săi credincioși pe pământ: „Strigă tare, nu cruța, ridică-ți vocea ca o trâmbiță și arată poporului meu fărădelegea lor și casei lui Iacob păcatele lor.” (Isaia 58: 1) Marele judecător, Cristos Isus stă acum la judecată, iar cei strânși la el și în legământul pentru Împărăție participă în aceasta, că ei anunță judecăților care au fost deja scrise. (Psalmul 149: 5-9) *Turnul de Veghere* nu poate oferi un serviciu credincios Domnului fără să atragă atenția asupra „servului rău”, „omului păcatului”, „fiului pierzării” și la regulile lui Dumnezeu în legătură cu acest lucru și, de asemenea, cursul nelegiuit al celor care servesc în poporul lui Dumnezeu pentru un motiv egoist, cum ar fi clasa „bătrânilor aleși.” *Turnul de Veghere* nu publică aceste adevăruri în scopul criticării sau al obstrucționării oamenilor, ci numai de dragul lui Iehova și în ascultarea de porunca lui.

În timpul intrării în legământul prin sacrificiu, fiecare a fost de acord să asculte voința sau poruncile lui Dumnezeu, iar acest fapt trebuie păstrat constant înaintea atenției poporului său. Aceasta este asigurat și împuternicit prin cuvintele vorbite de Domnul Dumnezeu în Moab. (Deut. 6:6-9; 11:18-21; 27:1-8) Legământul făcut în Moab a cerut ca termenii și regulile acestuia să fie citați în mod public la israeliți în locul (organizația) ales de Iehova. (Deuteronom 31:10-13) Astfel este prevăzută necesitatea ca regulile referitoare la legământul pentru Împărăție să fie păstrate în mod constant înaintea poporului lui Dumnezeu, astfel încât ei să poată învăța cerințele acestuia. „De aceea ar trebui să dăm cea mai mare atenție lucrurilor pe care le-am auzit, ca niciodată să nu le lăsăm să treacă pe lângă noi.” (Evrei 2: 1) „De aceea nu voi neglija să vă amintesc totdeauna despre acestea, deși le știți și sunteți întemeiați în adevărul prezent cu voi.” - 2 Pet. 1:12.

În trecut, spiritul sfânt a fost mângâietorul și ajutorul poporului lui Dumnezeu, iar acei frați care erau presupuși că au spiritul Domnului au acționat ca învățători ai celor consacrați; dar acum, de la venirea lui Cristos Isus în templu, Iehova Dumnezeu și Marele Său Profet, Isus Cristos, sunt învățătorii și aceștia nu mai sunt împinși în colț, ci sunt clar văzuți de credincioși și cei credincioși primesc cunoștința și înțelegere din Cuvântul lui Dumnezeu care le-a fost dezvăluită prin intermediul capului organizației templului. Când a făcut legământul în Moab, care a prefigurat legământul Împărăției, atât pământul, cât și cerul au fost chemate să fie martori ai acestuia. (Deut. 30:19) Aceasta arată că legământul Împărăției și chestiunile care țin de aceasta trebuie să fie publicate pe pământ altora decât cei din legământ, pentru a ști ce se întâmplă. Legământul sau scopul lui Iehova este cel care trebuie declarat și nu trebuie ca cineva să adauge sau să scoată din acel scop exprimat așa cum este prezentat în Cuvântul Său. - Deut. 4:2; 12:32; Apoc. 22:18, 19; Prov. 30: 6.

De aceea, timpul prezent este o zi deciziei deliberate, cu responsabilitatea deplină odihnindu-se pe cei care au fost aduși în legământul pentru Împărăție (Deut 11: 26-28). Aceasta este pentru aceia care slujesc acum cu credincioșie și bucurie lui Dumnezeu la templul din care Iehova își dezvăluie secretele, așa cum aceste secrete trebuie să fie făcute cunoscute. Învățând aceste secrete, adică înțelegerea scopului lui Dumnezeu cu privire la cei din templu, clasa sau societatea Împărăției trebuie să meargă să facă o proclamare pentru alții.

RĂMĂȘIȚA A INTRAT

Atunci când sfinții lui Iehova sunt strânși la el la templu și când noul legământ este inaugurat față de ei și, deci, când Sionul a adus și „alți copii”, rămășița poporului lui Dumnezeu pe pământ este adusă în legământul împărăției. Aceasta a fost prevestită de cuvintele rostite pentru Israel în Moab: „la seama și dă ascultare, Israele, astăzi ai devenit poporul DOMNULUI Dumnezeuul tău.” (Deut. 27: 9) După aceea Iehova își desparte poporul de ceilalți pentru motivul și cu scopul ca „Ca să intri în legământ cu DOMNUL Dumnezeuul tău și în jurământul său, pe care DOMNUL Dumnezeuul tău îl face cu tine astăzi. Ca să te întemeieze astăzi ca popor al său și să îți fie Dumnezeu, precum ți-a spus și precum a jurat părinților tăi, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacob.” - Deut. 29:12, 13.

Astfel, Iehova arată că poporul luat din mijlocul națiunilor și luat în legământul Împărăției este luat pentru a-i îndeplini scopul, adică ca el să poată fi folosit în legătură cu justificarea numelui său. El îi aduce în templu, hainele salvării și robele dreptății sunt puse pe cei ascultători, pentru ca ei să fie pe deplin identificați ca poporul lui Dumnezeu din organizația sa dreaptă, strânși la El în conformitate cu scopul său. „Ca să ne păstreze în viață, ca în ziua aceasta. Și aceasta va fi dreptatea noastră, dacă vom lua seama să împlinim toate aceste porunci înaintea DOMNULUI Dumnezeuul nostru, precum ne-a poruncit.” (Deut. 6:24, 25) Pentru mângâierea celor care sunt acum în legământul pentru Împărăție și care sunt sârguincioși să asculte de poruncile lui Dumnezeu, el spune: „Fericit ești tu, Israele, cine este ca tine, o tu popor salvat de DOMNUL, scutul ajutorului tău și cine este sabia măreției tale! Și dușmanii tăi vor fi găsiți mincinoși înaintea ta; și vei călca peste înălțimile lor.” - Deut. 33: 29, ARV.

Rămășița din legământul împărăției este dintre cei „aleși” ai lui Iehova. (Deut 4:7, 8, 20, 32, 38) În vremurile trecute nu erau popor, ci, acum fiind luați și unși, sunt poporul lui Iehova pentru numele lui. (1 Petru 2:9, 10) Alegerea acestora și admiterea lor în legământul împărăției nu se datorează vreunei autoîndreptățiri sau a așa-numitei „dezvoltări de caracter” a creaturilor, ci se datorează credincioșiei lui Iehova față de legământul său și pentru justificarea cuvântului și a numelui său. Ei sunt scoși de dragul numelui său și aprobați din cauza credincioșiei și a ascultării lor. Eșecul poporului declarat al lui Dumnezeu, care a fost chemat și care a căzut, trebuie primit ca avertisment, astfel încât „cel care se gândește că stă să ia seama că să nu cadă” - 1 Cor. 10: 12, 13.

Israelii au fost conduși de Domnul timp de patruzeci de ani și, prin urmare, nu erau ignoranți. Chiar și în 1919, rămășița nu era atunci un popor ignorant, ci

era familiarizat cu tratamentul din trecut al lui Dumnezeu cu cei credincioși și cu cei răzvrățiți în timpul „pregătirii căii înaintea Domnului”; și aceasta a fost prefigurată de legământul din Moab. - Deut. 11:1-9.

Iehova prin legământul din Moab, adică, legământul credincioșiei, a prezis că va da rămășiței un nume nou și că ea trebuie să fie un popor sfânt dedicat în întregime serviciului lui Iehova și să-l servească cu credincioșie. (Deuteronomul 26:18, 19; 28:10) Rămășița trebuie să „știe, de aceea, în ziua aceasta (adică în ziua Domnului) că DOMNUL este Dumnezeu”; de aceea ei sunt responsabili în a face de cunoscut acest mare adevăr și trebuie să asculte pe deplin de Dumnezeu în a mărturisi adevărul. (Apocalipsa 4:39, 40; 29: 5, 6) Ascultarea asigură rămânerea lor în „țara celor vii.” (Deut 5: 33; 11: 21) Legământul făcut în Moab subliniază credincioșia; de aceea se numește în mod corespunzător legământul credincioșiei.

Marea bunătate a lui Iehova față de, și prevederea lui iubitoare pentru rămășiță este făcută de cunoscut în acel legământ al credincioșiei. (Deuteronomul 8:2-5; 29: 5, 6) Prin urmare, el comunică clar că rămășița, o dată în captivitate în organizația lui Satan, va fi eliberată pe deplin, restaurată la Dumnezeu și va face parte din organizația sa sfântă. (Deut 30:1-8) Numai credincioșii continuă în privilegiile serviciului, iar privilegiile care i-au bucurat odinioară pe cei care au devenit necredincioși sunt transferate celor credincioși; și aceasta este prezisă de legământul credinței. (Deut. 32:21) În armonie cu acest lucru, Isus a vorbit despre pilda talanților. - Mat. 25: 14-30.

În acel legământ din Moab, Dumnezeu a privit mai departe înspre timpul când el va aduce la sine pe copiii săi (și acest lucru a fost prefigurată de Estera și Rut) și când acea clasă reprezentată de ei va fi inclusă în legământul pentru Împărăție; iar acum se vede că Dumnezeu a împlinit această frumoasă ilustrație profetică. - Deut. 29:14, 15; 32: 43.

CERINȚE

În acel legământ din Moab, Iehova a prezis cerințele pentru rămășița lui. Ei trebuie să fie un popor separat și să nu se conformeze acestei lumi. - Deut. 12: 29-32; 16:21, 22; 18: 9-14.

Ei nu trebuie să comită adulter; iar adulterul israeliților spirituali înseamnă o relație de natură ilicită cu organizația lui Satan. Nu trebuie să existe nimic din acest lucru în poporul lui Dumnezeu. Ei nici măcar nu trebuie să atingă lucrul necurat, adică organizația lui Satan. (Deut 22: 13-30) Ei nu trebuie să facă

compromisuri cu lumea, ci trebuie să fie în întregime pentru Dumnezeu și pentru Împărăția sa. - Deut. 7:1-5; 12:1-3.

Ei nu trebuie să depindă de ajutorul lumesc, ci trebuie să împartă adevărul tuturor celor care îl doresc. (Deut 15: 6) Ei trebuie să-și păstreze integritatea față de Dumnezeu, care va fi încercată prin laudarea lor consecventă a lui Iehova sau ocară asupra numelui său sfânt. (Deuteronom 29:24-28) Iehova a așternut o sărbătoare pentru organizația sa regală și rămășița credincioasă este justificată să stea la masa lui cu Cristos Isus și să ia parte la această sărbătoare și de aceea trebuie să se împărtășească numai de mâncare curată care vine de pe masa lui Dumnezeu și să nu fie găsiți căutând după lucrurile oamenilor. (Deut 14:1-21) Trebuie să respecte cu credincioșie termenii legământului veșnic cu privire la sfințenia vieții. (Deut 21:1-9) Printre rămășița poporului din templu nu trebuie să existe nici o cămătărie, nici nedreptate, nici înșelăciune, nici acte care cauzează nerodnicie. (Deut 25:11-16) Nu trebuie să existe nici o apăsare sau excocherie între ei, ci generozitatea față de cei săraci și ajutorare unul față de celălalt. - Deut. 22:1-8.

Cei luați în legământul Împărăției nu trebuie să-și confunde identitatea. Ei nu trebuie să fie efeminați (să manifeste un caracter sau aspect feminin* - n.t.) și nici să poarte haine necorespunzătoare pentru a atrage atenția asupra lor. Ei trebuie să dea glorie lui Iehova. (Deut 22: 5-12) Toți trebuie să ajungă la condiția unității în organizația lui Iehova și să fie supuși instrucțiunilor de organizare, instrucțiuni care pornesc din templu. Fiind în unitate, ei vor avea încredere unul în altul și vor căuta mereu să facă bine unul celuilalt. Mai departe, arătând că fiecare trebuie să fie ascultător de instrucțiunile care decurg din templu: nu vor mai face „fiecare om ce este drept în ochii lui”, ci să respecte ordinea și să continue cu lucrarea care le este atribuită, oferind jertfa de laudă lui Iehova. - Deut. 12:8-14.

Toți din rămășiță să se ferească acum ca nu cumva să eșueze datorită caracterului lor nechibzuit sau din cauza dorințelor lor de a-și urma propriile idei despre cum ar trebui să se facă lucrarea lui Dumnezeu. Serviciul lui Iehova trebuie să fie în locul ales de el, unde și-a pus numele, care este organizația templului său. Acest serviciu trebuie să fie îndeplinit în mod regulat, cu credincioșie și în modul pe care el la arătat. (Deut 12:18-28; 14:23-27; 26:1-3) Sanctuarul fiind curățit, rămășița trebuie să continue în unitate completă. Starea rămășiței trebuie să fie declararea cu cea mare îndrăzneală în adevărului. Cristos Isus, fiind marele Preot al lui Iehova, oferă binecuvântări asupra celor din legământ. (Deuteronom 33:6-29) După ce au fost aduși în legământ și după anul 1926, este un timp de binecuvântare. (Dan. 12:12, vezi *Turnul de Veghere*, 1929, pag. 375) Rămășița

credincioasă va avea încredere totală în Iehova și nu se va teme de dușman; pentru că Iehova este refugiul lor. - Deut. 33: 26-29.

Că rămășița trebuie să știe acum și astfel să declare în mod inteligent judecățile Domnului, cartea Deuteronomului scrisă în legătură cu legământul din Moab, dezvăluie în mod clar pe „servul rău” și conține profeții directe cu privire la „servul rău” și că clasa „servului rău” va fi pusă pe fugă de către dușman și luată captivă. (Deuteronomul 32:15-27, 30, 31) Iehova îi va judeca. De asemenea, legământul credincioșiei arată că rămășița credincioasă nu va avea nimic în comun cu clasa „servului rău” ci îi va evita și va refuza să se angajeze în controverse cu ei. - Deut 33:11.

RĂZBOI

Iehova i-a făcut pe aceia cu care a făcut legământul în Moab să lupte împotriva amaleciților și canaaniților, prefigurând că rămășița credincioasă trebuie să ducă acum o luptă agresivă împotriva celor care „stau în locul sfânt” și care sunt dușmanii lui Dumnezeu. (Deut 20:10-17) Astfel de dușmani, care pretind în mod fals și în mod fraudulos că îl reprezintă pe Dumnezeu, trebuie împinși înapoi fără întârziere și expuși prin adevăr. (Deut 7: 22-24) Iehova a dat instrucțiunile de luptă și metoda de război care urma să fie purtată de poporul său tipic. (Deut 20:1-20) Rămășița este instruită în lupta împotriva dușmanului și, încrezându-se în Domnul, trebuie să urmeze cu curaj instrucțiunile specifice date lor de Domnul. (Deut 7:22-24) Rămășița credincioasă, fiind în armata Domnului, nu trebuie să se teamă de atacul actual al vechilor dușmani, reprezentanții lui Satan. (Deut 7: 17-21) Credincioșii vor zdrobi opoziția și vor continua să avanseze, chiar dacă există multe neplăceri și suferințe care sunt impuse asupra lor datorită credincioșiei lor. Ei trebuie să continue fără teamă să proclame lauda lui Iehova, să-i anunțe judecățile și Împărăția lui. Iehova Dumnezeu este în tabăra lor, iar ei trebuie să țină tabăra curată și total dedicată lui Iehova. (Deut 23: 9-14; 31:1-8) Unitatea completă a rămășiței lui Iehova și continuarea lor în îndeplinirea credincioasă a serviciului cu cântări și bucurie, lovește cu teroare în inima dușmanului; și aceasta a fost prezisă de legământul făcut în Moab. - Deut. 2:25; 11:25; Fil. 1: 27-29, Weym.

Iehova este Dumnezeul poporului Său drept, pe care îl numește leșurun, iar el este poporul lui Dumnezeu. El a fost despărțit de întreaga organizație a lui Satan, instruit în lucrurile secrete ale Celui Prea Înalt, primind această instruire în locul secret sau în templu, iar acum ei sunt trimiși să vestească cu îndrăzneală

numele său. Aceștia sunt oamenii lui Dumnezeu care sunt pe pământ și care sunt acum în legământul pentru Împărăție. Aceste cerințe și binecuvântări prevestite în legământul pentru Împărăție au fost scrise mai înainte pentru a crește mângâierea și speranța poporului credincios al lui Dumnezeu. (Romani 15:4) În special pentru mângâierea lor și pentru ca ei să poată fi făcuți puternici, Iehova a făcut să fie scrise în folosul rămășiței credincioase aceste cuvinte prețioase: „Nu este nimeni asemenea lui Dumnezeu, O leșurun, care zboară pe ceruri în ajutorul tău și în perfecțiunea lui pe cer: Dumnezeul cel veșnic este locul tău de odihnă, iar sub el sunt brațele veșnice. Și el a lovit dușmanul din fața ta și a zis: „Distruge-l. Și Israel locuiește în siguranță; fântâna lui Iacov singură, într-un ținut cu grâu și vin nou; da, cerurile lui picură roua. Ferice de tine, Israel, cine este ca tine, popor salvat de Iehova, scutul ajutorului tău și sabia excelenței tale! Și vrăjmașii voștri se vor supune ție; și tu vei călca peste înălțimile lor.”- Deuteronom 33: 26-29, ARV.

LEGĂTURĂ

Scopul suprem a lui Iehova este justificarea numelui său, încât toată creația să poate vedea și cunoaște că el este Dumnezeu și că, dacă creaturile vor trăi, ele ar trebui să fie în armonie cu el, Cel Sfânt. De aceea, toate legămintele lui Iehova au o legătură unul cu altul. Când Lucifer s-a răzvrătit și a întors omul pe calea păcatului, Iehova a declarat că va pune vrăjmășie între sămânța femeii (femeia lui Dumnezeu, reprezentând organizația sa) și sămânța lui Satan și că sămânța femeii lui Dumnezeu ar trebui în cele din urmă să triumfe în justificarea marelui nume a lui Dumnezeu. (Geneza 3:15) Această declarație era, de fapt, un legământ al lui Iehova, pentru că era o expresie a scopului său, scopul său fiind nestrămutat și neschimbat. Cristos Isus, sămânța promisiunii, va triumfa complet asupra lui Satan și asupra organizației sale, spre gloria lui Iehova Dumnezeu.

Legământul veșnic pe care Dumnezeu l-a făcut cu Noe cu privire la sfințenia vieții a fost o declarație a scopului său care arată la întreaga creație că Iehova este cel care dă viață, singurul Dumnezeu adevărat și atotputernic și că nimeni nu are dreptul să ia viața fără permisiunea lui Iehova și că nimeni altcineva nu poate da viață. Acest legământ este o justificare a numelui sfânt al lui Iehova. - Gen. 9:1-12.

Iehova l-a luat pe Avraam în țara Canaan și l-a folosit pe Avraam ca să-l ilustreze pe Dumnezeu însuși, pe soția lui Avraam ca să ilustreze pe organizația lui Dumnezeu, iar fiul lor Isaac ca să ilustreze pe „sămânța promisiunii”, pe care Dumnezeu o va folosi în calitate de justificator al său. Binecuvântarea oamenilor, care ar trebui să vină prin Justificator și Răscumpărător, ar fi de necesitate

secundară în justificarea numelui lui Iehova din cauză că viața pentru cel ascultător ar dovedi că numele lui Iehova sprijinește viața și că El poate pune oameni pe pământ care să-și păstreze integritatea față de El și să primească viață pe calea sa numită. Iehova nu i-a permis lui Avraam să-lucidă pe Isaac când Avraam îl aducea ca jertfă. Dacă Isaac ar fi fost omorât, nu ar fi putut fi folosit în continuare în acea ilustrație profetică. Oferirea lui Isaac ca jertfă de către Avraam, prefigura că Dumnezeu va permite ca Fiul său preaiubit să fie ucis de mâna lui Satan și că Iehova își va demonstra puterea sa supremă și își va justifica propriului său nume prin ridicarea Fiului său iubit din moarte. Acesta a fost un triumf lui Iehova și o justificare a numelui său. Dumnezeu a prevăzut că moartea lui Cristos Isus, Fiul său iubit, va trebui să furnizeze prețul răscumpărării sau al salvării pentru om; dar generozitatea și bunătatea iubitoare față de omenire este secundară în justificarea numelui lui Iehova. Toți cei care cred în Domnul Isus Cristos, îl ascultă și primesc viața, vor fi o justificare a numelui și a cuvântului lui Iehova.

Legământul Avraamic este, prin urmare, expresia nestrămutată și de neschimbat a lui Dumnezeu despre scopul său de a produce o sămânță, sămânță care este Fiul său iubit și care își va menține integritatea față de Dumnezeu și care, datorită credințioșiei Sale până la moarte, va primi

Covenant of Faithfulness Page 284

Restoring the Kingdom Page 315

cel mai înalt loc din întreaga sa organizație și făcut marele Mare Preot al lui Iehova și justificatorul sfântului său nume. Învierea lui Isus din moarte, înălțarea lui și dăruirea lui a unui nume mai presus de întreaga creație și declarația lui Iehova că orice genunchi se va pleca lui și fiecare limbă va mărturisi numele lui, spre gloria lui Dumnezeu, este dovada concludentă că scopul principal al legământului Avraamic este acela de a arăta că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și atotputernic, Dătătorul oricărui dar bun și perfect. Îngrijirea Sa pentru

a da viață celor care ascultă din rasa umană prin Cristos Isus este de o importanță secundară celei de a-și justifica numele. Nu există niciun motiv pentru care Iehova ar trebui să facă un legământ ca să dea viață vreunei creaturi, dar sunt toate motivele de ce ar trebui să facă legământul, adică să-și exprime clar scopul de a-și justifica numele; și acesta este scopul legământului său.

Iehova după aceea a aranjat drama din Egipt ca să facă o ilustrație care să arate scopul său de a-și justifica numele. (2 Sam. 7:23) Strângerea la sine însuși și separarea pentru el a unui popor nu este doar pentru a-l salva, ci ca el să poată avea un popor pentru numele lui; iar salvarea lor depindea de ascultarea lor în îndeplinirea îndatoririlor care le-au fost atribuite. Înainte de a aduce „Sămânța promisă”, Iehova a ilustrat cum va scoate un popor pentru numele său și acest lucru l-a făcut prin legământul făcut în Egipt și validat la Sinai. Națiunea imperfectă și păcătoasă a lui Israel nu putea fi un popor în întregime pentru numele lui Iehova până la venirea Seminței promise; prin urmare, legământul legii „a fost adăugat din pricina fărădelegilor (adică imperfecțiunii și păcatului), până când va veni sămânța (Cristos Isus), căreia i-a fost făcută promisiunea.” (Gal. 3:17, 19) Isaac, fiul lui Avraam, a fost un tip al lui Cristos Isus, Fiul iubit al lui Dumnezeu și care este „Sămânța promisă.” El trebuia să vină înainte ca un popor să poată fi scos pentru numele lui Iehova.

Când a venit Isus Cristos, câțiva evrei care erau credincioși și care au acceptat și au ascultat Cuvântul Lui au fost transferați de la Moise, mediatorul legământului legii, la Cristos iar toți ceilalți israeliți au fost respinși și îndepărtați. Iehova a făcut cu Cristos Isus noul legământ, prin intermediul căruia va realiza ceea ce vechiul legământ al legii nu a reușit să facă, adică să scoată dintre națiuni un popor pentru numele său, popor care trebuie să fie total dedicat lui Dumnezeu. Noul legământ a fost voința sau scopul exprimat de Iehova că el va scoate dintre națiuni un popor pentru numele său și că acest legământ este mijlocul pe care Iehova îl folosește pentru a-și îndeplini scopul.

Noul legământ nu este un mijloc de a da viață nimănui, dar cei luați în legământ trebuie mai întâi să aibă un drept condiționat la viață și, dacă sunt credincioși Domnului, primesc necondiționat viață veșnică. Această credințioasă trebuie dovedită după ce sunt luați în noul legământ. Toți cei care sunt aduși în noul legământ trebuie mai întâi să accepte necondiționat să facă voia lui Dumnezeu, bazându-și credința și acțiunea lor în sângele vărsat al lui Cristos Isus ca preț răscumpărător pentru om și fiind singurul mijloc prin care omul poate obține viață. Fiind astfel îndreptățiți prin credință și apoi concepuți de spiritul lui Dumnezeu, toți aceștia vin sub termenii noului legământ și cei care se dovedesc

credincioși până la momentul venirii lui Cristos Isus la templu pentru judecată și care sunt aprobați la acea judecată, sunt din poporul scos din națiuni pentru numele lui Iehova, iar noul legământ este acolo inaugurat pentru ei, iar aceștia sunt luați în legământul pentru Împărăție.

Iehova Dumnezeu a făcut un legământ cu David pentru împărăție. (2 Samuel 7:16) În acel legământ, David l-a prefigurat sau l-a ilustrat pe Cristos Isus, pe care Iehova l-a făcut Împărat: „Am făcut legământ cu alesul meu, i-am jurat lui David, servul meu. Sămânța ta o voi întemeia pentru totdeauna și îți voi zidi tronul din generație în generație. Îi voi păstra mila mea pentru totdeauna și legământul meu va fi neclintit cu el. Sămânța lui de asemenea o voi face să continue întotdeauna și tronul lui precum zilele cerurilor. Nu voi rupe legământul meu, nici nu voi schimba ce a ieșit de pe buzele mele.” (Psalmi 89: 3, 4, 28, 29, 34) Aici este declarația permanentă a scopului lui Iehova de a-și stabili Împărăția sa cu Fiul său iubit pe tron. Mai târziu, Isus le-a spus ucenicilor că Iehova a încheiat un legământ cu el pentru Împărăție și că cu cei scoși pentru numele lui Iehova și care continuă să fie credincioși, Isus a încheiat legământ cu ei ca să fie o parte a Împărăției și în Împărăția cu el. (Luca 22:28-30) Noul legământ a fost, așadar, mijlocul lui Iehova folosit pentru a scoate un popor pentru numele său ca cei scoși și de asemenea luați și dovediți credincioși să poată fi luați în legământul pentru Împărăție și să devină parte a Împărăției.

În Moab Iehova a făcut legământul cu poporul Său ales, care fusese scos din Egipt cu patruzeci de ani în urmă, și acest legământ din Moab a prefigurat legământul pentru Împărăție. Isus, născut din femeie și sub lege, nu era un fiu al legii, dar a fost și este Fiul lui Dumnezeu. El a păzit termenii legământului făcut în Moab, iar Iehova l-a făcut pe el Marele Profet, pe care Moise a fost folosit să-l prezică.

Arătând în continuare relația dintre legământul făcut în Moab și legământul Împărăției, când Isus a fost pus la încercare de Satan, el a citat din cuvintele lui Dumnezeu pe care Moise le-a înregistrat în cartea Deuteronom. Când integritatea lui Isus a fost pusă în discuție de Satan, el a citat Deuteronom 8:3. „Dar el a răspuns și a spus: Este scris: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” (Matei 4: 4) În a doua ispită Isus a citat din Deuteronom 6:16. „Isus i i-a zis: „Este scris din nou, să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău.” (Matei 4: 7) Când cealaltă ispită i-a fost prezentată de diavol, Isus a citat din Deuteronom 6:13. „Isus ia răspuns și ia zis: „Înapoia mea, Satan; căci este scris: Să te închini Domnului, Dumnezeului tău, și numai lui să-i servești.” (Luca 4: 8) Cu alte ocazii, Isus a citat cuvintele profeției înregistrate în

Deuteronom și printre acestea se vor găsi, de exemplu, Matei 5:31, 33, 38 și Marcu 10:4. Când Isus a vorbit cuvintele cu privire la adunarea aleșilor lui Dumnezeu, el a avut în mod clar în minte cuvintele lui Moise înregistrate în Deuteronom 30:4. - Matei 24:31 și Marcu 13:27.

Legătura dintre legământul legii din Egipt și inaugurat la Sinai, cu legământul de credincioșie făcut în țara Moabului, a prefigurat legătura noului legământ, făcut în Egiptul anti tipic și inaugurat la Muntele Sion, cu legământul pentru Împărăție, legământ din urmă care cere credincioșie absolută din partea celor care se vor împărtăși în cele din urmă în Împărăția lui Cristos Isus. (Luca 22: 14-20, 28-30, Diag.) La instituirea Memorialului, Isus le-a spus ucenicilor că noul legământ a fost făcut și el i-a invitat să se împărtășească în el, iar după aceea le-a spus că Iehova a făcut legământ cu el pentru o Împărăție și cuvintele lui către discipolii săi arată că credincioșia este cel mai important lucru necesar pentru cei care sunt aduși în legământul pentru Împărăție. Noul legământ este instrumentul lui Dumnezeu folosit pentru a scoate din lume un popor care să fie martorii lui, pentru numele său; în timp ce legământul pentru Împărăție este aranjamentul său pregător care oferă ocazia celor luați în legământ și care sunt martorii lui Iehova să-și dovedească credincioșia până la moarte. - Apocalipsa 2:10.

Legătura dintre noul legământ cu legământul Avraamic și cu legământul pentru Împărăție pare să fie clar prefigurat de efodul și pieptarul marelui preot tipic care servea Israelului natural. „Și să faci efodul de aur, de albastru și de purpuriu, de stacojiu și de in subțire răsucit, o lucrătură iscusită. Acesta va avea cele două umerarii ale lui împreunate la cele două margini ale lui; și astfel să fie legat. Și brâul efodului făcut cu iscusință, care este peste el, să fie din aceeași bucată, conform lucrării acestuia chiar de aur, de albastru și purpuriu și stacojiu și in subțire răsucit. Și să iei două pietre de onix și să gravezi pe ele numele copiilor lui Israel: șase din numele lor pe o piatră și celelalte șase nume rămase pe cealaltă piatră, conform nașterii lor.” - Ex. 28: 6-10.

Aaron, marele preot, a purtat sau avea suspendat efodul pe umerii lui. Partea din față a efodului a ilustrat legământul Avraamic. Partea din spate a efodului pare să ilustreze cu claritate noul legământ, în care sunt aduși copiii lui Dumnezeu după ce au făcut un legământ prin sacrificiu, legământ care este făcut în momentul consacrării lor. (Psalmul 50:5) Noul legământ este mijlocul stabilit și folosit pentru a strânge din națiuni o companie credincioasă de oameni care, prin adopție, devin o parte a seminței promise în legământul Avraamic.

Despre pieptarul judecății atașat la partea din față a efodului este scris: „Și să faci pieptarul judecății cu lucrătură iscusită; fă-l asemenea lucrării efodului; de

aur, de albastru, de purpuriu și de stacojiu și de in subțire răsucit, așa să îl faci. Pătrat să fie, fiind dublu; o palmă să fie lungimea lui și o palmă să fie lățimea lui. Și așază în el monturi ale pietrelor, patru rânduri de pietre: primul rând să fie un sardiu, un topaz și rubinul, acesta să fie primul rând. Și al doilea rând să fie un smarald, un safir și un diamant. Și al treilea rând un hiacint, o agată și un ametist. Și al patrulea rând un beril și un onix și un jasp; ele vor fi montate în broșe de aur în monturile lor. Și pietrele vor fi cu numele copiilor lui Israel, douăsprezece, conform cu numele lor, asemenea gravurilor unui sigiliu; fiecare cu numele lui să fie ele, conform celor douăsprezece triburi.” - Ex. 28: 15-21.

Acest pieptar, care purta bijuteriile, reprezenta legământul pentru Împărăție, Împărăție la care cei născuți de spirit sunt chemați, Împărăție în care cei credincioși au parte cu Cristos Isus, Regele lui Iehova și Marele Preot. Cei luați în legământul pentru Împărăție trebuie să fie în întregime devotați lui Iehova, chiar așa cum inscripția de pe placa de aur pur purtată pe mitra Marelui Preot a declarat „Sfințenie față de Iehova.” Aceștia sunt cei care sunt martorii credincioși ai lui Iehova, care-l anunță pe Regele veșniciei și Împărăția lui și care-și dovedesc credinșia lor până la moarte și intră complet în moștenirea Împărăției. - Zah. 9:16.

Legământul legii din Egipt a fost adăugat la legământul Avraamic pentru un scop și pentru un timp fixat, dar nu a reușit să producă un popor pentru numele lui Iehova care ar fi putut fi făcut parte a seminței promise a lui Avraam. (Galateni 3:17 -19); De aceea a fost desființat. Imediat după ce acel legământ al legii a devenit vechi, a fost făcut noul legământ și acesta a fost instrumentul lui Iehova adăugat sau atașat la legământul avraamic; și prin noul legământ a fost adus un popor pentru numele Iehova și făcut martorii săi ca să-i declare numele, iar cei credincioși sunt cei luați în legământul pentru Împărăție.

Marele preot al Israelului a purtat efodul și pieptarul cu copcii pe umărul său, ținând împreună cele două părți ale efodului. Chiar și Marele Preot al lui Iehova, care este Cristos Isus, preot pentru totdeauna după rânduiala lui Melhisedec, poartă responsabilitatea legământului Avraamic, a noului legământ și a legământul împărăției, toate fiind instrumentele lui Iehova folosite ca să-și împlinească scopul său. Pe umeri, piesele efodului, fixând prin copcii cele două părți împreună, erau două pietre de onix, gravate cu numele celor douăsprezece seminții și acestea erau așezate în nișe de aur. Astfel a fost prefigurată că cele douăsprezece diviziuni sau triburi ale Israelului spiritual, care sunt poporul pentru numele lui Iehova, constituie legătura dintre legământul Avraamic și noul legământ. Prin urmare, este evident că toate legămintele sunt legămintele lui

lehova și instrumentele sale folosite pentru a-și îndeplini voia sau scopul și că lucrurile ascunse sau secrete din acest scop sunt făcute cunoscute celor care se tem de el și care, cu credincioșie și bucurie îl ascultă. Cele mai mari dintre toate lucrurile descoperite astfel sunt despre și cu privire la numele sfânt al Celui Prea Înalt, pe care el acum le va justifica pe deplin.

ÎNTREBĂRI

Câteva întrebări potrivite pot fi analizate aici cu folos și ajutor pentru a înțelege mai bine legămintele lui lehova; prin urmare, întrebarea este expusă și răspunsul imediat urmează.

ÎNTREBARE: Care dintre legămintele lui Dumnezeu este legământul veșnic?

RĂSPUNS: Toate legămintele unilaterale făcute de lehova sunt veșnice, pentru că acestea constituie declarația lui lehova însuși despre scopurile lui și lehova nu își schimbă scopurile. (Mal 3:6) Toate legămintele dintre lehova și creaturile sale sunt veșnice în ceea ce-l privește pe lehova.

ÎNTREBARE: Este scriptural să spunem că legământul Avraamic este legământul Sara și că acest de legământ produce sămânța promisă?

RĂSPUNS: Nu, Scripturile nicăieri nu vorbesc despre un „legământ Sara.” În legământul Avraamic, Avraam a acționat pentru sau ca reprezentat a lui lehova Dumnezeu însuși; prin urmare, ceea ce este numit „legământul Avraamic” este expresia scopului lui Dumnezeu și care, fără condiții adăugate, o să aducă o sămânță prin care să poată fi binecuvântate toate familiile pământului. lehova a legat această declarație prin jurământul său și, după cum afirmă apostolul, datorită atât cuvântului său, cât și jurământului său, această promisiune sau legământ este neschimbat. (Evrei 6:18) Avraam a fost tatăl sau dăătorul de viață al lui Isaac, care a reprezentat Sămânța, Sămânță care este Fiului lui Dumnezeu. „Femeia” lui Dumnezeu nu este legământul său, ci femeia acționează în calitate de, sau reprezintă organizația lui Dumnezeu. Cristos Isus, sămânța promisiunii, este sămânța lui Dumnezeu. Legământul nu produce o sămânță, ci lehova prin femeia sa, ilustrând organizația sa, produce sămânța.

ÎNTREBARE: Biserica este urmașul sau sămânța noului legământ sau a legământului Avraamic?

RĂSPUNS: Noul legământ nu naște o sămânță, ci aduce un popor pentru numele lui lehova, pe care lehova îl folosește ca martori ai săi, iar cei care sunt în noul legământ și se dovedesc credincioși el îi adoptă în casa regală a fiilor lui Dumnezeu și în acest mod, ei au devenit prin adopție o parte din sămânța lui

Avraam. Aceștia nu sunt sămânța fie a legământului Avraamic, fie a noului legământ. Ei sunt sămânța sau fiii lui Dumnezeu. „Preaiubiților, acum suntem fiii lui Dumnezeu și nu s-a arătat încă ce vom fi, dar știm că atunci când el se va arăta, vom fi asemenea lui, fiindcă îl vom vedea așa cum este.” (1 Ioan 3: 2) Nu legământul este cel care naște sămânța, ci femeia lui Dumnezeu, adică organizația sa; iar viața provine de la Iehova însuși.

ÎNTREBARE: Nu a spus apostolul Pavel că Sara a fost un tip al legământului avraamic? Și este scriptural să vorbim despre acest legământ ca „legământul Sara”?

RĂSPUNS: Nu, nu există nici un fel de „legământ Sara.” Legământul Avraamic este legământul lui Dumnezeu. Ceea ce a spus apostolul a fost că fiul lui Avraam prin femeia sa liberă, Sara, era o parabolă ce reprezintă sau ilustrează Ierusalimul din cer, adică organizația lui Iehova, care este mama tuturor fiii lui Dumnezeu. - Gal. 4:22-24, 26-28.

ÎNTREBARE: Este noul legământ un legământ al „restatornicirii” care va fi în funcțiune și va aduce viață lumii omenirii în timpul domniei lui Cristos?

RĂSPUNS: Nu. Noul legământ nu este un legământ pentru „restatornicirea” vieții și nu va fi în vigoare și nu va funcționa în timpul domniei lui Cristos pentru a „restaura” omenirea.

ÎNTREBARE: Atunci, ce se înțelege prin ce a spus Petru, când a spus: „Cerurile trebuie să-l primească pe Cristos Isus până la vremea restatornicirii tuturor lucrurilor”? Dacă aceasta nu înseamnă restatornicirea întregii rase umane, ce se înțelege din Scriptură?

RĂSPUNS: Vezi capitolul următor.

CAPITOLUL XI

LEGĂMINTELE SALE

Promisiunea necondiționată a lui IEHOVA pentru Avraam este numită legământul avraamic, pentru motivul că Avraam a servit ca o ilustrație a lui Iehova însuși, în timp ce Sara, soția lui a servit ca o ilustrație a organizației lui Iehova, care aduce sămânța pentru scopul său. Acesta este un legământ unilateral sau a unei

singure părți. Este o declarație a scopului de neschimbat a lui Iehova de a face un anumit lucru, iar rezultatul acestuia nu depinde deloc de ceea ce ar putea face omul Avraam sau orice altă creatură poate sau nu să facă. Acesta este legământul care anunță îngrijirea lui Dumnezeu pentru om ca să obțină viață, pentru motivul că în aceasta este afirmă clar: „În sămânța ta toate națiunile pământului vor fi binecuvântate.” (Geneza 22:18) Binecuvântarea familiilor sau popoarele pământului înseamnă că Dumnezeu le va da posibilitatea să trăiască, și o astfel de oportunitate trebuie să vină în felul său numit, adică prin și datorită seminței promise, care este Cristos Isus.

Petru, în folosul lui și a celorlalți apostoli, i-a expus lui Isus o întrebare cu privire la activitatea lor viitoare. „Isus le-a zis: Adevărat vă spun că: Voi care m-ați [părăsit totul și] urmat, în regenerare, când Fiul omului va ședea pe tronul gloriei sale, voi de asemenea veți ședea pe douăsprezece tronuri, judecând pe cele douăsprezece triburi ale lui Israel.” (Mat. 19:28) Aceste cuvinte par să se aplice în mod exclusiv celor doisprezece apostoli, pentru că doar douăsprezece tronuri sunt menționate. Judecarea celor doisprezece triburi ale lui Israel, în mod evident se aplică mai întâi în casa lui Dumnezeu, adică, Israelul spiritual, inclusiv toți cei care au făcut declarație că ei sunt urmași ai lui Cristos Isus. „Judecata trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu.” (1 Pet. 4:17) „Vom sta înaintea scaunului de judecată al lui Cristos.”- Rom. 14:10.

Lucrarea de judecată a israeliților spirituali, atât a celor adevărați cât și a celor declarați, este o lucrare justificatoare care atinge un punct culminant în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic. După aceea, după făgăduința lui Dumnezeu, urmează „binecuvântarea tuturor familiilor pământului”, care s-au predat pe sine în supunere față de rege. Aceste binecuvântări vor include în mod necesar judecata indivizilor din omenire, iar cei ascultători vor primi binecuvântările vieții veșnice de la Iehova, Dăruitorul, prin Isus Cristos. Acest lucru nu este „restatornicirea”, dar este darul vieții și al tuturor binecuvântărilor la care participă cei ascultători din omenire, binecuvântări care sunt primite prin „sămânța promisiunii.” - Rom. 6: 23; Gen. 12: 3; 22:18.

Scripturile nu dezvăluie că Dumnezeu a făcut, sau va face vreodată un legământ cu creaturile oamenilor pentru a le restaura. După coruperea lui Adam, fiecare din urmașii lui a fost descalificat pentru a intra într-un legământ cu Dumnezeu. Toți s-au născut păcătoși, și Dumnezeu nu a putut face un legământ sau contract cu orice creatură, care este un păcătos. Orice creatură care intră într-un legământ cu Iehova trebuie să aibă o reputație înaintea lui Dumnezeu, reputație care înseamnă că creatura este de fapt justificată, sau din cauza

credinței sale Dumnezeu o consideră ca fiind justificată. Noul legământ a fost făcut cu Cristos Isus, și după aceea, numai cu aceia care, mai întâi exercită credință în sângele vărsat al lui Cristos Isus, fac o consacrare de a face voia lui Dumnezeu, intrând astfel într-un legământ prin sacrificiu, și care după aceea au fost justificați. Dumnezeu s-a îngrijit în mod expres că viața va veni la cei din rasa umană care au credință într-adevăr în sângele lui Isus Cristos. Atunci de ce ar trebui să facă Dumnezeu un legământ, chiar și cu un mediator, pentru a da această viață creaturilor, când el deja s-a îngrijit că „viața este darul lui Dumnezeu prin Isus Cristos, Domnul nostru?” - Rom. 6:23.

RESTAURARE (RESTITUIRE)

Cuvântul „restaurare” apare o singură dată în acea parte a Scripturilor scrise după venirea lui Isus pe pământ și pe care noi am avut obiceiul de a le numi „Noul Testament”; și acel singur singur loc este în Fapte 3:21. Cuvântul „restaurare” este din rădăcina cuvântului redat „înviore” la Marcu 9:12. Acest cuvânt „restaura” înseamnă a reconstitui ceva care a avut o dată o existență. Creaturile umane născute în păcat, din cauza păcatului lui Adam, nu au avut niciodată vreun drept la existență. Scurta lor existență este prin permisiunea lui Iehova. Faptul că Dumnezeu s-a îngrijit de o cale ca să dea viață unor astfel de creaturi prin Isus Cristos este dovada că aceste creaturi nu au dreptul înăscut de a fi restaurate; și, de fapt, dacă ele ar fi fost restaurate la acea existență pe care o au, ar fi un lucru nedorit. Creaturile umane au o dorință de viață, ele au o măsură de viață, dar ele există pentru o perioadă scurtă de timp și apoi mor. Sângele vărsat al lui Isus Cristos este prețul de cumpărare al omeniilor, și el este dăătorul de viață pentru cei care-l cred și ascultă. Rezultă, deci, că darul vieții nu este o restituire, dar este un cadou.

Unii dintre ucenicii credincioși au fost cu Isus pe munte, unde a fost transfigurat înaintea lor: „Și li s-au arătat Ilie cu Moise; și vorbeau cu Isus.” (Marcu 9:4) În această scenă a transfigurării Elias (Ilie) l-a ilustrat pe Isus Cristos făcând o anumită lucrare cu privire la Împărăție care s-a încheiat la un anumit timp, adică activitatea „pregătirii căii înaintea Domnului”; iar Moise l-a ilustrat pe Cristos Isus marele Profet, Preot și Rege și care, prin urmare, este Funcționarul Executiv al lui Iehova. Această scenă a transfigurării a avut legătură cu Împărăția lui Dumnezeu sub Cristos Isus, puternicul lui Justificator. Acest lucru este asigurat de cuvintele din context: „O voce a venit din nor [simbol al prezenței lui Iehova], spunând: Acesta este Fiul Meu prea iubit, ascultați-l.” (Marcu 9:7); adică, transfigurarea dramatică de acolo l-a ilustrat pe Cristos Isus, Fiul iubit al lui Dumnezeu, marele

său Preot, la care toți oamenii trebuie să se supună pentru că Dumnezeu l-a trimis să fie Justificatorul lui și pentru a-i îndeplini scopul.

Este scris că „Elias [Ilie] va veni mai întâi și va restaura din nou toate lucrurile.“ Are aceasta vreo referire la „restaurarea“ rasei umane în timpul domniei milenare a lui Cristos? Nu; dar are referire la restaurarea a ceea ce a existat odinioară în mijlocul lui Israel, și care a fost pierdut, adică toate învățăturile importante despre numele lui Iehova și Împărăția lui.

Când ucenicii au venit în jos de pe munte, unde Isus a fost transfigurat înaintea lor, au vorbit despre ceea ce au văzut și auzit și ei i-au expus lui Isus această întrebare: „Și l-au întrebat, spunând: De ce spun scribii că Ilie trebuie să vină întâi? Iar el, răspunzând, le-a zis: Ilie, într-adevăr, venind întâi, restaurează toate lucrurile; și după cum este scris despre Fiul omului, că trebuie să sufere multe și să fie disprețuit.“ (Marcu 9:11, 12) În acest text și în alte texte biblice legate direct de acesta, atât Ioan Botezătorul și cât Isus sunt identificați la fel de bine cu o lucrare făcută de ei. În ceea ce-l privește pe Ioan Botezătorul profeția spune: „Și el va merge înaintea Lui [Mesia] în spiritul și puterea lui Ilie,... să pregătească un popor înzestrat pentru Domnul.“ (Luca 1:17) Ca răspuns la o întrebare, Ioan Botezătorul citează din profeția lui Isaia referitoare la el însuși, adică, „Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: Neteziți calea Domnului.“ (Ioan 1: 21-23) Ioan a împlinit într-o măsură profeția rostită cu privire la Ilie, dar Cristos Isus însuși trebuie să îndeplinească în completare această profeție, după cum arată alte scripturi. (Mal 3:1; 4:5, 6) Aceste profeții legate de restaurare au avut legătură cu restaurarea marilor adevăruri pe care israeliții le-au pierdut, anume: că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și că își va face un nume pentru el însuși prin și datorită Împărăției sale.

Cuvintele din Marcu 9:12 „Fiul omului... Trebuie să sufere multe lucruri, și să fie disprețuit“, arată că împlinirea completă a profeției cu privire la Ilie trebuie să fie precedată de suferințele lui Cristos Isus, toate care se referă la justificarea numelui lui Iehova. Isus a suferit moartea, a fost înviat din morți și a plecat pentru a primi Împărăția, a cărui întemeiere trebuie să fie precedată de o lucrare de restaurare, lucrarea de restabilire care este restaurarea pentru adepții săi a marilor adevăruri care au fost ascunse sau pierdute de ei și să pregătească un popor pentru scopul lui Dumnezeu.

Cheia cunoștinței și a înțelegerii scopului lui Dumnezeu este devotamentul neegoist pentru Iehova, singurul Dumnezeu adevărat și sânguința în a face voia Celui Prea Înalt. Când Isus a venit pe pământ era cunoștință și înțelegere puțină sau deloc despre scopul lui Iehova, deoarece liderii egoiști ai lui Israel au pierdut

cheia cunoștinței și au îndepărtat-o de ceilalți care poate doreau să audă adevărul. Era o datorie legată de cărturari și farisei ca să-i învețe pe oameni despre voința exprimată a lui Dumnezeu, dar ei nu au reușit să facă acest lucru, iar ei înșiși au fost devotați ceremoniilor absurde și egoiste. Din acest motiv, Isus i-a denunțat în termenii cei mai categorici. (Luca 11: 42-53; Matei 23: 13-33) Prin toți profeții săi, Iehova și-a exprimat scopul de a-și face un nume pentru el însuși și să-și întemeieze Împărăția lui sub Mesia pentru a realiza acest scop. Din cauza egoismului lor, liderii din Israel erau orbi față de aceste adevăruri și Împărăția era un nimic pentru ei. Din acest motiv, Isus le-a zis: „Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și dată unei națiuni, care va aduce roadele ei.” (Mat. 21:43) Ei nu au dus la oameni roadele Împărăției și anume, Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului, ci proclamau propriile lor doctrine egoiste.

Prin profetul său, Iehova a prezis venirea lui Ilie ca să facă o lucrare pregătitoare înainte de „marea și teribila zi a Domnului.” (Mal 3:1; 4:5, 6) Fără îndoială, Isus Cristos însuși este mesagerul și anti tipicul Ilie însemnat de această profeție și care trebuie să facă o anumită lucrare pregătitoare înainte de ziua cea mare și înfricoșată Domnului. Această profeție trebuie să-și aibă împlinirea doar înainte de Armagedon. Ioan Botezătorul nu a îndeplinit această parte a profeției, el a îndeplinit o parte a profeției doar în miniatură. El a subliniat Împărăția, spunând israeliților: „Pocăiți-vă. Căci Împărăția cerurilor este aproape.” (Matei 3: 2). Isus Cristos a preluat lucrarea pe care Ioan nu a terminat-o, și a început lucrarea prin aceleași cuvinte folosite de Ioan, anume: „Pocăiți-vă. Căci Împărăția cerurilor este aproape.” (Mat. 4:17) Ioan îi pregătea pe evrei să-l primească pe Mesia, Regele, iar Isus Cristos pregătește un popor pentru numele lui Iehova.

Lucrul atot important în zilele lui Ioan, și de atunci este Împărăția, pentru că este de mijlocul folosit pentru justificarea numelui lui Iehova. Toate parabolele lui Isus accentuează Împărăția lui Dumnezeu și că numele lui Dumnezeu trebuie să fie onorat. Transfigurarea de pe munte a fost o manifestare a scopului lui Dumnezeu de a crea acea împărăție. Isus a întipărit în ucenicii săi credincioși importanța Împărăției. El a subliniat mai departe Împărăția când le-a spus că trebuie să plece și să primească Împărăția și că el se va întoarce și-i va primi pe urmașii săi credincioși la el însuși, adică pe cei care vor iubi manifestarea și Împărăția lui. Ucenicii au subliniat adevărul cu privire și despre Împărăție, dar la scurt timp după ce au murit, oameni egoiști din nou au devenit lideri în biserică și din cauza egoismului lor, au pierdut cheia cunoștinței și au îndepărtat-o de alții. La timpul potrivit Iehova l-a condus pe Cristos Isus, Mai marele Elias sau Ilie, să facă o lucrare pregătitoare, adică, să pregătească un popor care să vadă și să aprecieze

Împărăția. În facerea acestei lucrări pregătitoare Domnul i-a folosit pe consacrații care s-au angajat într-o lucrare ambasadorială sau de mărturie, iar acest lucru a avut de a face cu restabilirea adevărului pentru urmașii lui Isus Cristos.

Această lucrare pregătitoare trebuia să fie făcută înainte ca Mesagerul lui Iehova să vină la templu; după cum este scris: „Iată, voi trimite pe solul Meu, și el va pregăti calea înaintea Mea și Domnul, pe care-L căutați, deodată va intra în templul său, chiar mesagerul legământului, pe care-L doriți: iată că vine, zice Domnul oștirilor.” (Maleahi 3:1) Lucrarea pregătitoare menționată în această profeție nu a fost pregătirea unui popor pentru cer, chiar dacă cei care-și mențineau integritatea lor și continuau credincioși găseau răsplata lor finală în ceruri. Lucrarea este de pregătire a poporului pentru numele lui Iehova, pentru care oamenii trebuie să facă o lucrare de mărturie specifică după ce sunt scoși din lume și pregătiți. Aceasta se vede acum în mod clar că „cei care iubesc manifestare și Împărăția Sa”, sunt cei care sunt pregătiți pentru numele lui Iehova.

Lucrarea de restaurare menționată de Isus în Marcu 9:12 nu a fost o lucrare de restabilire sau de întemeiere a Împărăției, ci a fost o restaurare a adevărilor despre și cu privire la Împărăție pentru cei credincioși. În timpul acelei lucrări pregătitoare, doctrinele false ale trinității și ale chinului veșnic au fost respinse complet și s-a văzut că există un singur Dumnezeu adevărat și atotputernic și un singur Domn și Salvator, Isus Cristos, care este Regele. Dar marea descoperire a profeției, nefiind o lucrare de restaurare, este oferită poporului lui Dumnezeu, după venirea Domnului Isus la templu și după strângerea celor credincioși la el însuși la templu. De atunci cei credincioși au învățat că există o diferență între lucrarea bisericii prefigurată prin Ilie și cea prefigurată prin Elisei. Apare clar că există o diferență în activitatea cuprinsă în limbajul de la Marcu, adică, „Elias va veni mai întâi și va restaura din nou toate lucrurile”, și lucrarea cuprinsă în înțelesul cuvintelor rostite de apostolul Petru cu privire la restaurarea tuturor lucrurilor despre care se vorbește în toți profeții.

VREMURILE DE ÎNVIORARE

Cuvântul „înviorare”, așa cum este folosit de Isus în textul de mai sus fiind direct legat de cuvântul *restaurare* folosit mai târziu, chestiunea este aici analizată în mod corespunzător. În zilele de început ale Bisericii apostolul Petru a folosit cuvântul *restaurare* și pentru mulți în anii trecuți s-a înțeles că apostolul s-a referit la restaurarea lumii omenirii în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos Isus și

că o astfel de restaurare înseamnă oferirea vieții pentru creaturile umane. În lumina adevărului descoperit de la venirea lui Cristos Isus la templu, această concluzie cu privire la restabilirea omenirii nu pare a fi justificată de Scripturi. Care este deci semnificația cuvintelor apostolului Petru, și anume: „Pe care cerul trebuie să îl primească până la timpurile restaurării tuturor lucrurilor, pe care Dumnezeu le-a spus prin gura tuturor sfinților săi profeți de când a început lumea.” - Fapte 3:21.

Petru a vorbit sub inspirația spiritului sfânt, și atenția cuvenită trebuie să se acorde tuturor cuvintelor sale rostite în legătură cu cuvântul *restaurare* folosit acolo. În Fapte 3:19, apostolul spune despre „vremurile de înviore, care vor veni de la fața Domnului.” Evident timpul menționat aici este timpul când Iehova își întoarce fața spre, și dă atenție la zidirea Sionului, așa cum a fost scris de profetul său: „Când Domnul va zidi Sionul, el se va arăta în gloria Lui.” (Ps 102: 16) Iehova apare în Sion prin puterea reprezentativă a marelui său Preot, Isus Cristos; prin urmare, este scris: „Și el îl va trimite pe cel dinainte predicat vouă, pe Isus Cristos.” (Fapte 3:20) În versetul precedent 19 al aceluiași capitol, apostolul declară: „ca păcatele voastre să fie șterse când vor veni timpurile de înviore.” Evident, aceste ultime cuvinte citate se referă la lucrarea de rafinare și curățire făcută de Isus la templu, pentru ca cei curățiți să poată aduce Domnului o jertfă în dreptate. (Mal. 3:3) Ca urmare a acestei lucrări de curățire și, prin urmare, în același timp, de acolo vine o mare înviore pentru cei curățiți. Acest lucru nu înseamnă curățirea de păcatele moștenite, ci o curățire de păcatele care s-au prins de biserică la venirea Domnului Isus la templu.

Fiind curățiți, cei aprobați sau curățiți sunt îmbrăcați cu haina dreptății și oferite hainele salvării, iar ei sunt foarte înviorați și bucuroși. (Is. 61:10) Acești aprobați, la invitația lui Cristos Isus, intră în bucuria Domnului. (Matei 25: 21) Ei sunt aduși în templu, iar noul legământ este inaugurat pentru ei. Este un moment de mare înviore pentru cei curățiți. Acest timp de înviore nu a putut veni până după ce Isus a fost trimis de Iehova să domnească în mijlocul dușmanilor săi, iar aceasta a fost în 1914. Timpul de înviore nu a putut veni, până când Isus nu s-a întors din cer și a strâns la el pe credincioșii săi și acest lucru este subliniat de cuvintele apostolului, atunci când spune cu privire la Isus: „pe care cerul trebuie să-l [rețină] până la timpurile restabilirii tuturor lucrurilor.” În acest fel timpul de restabilire este fixat clar, adică, la venirea Domnului Isus la templu.

Rețineți acum că apostolul Petru citează din cuvintele din Deuteronom 18:15, 18 și le leagă pe acestea direct cu timpurile restabilirii. Astfel, apostolul îl identifică pe Isus Cristos singur ca cel prefigurat de Moise, care venind la porunca

lui Iehova marchează timpul de înviore pentru urmașii credincioși ai lui Cristos Isus, care iubesc arătarea Lui. Acest lucru dovedește că există o relație directă și importantă a legământului făcut în Moab, care a fost un legământ al credincioșiei care prefigura Împărăția, venirea Domnului Isus la templu, timpurile de înviore de la fața lui Iehova și „timpurile restaurării tuturor lucrurilor, pe care Dumnezeu le-a spus prin gura tuturor sfinților săi profeți.” Rezultă în mod concludent atunci că, restaurarea de aici trebuie să aibă loc la timpul venirii marelui Profet prefigurat prin Moise.

În zilele lui Avraam, Iehova și-a instalat Împărăția sa tipică prin punerea lui Melhisedec, „preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt“, pe tronul său. (Geneza 14:18; Evrei 7: 1-4.) Această Împărăție tipică a murit, iar la sute de ani după aceea Iehova a făcut un legământ cu poporul său în Moab, legământ de credincioșie care a prefigurat legământul făcut mai târziu cu Isus pentru Împărăție. Acel legământ făcut în Moab arată că a fost scopul lui Iehova de a revigora sau restaura împărăția lui Dumnezeu, pe care a înființat-o sub Melhisedec.

Cartea Deuteronom este singurul loc din profețiile scrise de Moise, în care învățăturile sunt categoric formulate pentru popor cu privire și despre un viitor Rege și Împărăție, Rege care trebuia să vină ca anti tipul lui Moise. (Deuteronom 17:14-20; 28:36) Este adevărat că, în Exod 19: 6 Dumnezeu le-a spus israeliților că dacă vor asculta de glasul Lui ar trebui să fie o împărăție de preoți și o națiune sfântă; dar acea națiune nu a reușit să se supună Domnului Dumnezeu, iar în cartea Deuteronom scrisă după aceea, acea împărăție este scoasă în relief. În cartea Deuteronom, Împărăția și lucrurile privitoare la aceasta sunt ilustrate de un munte de piatră, iar Iehova este numit „Stânca“, adică Regele veșniciei. (Deuteronom 32:4). După aceea, în Deuteronom 33:5 stăpânirea sa este declarată limpede în aceste cuvinte: „Și el era împărat în Ieșurun, când conducătorii poporului și triburile lui Israel s-au adunat.” Această profeție arată că Împărăția prefigurată în Moab va fi întemeiată în timpul în care Domnul Isus, Mai Marele Moise, ar trebui să apară și să strângă pe poporul drept al lui Dumnezeu, sfinții Lui, laolaltă cu el - Ps 50: 5; 2 Tes 2:1.

Israeliiții au privit cu nerăbdare după venirea unui rege, pentru că toți profeții au prezis venirea lui Mesia; și după aceea, la timpul potrivit, regele promis a fost delimitat la casa lui David, despre care profetul a scris: „DOMNUL a jurat lui David în adevăr; nu se va întoarce de la aceasta: Din rodul trupului tău voi așeza pe tronul tău.” (Psalmul 132: 11) Fără îndoială, regele David a fost un tip al lui Isus Cristos, Capul Sionului, organizația capitală a lui Iehova. „Căci Domnul a ales Sionul; el l-a dorit ca locuință a lui. Acesta este odihna mea pentru totdeauna, aici

voi locui, căci l-am dorit.” (Psalmul 132: 13, 14) Alți bărbați l-au succedat pe David ca împărat al lui Israel, iar în anul 606 î.Hr. Împărăția tipică exercitată de Israeliti a eșuat și a murit. Aceasta era situația când Isus a fost cu ucenicii Săi, iar după învierea lui, foarte potrivit, ucenicii Lui au zis: „Doamne, în acest timp vei reinstaura împărăția lui Israel?” (Fapte 1: 6) Cuvântul *reinstaura* folosit acolo este rădăcina cuvântului pentru „restaurare” care apare în Fapte 3:21 și astfel leagă direct cuvintele apostolului cu privire la reinstaurarea Împărăției cu restaurarea menționată în acest text din urmă.

FAPTE

Cuvintele apostolului Petru din Fapte sunt un citat parțial din profeția rostită de Moise și parțial sunt propriile sale cuvintele rostite sub inspirația spiritului sfânt și care cuvintele rostite de el au fost, de asemenea, o profeție care urmează să fie împlinită în viitor. Până când acea profeție este în curs de împlinire sau a fost îndeplinită nu poate fi înțeleasă în mod corespunzător. Împărăția privitoare la justificarea numelui lui Iehova a fost întemeiată tipic dar a eșuat, iar la timpul potrivit trebuie să fie restaurată. Cristos Isus este „Piatra desprinsă din munte” (Dan. 2: 34), piatra principală de temelie al Sionului, Cel care este Justificatorul numelui lui Iehova.

Când Isus a fost oferit ca Rege pentru națiunea Israelului, aceea a fost o așezare în miniatură a pietrei de temelie a Împărăției, organizația capitală sfântă a lui Dumnezeu. (Matei 21: 1-11) În 1914 Isus Hristos a primit Împărăția și a fost trimis de Iehova să domnească, iar după ce și-a început domnia l-a aruncat pe Satan și pe cei răi ai lui din cer. (Ps 110: 1, 2; Apoc. 12: 1-9) În 1918, Domnul Isus a strâns la el pe cei credincioși lui Iehova și a fost prezentat acolo pentru toți urmași mărturisiți ai lui Cristos Isus în calitate de Rege și Conducătorul de drept al pământului și, mai presus de toate, Justificatorul numelui lui Iehova. Aceasta a fost punerea pietrei principale unghiulare a Sionului, în împlinire. (Isaia 28: 16, 17) Aici la punerea pietrei principale din capul unghiului, la prezentarea lui Isus ca Rege, el, marele Melchisedec anti-tipic, a împlinit profeția, anume: „Bucură-te foarte mult, fiică a Sionului; strigă, fiică a Ierusalimului, iată, Împăratul tău vine la tine; el este drept și având salvare; umil și călărind pe o măgăriță și un măgăruș, mânzul unei măgărițe.” (Zah 9:9). Acesta a fost timpul de mare bucurie, prin urmare, un timp de mare înviorare. (Zah 4:7; Pregătire, paginile 70, 71, 154-161). Cu aproximație, în acel timp credincioșii au fost luați în legământul pentru Împărăție, legământ care fusese prezis de legământul credincioșiei făcut în Moab.

După venirea Domnului la templu el a deschis profețiile, iar ele au devenit clare pentru cei care se dedică lui Iehova Dumnezeu. „Pietrele vii”, strânse după aceea la templu și făcute o parte a acestuia, zidite în acea structură sfântă, au primit lumina din templu și o mare bucurie. Fața lui Iehova s-a întors spre ei, iar credincioșii îi văd pe învățătorii lor, Iehova și Cristos Isus, care nu mai sunt împinși într-un colț, dar acum se manifestă. (Is. 30:20) „Timpurile de înviore” au început, au continuat și au crescut peste poporul lui Dumnezeu, iar ei au fost înviorați minunat de dezvăluirea profețiilor. Potrivit pentru acest timp este limbajul psalmistului, anume: „Tu întinzi masa înaintea mea în fața dușmanilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn; și paharul meu se revarsă.” (Psalmul 23: 5). „Dar tu vei înălța cornul meu ca al unicornului, voi fi uns cu untdelemn proaspăt.” (Ps. 92:10) Din acel moment înainte au fost „timpuri de binecuvântare” pentru cei din templu, care continuă credincioși. - Dan. 12:12.

Motivul pentru o astfel de mare bucurie este că „copilul bărbat”, adică Împărăția, este născută și a fost întemeiată și restaurată prin Cristos Isus, Regele și funcționarul executiv al lui Iehova; iar urmașii săi credincioși, strânși la el, au primit din mâinile sale haina dreptății, iar „păcatele lor au fost șterse.” În limbajul apostolului, Cristos Isus, care a fost până atunci predicat credincioșilor, a venit acum și i-a primit la sine însuși pe urmașii săi credincioși.

Venirea Domnului Isus la templu marchează începutul timpurilor de restaurare a tuturor lucrurilor despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi profeți din vechime. Acest lucru nu a putut să se refere la restatornicirea rasei umane la viața umană perfectă, pentru că acesta nu este „lucrul cel mai important”, nici toți profeții nu au prezis restaurarea rasei umane. Toți profeții au „prezis aceste zile”, adică despre restaurarea Împărăției ca instrumentul lui Dumnezeu pentru justificarea numelui său; și cel mai important dintre toate este justificarea numelui său. Singura concluzie scripturală la care se poate, eventual, ajunge este că „restabilirea tuturor lucrurilor” înseamnă restaurarea Împărăției lui Dumnezeu, care a existat o dată în miniatură, care a eșuat și care este acum întemeiată în împlinire prin Cristos Isus, Conducătorul, Piatra Conducătoare, marele Profet, Preot și Rege pe tron. Imediat după și în legătură cu această declarație de „restaurare a tuturor lucrurilor”, apostolul citează profeția din Deuteronom 18:15-18 și arată categoric că Cristos Isus este Mai Marele Moise și că pe fiecare pe care îl strânge la el însuși trebuie să fie acum în întregime și cu totul ascultător de Marele Funcționar Executiv al lui Dumnezeu. Indiferent ce învață Scripturile despre salvarea rasei umane, și aducerea celor

ascultători la perfecțiune umană, textele de la Fapte 3:19-23 nu au nici o referire la un astfel de lucru.

TABERNACOLUL LUI DAVID

Un tabernacol stă ca simbol al unui loc de locuit. Numele de „David” înseamnă „iubit” și-l ilustrează pe Isus Cristos, Fiul iubit al lui Dumnezeu. Cortul sau locuința lui Iehova Dumnezeu în legătură cu creaturile sale este Sionul, organizația sa capitală, în care Cristos Isus, Fiul Său preaiubit este Capul. „Căci Domnul a ales Sionul; el l-a dorit ca locuință lui. Acesta este odihna mea pentru totdeauna, aici voi locui, căci l-am dorit.” (Psalmul 132:13, 14) Ca un tip prevestitor al locuinței sale, Iehova Dumnezeu l-a așezat pe Melhisedec ca preot și rege al său, despre care se declară clar că Isus Cristos este cel pe care-l prefigura Melhisedec. (Evrei 7:1-3.) Când Iehova, prin gura lui Moise, a făcut legământul credincioșiei în Moab, le-a spus israeliților că va alege pentru ei un „împărat din mijlocul fraților lor.” (Deut. 17:15) Mai târziu, promisiunea a fost delimitată la casa lui David și David a fost pus pe tron ca rege. Mai târziu acea casă regală tipică a eșuat. Apoi, prin profetul său Iehova Dumnezeu a spus: „În acea zi voi ridica tabernacolul căzut al lui David și îi voi închide spărturile; și îi voi ridica ruinele și îl voi zidi ca în zilele din vechime; ca ei să stăpânească rămășița Edomului și peste toți [națiuni], cei chemați după numele meu, spune DOMNUL care face aceasta.” - Amos 9: 11, 12.

În versetul unsprezece mai sus citat cuvintele „în ziua aceea” se referă la ziua Domnului începând cu 1914, când l-a trimis pe Isus să domnească; și, astfel, timpul pentru reconstruirea tabernacolului lui David, prezisă de profet, este fixat, timp care este la venirea Domnului Isus la templu în 1918 și zidirea Sionului spre gloria lui Iehova Dumnezeu. Profeția lui Amos se referă la faptul că, atunci când are loc împlinirea ei, Mai Marele David ar avea stăpânirea națiunilor. În armonie cu aceasta este scris cu privire la Isus: „Totuși, eu mi-am înălțat pe împăratul pe muntele meu sfânt al Sionului. Cere-mi și-ți voi da [națiunile] drept moștenire și părțile îndepărtate ale pământului în stăpânire!” - Ps 2:6, 8.

Această profeție a lui Amos trebuie să fie îndeplinită la un moment dat, iar tabernacolul lui David trebuie să fie zidit. Dar, înainte de zidirea acelu tabernacol și completarea organizației capitale a lui Iehova, el își declară scopul de a scoate dintre națiuni un popor pentru numele său, popor care fiind astfel scos trebuie să fie martor pentru numele lui. Apostolii lui Isus Cristos au ținut o adunare la Ierusalim, analizând ce ar trebui să fie făcut cu privire la evanghelia dusă la ne

evrei. Acolo, conduși de spiritul sfânt, au ajuns la concluzia corectă, iar pe urmă au trimis mesageri la alții pentru a-i informa cu privire la scopul lui Dumnezeu. (Fapte 15:21-26) În acel timp Iehova a făcut cu Cristos Isus noul legământ, al cărui scop este de a scoate dintre națiuni martori pentru numele lui. În timpul acestei adunări din Ierusalim, unii dintre ucenici au purtat mesajul Împărăției la națiuni sau ne evrei. Deci, Iacob, cu această ocazie a spus: „Bărbați și frați, ascultați-mă: Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu a vizitat națiunile, ca să scoată din ele un popor pentru numele său.” Aceasta este lucrarea noului legământ, a cărui lucrare trebuie să progreseze către o împlinire, până la venirea Domnului Isus și zidirea Sionului.

Continuând, apostolul Iacov a spus citând din profetul Amos: „Și cu aceasta sunt în acord cuvintele profeților; așa cum este scris: După aceasta mă voi întoarce și voi zidi tabernacolul căzut al lui David; și voi zidi ruinele lui și îl voi ridica; pentru ca rămășița oamenilor să îl caute pe Domnul și toate națiunile peste care este chemat numele meu, spune Domnul care face toate aceste lucruri.” (Fapte 15: 15-18). Aceasta dovedește că scopul lui Iehova de la început a fost să scoată un popor pentru numele său și, atunci când acesta este scos, atunci el își va întemeia Împărăția, adică, își stabilește Sionul ca locuință, că va zidi tabernacolul lui David, care a căzut jos, iar această lucrare constituie exact ceea ce Petru a numit „restaurarea tuturor lucrurilor”, vorbită prin gura tuturor sfinților săi profeți de la începutul lumii.

Acum compară faptele cu profeția. Lucrarea de scoatere a unui popor pentru numele lui Iehova a progresat. În 1918 Cristos Isus, anti tipicul David, la porunca lui Iehova, a strâns la un loc sfinții și a zidit Sionul, Isus însuși fiind pus ca piatra principală de temelie acolo. Cristos Isus, marele Preot și Rege, preia responsabilitatea peste poporul lui Dumnezeu. „Cei morți în Cristos”, adică acei oameni credincioși cum ar fi apostolii, „au fost ridicați mai întâi” și făcuți o parte din Sion, tabernacolul lui David, care odată a fost, a căzut și este acum restaurat și întărit. (1 Tes. 4:15, 16) La vremea când Isus a venit și a zidit Sionul au stat în prezența lui un număr de persoane care au fost în rânduri pentru Împărăție, iar la judecarea acestora cei aprobați au fost luați în templu și au format, prin porunca Domnului Isus, „servul credincios și înțelept.” (Matei 24: 45-47) Cei care au fost găsiți credincioși la începutul judecății din templu, și care au fost prefigurați de Mardoheu și Naomi, sunt desemnați în Scripturi ca fiind „rămășița.”

Domnul după aceea anunță ce trebuie să urmeze pe urmă, imediat după înființarea sau restaurarea „tabernacolului lui David”, adică organizația împărăției lui Dumnezeu, și anume: „că restul [rămășiță] de oameni să caute pe Domnul.”

„Rest“, sau rămășiță, aici înseamnă, fără îndoială, cei găsiți credincioși și care sunt făcuți servul lui Dumnezeu să poarte mărturie despre numele său. (Apoc 12:17) După care profetul spune și pe care apostolul îl citează: „și toate națiunile peste care este chemat Numele Meu“, ceea ce înseamnă în mod evident pe toți cei ilustrați de Estera și Rut, care au fost aduși la adevăr și în templul după începutul judecății la templu. Acest lucru nu ar putea avea nici o referire la lume, în general, pentru că Scriptura zice „peste care este chemat Numele Meu“, adică, numele lui Iehova. „Numele nou“ este dat numai acelor care sunt din compania sanctuarului. Această onoare alții nu o au sau nu o vor avea vreodată. - Isa. 42: 8.

„Restaurarea tuturor lucrurilor“ și „reconstruirea tabernacolului lui David“, prin urmare, nu ar putea avea nicio referire la restaurarea lumii, în general, în timpul domniei de mie de ani a lui Cristos. Scopul anunțat a lui Iehova de la început a fost de a construi o organizație pentru iubitul său Isus Cristos, care va fi folosită pentru justificarea numelui lui Iehova. Pentru pregătirea acestei organizații, el a scos din lume un popor pentru numele său, iar aceasta include pe „rămășiță“ și pe toți cei care vin, ulterior, în organizația lui peste care el îl își pune numele lui, toți aceștia constituind martorii credincioși ai lui Iehova pe pământ.

BINECUVÂNTAREA OAMENILOR

Dacă cuvintele din Fapte 3:21, adică, „timpurile restaurării tuturor lucrurilor“, nu au nici o referire la restaurarea omenirii în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos, atunci nu este nici un mijloc pentru binecuvântarea oamenilor cu viață și fericirea veșnică? Da, cu siguranță există o astfel de îngrijire făcută de Iehova, pentru că binecuvântarea oamenilor este anunțată în scopul lui Iehova. Acel scop exprimat declară prima dată că Dumnezeu va alege o sămânță și că prin și datorită acelei semințe „toate familiile pământului vor fi binecuvântate“. Acel scop declarat al lui Iehova, care se numește legământul avraamic, este singurul legământ referitor la binecuvântarea oamenilor, iar acel legământ nu este făcut cu nici o creatură. Prin urmare, se poate spune fără speranță de contradicere cu succes că nu există nici un legământ cu anumite creaturi prin și sub care ele urmează să fie „restaurate“ la viața umană perfectă.

Este promisiunea necondiționată a lui Iehova, făcută de două ori mai sigură și obligatorie prin cuvântul și jurământul lui, când el spune: „Prin mine însuși eu am jurat, zice Iehova.“ Ce a jurat Iehova că va face? Să aducă o sămânță care va stăpâni poarta dușmanilor săi și că, prin aceea sămânță toate națiunile

pământului vor fi binecuvântate. (Geneza 22:16-18) Prima trebuie să vină sămânța, iar prin sămânță va veni binecuvântarea. De ce ar trebui să facă Iehova un legământ cu oamenii și cu națiunile, ca să-i binecuvânteze, după ce și-a dat cuvântul său și l-a legat cu jurământul lui că va face acest lucru? Necesitatea unui legământ, precum noul legământ, pentru restaurarea rasei umane sau oferirea vieții pentru rasa umană de pe pământ nu există, dar este necesar ca noul legământ să scoată un popor pentru numele lui Iehova. Iehova și-a dat Cuvântul promisiunii că va binecuvânta omenirea după scoaterea acestui popor pentru numele său și stabilirea Împărăției lui, iar acea binecuvântare trebuie să vină prin sămânța lui aleasă, Cristos Isus. Acesta fiind scopul său exprimat, Dumnezeu își va îndeplini scopul.

Când Isus a venit pe pământ, Ioan a spus despre el: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1:29) Iehova având ca scop ca Isus să fie Răscumpărătorul și jertfa pentru păcat a lumii, nu ar fi fost necesar ca el să facă un legământ cu aceste creaturi de pe pământ, cu intenția de a-și împlini scopul. Pentru ca oamenii să primească beneficiul care rezultă ca urmare a sacrificiului lui Isus Cristos, ei trebuie să creadă și să asculte de Domnul. Acesta nu este un legământ cu ei, ci este o declarație a lui Iehova despre ceea ce va face pentru cei care cred; prin urmare, este scris: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul său Fiu născut, ca oricine crede în el, să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16) Doar sângele omului Isus Cristos este prețul de cumpărare pentru rasa umană. Nici o altă creatură nu are nici o parte în furnizarea prețului de cumpărare. Nimeni nu poate primi din beneficiile acestuia fără ca mai întâi să creadă în Domnul Isus Cristos. Nu este nici un alt nume dat sub cer prin care salvarea poate obținută. (Fapte 4:12) Dumnezeu nu putea face un legământ cu oamenii imperfecti sau păcătoși pentru a-i restaura. Nici un astfel de legământ nu a fost sau nu va fi făcut. Binecuvântările pentru viață a familiei omenești trebuie și vor veni prin și datorită seminței promise, Isus Cristos, și vor fi date numai celor care-l iubesc și ascultă de Cristos Isus și Iehova.

Neînțelegere a rezultat din concluzia la care au ajuns oameni, că un legământ al lui Iehova Dumnezeu cu creaturile sale, este necesar pentru creaturi pentru a obține viață; dar această concluzie este incorectă. Este spus categoric și fără echivoc: „Viața este darul lui Dumnezeu prin Isus Cristos, Domnul nostru.” (Rom. 6:23) Prin neascultarea lui Adam a rezultat moartea tuturor, și prin sacrificiul omului Cristos Isus în locul și în postura păcătosului Adam, oportunitatea pentru viață ca un dar gratuit vine la toți urmașii lui Adam, la aceia care cred și-l ascultă. Despre aceasta este scris: „De aceea, după cum prin greșala

unuia judecata a venit peste toți oamenii pentru condamnare, tot așa, prin dreptatea unuia darul a venit pentru toți oamenii spre justificarea vieții, după cum prin neascultarea unui singur om mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa prin ascultarea unuia, mulți vor fi făcuți drepti.” (Romani 5:18, 19) Sângele lui Isus Cristos vărsat a cumpărat familia umană, iar Iehova Dumnezeu îl îmbracă cu autoritate ca să ofere viața ca un dar gratuit pentru cei care-l ascultă. De aceea, cei care ascultă vor fi făcuți drepti sau justificați.

Cei scoși pentru numele lui și care acum sunt constituiți ca martorii pentru Iehova au primit darul vieții exact în același mod în care omenirea îl va primi în timpul domniei lui Cristos. Ei au învățat mai întâi despre Domnul Isus în calitate de Răscumpărător al lor, au crezut în el au fost justificați sau făcuți drepti prin credința în Dumnezeu și în Cristos Isus. După ce au fost astfel justificați și concepuți de spiritul lui Dumnezeu, aceștia acum ca noi creaturi în Cristos sunt luați în noul legământ, legământ care-i pregătește pentru a fi martori ai lui Iehova și pentru a fi membri ai casei sale regale. Lumea omenirii trebuie să primească viața ca un dar prin credința în Domnul Isus și să-i dea ascultare lui. Justificarea lor este înfăptuită atunci când s-au dovedit ascultători. Ei nu pot fi luați în vreun legământ cu Dumnezeu până când ei nu sunt justificați sau făcuți drepti; iar acest lucru nu are loc până la sfârșitul domniei de o mie de ani ai lui Cristos, iar cu acea ocazie nu ar fi nici un prilej pentru un legământ, cum ar fi noul legământ. Concluzia irezistibilă este că lumea omenirii nu obține viață prin sau datorită noului legământ, ci vor primi viața veșnică ca un dar gratuit din mâna lui Isus Cristos, mare preot al lui Iehova și funcționar principal. El domnește până când sunt distruși toți dușmani; iar rasa este sub el și este întoarsă la Iehova după ce a fost pe deplin justificată. - 1 Cor. 15:24-28.

LEGĂMÂNT AL POPORULUI

Sub domnia lui Cristos Isus, în timpul căreia vor fi binecuvântate toate națiunile supuse lui, nu există nici un legământ în vigoare pentru oameni? Da, dar nu există nici un legământ în vigoare *cu* oamenii. Promisiunea necondiționată a lui Dumnezeu de a binecuvânta toate neamurile este legământul, pentru că este manifestarea voinței sau a scopului său și trebuie să fie îndeplinit. El realizează acest scop prin și datorită „seminței promisiunii” lui. Această sămânță promisă este „servul său ales”, Isus Cristos. În sprijinul acestei concluzii rețineți că Iehova spune: „Iată, pe servitorul meu pe care îl înalț, alesul meu, în care sufletul meu se desfată; am pus spiritul meu peste el, el va aduce judecată neamurilor.” [adică, cei care nu sunt din casa lui Iuda, clasa spirituală] - Isa. 42: 1.

Isus Cristos, Răscumpărătorul și Justificatorul numelui lui Iehova, este „servul ales.” Cei care sunt membrii casei sale regale sunt socotiți ca parte a acestei organizații și, prin urmare, formează o parte a aceluși serv și asupra acestei societăți Iehova și-a așezat numele său și o asemenea onoare nimeni altcineva nu o va primi vreodată. Iehova îl dă acum pe servul Său ales, „ca un legământ al poporului.” El nu face un legământ *cu* poporul. Rețineți că un legământ nu trebuie să fie făcut cu creaturi, dar poate fi un legământ unilateral sau a unei singure părți. Un legământ este o promisiune de obligare, o învoială sau o exprimare a scopului de a face sau a nu face un anumit lucru. Cuvântul lui Dumnezeu al promisiunii că va aduce o sămânță, în care semințele tuturor familiilor de pe pământ vor fi binecuvântate, constituie un legământ al lui Iehova, adică, un acord cu caracter obligatoriu sau o declarație să binecuvânteze rasa umană. Pe urmă, când sămânța este adusă, Împărăția este stabilită și numele lui Iehova este justificat, Iehova îl va da pe servul său ales, Cristos, „pentru un legământ al poporului.” Asta înseamnă că marele său serv, Isus Cristos, va sta ca o garanție pentru oameni că scopul lui Dumnezeu cu mult timp în urmă vestit, va fi sprijinit cu credincioșie în acțiune.

Despre acest lucru este scris: „Eu, DOMNUL, te-am chemat în dreptate și te voi ține de mână și te voi ține și te voi da *ca un legământ al poporului*, ca o lumină a neamurilor.” (Isaia 42: 6). Aceasta este o parte a însărcinării lui Cristos. În plus față de aceasta, servul ales acordă ajutor clasei „marii mulțimi.” - Isa. 42: 7, 9.

Servul, Cristos, stă ca o asigurare absolută pentru popoarele lumii că ele vor primi binecuvântările vieții ca un dar de la Dumnezeu prin Isus Cristos. Ca să primească un astfel de dar oamenii trebuie să primească cunoștință, care este primul fundament pentru credință și trebuie să fie dispuși să accepte darul fără plată. De aceea, cu privire la Isus Cristos este scris: „Iată, Eu l-am dat ca un martor pentru popor, un conducător și comandant al poporului.” (Isaia 55: 4) Fiind făcut lider, instructor și comandant al poporului, Cristos Isus le dă cunoștința, îi conduce pe calea dreaptă, le poruncește ceea ce vor face și ei trebuie să-l asculte înainte de a va primi darul vieții. Guvernul drept sau Împărăția se sprijină pe umărul lui Cristos, marele Prinț al Păcii. El este Sfătuitorul minunat sau consultantul oamenilor, și el este Tatăl Veșniciei, pentru că el dă viață tuturor celor care-l ascultă. (Isaia 9: 6, 7) Prin urmare este scris despre Isus Cristos și pentru folosul oamenilor: „și în numele lui vor speranța națiunile.”- Mat. 12:21, RV.

Prin legământul său, Iehova Dumnezeu își conduce cu maiestate scopurile sale anunțate. El a scos un popor pentru numele său, oameni care trebuie să fie

acum martorii lui; și, continuând credincioși, ei în curând vor participa la justificarea numelui său. Dar, înainte de bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic, aceasta este voința exprimată cu privire la martorii săi, care sunt prin favoarea sa o parte a servului, că ei trebuie, sub conducerea lui Cristos Isus, să ducă cunoștința acasă la oamenii cu bună voință, ca să aibă posibilitatea ca să-și întoarcă inimile și devotamentul lor spre Dumnezeu și Împărăția lui. De aceea, el dă poruncă poporului său sfânt, anume: „Treceți, treceți pe porți; pregătiți calea poporului; înălțați, înălțați drumul mare; scoateți pietrele; ridicați un steag pentru popor.” (Is. 62:10) Datoria prezentă a martorilor unși ai lui Iehova este, prin urmare, simplă și clară. Obligația este așezată asupra lor ca ei să proclame numele lui Iehova și Împărăția lui ca mijlocul de binecuvântare a lumii și această obligație trebuie îndeplinită. Îndeplinirea ei nu este facultativă, ci obligatorie. Este privilegiul lor de a invita oamenii cu bună voință să li se alăture în a face astfel de proclamație. - Apoc 22:17.

Marele profet al lui Iehova, Isus Cristos, estela conducere ca lucrarea lui Dumnezeu să fie dusă mai departe, și fiecare suflet din templu trebuie să acorde ascultare deplină acelui mare profet. (Fapte 3:23) Cursul unsului este în mod clar subliniat. Serviciul lor pentru Iehova trebuie să fie lauda continuă de a da glorie numelui său în timp ce arată oamenilor cu bunăvoință spre Împărăție ca speranța lor unică și absolută. Întreaga clasă a templului va continua acum să dea mărturie spre lauda numelui lui Iehova, ca toți cei care doresc să poată ști că Iehova este Dumnezeu. Legământul lui Iehova, care anunță scopul său exprimat de a binecuvânta toate națiunile pământului prin Isus Cristos sămânța lui, este un legământ veșnic. Toate scopurile sale vor fi îndeplinite pe deplin. El îl dă pe alesul său, Cristosul, ca un legământ pentru popor, asigurându-l pe deplin că, dacă va primi binecuvântarea vieții veșnice în fericire ei trebuie să știe că Iehova este Dumnezeu și Cristos este Marele Preot și ei trebuie să acorde o deplină și completă ascultare față de Cristos, spre gloria lui Dumnezeu.

CAPITOLUL XII

ALEGEREA TA

„ZILELE DIN URMĂ” ale domniei lui Satan au venit. Acestea sunt „vremuri grele” deoarece Satan acum încearcă cu disperare să întoarcă întreaga rasă umană de la Dumnezeu înspre distrugere și aduce peste lume după vai vai. (2

Timotei 3:1-5; Apocalipsa 12:12). Ca opoziție la legământele lui Iehova, Satan a creat în aceste „zile din urmă” pactul său al Ligii Națiunilor. Deoarece este în opoziție cu împărăția lui Dumnezeu și pentru că Liga Națiunilor își asumă să stea în locul și poziția Împărăției lui Dumnezeu, ea este o urâciune înaintea lui Dumnezeu și este acea urâciune menționată prin profetul Daniel. (Dan 11:31; 12:11) Isus în marea profeție care are legătură cu timpul prezent, adresează un mesaj celor de pe pământ, în acest timp, în care el spune: „Când voi, de aceea, veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit profetul Daniel, așezată în locul sfânt, (cine citește să înțeleagă) atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă în munți [Iehova și Regele său].” (Matei 24: 15,16) Această prevestire se adresează la acea clasă, cunoscută sub numele de „Ionadabi.” - 2 Re. 10:15-23; Ier. 35: 18,19.

Dacă tu ai făcut un legământ cu Domnul să faci voia Lui, adică dacă te încrezi în sângele vărsat al lui Cristos Isus ca prețul de răscumpărare, ai fost de acord să faci voia lui Dumnezeu și dacă ești încă în sistemele bisericesti, care formează o parte din Babilon și dacă acum vezi că pactul Ligii Națiunilor este înlocuitorul diabolic pentru Împărăția lui Dumnezeu și este o urâciune a pustiirii, atunci ar trebui să ieși imediat afară din organizațiile bisericesti și stai deoparte. Fugi imediat la Împărăția lui Dumnezeu, care este singura speranță a omenirii. Ia poziție fără echivoc de partea lui Dumnezeu și alege să-l servești fără compromisuri. Poate deții o poziție „înălțată” într-o organizație bisericească, cum ar fi cea de preot, de bătrân sau profesor și fiind în această poziție înălțată tu ești desemnat în profeție ca fiind „pe acoperișul casei.” De aceea Isus spune: „Cel de pe acoperiș să nu coboare în casă, să ia vreun lucru din casa lui.” - Mat. 24:17.

Ai putea fi un profesor la școala de duminică sau organizația bisericească și ai elevii sub tine care privesc la tine pentru instruire și ajutor spiritual și, prin urmare, sunteți desemnat în profeție ca „cei care-i alăptează” pe alții. Dacă este așa, Isus îți spune: „Și vai celor însărcinate și celor ce alăptează în acele zile!” - Mat. 24:19.

„Timpul iernii” este un timp greu, și timpul când marea lupta a pornit. El simbolizează timpul Armagedonului. „Ziua sabatului” este timpul când întreaga lucrare de a spune altora despre adevărul Împărăției este gata. Prin urmare, aceste vremuri sunt prea târzii pentru fugă; de aceea, spune Isus: „Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici în ziua de saba: căci atunci va fi necaz mare, cum na fost de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi.” (Matei 24: 20, 21) Când vezi aceste adevăruri, nu aștepta. Fugi acum!

Sunt acum pe pământ, multe persoane care nu sunt în nici o organizație bisericească și care doresc sincer să-l cunoască pe Dumnezeu și să-l servească.

Acestea sunt desemnate în Scripturi drept „ionadabi“, care au fost prefigurați printr-o clasă de oameni în timpul lui Israel, care nu erau israeliți, dar care au încercat să facă ca este drept. (Ieremia 35:2-18) Dornici ca să-i servească lui Dumnezeu, aceștia sunt în clasa descrisă de Isus ca fiind „cei ce vor fi în Iudea.“ Dacă sunteți din această clasă și veți vedea că pactul Ligii Națiunilor este înlocuitorul lui Satan pentru împărăția lui Dumnezeu, atunci cuvintele de avertizare rostite de Isus se aplică pentru tine și aceste cuvinte denotă că tu trebuie să fugi la Împărăția lui Dumnezeu sub Cristos ca singurul loc de refugiu.

Acesta este timpul când Isus Cristos, în calitate de mare Judecător al lui Iehova, desparte oamenii, iar pe cei aprobați el îi pune de partea dreaptă și le desemnează ca fiind „oi.“ (Matei 25: 32-34) Cei care se opun lui Dumnezeu și rămân în organizația lui Satan sunt puși în partea opusă și sunt desemnați drept „capre.“ (Matei 25:33, 41) Domnul face ca adevărul Cuvântului lui să fie adus la cunoștința ta ca să poți face o alegere în care parte vei fi luat. Tu trebuie să iei partea lui Iehova și a Împărăției lui sau partea diavolului. Nu există nici un alt mijloc de a obține viață, în afară de la Iehova prin Isus Cristos, Regele. (Fapte 4:12) Iehova îl arată acum popoarelor lumii pe servul său ales, Împăratul și Judecătorul Isus Cristos și spune: „În numele lui vor spera[națiunile].“ (Mat. 12:21, RV) Prin urmare, tu va trebui să alegi în această zi dacă vei servi lui Iehova Dumnezeu și Regelui său și să primești viață și binecuvântările prezente, sau să-i servești Diavolul și să mori. Nu puteți lua poziție pe partea lui Dumnezeu și Împărăției Sale doar printr-o concluzie mentală de a face astfel. Trebuie să faci faptul cunoscut altora. Este scris în Cuvântul lui Dumnezeu: „Căci cu inima omul crede pentru dreptate, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la salvare.“ (Rom. 10:10) Această mărturisire este făcută prin a le spune și altora despre Dumnezeu și Împărăția lui ca singura speranță a lumii. (Apoc 22:17) Ca un ajutor pentru toți cei care doresc să ia poziție pentru Iehova și împărăția Lui următoarea Rezoluție sau Declarație este sugerată:

EU CRED CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat și că Isus Cristos este Răscumpărătorul omului și conducătorul de drept al lumii. Sunt sigur că Împărăția lui Dumnezeu sub Cristos este singura speranță a omenirii și că Isus Cristos este Justificatorul lui Iehova și că Împărăția Lui va justifica marele nume al lui Dumnezeu. Urăsc răutatea și iubesc dreptatea. Prin urmare, eu iau cu bucurie poziție față de partea lui Iehova Dumnezeu și a Împărăției lui sub Cristos și prin harul Său îl voi iubi, îl voi servi, asculta și onoara pe Iehova și Fiul Său preaiubit, Isus Cristos.

Cântați! Toți cei ce-l iubesc pe Iehova și pe Regele său: (Deuteronom 32: 3, 4, Roth.) „Când vestesc numele lui Iehova, eu dau măreție Dumnezeului nostru! O Stâncă! Lucrările sale desăvârșite, pentru că toate căile Lui sunt drepte, un Dumnezeu al credinței și fără perversitate, drept și corect este el!” (Psalmul 84: 1-12, Roth.) „Cât de frumoase sunt corturile tale, O Iehova a oștirilor!... aleg mai bine să stau pe prag, în casa Dumnezeului meu, decât să locuiesc în corturile nelegiurii. Pentru că un soare și un scut este Iehova Dumnezeu, grație și glorie va da Iehova, el nu va reține ceea ce este bun de la cei care umbla fără vină. O

IEHOVA OȘTIRILOR!

Cât de fericit este omul care se încrede în Tine! “